

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Karanlık Serisi -2

TESS

Dönüşüm

PEPPER WINTERS

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Ne müthiş bir hikâye ama!
Bu kitap kalbinizi söküp
atacak. Klişe olsa da ‘kitap
beni benden aldı’ ifadesi
tam da bu kitaba göre.”

Sinfully Sexy Books

“Serinin birinci kitabı çok
iyiydi ama bu kitap
İNANILMAZ!”

Goodreads

“En başından bu yana
sürükleyici bir hikâye.
Aramızda Q’yu sevmeyen
var mı?”

Jacqueline Reads

“Karanlık, dram yüklü ve
oldukça şaşırtıcı. Her sayfası
keyif verici.”

Crave the Angs Reviews

TES & D Dönüşüm

Biz birbirimize aitiz...

TESS &

Dönüşüm

PEPPER WINTERS

ARKADYA BİTTER YAYINLARI

Tess&Q - Dönüşüm

PEPPER WINTERS

Özgün adı: Quintessentially Q

Yayın Yönetmeni: Bülent Oktay

Çevirmen: Esra Çetin

Yayına hazırlayan: Yasemin Büte & Çağla Dirice Çakır

Editör: Arzu Sarı

Son okuma: Burcu Balaban

Kapak ve sayfa tasarımı: Ayşe Çalışkan

EKOSAN MATBAACILIK

Maltepe Mah. Hastaneyolu Sok. No: 1 (Taral Tarım Binası)

Zeytinburnu – İstanbul

Cilt: Ekosan Matbaacılık, İstanbul

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 13695

MATBAA SERTİFİKA NO: 19039

1. Baskı: Ekim 2016

ISBN: 978-605-188-029-7

©Pepper Winters, 2013

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Nurcihan Kesim Telif ve Lisans Hakları Ajansı Ticaret Limited Şirketi aracılığıyla Browne & Miller Literary Associates, LLC'den alınmış olup Beyaz Balina Yayın Sanat Dağıtım Paz. San. ve Tic. Ltd. Şirketi'ne aittir. Yayınevinin izni olmaksızın kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

ARKADYA BİTTER YAYINLARI

Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. MB İş Merkezi

No: 14 Kat: 1 D: 1 Zeytinburnu / İstanbul

Tel.: 0212 – 544 41 41 / 544 66 68 / 544 66 69

Faks: 0212 – 544 66 70

info@arkadya.net

Arkadya Bitter Yayınları, Beyaz Balina Yayınları'nın tescilli markasıdır.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rante.org>

TESS

Dönüşüm

PEPPER WINTERS

İngilizceden Çeviren

Esra Çetin

*Bu kitap erotizm, korku ve tatlı bir trajedinin hikâyesidir.
Açık sahneler içermektedir, ama karanlığın içinde her
zaman ışık vardır.*

Önsöz Quincy

*Bedeninden kan aktığını görmek için yanıp tutuşuyorum,
benim için çığlık at.
İhtiyacım olanı bana ver, bırak nehirler aksın, içerdeki
canavar kazansın...*

O nun kâbusu, dehşeti ve karanlığı olacağımı düşündüm. Olmak da istedim. Onun bir yiyecek ya da güneş ışığından çok daha fazlası olmasına ihtiyacım vardı. O hayatıma girdiği zaman yaşamaya başladım; tadı, çığlıkları ve neşesiyle kendimden geçtim.

Ancak berbat peri masalımızın tam olarak mutlu bir sonu yoktu.

Tess.

Benim Tess'im.

Benim *esclave*'im, son derece güçlü, ateşli ve vahşi, ama yaşananlar için yeterince güçlü değildi.

Onun kafesi artık ben değildim.

Onlardı.

Bir Quincy

*Çıplak ve bağlanmış, bu karanlık zapt edilemez. Sen,
esclave'im, artık benimsin...*

Düşünebildiğim tek şey buydu; o öldü. Ölmüş olması gerekiyordu. Bakırimsı tadı ve keskin kokusuyla tüm bu kan neredeyse çok lezzetliydi.

Kar gibi teni biraz daha soğumuş, gri mavi gözleri kapanmıştı.

Kıpkırmızı, sıcak birikintinin içinde dizlerimin üstüne düşerken öfke ve korkudan boğazım düğümlendi. Elimdeki kırbaç terden kayganlaştı ve kırbacı iğrenerek uzağa fırlattım. Bunu ben yapmıştım. Kendimi bırakmış ve gerçek benliğimi ortaya çıkarmıştım. İçimdeki canavar hayatımdaki tek parıltıyı mahvetmişti.

“Tess?” Cansız ve soğuk bedenini kollarıma aldım. Her yerime kan bulaştı. Kırmızı kırbaç izlerinden kanlar fişkırıyordu.

“Uyan, *esclave!*” diye bağırdım, güvercin grisi gözlerini bu emirle açmaya zorlayacağını umarak.

Tepki yoktu.

Öne eğildim ve çok ileri gitmemiş olduğumun bir işareti

olarak küçük bir nefes alış verişini hissetmeyi bekleyerek yanağımı ağzına bastırdım.

Hiçbir şey yoktu.

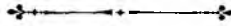
Korkudan kalbim durdu, yapmak istediğim tek şey zamanı geriye almaktı. İhtiyaç ve dürtülerle yaşadığım ama asla özgür olacağıma inanmadığım daha basit bir zamana dönmek istedim. Tess'in geldiği güne geri dönmek ve onu, aptal erkek arkadaşı Brax'e geri göndermek istedim. En azından öyle yapsaydım, o güvende olurdu ve benim hayatım da sona ermezdi.

En azından o zaman Tess hayatta olurdu.

İçimdeki şeytanlar onu öldürdü.

Onu ben öldürdüm.

Başımı geriye atarak haykırdım.

“Q. Q!”

Keskin bir şey omzuma batınca irkildim. Arkamı dönerek bu sesi göz ardı etmeye çalıştım. Bu korkunç cehennemde kalmayı hak ediyordum. Hayatımı çalan ve hayal etmeye bile asla cesaret etmediğim bir duyguyu bana gösteren kadını öldürerek yarattığım cehennemde. Tess hayatıma girene kadar istediğimi bile bilmediğim bir hayaldi bu.

Sanki birisi tokat atmış gibi yanağım sızlamaya başladı ve keskin bir acı içinde bulunduğum karanlıktan çıkmamı sağladı.

Gözlerimi zorla açınca vahşi bakışlarıyla üzerimde oturan sarışın tanrıçayı gördüm. Hayatta olmasına ve çok iyi bildiğim bir tutkuyla göz alıcı bir şekilde parlamasına rağmen beni mahveden o dehşet duygusundan kurtulamadım.

“Ne oluyor, Q? Bu, bu hafta üçüncüydü. Bir kurt adam gibi ulumana neden olan o rüyalarda ne gördüğünü bana anlatacak mısın?” Tess omuzlarımı yatağa bastırınca kaslarımın gerilmesine engel olamadım. Onun üzerimde olmasını seviyordum, ancak kontrol ondaymış gibi beni tutmasından hoşlanmıyordum. Bu, bana göre değildi.

“Seni ilgilendirmez.” Onu altıma almak için kalçalarından tutarak çevirdim. Hafif bir şekilde gülümsemeyi göze aldım. O altımdayken her şey tekrar yolundaydı. Ellerimi belinde, boynunda ve dudaklarında gezdirdim. Nefesi gitgide hızlanırken korkularım tamamen kayboldu.

Hâlâ nefes alıyordu.

Onu öldürmemiştim.

Henüz.

Tess elini usulca yanağımda gezdirdi. “Korktuğun şeyi bana söylemelisin. Brax eskiden...”

Dondum kaldım ve dişlerimi gıcırdattım. “Kendi iyiliğin için o cümleyi tamamlamazsın.” Lanet olsun, ona kırılgan bir prensesmiş gibi davranan aptal erkek arkadaşının hayaletini neden yatağıma getirmek zorundaydı ki?

Tess gözlerini kapattı. “Özür dilerim. Niyetim bu değildi... Sadece endişeliyim. Eğer benim yüzümden kâbuslar görüyorsan, onları uzaklaştırmam için bana bir fırsat ver.”

Böylesi bir sorgulama için saat daha çok erkendi.

Tess’in kapımda belirmesinin ve bana onu kabul etmekten başka bir seçenek bırakmamasının üzerinden dört gün geçmişti. Onun ateşini, ruhunu ve azmini kabul etmiştim. Kontrol delisi bir adam olabilirdim ama Tess hayatıma girdiği anda yularımı onun eline vermiştim.

Beni nasıl etkilediğini öğrenmemesini umuyordum çünkü geleceğin bize getireceklerinden ödüm kopuyordu.

Benim için yeterince güçlü olacağına dair verdiği sözler; damarlarımdaki kan akmaya devam ettiği müddetçe bizi birbirimize bağlayan kan yemini...

Hayatım sonsuza kadar değişeli dört gün olmuştu ve o günden beri sürekli dayanılmaz bir acı içindeydim.

“Karışma,” diye homurdandım. Bu kadın ettiğim yeminlerden oluşan dağın üzerindeki buzul parçasıydı. Lanet olası karanlığa asla yenik düşmeyeceğime ve babam gibi sadist bir pislik olmayacağıma dair ettiğim kutsal yeminim... Onun yaptığı gibi çaresiz kadınları ipe dizermişçesine yan yana koymaktan beni alıkoyan yeminim... Ancak o buzul parçası kazanıyordu. Tess’in buzları irademdeki ince çatlaklardan içeriye sızıyor, onları daha da genişleterek yok saymayı zorlaştırıyordu.

Dört gün boyunca onun sevişme tekliflerini başarılı bir şekilde görmezden gelmiştim. Ona, oyun odasındaki barın üzerinde sahip oluşumun hatırası hâlâ çok tazeydi. Tess irkilmeden poposunun üzerine oturamıyordu. İncindiğini biliyordum, fakat onun şikâyet ettiği falan yoktu. Avının zayıflığını gözetken bir akbaba gibi onun her hareketini izliyordum. İyi olduğuna ve bedenindeki çürüklerin onu etkilemediğine dair beni ikna ettiğini sanıyordu. *Beni*, baş döndürücü bir parfüm gibi acıyla korkunun kokusunu alan bir adamı, ki ben gerçeği biliyordum.

Kemerimle ona zarar vermemiş olduğumu söyledi. Ama bu yalandı. Kanını akıtmıştım, Tanrı aşkına. Onun acısı karşısında hissettiğim keyif verici tatmin duygusuyla savaşıyor ve onu incitmekten korkan ahlaklı yanım sürekli bir mücadele vermeme sebep oluyordu.

Bu karanlık dürtülerin nereden geldiğini hiç bilmememe rağmen tıpkı genetik kodlarım gibi onlar da benim bir parçamdı.

Tess incitilmeyi hak etmiyordu, hiçbir kadın hak etmiyordu. Ancak çılgınlıklarını benim için feda etmeye hazırdı. Ona verebileceğimden emin olmadığım bir şeyin umuduyla...

Onun ışığını söndürmek istemiyordum, ama bunu yapıyordum. Ah, kahretsin, hem de nasıl yapıyordum!

"Q, eğer beni hayatına dahil ettiysen artık düşüncelerini kendine saklayamazsın. Gözlerinin içindeki acıyı görüyorum. Benimle konuşacağına ve kendini açacağına dair söz verdin." Küçük yumruklarıyla sinirle çarşafı sıkarken sesinde acı vardı.

İkimiz de sözler vermiştik ve şimdiye kadar ikimiz de onları tutamamıştık. Bir önemi de yoktu; zaten anlaşmanın sonunda kendi sözümü bozmaya niyetliydim. Tess yeterince güçlü değildi. *Ben* de yeterince güçlü değildim.

Ce sont les premiers jours, idiot. Détends toi. Daha ilk günlerdesiniz, aptal. Sadece rahatla.

Ama rahatlayamazdım. Eğer dizginleri her zaman elimde tutmazsam psikopat bir adam olma dürtüsüyle savaşılabilecek kadar güçlü olamazdım. Tess kölem olarak ilk geldiğinde neler yaptığıma bir bakın. Onu avlamak, incitmek ve *yakıp yok etmek*-ten başka seçeneğim yoktu.

Eğer iyi bir adam olsaydım merdivenlerden geri çıkar ve Franco'ya onu hemen götürmesi için emir verirdim. Şimdi gerçekleşen bir rüyanın, gerçek beni gören, kabul eden ve benimle birlikte bir gelecek kurmak isteyen bir kadının yanında duruyordum. Elimden gelen tek şey ise onu öldürdüğümü gördüğüm rüyaların içinde boğulmaktı.

"Yorgunum," diye mırıldandım. Gizli itirafımı duymuş

muydu? Bu ilişkiyi kabulleneli daha bir hafta bile olmamıştı ve ben şimdiden yıpranmıştım. Sormama gerek yoktu, elbette Tess gerçeği görüyordu. Çok fazla şeyi görüyordu.

“O halde mücadele etmekten vazgeç. Sana geri döndüğüm-den beri bana elini bile sürmedin. Aynı yatağı paylaşıyor olabiliriz, ama popomun üzerindeki hassas bir noktanın üzerine oturduğum için irkildiğim zamanlar dışında neredeyse bana bakmıyorsun bile. Sana satıldığım zamandan çok daha uzaksın.”

Satılma sözcüğü karşısında tok bir sesle hırladım. Onu kaçırıp satan itlerden nefret ediyordum. Eğer başka birine verilmiş olsaydı Tess’in başına neler gelebileceğini düşündüğüm her an çılgına dönüyordum, işadamı rolünden çıkmak ve duvarlarımı onların kanıyla boyamak istiyordum. Suçlularla yaptığım medeni toplantıların canı cehenneme. O saçmalıkla işim bitti.

Bağlanıp dövülmüş, tecavüze uğrayıp mahvedilmiş Tess’in görüntüleri sürekli zihnime üşüşüyordu. İşe bakın ki şimdi tüm bunlardan sorumlu olan kişi bendim. Ama onu kullanmama izin verdiği için korkudan kesilen solukları ve acı dolu inlemele-ri karşılığında kendimi sahip olduğum her şeyi sunmayı isterken buluyordum. Buna layık değildim ve onun verdiği bu hediyenin karşılığını ödeyebileceğimi hiç sanmıyordum.

Ellerim kıvrıldı ve bastırdığım öfkeyle titremeye başladım. Kendime öfkeliydim.

Tam bir kaçığım.

Tess’e ihtiyaç duyduğu şeyi verebilmek için, çürümüş zihnimin merkezine minik bir bakış atabilmesi için biraz cesaret toplayarak derin bir şekilde iç çektim.

“Sana karşı nazik olamam. Ve sana vururken kendimi kaptırmaktan nefret ediyorum.” Tamam mı? Sonunda tatmin

olmuş muydu? İçimden çıkarıp atmayı dilediğim şeyler hakkında ona açılmıştım. Derinlerdeki bu karanlığı fırlatıp atmak, kalbimi temizlemek istiyordum. Böylece tatlı, nazik ve onun için mükemmel bir adam olabilirdim. Vahşi ve seks düşkünü bir canavar olmazdım.

Tess'in nefesi kesildi ve yumuşakça dokunan parmağı kolumda gezinmeye başladı. "Teşekkür ederim. Benimle konuştuğun için ne kadar rahatladığımı bilemezsin. Artık bana kâbusunu anlatabilir misin?"

Ona kötü kötü bakıp dik bir şekilde oturdum. Israrcı kadın. Sorduğu sorularla başarılı bir şekilde ödümü koparıyor ve aynı zamanda beni çileden çıkarıyordu.

Geniş yatağın kenarına kayıp başımı ellerimin arasına alarak oturdum. Bir korkak gibi davranıp kaçmak istesem de tüm bunlar çok yeniydi. Kocaman şöminesi ve büyük beyaz halısıyla kuledeki odam hâlâ aynı görünüyordu. Görünüşte hiçbir şey değişmemiş olsa da Tess ruhumu altüst etmişti. Eğer dünyama daha fazla girmesine izin verirsem bundan sağ çıkabilir miydim, bilmiyordum.

Kâbusum tüm renkleriyle geri döndü. *Bakırımsı tadı ve keskin kokusuyla tüm bu kan neredeyse çok lezzetliydi.*

Hayır. Bunu yapamazdım. Yeterince güçlü değildim. Bir şekilde babamın şeytanlığı, tüm hayatım boyunca kaçtığım şeyi yapmama neden olacaktı. Hayatımı kural ve prangalarla yaşamıştım. Narin ve kırılgan olan küçük bir kuşun beni çözmesine ve onun peşinden koşturam için beni kışkırtmasına izin vermeye hazır değildim.

Kazanmak istiyordum.

Ve onu öldürdüğüm zaman kaybedecektim.

On dirait une fille, putain, mercer! Kahrolası bir kız gibi davranıyorsun Mercer!

Tess örtünün üzerinde aceleyle ilerleyip çıplak sırtıma yaslanınca irkildim. Yumuşak parmak uçları kanat çırpın serçelerle dikenli tellerden oluşan dövmemin üzerinde gezindi. Karnımdaki dokunuşları gitgide daha aşağılara inerek penisime doğru ilerlerken çenemi sıktım.

Onu durdurmak istedim. Gerçekten de istedim, ama iç çamaşırsımın üzerinden beni sertçe kavrayınca inledim. Sertleşmem ve karanlık arzularda boğulmam için gereken tek şey sadece bir dokunuştı.

Tatlı sözleriyle beni tahrik eden Tess, tüm o süre boyunca kulağımı dişledi. “Beni incitmekten korkuyorsan eğer Q... incitmeyeceksin. Çok fazla ileri gitmeyeceğine güveniyorum.”

“Ama ben henüz sana güvenmiyorum. Seni kırmak istemiyorum,” diye çıkıştım. *Durabileceğim konusunda kendime güvenmiyorum.*

Beni okşamaya son vererek geri çekildi. Uzaklaşan sıcaklığıyla birlikte titrer bir halde kaldım. “Seninle mücadele edeceğime dair sana söz verdim. Dört gecedir senin yatağında uyuyorum ve senin yaptığın tek şey yanağıma iyi geceler öpücüğü kondurmak oldu. Kemerini, zincirlerini ya da o aynalı sandığında görmüş olduğum oyuncakların hiçbirini kullanmadın.”

Tess’in gözleri yatağın ayakucunda duran sandığa kaydı. Sandık kilitliydi. Hiçbir şekilde oraya gitmesini istemiyordum.

Sızlayan parmaklarımla başımı kavrayarak inledim. Ne tür bir canavar hayatını verebileceği bir kadının kanını akıtmak isterdi? Ne tür bir hayvan, mükemmel bir nakarat gibi tekrar tekrar dinlemek için onun çığlıklarını duymak isterdi?

Kendimi işe adamak, ondan uzaklaşmak konusunda haklıydım. Çok fazla çalıştığım için diğer ihtiyaçlara zaman kalmıyordu.

Dört gündür işe gitmemiştim. Yeni bir his beni evde tutuyor, Tess'in yanından uzaklaşmama izin vermiyordu. Bir sabah uyanıp da büyük bir hata yaptığını fark edeceği korkusu beni endişelendirerek huzursuzlaştırıyordu. İşten eve gelip de onun gitmiş olduğunu görmek, eh, hem adam hem de canavar bu düşünceden nefret ediyordu. Ama hayat tarzımdan vazgeçebileceğimi ve bunun hiçbir sonucu olmayacağını düşünmek bir hataydı.

Kendimi tedavi etmenin bir yolunu bulmak zorundaydım. Tess pişman olacağım bir şeyi yapmam için beni kışkırtmadan önce buna bir son vermeliydim.

Tess bir şeyler homurdanarak yataktan kalktı. Poposunda kemerimin bıraktığı mor izler vardı. O gece ona kaç kere vurmuştum? Otuza kadar saymıştım, ama onlar çoktan vurmuş olduğum darbelerden sonraydı. Onun yanındayken kendimi kaybetmenin ne kadar kolay olduğunu bilmek yüreğimi sıkıştırdı, ama sadece saniyeler sonra o kusursuz teninde daha taze ve öfkeli morluklar oluşturma dürtüsü bu hissi gölgede bıraktı. Onu dizlerimin üzerine yatırmak istedim. Ona vururken kristal parçaları gibi akan gözyaşlarının bacaklarıma damlamasını istedim.

Lanet olsun, bana ruhunu yaraladığımı söylemişti... Tenini yaralamama da izin verir miydi?

Tess önümde durdu. Ellerini beline koyup bacaklarını açtı. Kendi bedeniyle son derece gurur duyuyordu. Gözlerimi ondan alamıyordum. İçimdeki canavar sinsice dolanıyor ve ona ulaşmak için kendisini kafesin parmaklıklarına fırlatıyordu. Onu parçalamak, ona zarar vermek istiyordu.

Kendimi toparlayarak canavarı tekrar zincirledim.

Tess bacaklarımın arasında dizlerinin üzerine çöktü ve dudaklarını iç çamaşırımla örtülü penisime bastırdı.

Sarsılarak soluğumu tuttum. Nefesinin sıcaklığı, dudaklarının nazikliği beni çıldırtıyordu.

“Eğer endişelerini benimle paylaşmayacaksan seni kışkırtmaya devam edeceğim. Bana sahipsin. Yatak odasında ben senin kölenim ve kullanılmak istiyorum. Buna ihtiyacım var. Neden bunu anlamıyorsun?”

Beni kışkırtmak mı istiyordu? Tamam. İleriye atılıp sarı buklelerini kavradım. Göz hizasına geldim ve içimdeki karmaşayı görmesine izin vererek benliğinin derinliklerine baktım. Beni bu parçamı kabullenmeye zorladığı için ona karşı hissettiğim nefreti, sevgiyi, ihtiyacı ve acıyı görmesini sağladım.

Tess bakışlarımın ağırlığı karşısında irkilerek derin bir nefes aldı. Gözlerindeki acıdan keyif alarak onu sarstım. Kahretsin, onu incitmekten tahrik olmak yerine iğreneceğim bir gün gelecek miydi?

“Sana fantezilerimin ne olduğunu göstermemi istemeni anlıyorum, ama bana zaman vermek zorundasın *esclave*.” Kullandığım sözcük yüzünden kalbim hızlandı. Dört gündür ona Tess dışında başka bir şekilde seslenmeyi reddediyordum. O benim kölem değildi. Sahip olduğum bir eşya değildi. Hiçbir zaman öyle olmamıştı ve asla da olmayacaktı. Kendi isteğiyle burada olduğunu bilmeme rağmen onun nihai sahibi olmak istediğim için kendimden nefret ediyordum. Onu zincirlere vurmak ve tamamen bana bağımlı olmasını istiyordum. Onu beslemek ve yıkamak istiyordum. Hayatta kalmasını sağlayacak tek şey olmak istiyordum.

Kahretsin, evcil bir hayvan almalıydım.

Tess evcil bir hayvan değil, seni piç. O senin eşitin. O Tess. Elle est à toi. O senin.

Tess gözlerini kapattı ve dudaklarını aralayarak üzerime doğru eğildi. “Tekrar söyle, *maitre*. Bana yerimi hatırlat.”

Kahretsin, lanet kadın. Beni iyileştirmiyor, daha da kötüleştiriyordu. Beni bu yola girmeye zorlarken kâbuslarımdan kurtulmayı nasıl bekleyebilirdim?

İçimde bir şeyler kilitlerinden kurtulup karanlık dalgalar halinde yükseldi ve parlak tutmak için mücadele ettiğim ışığı engelledi.

Tess de bunu fark etti. Vücudu gerildi ve parmaklarını bacaklarıma sapladı.

Öfkeyle bakarak öne doğru eğildim. Karanlık heyecanım açığa çıkarken kalbim hızla atmaya başladı. “Bana itaatsizlik ediyorsun, *esclave*. Seni cezalandırmak zorunda kalabileceğimi düşünüyorum.” *Cezalandırmak* kelimesi kaslarımı gerdi ve Tess'i daha sert bir şekilde kavradım.

Dokunuşum altında ürperdi, gözleri seksi bir ışıltıyla iri iri açıldı. Bana karşı gelerek kontrolümü kaybetmeme neden olduğunu söyleyen aynı ışıltıyla... Kahretsin, kendimi durdurabilecek gücüm yoktu. Enerjim tükenmişti. Kapılar açılmış ve tüm kontrol canavara geçmişti.

Tess bacağımı okşadı. “Beni cezalandırmaya iznin yok. Kaçarım. Seni terk ederim.”

Etine saplanan ellerimi yumruk yaptım. Savurduğu tehdit gerçek korkularıma öylesine yakındı ki öfkeyle titredim. Bunu kasten yaptığını bilmeme rağmen yine de beni öfkeliendiriyordu. “Buna asla cesaret edemezsin. Bana geri döndün. Bu bir tatil

değil, *esclave*. İsteddiğin gibi gelip gidemezsin. Sen bana aitsin ve sana istediğim her şeyi yapabilirim.”

Dudakları aralandı ve titrek bir nefes aldı, ancak gözleri gri bir ateşle yanıyordu. “Sakin bana dokunmaya cüret etme, seni mahvederim.”

Ah, kahretsin, ben bitmişim. Bu kadına şaşırtıcı bir şekilde tamamen âşık oluyordum.

Şehvetin yoğun tadıyla yutkunarak, “Artık çok geç, *esclave*. Ben zaten iflah olmaz bir şekilde mahvoldum,” diye mırıldandım. Son bir nezaket anında alnımı onunkine bastırdım ve derin bir nefes aldım. “Ben kayboldum.” Ardından nezaket kaybolarak beni incitme ihtiyacıyla baş başa bıraktı.

Tek bir hareketle onu ayağa kaldırdım. Elleri ipeksi saçlarında dolanan ellerimi kavradı. Bakışları dumanlıydı ve pembe dudakları titriyordu.

“Beni gerçekten de zorlamamalydın. Biraz zaman istemiştim.” Kontrolümü kaybetmeme neden olduğu için çileden çıkarak onu şiddetle sarstım. Kontrol benim tek zaafımdı, eğer onu benden alırsanız sonuçları tam bir felaket olurdu. “Mücadele etmekle işim bitti. Şimdi mutlu musun?”

Titrek bir nefes daha alırken göğsü hızla yukarı kalktı. Yoğun ve sıcak şehvet tarafından ele geçirilmeden önce gözlerinde bir kararsızlık belirdi. “Evet. Oldukça. İşte geri döndüğüm adam bu. Beni becermesini istediğim adam.”

İç çamaşırımın içinde hapsolan penisim onun içine dalma ihtiyacıyla sızladı. Dudaklarımı yalayarak Tess'i öne doğru çektim. Ona sert bir şekilde sahip olacaktım. Yumuşak davranmayı istemiyordum, vahşi olmayı arzuluyordum.

Dudaklarımı onunkilere bastırırken gözleri kapandı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Öfkeli dilimle alt dudağını yalarken içini çekti. Savaşmayı bırakan bedeni buna, bu şiddete ne kadar ihtiyaç duyduğunu göstererek dokunuşlarıma teslim oldu.

Geriye çekilip bileğini yakalamak için saçlarını serbest bıraktım. Barkod numaraları ve çırpınan serçe dövmesinin bulunduğu bileğini... Köleliğiyle alay eden ve özgürlüğünü ifade eden bir semboldü. “Yapmamı istediğin şeyleri yapmayacağımı şimdiye kadar öğrenmiş olmalıydın, *esclave*. Senin rızan beni tahrik etmiyor.”

Onu kalın beyaz halının üzerinde sürükleyip aynalı sandığının önünde diz çökmeye zorladığımda kaşlarını çattı. Zorlukla nefes alarak dün akşam pantolonumu bıraktığım yere doğru yürüdüm ve cebinden anahtarı çıkardım.

“Aç.” Anahtarı ona verdim, elim titremese de kalbim çılgınca atıyordu.

Tess bir an tereddüt ederek öylece baktı. Verdiğim emir karşısında bedeni kasıldı. Yine itaatsizlik edeceğini düşündüm, ama başını sallayıp anahtarı itaatkâr bir şekilde kilide soktu.

Sırtım kaskatı kesilirken bedenimdeki her kasım zonkluyordu. Tess bir ruhum, bir kalbim olduğunu düşünüyordu. Sandıkta sakladığım her şey aptalca fantezilerinin yanlış olduğunu ispat edecekti.

Tess’i istediğime dair hiç şüphe yoktu. Daha önce hiç hissetmediğim bir şeyi istememe neden olduğu kesindi... Ama bunların hiçbirisi yeterli değildi. Değişmenin mümkün olamayacağı kadar erken bir yaşta mahvolmuştum.

Tess derin bir nefes alarak sandığın kapağını araladı. Bir çılgılık duymayı, nefesinin kesilmesini bekliyordum. Neyi kıskırttığını anladığını gösteren bir şey, ama odayı ölümcül bir sessizlik kapladı.

Omzunun üzerinden bakarak dişlerimi gıcırdattım. Malzemelerin ilk kısmı uysal şeylerdi. Herhangi bir mağazada ya da maceracı bir çiftte bulunabilecek birkaç parçaydı.

Üç kamçı, farklı kalınlıklarda olan dört kırbaç, iki tokaç, üç takım göğüs ucu kısıkaçı, anal tıkaçlar ve her türden kelepçeler. Aslında tüm bunlar öylesine uysal aletlerdi ki bunları Tess'in üzerinde kullanma düşüncesi beni hiç de tahrik etmiyordu.

Hafifçe kaşlarını çatın Tess, narin parmaklarını aletlerin üzerinde gezdirdi. Ne diye kaşlarını çatıyordu ki?

"Konuş. Hayal kırıklığına mı uğradın? Orada bir tecavüz seti bulmayı mı bekliyordun? Ya da belki de cesedinden kurtulmak için bir kürek?"

Tess tecavüz kelimesi karşısında irkildi ve o kelimeyi kullandığım için kendime küftettim. Lefebvre'ye karşı olan öfkem ve nefretim bir kez daha ayaklandı, korumakla yükümlü olduğum şeyi incittiği için lanet piçin cesedini solucan yemine çevirmek istedim.

Tess kuğu beyazı boynunu çevirerek yukarıya baktı. "Sadece... Bekliyordum ki..." Yutkundu ve devam etmedi. Hafifçe başını sallayıp sandığa geri döndü.

Siyah yapay bir penisi eline alarak, "Senin penisine sahip olabilecekken yapaylarını istemiyorum," diye mırıldandı. "Kamçılarla kırbaçların olduğunu biliyorum, ama bilemiyorum..." Sesi gitgide kısıldı ve kahretsin ki kendimi eksik gibi hissetmemeye neden oldu. Onun için yeterince sert olamayacakmışım gibi...

Ancak kıpkırmızı kanla kaplı bir şekilde kollarımda inlerken tamamıyla tatmin olabilirdim. İşte, ben bu denli hastalıklı biriydim. Tess benim uysal olabileceğimi düşünüyordu. Kahretsin, ne kadar karanlık olabileceğimi, kafatasımın içinde ne tür sapkın düşünceler yattığını ona kanıtlamak istiyordum.

Ona sessizce küfrederek elimi başımın üstünde gezdirdim. *Kendinle mücadele ediyorsun. Bunun ne kadar boktan bir durum olduğunun farkında mısın?*

“O bir raf. Daha dikkatli bak.” Sesim kulağa hiç de hoş gelmiyordu. Son derece karanlık ve kabaydı.

Tess’in gözleri benimkilere kaydı ve aramızdaki bir şeyler hareketlere geçti. Kalbim hızlandı ve zaten kaya gibi sert olan penisim ihtiyaçla zonkladı. Düşünebildiğim tek şey Tess’in dilimdeki tadı ve onu kırbaçladığım anın hatıralarıydı.

Tess dizlerinin üzerinde biraz daha yükselerek rafın üzerindeki küçük mandalı bulup onu çekti.

“Ah,” diye fısıldadı.

Evet, ah. Hastalıklı ve karanlık olan her şey işte, şimdi karşı-sındaydı. Oyuncakların hiçbirini kullanmamıştım, gerçi onlara oyuncak da denemezdi. Daha çok işkence aletleri gibiydi. Onlara neden sahip olduğumu bilmiyordum. Onları kullanmayı hiç düşünmemiştim. Şu ana kadar...

Tess, Japon ipeğinden yapılan halatı eline aldı. Bununla atılan güçlü düğümün bir bıçak ya da dişlerle bile çözülmesinin mümkün olmadığı söyleniyordu. Tutsak kıpırdandığı zaman tenini yakıyor ve ipliklerin kana benzeyen parlak kırmızı rengi ağzımı sulandırıyor.

Tess bir sonraki malzemeye geçmek için halatı bacaklarının üzerine bırakmadan önce ipleri bir kez okşadı. Gözlerimi, teninin üzerinde duran ipten ayırmak istemiyordum, ama bir sonraki eşya karşısında midem düğümlendi.

Deri bir askı takımı...

Hastalıklı ve sapık babamın kadınları başları bacaklarının arasına gelecek şekilde tavana asmak için kullandığıyla aynı

tarzdaydı. Kolları bağlı, elleri bağlı, kafası bağlı... Tess'in kaçabileceği hiçbir yer olmayacaktı. Dokunamayacağım hiçbir yeri kalmazdı.

Hayalarım ihtiyaçla sıkışırken titredim. Tess'in çaresiz bir şekilde bağlanmış olması fikri beni huzursuz isteklerle dolduruyordu. Öne doğru ilerledim, ona saldırmak ve onu bağlamak zorundaydım. Penisimin ihtiyaç duyduğu şey ona çılgılık attırmaktı.

Bir adım daha atarak ayağımla dizini dürttüğümde Tess'in gözleri benimkilere kaydı. Gür kirpiklerinin arasında kalan gözlerinde tam olarak anlayamadığım bir karmaşa vardı. Keskin ve kırılgan bir cesaret yüzüne yerleşirken göğsü yukarıya yükseldi.

"Kaçacak hiçbir yerinin olmaması fikri hoşuna gitti mi? Saklanacak hiçbir yerinin olmaması, *esclave*?"

Yavaş, çok yavaş bir şekilde askı tertibatını bir kenara bıraktı. Yatarken giydiği beyaz tişörtümün altından göğüs uçları kendilerini belli etmeye başladı. "Senden kaçamayacağımı biliyorum Q. Ve kaçmak da istemiyorum. En azından gerçek anlamda..."

Konuşurken nefes nefese ve gergindi, ancak arzularımı alevlendirmek yerine söndürmüştü. Tess başka bir eşyaya uzanırken donup kaldım. Bunları görmesine neden izin veriyordum ki? Ellerim kapağı çarparak kapatmak ve Tess'in bir daha bakmasına engel olmak için kaşınıyordu.

Tess sandığın içinden parlak kırmızı bir ağız tıkacı, sadece ağız kısmıyla bacaklarının arasında açıklık olan sentetik bir tulum ve üzerinde el ve ayak bilekleri için kelepçeler bulunan demir bir çubuk çıkardı.

Tess'in yere bıraktığı her bir eşya beni gitgide daha da iğrendiriyordu. Ayaklarımın yanında duran her şey gerçekten de ne

kadar hastalıklı biri olduğumun kanıtıydı. İhtiyaçlarım normal seks oyunlarının ötesine geçiyor ve hayati tehlikesi olan garip-liklerin sınırında dolanıyordu. Sahte korku ya da gözyaşları istemiyordum. Hayır. Gerçeği istiyordum. Sahip olmak, saplantı haline gelmek ve tüketmek istiyordum. Tess'in nefes aldığı hava haline gelmek istiyordum. İçtiği su olmak istiyordum. Onu öldürmek isterken aynı zamanda onu hayatta tutmak istiyordum.

Daha önce Tess'le hiç bu kadar gerçekçi bir şekilde konuşmamıştım. Tamamen *tükenmişim*.

Tess bir ses çıkararak beni düşüncelerimden uzaklaştırdı. Ellerindeki aleti görünce soluğum kesildi; kırmızı deri bir çantta. Tess tam fermuarı açarken çantayı almak için bir hamlede bulundum.

Büyük bir hızla hareket ederek çantaya ulaşamayacağım bir yere geçti. "Bırak bakayım." Ses tonunda öfke ve yalvarış bir aradaydı. Bu harika bir karışımdı.

Çantanın içindekilerden uzaklaşarak başımı salladım. Şu an içindeki her şeyi kullanmayı gerçekten ama gerçekten çok istiyordum.

Tess çantanın içinden gümüş bir makas, küçük bir bıçak ve üç kristal şişe çıkardı. Çantanın içinde olduğunu bildiğim ve kan almak için kullandığım şırıngaları çıkarmaya zahmet etmedi.

Tekrar bana bakarak beni olduğum yere mıhlayıp topukları üzerinde sallanmaya başladı. "Kıyafetlerimi neden berbat ettiğini her zaman merak ediyordum. Soyunmamı emredebilirdin, ama her zaman kıyafetlerimi kesmeyi, yakmayı ya da parçalama-yı tercih ettin. Bunun nedeni aynı şeyi içten içe bedenime de yapmak istemen mi? Beni paramparça etmek? Derimi yüzmek? Kanımın bir nehir gibi aktığını görmek?"

Gözlerimi kapattım. Tess'in çizdiği sahneyle başa çıkamazdım. Kahrolası bir şekilde istediğim o sahneyle...

Tess ayak bileğimi tutup neredeyse çıplak olan bedenimden destek alarak ayağa kalktı. Sıcaklığı içime nüfuz etti ve ona sadece sarılmak gibi basit bir şeyle gitsem, biraz şefkat göstersem neler olacağını merak ettim. Bunu başarabilir miydim, yoksa onu şiddetle sıkıştırır mıydım, her zaman yaptığım gibi çok mu fazla ileri giderdim?

Tess benim yerime cevap verdi. Elime bir kırbaç tutuşturdu. "Dehşet sandığının beni korkutacağını sanıyorsan yanılıyorsun. Çünkü korkutmuyor."

Pişmanlık ve nefretle dolan gözlerim Tess'in gözlerinde boğulmak için açıldı. Öyle yakın duruyordu ki irislerinde dönen mavilerle griler öfkeli bir deniz gibi görünüyordu. Ruhundaki korkuların, inatçılığın ve arzuların anlamını çözmeye çalıştım.

Bir fısıltıyla konuşmaya başladı. "Benimle konuşman gerek. Sır tutamazsın, *maitre*. Artık olmaz. Sana izin vermem." Geriye giderek tişörtümü başının üzerinden çıkardı ve önümde çırlıçıplak kaldı. Bir savaşçının cesaretiyle karnının altındaki beyaz tennini çimdikledi. "İşte. Beni buradan yaralamanı istiyorum. Eğer seni daha iyi hissettirecekse bende iz bırak. Sana verdiğim şeyi kabul etmeni istiyorum. Bunu kucaklamanı istiyorum."

Kırbaçı yere attım. Bana bedenini sunmuyordu. Bana çılgınlık teklif ediyordu. Onun için yeterince adam değildim, ama içimdeki canavarın yetip de artacağından emindim. Diğer taraftan içimdeki adam bir korkaktı. Duvarlarımı indirip tamamen özgür kalmayı reddettim; Tess bana ne sözler verdirmiş olursa olsun. Onu yaralamak mı? Bir kereyle durmayacağımı, duramayacağımı bilmiyor muydu?

Parmak ucumla gergin karnına dokundum. Öyle pürüzsüz, öyle yumuşak, öyle kadınsıydı ki... Tess'in solukları hızlandı ve göğüsleri bir yukarıya bir aşağıya hareket ederek tüm sınırları kaldırmam için beni kışkırttı. Böylesine bir ağı etrafıma örebilecek olan tek kişi oydu. Beni mahvedebilecek ve şaşkına döndürebilecek tek kişi oydu.

Göğsünü avuçlayarak meme ucunu sertçe çimdikledim. Nazik bir ön sevişme olmayacaktı. Başını öne eğerek göğsüme yasladı. Orkide ve buz kokusuysa felaketime neden oldu.

Pes ettim.

Teslim oldum.

İstiyordum ve durmayacaktım.

Günlerdir boşuna uğraşmıştım. Şimdi aklım başımdaydı ve sabırsızdım. Acı veren ve doyumsuz efendi rolünü kucaklamaya hazırdım.

Elimi göğsünden yukarıya doğru kaydırarak boynuna götürüp boğazını kavradım. Başını zorla geriye yatırarak fırtınalı gözleriyle buluştum. İçim öfkeyle doldu. "Bana zaman veremezsin, değil mi *esclave*? Şimdi çok kızgınım ve kontrolümün sınırlarını bilmiyorum. Pes ettim ve artık seni becermekten başka hiçbir şeyin önemi yok." Boğazının etrafındaki parmaklarımı sıkarak bedenini sarstım.

Hiç hareket etmedi, kolları yanında durmaya devam etti ve onu boğazlamama izin verdi. Boynundaki narin kaslar zevkle başımı döndürünceye kadar parmaklarımı sıkarak onu denedim.

Ama Tess hiçbir şey yapmadı.

Parmaklarımı gevşeterek kaşlarımı çattım. "Çok fazla ileri gitmeyeceğime güveniyor musun? Gerçekten de o kadar aptal mısın?"

Bir elini boğazındaki elimin üzerine koydu, ancak onu serbest bırakmam için bir şey yapmadı. Diğer eliniyse tıraşsız yanağıma koydu ve beni koşulsuz bir kabullenme, ihtiyaç, istek ve aramızda var olan diğer her şeyle birlikte duygusal olarak sarstı.

Kabretsin, çok şanslıyım. Ve buna layık değilim.

“Seninle mücadele edeceğime söz verdim. Kendimi tamamen senin ellerine bırakacak kadar aptal değilim Q. Ama senin sınırlarını senden daha iyi biliyorum ve buna güveniyorum. Sana güveniyorum... Burana.”

Elini kalbimin üzerine koydu. Dokunuşu altında kalbim delice atmaya başladı. “Hisset. Kabul et. İnanmak istediğinden çok daha insansın.”

Sesindeki yumuşaklık beni çileden çıkardı. Gerçekleri düşünemezdim, bunun yerine onu öptüm.

Dünyadaki son kadınmış gibi dudaklarını esir aldım. Benim için tek kadındı. Dilim yumuşak ve tatlı dudaklarının arasından içeriye kaydı ve onu defalarca aldım. Tadını, nefeslerini çaldım. Tüm ihtiyacımı kabul etmesi için onu zorladım.

İnleyerek bedenime yaslandı ve dudaklarımızın nerede bitip nerede başladığını anlayamayacak hale gelene kadar her şeyimi aldı.

Parmaklarım tatlı teslimiyetle nihai hâkimiyetin peşinde koşarak biraz daha sıkılaştı. Bacakları titreyinceye kadar boğazını sıkımsa devam ederek onu öptüm ve Tess daha fazla dayanamayınca onu yakaladım.

Onu böylesine zayıf bir hale getirmeme izin verdiğini bilmek yüreğimi kabarttı. Acı verirken aldığım hazzı başka hiçbir şeyden alabileceğimi sanmıyordum, fakat böylesine bir teslimiyet ve güven de büyük bir afrodizyaktı.

Tess'i serbest bırakıp gevşemiş bedenini kucaklayarak odanın karşı tarafına taşıdım. Şöminenin önünden geçip onu ilk başta tavana asmış olduğum zincirlerden uzaklaştım ve kulenin arkasına doğru ilerledim.

Oksijen yetersizliği yüzünden sersemlemiş olan Tess gözlerini kırıştırdı. "Nereye gidiyoruz?"

Tamamen zonklayan penisim ve yoğunlaşan arzumun insafına kalmış bir halde derin bir nefes alarak kollarımdaki Tess'i farklı bir şekilde tuttum ve kulenin penceresinin sol tarafındaki kalın kadife perdeyi çektim.

Koyu yeşil kumaş kayarak erimiş bir orman gibi yere indi.

İnsan boyundaki haça biraz daha yaklaşan Tess'in soluğu kesildi. Haçın iyice cilalanmış koyu ahşap yüzeyi ve parlak kırmızı bağları Orta Çağdan fırlamış bir şey gibi korkutucu görünüyordu. Bu tür şeyler insanların derisini canlı canlı yüzmek ve insanları parçalara ayırmak için kullanılmıştı. Vahşiydi. Korkunçtu. Lezzetliydi.

Tess tamamen bağlanmış olacaktı. Tamamen benim insafıma kalacaktı. Tamamen benim olacaktı.

Tess titreyerek inledi ve bedenimi büyük bir ihtiyaçla sarstı. Sesimden devasa bir kötülük yayılıyordu.

"Artık dünyama girme zamanın geldi, *esclave*."

*Darbelerin tadını çıkarıyorum, acıyı zevkle kucaklıyorum, sıra
hâlâ bende, sakın durma.*

Beni sıkıca kavra, kanımı akıt, bu açlığı doyurmam gerek...

İçimde iki duygu savaşıyordu; kararsızlık ve heyecan. Dört gündür verdiğim savaşı ben kazandım. Q'nun pes etmesini sağladım. Ama ne pahasına? Artık vücut dilini okuyamıyordum, şehvetle dolup taşıyordu. Hâkimiyet kurmanın ateşiyle parlayan donuk yeşil gözlerinden bir şey anlaşılmıyordu.

Haça bakarken her şey yavaşladı. Hayat durdu ve küçük bir yansıma kabarcığının içinde kaldım. Q'nun gizemli dünyasına ilk adımı atmıştım ve ışığı bir daha görüp göremeyeceğimi merak ederek eşikte kararsızca bocaladım.

Biraz önce boğazımı sıkıdığı yer acıyordu. İri eliyle soluk borumu tıkayınca beni serbest bırakması için onunla mücadele etme ve elini tırmalama dürtüsü son derece dayanılmaz olmuştu. Ama bir şekilde ilişkilerdeki en önemli unsurun Q'ya öğretilmesi gerektiğini biliyordum. Aramızda yeşerecek olan sevginin türü ne olursa olsun, sağlam bir temel üzerine kurulması gerek-

tiğini öğrenmek zorundaydı. Birbirimize duyduğumuz sarsılmaz bir güven ve inanç üzerine kurulması gerektiğini...

Q'ya güvendiğimi söylemiştim. Ama güvenmiyordum. Henüz... Ve onun da bana güvenmediğinden emindim. Her ikimiz de aramızdaki ilişkinin kurallarını öğrenmeye çalışıyor, karanlıkta bocalıyorduk ve birbirimizi anlayıp birbirimize inanmayı öğrenene kadar ikimiz de kaderimize terk edilmiştik.

Parmak uçlarımla zedelenmiş boynuma dokundum, yutkunurken irkildim. Hissettiğim acı Q'nun ne kadar ileri gidebileceğini öğrenmek için yaptığım deneyi haklı çıkarıyordu. Bayılmaktan sadece tek bir kalp atışı uzaklıktaydım, ancak Q tam zamanında durmuştu.

Ona olan inancımın biraz daha artmasına izin verdim.

Boynumu okşayan parmaklarımı seyreden Q hareket etti. Alev alev yanan bir ateş ve karanlık tarafından sarmalanmadan önce gözleri utanç ve pişmanlıkla parladı. "Sana zarar verdiğim için özür dilemeyeceğim. Beni sen kıışkırttın. *Je ne peux pas me priver si longtemps.*" Ne olduğumu daha fazla inkâr edemem.

Bedenim tepki gösterdi; onun bedenini kabul etmek için hazırlanıyor, gevşiyor ve eriyordu. Q'nun gözleri karnımdaki hafif ateşin şiddetini daha da artırdı ve büyük bir yangın gibi yayılarak içimdeki her şeyi küle döndürdü. "Bir özür beklemiyorum," diye fısıldadım.

"İyi." Q yanağını avuçladı. Bu şefkatli bir hareket olabilirdi, ama söz konusu Q olduğundan yine sessiz bir öfkeyle doluydu.

Q çıkan saçımın bir tutamını parmağıyla kulağımın arkasına sıkıştırırken, olduğum yerde kaldım. Titreyerek gözlerinin içine baktım. Brax gibi tatlı bir çocuk yerine seçmiş olduğum canavarın kalbinin derinliklerini görmeye çalıştım.

Brax bir güneşse, Q her şeyi içine çeken sonsuz bir boşluktu. Gizemli âlemlerle dolu olan bir kara delikti. Gözlerim tekrar haça kaydı. *Acılardan oluşan bir dünyaya hazır mıyım?* Q sonunda tüm kontrolünü yitirmiş miydi?

Onun dünyasına girmek öğrenecek çok şeyim olduğu anlamına geliyordu. Ne kadar cesur olabilirdim ve acı eşiğim ne kadar yüksekti?

“Aptallık ettim, *maitre*.” Gözlerim dudağına kaydı. Dili yüzünden ıslaktı, onu tekrar öpmenin düşüncesiyle ağzım sulandı.

Kulağımdan çektiği elini göğüs ucuma sürterek aşağıya doğru kaydırdı. İrkildim, zararsız dokunuşu karşısında vajinam kasıldı.

“Aptallık ettin. Cesur bir şekilde aptallık ettin, *esclave*.”

Başımı salladım, Q başını eğip usulca dudaklarımdan öperken nefesim sıklaştı. Kollarımı boynuna dolayıp göğüslerimi güçlü bedenine bastırmak için çaresizce kendimden geçtim. İçimdeki düşünmeyen, sadece hisseden bir parçam sahip olabileceğimiz şeyin yumuşak tarafını benimsemeden önce Q’yu tamamen kırmak zorunda olduğumu biliyordu.

Q korkuyordu.

Ama neden korkuyordu? Belki de bunun nedeni daha önce hiç böyle bir bağına sahip olmamasıydı. Belki de gerçekten bir şeytan olduğuna ve kimseyi sevmeyeceğine inanıyordu. Ama ondan vazgeçmeyecektim.

Q daha arzulu bir şekilde öpünce inledim. Kollarımı boynuna dolayarak onu kendime çektim. İnleyerek bedenlerimizi arkamdaki ahşap haça yasladı. Ardından bileklerimi yakalayıp boynuna sardığım kollarımı vahşice çözdü.

“Aptallık ettiğini biliyorsun ve buna rağmen beni zorlamaya devam ediyorsun. Av peşinde olan bir panteri okşamaya çalışır

myydın? *Non, parce que la mort te trouverait rapidement.*” Hayır, çünkü ölüm seni büyük bir hızla bulurdu. Sözleri bir mermi gibi keskindi.

Zihnim yırtıcı hayvanlar, ölümler ve kanın görüntüsüyle doldu.

Q karanlığın içinde doğmuş, benimle paylaşmayacağı şartlar yüzünden bu hale gelmişti ve aramızda zarar görmüş biri varsa bu kişi kesinlikle oydu. Artık kendisinden korkmasını istemiyordum. Artık yalnız olmak zorunda değildi.

Bileklerim onun elleri arasında hapsolmuşken, “Sana geri döndüğüm zaman neler düşünüyordum, bilmek ister misin?” diye sordum. “Kendime ne söz verdiğimi?”

Burun delikleri titreşen Q donup kaldı.

Sessizliğini bir onaylama olarak algılayıp devam ettim. “Senin için mücadele edeceğimi söylemiştim. Savaşmaya değer olduğunu. O zamanlar bilmiyordum ve sana ulaşmam için ne yapmam gerektiğini hâlâ bilmiyorum...” Onu öpebilmek için biraz daha yaklaşmaya çalışarak öne eğildim. Q kaskatı kesildi ve bileklerimi sıkıca tutup hareket etmeme izin vermedi. “...ama asla durmayacağım. Haklıydım. Sen her mücadeleye değersin. Yolumuzun üzerindeki her engeli ve kavgaya değersin. Savaşacağım çünkü sana âşık oluyorum, Q.”

Bu adama nasıl âşık olmazdım? Duygusal olarak karmakarışık olan bu adama. Kölelerin kurtarıcısı emlak zengini olan bu adama. Q tüm kâbuslarımdan, hayallerimden ve ihtiyaçlarımdan oluşmuş vahşi bir paket gibiydi. O, tercih ettiğim uyuşturucuydu ve dört gündür ona hasrettim.

“Bana âşık olma.” Omuzlarımı kavradı. Dokunuşu sıcacıktı ve parmak uçları büyük bir güçle beni dağlıyordu. “Bunun sorumlusu olamam.”

Sandal ağacı ve turunçgillerden oluşan kokusunu içime çekerken kalp atışlarım hızlandı. Ona o kadar yakındım ki şehvet ve ihtiyaçla beni sersemletiyordu.

“Neyin sorumlusu?” Kolunu öpmek için başımı eğerken soru sorma riskine girdim. Dudaklarının altındaki kası hareket etti, sanki onu ısırışım gibi geriye çekildi.

“Diğer kısımlarını kıracağımdan eminim, ama kalbini kırma sorumluluğunu üstlenmek istemiyorum.”

“Özgürce verilen bir şeyi kıramazsın.” Küçük bir parçam, sonsuza kadar kalbimin değerini bileceğini, onu koruyacağını ve ona iyi bakacağını söylemesini istiyordu, ama henüz ortada böyle bir sevecenlik yoktu.

Q her gün benim istek ve beklentilerimle mücadele ediyordu. Ettğini biliyordum. Bunu gözlerinde, beni hayranlık ve öfkeyle, hatta biraz da korkuyla izleyen bakışlarında görebiliyordum. Bir an için zararsız görünen sorularıma cevap veriyor, başka bir ansa ayı bile yutan bir fırtına gibi kolayca beni engelliyordu.

Ben de her gün burnumu sokmaya, onu kıskırtmaya devam ettim. Sıkıntı veren bir baş belası gibi davranarak sonunda kontrolünü yitireceği ve beni parçalara ayıracağı günün gelmesini bekledim.

“Yeter,” diye kükredi Q. Beni sertçe haçın yüzeyine yaslarırken göğsü gerildi. Sırtım ürkütücü ve tuhaf bir şekilde sıcak olan ahşaba çarptı. Q iri bedeniyle üzerime abanıp beni haçla arasında sıkıştırırken irkildim.

“Şimdi kalplerle hislerden konuşmanın zamanı değil, *esclave*. Şimdi acı çekme ve becerilme zamanı. Bu ikisini birbirine karıştırmaman gerektiğini anlamıyor musun?”

Geri çekilerek ellerini öfkeyle yüzüne götürdü. “Yorulдум.

Savaşmaktan çok yoruldum. Seni istiyorum. Dört uzun lanet gün boyunca sana çılgılık attırmak istedim. Düzgün davranmaya çalıştım. Karanlığı engellemeye çalıştım, fakat bir türlü peşini bırakmadın. Şimdi sıra bende. İstedğim şeyi bana vereceksin. Saplantı haline gelmiş bu hastalıklı ihtiyacımı gider ve rahatlamama yardım et.”

Q’nun donuk yeşil gözlerinde siyah bir şey parıldadı. Sadece titreşimlerini görmüş olduğum bir şey. Beni büyülediği kadar korkutan bir şey...

“Bir kelime daha söyleyecek olursan ağzını tıkarım. İçine boşaldığım zaman dudaklarının arasından sadece inlemelerini ve adımı duymak istiyorum. Anladın mı?” Q zorlukla nefes alıyordu ve son derece sertleşmiş olan penisinin ucu iç çamaşırının belinden dışarıya uzanarak bana bir bağımlı gibi sesleniyordu adeta.

Daha önce hiç bu kadar canlı ve korkmuş hissetmemiştim.

“Anladım, *maitre*,” diye fısıldadım.

Sesim başlama atışı oldu. Gözle görülür bir şekilde titreyen Q dişlerini gıcırdattı. Farkında olsa da, olmasa da tüm bu süre boyunca benim izin vermemi beklemişti. Öfkenin neden olduğu gerginliği kaybordu ve rahatlayarak sakin bir efendiye dönüştü.

Etrafımdaki sayısız kayışı bağlamasını beklerken o birdenbire durdu.

Bekledi ve izledi.

Nefes aldı ve düşündü.

Ardından ileri doğru atılıp ağzını benimkinin üzerine kapattı. Biraz önce boğazımı sıktığı için Q’nun dili dudaklarımın arasında hızla ilerlerken nefesim kesildi. Tanrım, her şeyimi alıyordu. Dilinin her hareketiyle, her yalayışıyla, her sürtünmesiyle birlikte her şeyi talep ediyor ve tatlı sözlerle kandırıyordu.

Öpüşünde öfke ve vaatler vardı. Beni canlı canlı yemeye çalışmasına rağmen dudakları bana daha şimdiden ne kadar çok değer verdiğini söylüyordu.

Sonunda ellerim serbest kalınca uzun bir süredir istediğim şeyi yaptım. Ona dokundum. Kollarımı yukarı kaldırıp parmaklarımı gür ve kısa saçlarının arasına soktum.

Migren yüzünden nasıl acı çektiğini ve ona masaj yapmama izin verdiği anı hatırlayarak tırnaklarımı saç diplerine geçirdim ve Q inledi. Onunla ilgilenmeme izin verince hislerimin yoğunluğu iyice arttı. O zamanlar sadece bir köleydim, bir eşya. Ama şimdi ona aittim. Gerçekten onundum, ama sadece ben böyle istediğim için.

Nereye ait olduğumu bulmuştum. Arzularıyla savaşmaktan yorulmuştum. Q, istediğim her şey, hatta çok daha fazlasıydı.

Ellerimi kafasından aşağıya indirerek ensesini kavradım ve onu kendime biraz daha yaklaştırdım. Gergin bedeniyle bana yaslanıp beni haça sertçe bastırdı. Dudaklarımız birbirine karışırken ağzıyla ağzımı hırpalıyordu.

Dilimi onunkine dolayarak birbirimizi tırmalayana ve zorlukla soluyuncaya kadar tadıyla mücadele ettim. Omuzlarıyla ensesine tırnaklarımı ne kadar zarar verdiğimin farkında değildim. Parmaklarının kalçalarımı ne kadar sert kavradığının da farkında değildim. Öpücüğümüz dışındaki her şey kaybolmuştu.

Keskin ve tatlı bir acı soluğumun kesilmesine neden oldu. Q dudaklarındaki küçük ve kırmızı izi yalayıp geriye çekilirken gözlerim sulandı.

“Beni ısırdın,” diye soludum.

Ağzımı açıp şişen dilime dokundum. Üzerinde hafifçe birikmiş olan kanı yutkundum.

Q, şehvetten donuklaşan gözleriyle bana baktı. Hiç pişman değildi. “Kendime engel olamadım. Tadına bakmak zorundaydım.” Ufak bir parçamı derinliklerine alıp yutkunurken boğazı hafifçe hareket etti.

Kafamdan bir sürü şey geçiyordu. Q’yu anlamak çok zor olsa da ihtiyacının gerçek derinliğini görmeye başlıyordum. Yaralamak, kan akıtmak ve ilkel bir bağ kurmak için duyduğu ihtiyaç... Numara yapmıyordu. Tüm bunlar seks oyunları ya da kamçılamayla ilgili değildi. Her şey beni tamamen çıplak bırakmak, tüm varlığımı almak ve bana sahip olmakla ilgiliydi.

Bunun beni korkutmadığını söylersem yalan söylemiş olurum. Acı hoşuma gidiyordu. Tamamen efendimin arzularına hizmet etmek adına bir kırbacın dokunuşundan ya da bir kamçı darbesinden zevk almayı seviyordum. Öte yandan ölmeye hazır değildim.

Q hiç tatmin olacak mıydı? Bu düşünceyle kalbim kırıldı.

İçimde giderek artan panikten dolayı boğazım düğümlendi. “Hiç yeterli olacak mıyım? Arzuladığın şeyleri sana verebilmem mümkün olacak mı?”

Q aniden geri çekildi, tüm bedeni kaskatı kesildi. Geriye doğru beceriksizce bir adım atıncaya kadar düşüncelerimi yüksek sesle dile getirdiğimin farkında değildim.

Ah, kabretsin!

Gözlerim Q’nun alev alev yanan yeşil gözlerine kaydı ve kalbim biraz daha kırıldı. *Tess, seni salak.*

Öne doğru koşarak kolunu sıkıca tuttum. “Öyle demek istemedim. Tüm bunların çok yeni olduğunu biliyorum. Bu garip... İkimiz için de.”

Q, sanki yabancı bir türmüşüm gibi bana baktı. Gözlerinde boş bir ifade vardı, yüzü karmaşa ve pişmanlıkla çarpılmıştı.

Tekrar yanıma gelmesini sağlamak için çaresizce yanağını avuçladım. Aklından geçen düşünceleri neredeyse takip edebiliyordum. Sıçrayan kanı, kendisine karşı olan nefretini görebiliyordum.

Yumuşak dokunuşuma bir tepki vermeyince sert olmayı denedim. Ona tokat attım.

Tokat atmamla birlikte çıkan ses Q'yu o cansız halinden çıkardı. Gözlerini kırıştıtırıp dalgın bir şekilde yanağını ovuşturdu. Kendisini toplaması için birkaç saniye daha geçti.

Sonunda kaşlarını çattı. Tüm ateş ve şehveti yeniden gözlerinde görebiliyordum.

“İsmimi haykırmadığın sürece konuşmamamı söylemiştim.”

İblislerinin açığa çıkmasına izin verirken kasları hareket etti. “Ve o düşünceleri kafandan at, *esclave*. Sana ne söylersem söyleyeyim, sen yeterlisin. Fazlasıyla. *Trop pure et parfaite pour un homme comme moi.*” Benim gibi bir adam için fazlasıyla saf ve mükemmelsin.

Omuzlarımı çevirerek, “Ama bu seni mahvetmeye çalışmama engel olmayacak,” diye homurdandı.

Bacaklarım titredi ve o an sadece basit bir şekilde beni kucaklamasını istedim. Q'nun yumuşak ve tatlı olmasını, bana dokunup beni rahatlatmasını istedim. Yeterli olduğumu söylüyordu ama ben o kadar da emin değildim ve bu güvensizlik beni perişan ediyordu.

Q kendime acımam için bana zaman vermedi. Üzerime atılıp beni, tuğladan bir duvarmışım gibi geriye doğru itti. Sırtımın haçla temas etmesiyle ciğerlerimdeki tüm hava boşaldı.

Q başını eğip dudaklarını boynuma yapıştırdı.

“Q...” Nefes nefese kaldım, sanki bir şey için yalvarıyordum. Sahip olacağımı hiçbir zaman düşünmediğim bir şey için.

Q dudaklarıyla hassas tenimi morartarak boynumu sertçe emdi. Köprücük kemiklerimi yalarken kolları arasında titredim. Göğüslerimi arayan elleri kalçalarımı okşayarak göğüs kafesime doğru çıktı. Dışleri boynuma sürtünürken meme uçlarımı çimdikledi.

“Ah!” Keskin bir acı boğazımı yakınca sarsıldım.

Q yalayıp inlerken ağzım açık kaldı. “Tadın çok güzel. Teninin, terinin ya da parfümünün tadı değil. Daha derin bir şeyin... Senin yaşam kaynağının... Kanının...” Başparmaklarıyla meme uçlarımı rahatlatmadan önce boynumu bir kez daha yaladı. “Bu seni tiksindiriyor mu? Aramızdaki bağı hissedebilmem için buna ihtiyaç duymam seni korkutuyor mu? Bunun benim tarafımdan sevilmenin bir parçası olması?”

Sesindeki tondan evet dememi beklediği belli oluyordu. Şimdi bile, ona söz vermiş olmama ve bana tarifsiz şeyler yaptığını gördüğü kâbuslar yüzünden kıvrandığı gecelerde yanında yatmış olmama rağmen, hâlâ onu terk etmemi bekliyordu. Sadece sözlerimi tutabilmek adına yeterince güçlü olmayı umuyordum.

“Hayır. Senin kim olduğunu ve neye ihtiyaç duyduğunu biliyorum. Ben...”

Q beni özellikle daha sert bir şekilde ısırarak biraz daha kanımı akıttı. Yutkunurken boğazı kasıldı. Benden uzaklaşmaya çalıştığı zaman başına sarıldım ve dudaklarını ısırığın üzerine koyması için onu zorladım.

Sıcak nefesi beni yakıp küle döndürürken bedenimdeki tüm tüyler diken diken oldu. “Eğer ihtiyacın varsa iç. Eğer inanmana yardımı olacaksa becer beni. *Je suis à toi.*” Ben seninim.

Q kalçasını benimkine bastırarak inledi, iç çamaşırının içinde hapsolmuş olan sertleşmiş penisıyla göbek deliğime çarptı.

İçim erirken kalbim sıkıştıyordu. Zihnim Q'nun çağırma-
ta çok başarılı olduğu karanlığa sürüklendi. Kan paylaşımının
toplumsal yönden yanlış olması umurumda değildi. Kadınları
koruyan derneklerin Q'nun bana yapmasına izin verdiğim şeyler
yüzünden dehşete düşecek olması da umurumda değildi.

Dünyanın bir önemi yoktu. Bu bizdik. Bu, suçluluk ve utanç
duymadan nasıl yaşanacağını öğrenen bizlerin rezaletiydi.

Q boğazımdan dudaklarıma kadar uzanan yolu dişleyerek
kat etti. Beni öperken kendini tutmadı. Pasın metalik tadıyla
temel bir ihtiyaç olarak derinlere dalan dili aklımı başımdan ala-
rak bildiğim her şeyi unutmam ve sadece Q ile birlikte olmak
için var olduğum bir hayatı kucaklamam için beni tehdit edi-
yordu.

Q bedenimi okşamak için ellerini aşağıya indirdi. Kalçamı
bir defa okşadı ve günahkâr diliyle ağzımı becermeye devam
ederken, sağ bileğimi tutarak kolumu yana doğru çekti. Elim
ahşaba değdiği zaman geri çekildi. Gözleri parlıyordu ve gözbe-
bekleri genişlemişti. “Senin her şeyin bana ait. Bunu inkâr edi-
yor musun?”

Zorlukla soluyup bacaklarımın arasındaki bacağına sürtün-
memek için büyük bir savaş vererek başımı salladım. “İnkâr et-
miyorum.”

Q başıyla verdiği belirgin bir onayın ardından deri kelepçeyi bi-
leğime takmak için yukarıya uzandı. Kelepçeyi, vahşi bir yüz ifade-
siyle parmak uçlarımda hafif bir zonklama hissetmeme neden ola-
cak kadar sıkıştırdı. Aniden soluğumu kesen bir panikle doldum.

Donakalan Q savunmasız bir halde bana baktı. Yüzünde gör-
düğüm şehvet daha fazla ıslanmama neden oldu. Kaçamazdım
ki bunu bilmek beni fazlasıyla tahrik ediyordu.

“Korktun.” Q’nun sesi öyle boğuktu ki onu zar zor duydum.

Söylediğine karşı çıkmak için ağzımı açtıysam da gerçeği niçin saklayacaktım ki? Q bu gerçek için yaşıyordu, gerçek korkular uğruna savaşıyordu.

“Çok sıkı bağladın. Hiçbir zaman özgür kalamayacağımdan korktum.”

Q güldü. “Bağlı olmadığın zamanlarda özgür olduğunu mu düşünüyorsun? Beni hiç tanıımıyorsun, *esclave*.” Sol kolumu kavrayarak aynı işlemi tekrarladı. “Benden hiçbir zaman kurtulamayacaksın. Ben de senden kurtulamayacağım. Her şeyi kader belirler ve kader bizi birbirimize verdi.”

Kan yeminimizin hatıraları aklıma geldi. “*Nous sommes les uns des autres*.” Biz birbirimize aitiz.

Q derin bir nefes aldı, yüzünde sabahın erken saatlerindeki bulutların oluşturduğu gölgeler dans ediyordu. İçeriye vuran güneş ışınları odayı ısıtsa da bulunduğumuz yeri etkilemiyordu. Odanın bu köşesinde sadece gölgelere izin vardı.

“*Oui*.” Q beni öpmek için eğildiğinde gözlerimi kapamadım. Elmacık kemiklerine ve bakışlarındaki acı verici yalnızlığa odaklandım. Dudakları yumuşak ama tehlikeli bir şekilde benimkiler üzerinde hareket ederken bakışlarımızı birbirimizden hiç ayırmadık. Dili mutlak bir disiplinle kontrol edilemez bir tutku arasındaki inci çizgide hareket ediyordu.

Büyük elleriyle yüzümü kavrayıp daha da şehvetli bir şekilde öpmek için başını eğerken beni sabit tuttu. Kafam arkamdaki ahşap haça çarptı ve Q kaslı bedenini bütünüyle üzerime bastırırken inledim. Şeytan gibi ateşli ve sıcak olan çıplak teni benimkini ısıtıyordu.

Zorlukla soluyarak geriye çekilen Q’nun serçe dövmesi

çıldırması gibi titredi. Havada süzülen kara bulutlar ve tel örgüler küçük özgürlükleri içinde uçuşan kuşları parçalayıp yutarak daha fazla tüyün dökülmesine neden oluyor ve özellikle daha da şiddetlenmiş gibi görünüyordu. Q benim de uçup gitmemi bekliyordu. Bunu yapmayacağımı kanıtlamak için bir yol bulmam gerekiyordu.

Bir anda ilham geldi. “Sen benim kanatlarımsın. Uçmamı sen sağlıyorsun,” diye mırıldandım.

Q donup kaldı, yanaklarımdaki elleri hareketsizleşti. Cansız gözleri ruhuma işledi.

Q sadece yatak odasındaki sahibim değildi. Kalbimin de sahibiydi.

Sonunda o derin ve aksanlı sesiyle fısıldadı. “Sen benim yalnızlığımı çaldın. Sana kanatlarını vermiş olabilirim, ama benim yerçekimim sensin. Senin merkezinden asla çıkamam.”

Eridim. Eğer kollarım haça bağlanmamış olsaydı, Q’ya sarılıp karşımdaki adamın üzerine çıkardım. Sertleşen penisini iç çamaşırının sınırlarından kurtarır ve kendimi ona bastırırdım. Bağ kurmaya ihtiyacım vardı. Bağlanmamız gerekiyordu. Birbirimize dolanmamız. Mühürlenmemiz ve birbirimizde eriyip kaybolmamız...

Q da aynı şekilde hissediyor gibiydi. İçin için yanan karanlık gözleri aydınlanarak parlamaya başladı. Avının tadını çıkarmak üzere olan bir yırtıcı, bir kurt, bir katil gibiydi. “Daha fazla konuşmak yok Tess.”

Adımı söyleyiş şekli karşısında titredim. Sesli olarak dile getiremediği tüm duygular sesine yansırıyordu.

Q dizlerinin üzerine çöktü. Sol bacağımyı yakalayıp tek bir hareketle haçtaki kelepçeye bağladı. Sendeledim, dengemi sağlamak için el bileklerimdeki kelepçelere dayandım.

Ayak bileğimin etrafında hareket eden parmakları bacaklarımın iç kısmına yoğun bir farkındalık gönderirken, “Bir gün seni tamamen kıracağım. Bir gün yeterince güçlü olacağım,” diye mırıldandı Q.

İtirafı karşısında duyduğum heyecan kalbimi bir ok gibi delip geçti. Bunu yapmasını umduğumu tüm kalbimle ona söylemek istesem de kastettiği şeyin bu olduğundan emin değildim. Beni, mahvolmam için kırmak istemiyordu bana tamamen sahip olmak istiyordu. Fark şuydu ki Q ne dediğinin farkında değildi.

Ya da belki de biliyordu ve ben sadece aptal küçük bir kızdım. Buna rağmen isteksiz köle haline, beni ve efendimi deliye döndüren role geri döndüm. Patlayıcı seksi, güç savaşlarını ve yoğun tatmini garanti eden o role.

Derin bir nefes alarak, “Hayır. Beni asla kıramayacaksın,” diye tısladım.

Q koptu.

Duvarlar tamamen yıkıldı. Acımasız parmaklarıyla diğer bacağımı da açtı ve sıcak ahşaba beni sıkıca bağladı. Yumuşak okşamalar sona ermişti. Bu katıksız hayvansı otoriteydi. Kalçamın iki yanında asılı duran deri parçalarını tutarak hızlı bir şekilde ayağa kalktı.

Deri parçalarını karnımın üzerine çekerek sıkıca bağladı. Tek bir kelime bile etmedi, ama bakışıyorduk, meydan okuyor ve savaşıyorduk. Oda bastırılmış hüsrana, tutulmamış sözler ve hafif bir korkuyla çatırdadı. Korku kime aitti bilmiyordum, fakat etrafımızı saran duygu bulutunu yoğunlaştırıyordu.

Q öne doğru eğilerek enseme uzandı. Geriye kalan son kayışı da sıkıca bağlayarak gözlerimin içine baktı. “İkimizin de ölümü olacaksın.”

Su katılmamış gerçek bir korku kanımı dondurdu. Boğazımın üzerindeki kayışın sıklığı bütünüyle teslimiyetimi gösteriyordu. Q'nun bana hükmetmesine izin versem bile bu, gerçekte asla kabul etmediğim bir durumdu.

Bir mazoşist olabilirdim ama bir itaatkâr değildim ve Q'nun bana bu yüzden ihtiyacı vardı.

Boğazımdaki kayışı sıkıp beni tamamen hareketsiz bıraktığında Q parmağını burnumun ucundan dudaklarıma indirdi, boynumun üzerinden kayarak göğüslerime geçti ve kaburgalarımla karnımı hızla geçerek vajinama daldırdı. Daha da aşağılara inmeden önce klitorisimi bir iki kez okşadı.

Dokunduğu her noktayla birlikte titredim. Ona sahip olma ihtiyacı tüm düşüncelerimin önüne geçti.

Parmağı yavaş bir şekilde içime girerken gözleri kısıldı.

Çenem gevşedi ve bu yavaş sahiplenme karşısında inledim. Parmağı katıksız bir zevk veriyordu. Dokunuşuyla titreyerek onu daha da derinlere çektim, bedenim daha fazlası için yalvarıyordu adeta.

Q inleyerek daha sert bastırdı. “Kahretsin, çok ıslaksın. Her zaman, *esclave*. Benim için her zaman hazırsın.” Sesinde şaşkınlığını ele veren bir zevk vardı.

Kalçamı hareket ettirerek biraz daha ileri gitmesi için onu ikna etmeye çalıştım, ancak bedenimi saran kayışlardan dolayı kusursuz bir hapisanede gibiydim.

Q biraz daha derine girdi, g noktamı okşamak için parmağını kıvrırken inledim. “Yalan söyledin. Seni kıramayacağımı söyledin. Ama bak, işte, seni kırıyorum, yavaş yavaş. Ve buna bayılıyorsun. Vücudun gerçekleri haykırıyor. Ne zaman itiraf edeceksin?”

Dişlerimi gösterdim, bedenim alev alan bir volkan gibiydi, her bir hücrem ateş püskürüyordu. “Hiçbir zaman.”

Q güldü. Karanlık sesi kulaklarım, boynum ve omurgamda yankılandı. “Hiçbir zaman uzun bir süre.” Parmaklarını içimden çıkarıp iki parmağını hızla geri soktu, ani saldırısına rağmen onu kabul etmem için bedenimi ikna etmeye çalışarak beni genişletti.

Başım öne düştü, yapmak istediğim tek şey teslim olma. Bana yapmak istediği her şeyi yapması için Q’ya izin vermek, bu hislerin tadını çıkarmaktı. Ancak Q’nun kendini bırakması için bu role devam etmek zorundaydım. Beni korkutuyormuş, canımı yakıyormuş ve dehşete düşürüyormuş gibi davranmalıydım. Tüm bunların beni ne kadar rahatsız ettiğini, Q’nun tüm bunlara neden ihtiyaç duyduğunu anlamadığımı düşünmek istemiyordum.

İlk defa rol yapmaktan hoşlanmıyordum. Onun bu kısmına ne kadar ihtiyaç duyduğumu, benim için bir sorun olmadığını bilmesini istiyordum. Bunun için yaşadığımı bilmesini istiyordum. Bana vurmasını, beni becermesini, küçük düşürmesini haykırmak istiyordum. Ancak yapamazdım, ihtiyaç duyduğu şey benim iznim değildi. Avlanmaya, kovalamaya ve acıya sebep olduğu için suçluluk hissetmeye ihtiyacı vardı.

Q geriye doğru bir adım attı. O, aynalı sandığa doğru ilerlerken düşüncelerim tamamen durma noktasına geldi.

Q halının üzerine saçılmış olan eşyalar arasında seçim yaparken oyalandı. Boynumu uzatarak görmeye çalıştım, ancak boynumla karnımın etrafındaki kayışlar beni olduğum yerde tutuyordu.

Sonunda son derece kararlı görünen Q geri döndü. Kullan-

mayı planladığı işkence aletini görmemem için ellerini arkasında tutuyordu.

“Her ne kadar seni yaralamayı ve her zaman kime ait olduğunu bilmen için ismimi karnına kazımayı istesem de henüz hazır değilim. Bakire tenini kesmeye başladığımda durmayacağım ve henüz başka bir bağımlılıkla daha yaşamak istemiyorum.” Sanki bu düşüncelerini ortaya dökmek istemiyormuş gibi gözleri iri iri açıldı. Boğazını temizlerken yüzü gölgelendi. “Sana seçme şansı veriyorum. Keskin bir acı mı, yoksa dalga dalga yayılan bir acı mı?”

Q’nun arkasında sakladığı oyuncakların gizemini çözmeye çalışarak gözlerimi kırptırdım.

Ben cevap vermeyince, “Cevap ver, *esclave*, yoksa her ikisini de kullanırım,” diye homurdandı. “İnan bana, hepsini şu anda üzerinde kullanmak istiyorum, ama ben bir katil değilim.” Q’nun sesi biraz daha kısıldı. “Eh, en azından kadın katili değilim.”

Q’nun soğukkanlılıkla bir adamı vurduğu görüntüler bir anda zihnime doldu; sürücü ve iri adam tarafından tecavüze uğrayarak kirletildiğim, Q’nun beni bulduğu akşamdı. Başımı öne eğdim ve o akşama ait her şeyi unutmak için boynumun etrafındaki kayışla kendimi boğmaya çalıştım.

“Bu bir yalvarma mıydı hazine? Beni istiyor musun?”

“Bence sana beni becer diyor. Haydi, ona istediğini ver.”

Tecavüze uğramanın hatırası karşısında bedenim uyuştı. Tüm o acı, kızışmış bir hayvan gibi içimde hareket ederken çıkardıkları o sesler...

Durdur. Durdur şunu!

“Kahretsin.” Q aramızdaki mesafeyi kapatarak çenemi yakaladı. “Yaptığı şey yüzünden onu bin kere daha öldürürdüm, ama

onu düşünmene izin vermiyorum.” Q gözkapaklarımı öperek “Sadece birlikte geçirdiğimiz geceyi düşüneneğine söz verdin,” diye mırıldandı. “O kahrolası piçi aklından çıkar. Yoksa ben vura vura çıkarırım.”

Q’nun tatlı ve sert tavrının garip karışımı zihnimdeki teca-vüz görüntülerini uzaklaştırdı, ancak sürücünün ağzıma soktu-ğu parmağındaki metalik tadın hissinden bir türlü kurtulamı-yordum.

Q’nun beni kırbaçlamasına ihtiyacım vardı; beni itaat etmeye zorlamasına ve o anları küle çevirmesine ihtiyacım vardı.

“Canımı yak, *maitre*. Kaybolmalarını sağla. Keskin acıyı se-çiyorum. Şeytanı serbest bırakmanı istiyorum.” Nefesim kesildi, gerçek korkuyu hissetmeye başladığımda bedenim titredi. Ta-mamen özgürleşmeme yardım etmesi için Q’ya kendimi sunu-yordum, ama aynı zamanda gerçekten canımı yakması için ona izin veriyordum. Artık kendini tutmayacaktı.

Derin bir soluk alan Q, elindeki eşyalardan birini yere bıra-kırken bacaklarımın arasındaki ıslaklık arttı. Süzülerek ilerleyen kırbaç uyuyan bir yılan gibi halının üzerinde duruyor, sanki her an başını kaldırıp ölümcül dişleriyle saldıracakmış gibi görünü-yordu.

Q kullanmak istediği şeyi göstermek için diğer kolunu hava-ya kaldırdı. Kalbim neredeyse göğüs kafesimden çıkacaktı.

Elinde dokuz kamçılı kırbaç duruyordu. Karmaşık kamçı sa-pının devamındaki kalın deri parçası dokuz şeride ayrılıyordu. Her şeridin üzerinde boylu boyunca minik gümüş boncuklar vardı.

Heyecanlandım. Tenim kızardı ve bağlarımın içinde kıpır-dandım. Acı verici görünüyordu. Korkunç görünüyordu.

Düşüncelerimi unufak edecekmiş ve bedenimi parçalara ayıracakmış gibiydi.

Sakin olup kalbimin kontrolden çıkmasına engel olmaya çalıştıysam da yapamadım. Kırbaç çok tehlikeliydi.

Gözlerim Q'nun gözlerine kaydı. "Hayır. Yapamam. Bu çok fazla..."

Q hafifçe gülümseyerek başını sallarken büyük bir korkuya kapıldım. "Eğer o aşağılık herifi beyninden silip atmak için gereken buysa, öyle olsun." Elindeki kamçıyı sarkıtarak hafifçe geri çekildi.

"Q... lütfen. Hazır değilim."

"Bunun için hiçbir zaman hazır olmayacaksın, *esclave*. Bunu biliyorum ve yapmak üzere olduğum şey yüzünden kendimden nefret ediyorum, ama durmayacağım." Q başını eğip karanlık gözleriyle beni izledi. "Bu yüzden bana yardımcı ol, seni kırbaçlamak istiyorum. Benim için haykır, Tess."

Ve ilk darbe geldi.

Havaya savrulan boncuklu kırbaç bir ıslık sesi çıkarmasıyla birlikte çıplak karnımı yaladı. Her bir gümüş boncuk etime batarak alev alev yanmama neden oldu.

İlk darbenin acısıyla bağlarımın içinde sarsılarak haykırdım.

Q inledi, tüm bedeni titriyordu; gözleri karnımın üzerinde oluşmaya başlayan kırmızılıklara kilitlendi. Burun delikleri titreşirken, sanki acımın ve korkumun tadını gerçekten alabilirmiş gibi dudakları aralandı.

"İhtiyaç duyduğum şey yüzünden benden nefret etme," diye yalvardı Q bir kez daha vurmadan önce. Kırbacı savururken titreşen kasları dövmesinin gölgelerle dalgalanmasına neden oluyordu.

Kırbaç bedenime vahşice inerken üzerindeki küçük boncuklar minik dişleriyle etimi deldi.

Donuk gözlerimle Q'nun titrediğini görebiliyordum, adrenalini yüzünden görüşüm bulanıklaştı. Panikledim ve hareket edememekten nefret ettim. Bu eğlenceli, seksi ya da erotik bir şey değildi.

Sahibim olan bir canavarın yanında esirdim. Otokontrolüne güveni olmayan bir adamın yanında...

Tek bir gözyaşı yanağımdan aşağıya süzüldü ve Q'nun göğsü şiddetle yükseldi. "Daha fazlasını istiyorum, Tess." Öne doğru geldi ve gözlerimin altını öperek fısıldadı. "*J'aime te marquer.*" Seni işaretlemeyi seviyorum.

Başımı salladım, konuşma yetimi çoktan kaybetmiştim. Hissettiğim şeyler yüzünden mahvolmuştum. Her nasılsa Q bunu benim aleyhime çevirmişti. Bunu istiyordum. Bunu biliyordum, ancak Q beni dışarıda bırakmıştı, içindeki şeytani kucaklayarak beni geride bırakmıştı.

Q ile baş edebileceğimi düşünüp birçok sorunu olan bu adamı sevmeye çalışarak aptal bir kız gibi davranmıştım. İhtiyaç duyduğu şey olabileceğimi nasıl düşünmüştüm?

Q geriye doğru bir adım attı ve ben de gözlerimi kapattım. Bana vurduğu zamanki tahrik oluşunu izlemek istemiyordum. Kırbacı savururken kusursuz bedeninin esneyişine şahit olmak istemiyordum. Bunların hiçbirini istemiyordum.

Karanlıkta beklemek sonsuz bir işkenceydi, ama Q'nun darbesi gelmedi. Bekledim ve bekledim, ancak kırbacın dokunuşunu ya da boncukların tenimi ısırtışını duymadım.

Terredditle gözlerimi açtım, ardından dudaklarımın arasından yürek burkan bir inilti koparken ağzım kocaman açıldı.

Q ikiye ayrılmış ve kelepçelerle bağlanmış olan bacaklarımın arasında çömelmişti. Ağzını şişmiş vajinama yapıştırdı ve sanki tadıma bakmazsa ölecekmış gibi yalamaya başladı.

Ah, Tanrım!

Dişleriyle klitorisimi bulup yavaşça ısırdı. O minik ve hassas tepelik dışında bedenimdeki hiçbir parçayı hissetmiyordum.

Q popomu avuçlayıp vajinamı sertçe ağzına doğru çekti. Dilini içime daldırmasıyla çığlık attım. “Q. Kahretsin. Lütfen. Evet.”

Bedenim zevkle ıslanırken Q inledi. Islaklığım bacaklarımdan aşağıya akarak Q’nun tükürüğüne karıştı. Beni tek eliyle tutsak eden Q üç parmağını birden derinlerime sapladı.

İçimde hareket ederken coşkuyla çığlık attım. Parmakları beni cılgına çevirirken dudaklarını klitorisime yerleştirdi.

Dizlerim titrerken dudaklarının üzerine düşebilmeyi, kendimi penisinin üzerine oturatabilmeyi diledim. Parmakları harikaydı, ancak penisi muhteşem olurdu.

Omurgamda hissettiğim bir orgazm dalgası Q’nun parmaklarının bulunduğu yere doğru yayılmaya başladı.

Bir anda Q durdu ve keskin bir hareketle ayağa kalktı. Soluğum kesilmiş bir halde bakakalarak küfredtim. Bedenim boşalma ihtiyacıyla titriyordu; dağılma ve teslim olma ihtiyacıyla.

Q ise kolunu kaldırdı ve kırbaç bir kez daha karnıma indi.

Savunmasız karnımı korumak için öne eğilmeye çalıştım, ancak bağlı olduğum haç hareket etmemi engelliyordu.

Q tekrar vurdu, bu kez biraz daha yükseğe, göğüslerimin hemen altına. Minik boncuklar etimi zedelerken göğüs kafesim feryat ediyordu adeta.

Q yine vurdu. Ve yine...

Dokuz kamçılı kırbaç bir yağmur gibi üzerime yağdı. Q bir fırtına yaratmış gibiydi. Onun aldığı zevk gök gürültüsü, benim karmaşık hislerim bir sağanak ve dokuz kamçı da şimşekti.

Her şeyin ötesine geçtim. Bedenim anlamsız bir hassasiyet âlemine girdi ve kırbacı büyük bir zevkle karşıladım. İşte o an acı dayanılmaz bir zevke dönüştü.

Zihnimde parlak ışıklar çakıyor, bedenim serbest kalmak için sızlıyordu.

Onuncu darbeyle birlikte göğüslerimi dışarıya iterek sırtımı gerdim ve bu eziyeti memnuniyetle karşıladım.

Q'nun nefes alıp veriş i düzensizleşti ve gözlerimizi birbirinden hiç ayırmadık. Son derece vahş i, yabani ve şeytani görünüyordu.

Bir yarım acı eş iğimi geçmeme sebep olarak beni de kendi gibi bir canavara dönüştürdüğü için ondan nefret ediyor, ama diğ er yarım ona tapıyor, bayılıyordu. Seviş melerimizin hiç biri kolay olmayacaktı.

Bakış larımız birbirine kilitlenmiş ken, Q bir darbe daha indirdi. Kırbaçtaki kamçılar derimi yüzerken bacağım acıyla fer-yat etti.

“Benden ne istiyorsun? Neden seni kırmama izin veriyor-sun?” diye sordu Q hızla nefes alıp verirken.

Heyecandan kalbim hızlandı, doğ ruları söylemeye cesaret edebilir miydim? Onun nasıl olmasını umduğumu söyleyebilir miydim? Hayal ettiğ im geleceğ i?

Q daha önceki darbelerinin bıraktığı çapraz çizgilerin hemen üzerine, karnıma bir kez daha vurdu. İrkildim, bedenime yayılan zevk dalgası neredeyse baş ka hiç bir şeye gerek kalmadan boşal-mama neden olacaktı.

“Konuş, *esclave*. Konuşmadığın her saniye için sana vura-
cağım.”

Doğru kelimeleri bulmaya çalışarak ağızım açık bir halde ka-
lakaldım.

Sözüne sadık olan Q sol bacağıma vurduğunda yüksek sesle
haykırdım. Birbirinin aynı olan dokuz kırmızı izle beni dağladı.

“Canımı yakmanı istiyorum, ama aynı zamanda bana değer
vermeni istiyorum,” diye bağırdım boşalma ihtiyacıyla titreye-
rek. Bu ihtiyaç dişlerimde yankılanıyor, bedenimdeki izlerin acı-
sında dans ediyordu. Her bir santimim gerilmiş ve tükenmişti.

Q duraksadı, rahatlayarak evcil bir hayvanı okşar gibi elin-
deki kırbacı okşadı. “Sana değer veriyorum. Hem de fazlasıyla.
Beni tepetaklak ettin ve tüm dünyamı değiştirdin.”

Her şey durdu. Onun bu kadar dürüst olmasını beklemiyor-
dum. Belki de iblislerini serbest bırakırken tüm duvarlarını da
yıkmişti.

Yaşanan anı bozmaktan korkuyormuş gibi ikimiz de kımıl-
madık. Kısacık bir an için ruhlarımız özgürce ortaya serilmişti.

Q’nun donuk gözleri karararak savunmasızlığını gizledi. Kır-
bacı bir kez daha parmaklarının arasına geçirdi.

Bir sonraki darbeyi korkuyla bekleyerek, isteyerek ve *arzula-
yarak* bağlarımın içinde titredim.

“*Jusqu’où tu me laisserais aller?*” Ne kadar ileri gitmeme izin ve-
receksin? Q bunu öyle kısık bir sesle sordu ki onu zar zor duydum.

Kalbim atmayı bırakmış, zihnim durmuştu. Sorusuna cevap
veremedim. Sınırlarımı bilmiyordum, birlikte nasıl yaşayacağı-
mızı öğrenme konusunda sınırlar koymayı ve Q’nun sonunda
çok ileri giderek beni öldüreceği yönündeki korkularımın de-
rinliğini göstermeyi kesinlikle istemiyordum.

Q'nun gözleri benimkilerle buluştu. Kırbacı tutan elinin yana düşmesine izin verdi. Omuzlarını çevirmesiyle tüylerim diken diken oldu. Havaya ani bir enerji yayıldı.

Q başını eğerek çattığı kaşlarının altından bana baktı. “Neden cevap vermediğini biliyorum, *esclave*. O soruya benim de bir yanıtlım yok.”

Attığı bir adımla aramızdaki ufak mesafeyi kapatarak sıcaklığıyla tenimi yaktığında yutkundum.

Boş eliyle kayışın üzerinden boynumu kavarken sert ve hızlı bir hamleyle bedenini benimkine bastırdı. “Daha önce oksijeni- ni kestiğimde benimle mücadele etmedin. Neden?”

Serbest kalmaya çalışarak başımı salladım, ancak bacaklarımdaki deri kayışlar kadar sıkı bir şekilde tutuyordu beni. Zorlukla soluyor ve gözlerini benden hiç ayırmıyordu. Gözbebekleri zevkle genişlerken donuk yeşil gözlerindeki ışık soldu. “Ne kadar ileri gidileceğine benim karar vermeme izin verdin,” diye fısıldadı şaşkın olduğunu gösteren bir ses tonuyla.

Parmaklarıyla, zaten incinmiş olan boynumu biraz daha sıkarak canımı acıttı. Tüm bedenim adrenaline dolarken kalbim hızlandı. Ancak serbest bırakması ya da dikkatli olması için Q'ya yalvarmayı reddettim. Bu kendisinin kazanmak zorunda olduğu bir savaşı.

Q oksijen kaynağımı yavaş yavaş keserken nefes almak gitgide zorlaştı. Sersemlemeye başladığımda Q dudaklarını yalayıp beni öpmek için eğildi. Parmaklarının sert baskısı bahşettiği yumuşak ve şefkatli öpücüğe hiç uymuyordu.

Beni öpmüyordu. Adeta bana tapıyordu.

Diliyle saygı gösteriyordu. Her bir iç çekişi kalbimi hızlandırıyordu.

Haça bağlanmış bir haldeyken elimden gelen tek şey istediğini yapması için Q'ya izin vermektir. Dilini ağzımın derinliklerine sokarak beni yiyip bitirirken ereksiyonu kalçama baskı yapıyordu.

Beni öpmeyi bırakan Q dokuz kamçılı kırbacı havaya kaldırarak geri çekildi. Kırbacı omzumun üzerine yayarak çok ama çok yavaşça aşağı kaymasına izin verdi, böylece tenimin üzerinden süzülerek inerken bedenimin sol tarafının gıdıklanmasına neden oldu. Kamçının üzerindeki boncuklardan biri göğüs ucuma takılıp acıyla sertleşmesine neden olunca ürperdim.

Q karnımın üzerinden kalçamdaki kırbaç izlerine doğru deri bir şelale gibi akan kamçının yolunu gözleriyle takip etti.

Gözlerinden binbir türlü düşünce geçiyordu, keşke onu çözebilseydim; kalbini, bedenini ve ruhunu açan anahtarı bulabilseydim.

Q geri çekilip başparmaklarını iç çamaşırının kenarına sokarak çamaşırını aşağıya indirdi. Anında ağzım kurudu. Bu adamın soyunmasını izlemek her yerimi alev alev yakıyordu.

Arzuyla ağırlaşmış ve sertleşmiş olan penisi serbest kaldı. Ayak bileklerine düşen iç çamaşırını hiç umursamadan bir kenara tekmeledi. Çok gururlu ve kendinden emindi, neredeyse ukala ve kibirliydi, ancak geçmişte yanlış anladığım soğukluğu aslında sınıksız dizginlediği tutkusuydu. Dürtüleri tarafından teslim olması için kışkırtılsa da güçlü iradesi onu insan kalmaya zorluyordu.

Bileğinin tek bir hareketiyle elindeki kırbacı bir kenara fırlatarak kalın aletini avuçladı. Kendisini bir iki kez okşadı. Elini güçlü ve sağlam bir şekilde hareket ettirirken uzun parmakları penisini tamamen sarıyordu.

Nefes alamıyordum. Düşünemiyordum.

İçimdeki her şey titreşiyordu. Bir türlü erişemediğim orgazmı vajinamda hissederek kıvranıyor, Q'nun harika penisini çağırıyordum.

Q'nun parmaklarının yerinde olmak istedim. Onun teni olmak istedim. Böylesi bir zevki tadan penisi olmak istedim. Onunla ilgili her şeyi istiyordum, ama o henüz bana hiçbir şey vermemişti.

Gözlerimi Q'nun bedeninde, sert karnında, karmakarışık dövmesinde, göğsünde, kirli sakallı çenesinde, aralanmış dudaklarında gezdirdim ve sonunda gözlerinin içine baktım.

Sanki dünya yerinden oynamış ve beni günahlarla ahlaksızlıkların olduğu bir yere fırlatmıştı.

“Beni istiyorsun. Değil mi Tess?” Q'nun sesi boğuk ve gece gibi karanlıktı. Bir eliyle kendisini okşamaya devam ederek öne çıktı ve bacaklarımın arasını avuçladı.

Dokunuşu yanan ateş üzerine dökülen benzin etkisi yapınca inledim. “Q, lütfen,” diye yalvardım titrek bir sesle. Dilim düzgün cümleler kuramayacak kadar ağırlaşmıştı.

Parmakları küçük dinamitler gibiydi ve onları ateşleyerek büyük bir patlamaya sebebiyet vermeleri için yalvardım.

Q kendini biraz daha sert okşayarak parlak zevk suyunun ilk damlalarının sızmasını sağladıktan sonra üzerime doğru eğildi.

Nabzım kulaklarımda atıyordu. Beni sınırlayan bağlarla mücadele ettim. Serbest kalmam gerekiyordu. Onu yalamaya ve ısırma ihtiyacım vardı. Daha önce hiç hissetmediğim bir aciliyetle onu becermeye ihtiyacım vardı.

“Özgür kalmak mı istiyorsun?” Q boynuma sokuldu ve daha önceki ısırtığı yüzünden acıyan tenimi yaladı. “Bir daha asla öz-

gür olamayacaksın. *Je te garde pour toujours.*” Seni sonsuza dek yanımda tutacağım.

Q iki parmağını birden derinlerime sokarak penisini okşayışlarıyla aynı ritimde içimde hareket ettirirken artık oksijenin hiçbir önemi kalmamıştı. Ona biraz daha yaklaşabilmek için umutsuzca çabaladım. Parmakları yeterli değildi.

Al beni! Bana sahip ol.

Q yumruğunu sertçe hareket ettirirken inledi. “Kahretsin, içinde olmak istiyorum. Tatlı vajinanın derinliklerine, ıslaklığına dalmak istiyorum.” Bir parmağını daha içime soktuğunda sırtım bir yay gibi gerildi.

Bedenimi ele geçiren zevk karşısında gözlerimi sıkıca kapatarak inledim. “Yap. Lütfen, Tanrım, yap.”

“Çok sabırsız. Çok hevesli,” diye homurdandı Q penisini saran parmaklarını sertçe sıkarak.

Kafamı sallayarak inledim. “Senin için evet. Her zaman senin için.”

Tüm bedeni titreyen Q inledi. “Sadece benim için, *esclave*. Hepsi benim.” İçimdeki parmaklarını hızlandırdı. Başparmağı klitorisimi buldu ve belli bir ritimle okşadı. Sarsıcı, sahiplenici ve çıldırtıcı bir ritimle...

Başparmağı sihirliydi. Onu yavaş yavaş döndürüyor, tüm kıvılcımı dokunuşuna yoğunlaştırıyordu. Doldurulmayı, tatmin edilmeyi ve sahiplenilmeyi talep ederek parmakları etrafında kasılırken karnım gerildi. Ancak Q çıldırtıcı erotik ritmine devam etti. İt, döndür, it. Diğer eli ereksiyon halindeki penisi üzerinde hareket etmeye devam ederken berrak bir sıvıyla ıslanmasını sağladı. Onu yalamak istiyordum. Boşalma ihtiyacıyla gerilen hayaları sertleşmiş ve tamamen dolmuştu.

Parmakları hâlâ içime gömülü olan Q, kendini okşamaya bir son vererek bileğimin etrafındaki bağı çözmeye çalıştı. Bileğimi sıkıan kelepçeler ellerime kan gitmesine müsaade ederek gevşeyince inledim.

Q boynumdaki ve diğer bileğimdeki kelepçeleri çözerken bile ritmini hiç bozmadı. Sonunda serbest kaldığımda elimi penisinin üzerine yerleştirdi.

Yumuşak sıcaklığı beni de tetikledi. Orgazmının ilk dalgasıyla sarsılırken bedenim parmakları etrafında kasıldı. *Bu muhteşemdi.* Parmaklarımla onu daha sert bir şekilde kavradım. Hareketim karşısında tısladı ama umurumda değildi. Odaklanabildiğim tek şey, sonunda orgazma teslim olmanın heyecanıydı.

Sanki yerçekimi bin katına çıkmış gibi bedenimin ağırlaştığını hissettim ve sonra kalbimde bir nabız gibi atan, omurgamla bacaklarımda tutkuyla yanan yeni bir orgazm dalgasını kucaklayarak kendimi serbest bıraktım.

Q elimi penisinden uzaklaştırdı ve içimdeki parmaklarını geri çekti.

Hayır!

Orgazmım zavallı cansız bir dalga gibi geri çekilirken nefesimi tuttum.

“Neden? Boşalmama izin ver. Lütfen, boşalmama izin ver!” diye yalvardım serbest kollarımla Q’ya uzanarak.

Ulaşamayacağım bir şekilde yere çöktü ve ayak bilekleri mi serbest bıraktıktan sonra tekrar ayağa kalktı. Parmaklarını bedenimde gezdirerek ellerini bir pençe gibi kıvırdı ve tırnaklarını tenime sürttü. Tenimi yırtmadı, ama kırbaç izleri acı vererek yanmaya başladı. Q belime uzanarak son kayışı da açtı ve beni serbest bıraktı.

Acımasız bir sesle, “Seninle henüz işim bitmedi,” diye mırıldandı. “Boşaldığın zaman öyle inanılmaz hissedeceksin ki hareket bile edemeyeceksin.”

Beni kollarına alarak alnını alnıma yasladı ve derin bir soluk aldı. “Söyleyeceğim her şeye itaat edeceğine söz ver. Eğer bana karşı gelmeyi düşünecek bile olsan, yapacaklarımdan sorumlu değilim. *T’as compris?*” Anlıyor musun?

Nutkum tutulmuştu. Q’ya göre ona itaat etmemi, tüm kontrolü ona vermemi istemesi sanki hiç yaşanmamıştı. Kavga etmek ve reddedilmek onu tahrik ediyordu. Bir sürü soru sormak istiyordum, ama dilimi tutup başımı salladım.

Eğer sonunda rahatlayabileceğim anlamına geliyorsa birçok şey için söz verebilirdim.

Hafifçe geriye çekilen Q onu takip etmem için parmağını kıvrıdı. “Buraya gel.”

Ayaklarım kendi başlarına hareket ediyordu sanki. Q’nun üzerine atlamak ve onu yere sermek istedim. Ancak Q başladığı işi bitirmek için hiçbir harekette bulunmadı.

Gözlerim yoğun bakışlarıyla sertleşmiş penisi arasında gidip geldi.

Q ayaklarının dibini işaret etti. “Diz çök.”

Hızlanan kalbimle itaat ettim. Bacaklarımdan altındaki kalın halı haçın neden olduğu ağrıların bir kısmını hafifletti.

Q yavaş adımlarla arkama geçmeden önce elini başımın üzerine yerleştirdi. Parmaklarını saçlarıma dolayıp birkaç tutamı hafifçe çekti. Güçlü elleriyle saçlarımı topladı. Ürperdim.

Her bir tutamı ve asi bukleyi yakaladı, ardından sarı bir halat yapıncaya kadar saçlarımı çekti.

Ani bir hareketle topuklarım popoma değinceye kadar

kafamı geriye doğru çekti. “Seni bu şekilde kontrol edebilmek hoşuma gidiyor, *esclave*.”

Dudaklarını benimkilerle buluşturdu. Baş aşağı duruşumuz öpücüğümüze yeni bir boyut kazandırmıştı. Dilinin bana sahip olması için ağzımı genişçe açtım. Beni saçlarımla kontrol eden Q, kıvranmama neden olarak nefesimi kesti.

Bacaklarımın üzerindeki ellerimi yumruk yaptım, kendime dokunmak ve rahatlamak dışında istediğim hiçbir şey yoktu. Bu acıya, dayanılmaz rahatlama ihtiyacına daha fazla katlanamazdım.

Dudaklarını geri çeken Q, saçlarımı boynuma doladı. Bu hareketle korku dürtüsü yeniden kendini belli etmişti. Damarlarımda hafif bir panik dalgası baş gösterdi. Bir kez daha boğulmaya katlanabileceğimi sanmıyordum.

Q tekrar önümde durunca gözlerim penisine kaydı. Zevk suyunun ilk damlaları kadife teninin alt kısmına bulaşmıştı. Dudaklarımı yaladım.

Karın kasları hafifçe dalgalandı ve inleyerek öne doğru bir adım daha attı. Gözlerimizle adeta birbirimizi yaralarken tek kelime bile etmedik. Q kalçasındaki seğirme dışında hiç kıpırdamadan duruyordu.

Dizlerimin üzerinde yükseldim ve titreyen ellerimle sıcak uzunluğunu kavradım. Parmaklarımla sıkı bir şekilde etrafını sardım.

Q’nun başı geriye doğru düştü ve boğazından çıkan inilti vajinamda yankılandı. Eğer bu şekilde sesler çıkarmaya devam ederse, sadece sesinin gücüyle bile orgazm olabilirdim.

Onu bir kez okşayınca ellerini başımın üzerine koyarak hafif bir baskı uyguladı.

Başımı eğerken ağzım sulandı. Boynumun etrafındaki saçlar iyice gerildi. Dilim penisine değer değmez saçlarımı neden boynuma sardığını anladım. Hava yolum sınırlanmıştı. Penisini emmek, onu iyice daraltacaktı. Burnumdan nefes almamın pek faydası olmuyordu, aldığım her nefes için neredeyse bir mücadele veriyordum.

Korkudan burun deliklerim genişledi, ama ağzımı kocaman açtım ve Q'nun aletini biraz daha derine aldım. Dudaklarımla sıkıca etrafını sarıp dilimle alt tarafını okşarken, Q parmaklarını saçlarımın arasına sokarak başımı esir aldı.

“Hepsini al. Kahretsin.”

Vajinam kasıldı, penisinin içimde olmasını öyle çok istiyordum ki çılgılık atabilirdim. Öfke ve hayal kırıklığıyla doldum, ne halde olduğumu göstermek için dişlerimi uzunluğuna sürttüm.

Kendini ileriye iterek çenemin kilitlenmesine ve dişlerimle hassas etine zarar vermeme neden oldu. Penisinin kalın başı boğazımın arkasına değdi ve öğürme dürtüsü nefesimi tıkadı. Derin bir nefes almaya çalıştıysam da saçlarım yüzünden ciğerlerimi dolduramıyordum.

Çaresizliğim gitgide büyüyerek kalbimin hızlanmasına ve göğsümün ağırmasına neden oldu. Yine de okşamaya ve emmeye devam ettim. Q farklı bir boyuttaydı; gözleri kapalı bir şekilde ağzımı ele geçiriyor, başımı okşuyordu.

“Ağzın cennet gibi,” diye homurdandı.

Söylediklerinde ciddi olmasını sağlamaya kararlı bir şekilde daha sert emmeye başladım. Onun çözülmesini istiyordum. Sona ermesini istiyordum, böylece artık nefes alabilirdim.

Endişelerim beni cesaretlendirdi. Elimin tekini bacaklarının arasına sokup hayalarını avuçladım.

Q sarsıldı. Kalçaları hareket etmeye bir son verdi. Bir an için beni durdurup durdurmayacağını merak ettim. Belki de orasına dokunmama izin yoktu, ama saniyeler geçti ve Q tekrar rahatladı.

Duyarlı etini sıkıp parmaklarımın arasında çevirdim. Q titrediydi, kaslı bacakları seğirdi.

Yukarıya baktığımda o anda nasıl görüldüğünü beynime kazıdım. Gözlerini sıkıca kapatmış, yüzünü buruşturmuştu. Şeytani bir yarı tanrı gibi görünüyordu. Günahkâr seksin yaşayan bir kalıntısı gibiydi.

Ağzımı genişçe açarak onu emip yalamaya, hayalarını daha sert sıkmaya devam ettim. Onun rahatlamasını istiyordum. Kontrolünü elinden almak ve kaybetmesini sağlamak istiyordum.

Seni çılgına çevireceğim Q Mercer.

Biraz daha cesaretlenerek bacaklarının arasındaki elimi biraz daha ilerlettim. Q durakladı ama hoşuna gidip gitmediğine karar vermesi için ona fırsat tanımadım. Hassas noktasını bulup okşadığımda Q sarsıldı.

Penisini sertçe emerek aynı noktaya bir kez daha bastırdım.

Q'nun soluğu kesildi ve geriye çekilmeye çalıştı, ama ben de onunla birlikte ilerledim. Dudaklarımı penisine, parmaklarımı da bacaklarının arasına yapıştırdım.

Saçlarım yüzünden yavaş yavaş oksijensiz kalırken gözlerimde siyah noktalar belirdi, ama aynı ritme devam ettim.

Q yüksek sesle inledi. "Merde. Dur!"

Durmadım.

Emişlerime bir de dişlerimi ekledim. Q'nun kontrolünü kaybetmesini sağlamak dışında her şeyi unutarak parmaklarımı gerdim.

“Lanet, lanet, lanet.” Bu, bir topa kibritle yaklaşmak, el bombasının pimini çekmek gibiydi. Q kaybetti. “Becer beni, *esclave. Merde.*”

Başımı kavradı, ağzımın içinde vahşice gidip gelirken beni esir etti. Bacaklarının arasındaki basıncı hiç azaltmadım; hayalarını besleyen damarları sıkarak g noktasını okşadım.

“*Tu vas me tuer. C’est tellement bon. Mon Dieu.*” Beni öldürecekisin. Çok iyi hissettiriyor. Tanrım.

Q vahşi bir hayvan gibi inledi. Boğazında küfürlerle hırıldıyor, bedeni titriyordu.

Bayılmak üzereydim, bedenim uyuşup güçsüz düşmüştü. Q’nun ayak parmakları kıvrıldı. Karnındaki kaslar gerildi, bacakları dondu.

Sonra rahatladı.

“Kahretsin...” diye bağırdı sıcak ve tuzlu sıvısını boğazımdan aşağıya bırakarak. Ben dalga dalga yutarken o gelmeye devam etti. Boğazım tıkanığında geri çekildi ve kendini avuçladı.

Sert hamlelerle göğüslerimin üzerine yapışkan damlalar sıçratarak orgazmının geri kalanını sağmaya devam etti.

Gözleri alev alev yanarken öfkeli yüzüyle tepemde dikilen Q’nun görüntüsü harika bir manzaraydı. Bu anı zihnime kazımak, dövmesini ve ağzımdaki misk tadını, kontrolünü kaybetmesini sağlama tecrübesini hatırlamak istedim.

Titreyen ellerimle boynumun etrafındaki saçlarımı çözdüm ve mümkün olduğunca tükürüğü temizlemeye çalıştım.

Ağzım ağrıyordu ve vajinamda garip bir his vardı; Q’nun deneyimlediği türden bir rahatlama yaşayamayarak ihmal edilmişti.

Derin soluklar alan Q spermelerini göğüs ucuma yaydı.

Anında orgazmım tekrar hayata döndü, kıvılcım saçıyor, yalvarıyordu. *Lütfeñ acıma bir son ver.*

Gözlerini bir kez olsun benimkilerden ayırmayan Q, kollarımdan tutarak ayağa kalkmama yardım etti. Yüzü ifadesizdi, hiçbir şey belli etmiyordu.

“Bana ihtiyacın var mı Tess?”

Sesindeki güç ve şehvet karşısında sarsıldım. Gözlerim kapanmak üzereydi; boşalma ihtiyacıyla sarhoş olmuştum.

Huysuzca başımı salladım.

Q eğildi, böylece neredeyse aynı seviyeye geldik. “Rahatlamak için dilimin vajinanda olmasına mı ihtiyacın var?”

Q’nun beni yaladığı, ısırıldığı ve rahatlatıldığı görüntülerin saldırısına uğrayan gözlerim tamamen kapandı. “Evet,” diye inledim.

Parmaklarıyla diğer göğsümü de okşadı. “Eğer seni becermezsem, sürekli acı içinde mi olacaksın?” Meme ucumu başparmağıyla işaret parmağının arasına alarak karnımın altına zevk dalgaları gönderdi.

Öfkem tekrar yükseldi. Şimdi ne oyunu oynuyordu? Bu adil değildi. Doğru değildi. “Olacağımı biliyorsun.”

Göğsümü sertçe kavrarken, ürpererek inlememe neden oldu. Hâlâ semsert olan penisine dokunmak için üzerine doğru eğildim. Keşke onu kullanmama izin verseydi. Hiçbir şey yapmasına gerek yoktu. Memnuniyetle onu sürebilirdim.

Ama sesi bir kamçının ucu gibiydi. “Bana dokunma.”

Şaşkınlıktan gözlerim iri iri açıldı; utanç ve kırgınlık yüzünden yüzüm kızardı. Reddedişinin sebebini arayarak gözlerinin içine baktım.

Q başını salladı. “Önemli bir kurala karşı geldin. Bana

itaatsizlik ettin.” Sırtı dümdüz, omuzları gergindi. “Kontrolümü elimden aldın, *esclave* ve bu yapmaman gereken bir şey. Kontrolü kaybetmeme neden olmak itaatsizliklerin en kötüsüdür. Beni aceleye getirdin. Sahip olmadığın bir şeyi aldın.” Sesinde bir uyarı tonu belirdi. “Söylediklerimi yapmazsan, sonuçlarından sorumlu olmayacağımı söylemiştim.”

Yutkundum. Haçın üzerinde bir seansa daha katlanamazdım, rahatlamadan olmazdı. Zihnim karmakarışık. Rahatlamaya, gevşemeye ve aklımı korumaya ihtiyacım vardı.

Q, parmağını alt dudağımda gezdirdi. “Cezan, kamçılar, zincirler ya da zevk alıyor gibi görüldüğün başka bir işkence aleti değil.”

Buna dayanamazdım. Öğrenmem gerekiyordu. “Ne yapmayı planlıyorsun?”

Q gülümsedi. Bir paranın iki yüzü gibiydi; bir an pişman, bir sonraki an intikam dolu. “Hiçbir şey yapmak niyetinde değilim.” Elini bacaklarımın arasına bastırarak iki parmağını içime soktu.

Kolları arasında sarsılırken alnımı göğsüne yasladım. Orgazmım süpersonik bir hızla yükselirken kalçam hareket etmeye başladı ve nefesim hızlandı.

Parmaklarını geri çeken Q onları yalayarak temizledi. Titreyen bir kitle gibi sendeleyerek ayakta durdum.

“Eğer kendini tatmin etmeye kalkarsan bunu öğrenirim. Eğer ben söylemeden rahatlarsan, bir ay boyunca seni tatmin etmem. Sana izin verene kadar zevkin eşiğinde kalırsın.” Q eğilerek şefkatle yanağımdan öptü. “Ancak ondan sonra tam istediğin gibi seni beceririm. Ancak o zaman adımı çığlık çığlığa bağırmana izin veririm.”

Söyledikleri işkence gibiydi. Gözlerim yaşlarla doldu ve

Q'nun eline uzandım. "Lütfen." Başımı salladım. "Q, lütfen. İstedğin her şeyi yaparım."

Q omuzlarımın üzerindeki saçları bir kenara çekerek yumuşak bir tavırla gülümsedi. "Bir daha yapma Tess, senden istediğim tek şey bu."

"Söz veriyorum. Yemin ediyorum. Bir daha asla." Penisini yakalamaya çalıştım, ama yanımdan geçerek banyoya doğru ilerledi. "Bunu kendine sen yaptın Tess, sakın unutma. Giyin. Geç kalıyoruz."

Şaşırdığım için sesim bir cırlama gibi çıktı. "Neye geç kalıyoruz?"

Q banyonun içinde kaybolmadan önce bir kahkaha attı. "İşe gideceğiz. Benimle çalışmanı istediğimi sana söylemiştim. İşte, bugün, o gün."

Sen, benim saplantımsın.

Ben, senin varlığını, en derin parçama sahiptim...

Kaçtım.

Kahrolası bir kız gibi kaçtım. Bedenim sanki bana ait değildi; doymuş, ancak pişmanlık ve vahşet doluydu. Bir şeyleri yumruklamak istiyordum. Yaptığı şey yüzünden Tess'e bağırarak istiyordum. Dokunma mesafesine gelecek kadar aptal olan birine saldırmak istiyordum. Buradan gitmek zorundaydım.

Beni zorladı.

Kontrolü kaybetmeme neden oldu.

Kontrolümü *hiç* kaybetmemiştim.

Banyonun kapısını çarparak siyah tuvalet masasının yanına gidip lavabonun her iki tarafına ellerimi koydum. İçime çektiğim birkaç solukla öne doğru eğilerek kalbimin hızlı temposunu yavaşlatmaya çalıştım.

Tek seferde iki kez rahatlamış olmama rağmen penisim hâlâ sızlıyordu. Ağzının içine rahatladığımda neredeyse Tess'i boğu-

yordum. Bu hiç tatmin edici değildi. *Ben* tatmin olmamıştım. Birçok şey olmuştu, ama tatmin olmak bunların yakınından bile geçmiyordu.

Tess'in dokunuşlarını, bacaklarımın arasına sertçe bastıran parmaklarını düşündüğüm an, içimde bir şeyler titreşti ve peni- sim, lanet olası piç, biraz daha sertleşerek ağırlaştı.

Daha önce hiçbir kadın bana ait olan bir şeyi çalmamıştı. Daha önce hiç kimse ben hazır olmadan beni rahatlatmamıştı. Bu kadar cesur olmamaları gerektiğini çok iyi biliyorlardı.

Tess de biliyordu, yine de bana başka bir seçenek bırakma- mıştı.

Gözlerimi sıkıca kapatmamla her şey zihnimde tekrar oynama- maya başladı.

Penisimin üzerindeki ağzını hareket ettirirken parmaklarımın arasındaki saçları altın bir iplik gibiydi. Sıcak ve ıslak dudakları etrafımda mühürlenirken hayalarım acı verecek derecede gerildi.

Saçları onu yavaş yavaş boğuyordu, öğürerek geri çekilmesini bekledim; suçlayıcı mavi gözleriyle bana dik dik bakmasını ve bana zevk vermeyi reddetmesini.

Ama yapmadı.

Hızlı ve boğulmasına neden olacak şekilde ileri uzandı. Ağzı enfes bir şekilde kaygandı ve yaptığı işe dişlerinin keskin heyecanını da ekledi.

Yaptığı her şey mükemmeldi ve yavaş yavaş orgazm olmaya başladım. Ama sonra elini hayalarımın arkasına sokup beni pel- teye çeviren o lanet noktayı bularak her şeyi mahvetti.

Eli, daha önce hiç kimsenin dokunmamış olduğu o noktaya değince irkildim. Parmaklarıyla yukarıya doğru bastırarak bana resmen işkence etti.

Yavaş yavaş başlayan orgazmım süpersonik bir hıza ulaştı. Harika hissettiriyordu. Harikanın da ötesindeydi; yıkıcı, çıldırtıcı ve yıpratıcı.

Ayak parmaklarımı halının içine sokarak kendimi tutup geri çekmeye çalıştım, ama Tess de benimle birlikte hareket etti. Gitmeme izin vermedi. Kahrolası eliyle okşamaya devam etti ve ağzı içine boşalabileceğim mükemmel bir yere dönüştü.

Birbirine zıt iki duyguyla mücadele ederken içimden uzunca bir süre küfürler savuruyordum.

Şehvet.

Dehşet.

Şehveti hissediyordum, çünkü Tess beni deliye döndürüyordu. Kim olduğumu unutmuştum. Kontrolümü neden kaybetmemem gerektiğini unutmuştum. Başını kavramak ve spermlerimi yutmasını sağlamak dışındaki her şeyi unutmuştum.

Dehşet içindeydim, çünkü benimle canavar arasındaki duvarlar yıkılmıştı. Bacaklarımın arasında dizlerinin üzerine çökmüş olan kırılgan bir kız tarafından yok edilmişti. Bu olduğunda hiç kimse güvende değildi.

Gözlerimi açtım ve aynadaki yansıma ters ters baktım. Sen bir piçsin, Mercer.

Hemen yatak odasına geri dönmeli ve Tess'e o küçük seksi bacaklarını açmasını emredip içine dalmalıydım. Onu mahrum bıraktığım zaman neredeyse ağlayacaktı. Bana hayatımın en iyi orgazmını yaşattıktan sonra onu o halde bırakmak pislikçe bir davranıştı, ama çok kızmıştım. Kızmanın da ötesinde, çok şaşırmıştım.

Parmaklarımın altındaki mermer tezgâha tırnaklarımı geçirip kabul etmemek için elimden gelen her şeyi yaptığım başka bir duyguyla mücadele ettim.

Kin.

Tess'e, ama esasen bu kinim kendime yönelikti. Buna engel olamıyordum. Hayatım boyunca bedenim, düşüncelerim ve ihtiyaçlarım üzerinde mükemmel bir kontrole sahip olmak konusunda kendimle övünmüştüm. Ama Tess tek bir hareketiyle bu kavramları yok etmiş, takdir ettiğim dizginlerimi ortadan kaldırmış ve beni lanet olası ilkel bir adama çevirmişti.

Kontrolümü elimden almıştı. Bense onunla savaşmak yerine dokunuşuna teslim olmuş, beni büyüleyerek tuzağa düşürmesine izin vermiştim; bedenimin aklıma hükmetmesine izin vermiştim.

Bir daha kendime nasıl güvenebilirdim?

İçimi çekerek siyah mermer duşa girmek için arkamı döndüm. Yüzeyler o kadar parlaktı ki kendi yansıمامı görebiliyordum.

Huzursuz.

Gözlerimdeki bakışlar huzursuzdu ve neden bu kadar kızgın olduğum açıkça görünüyordu. Tess benden sadece spermlerimi almamış, hâkimiyetimin bir parçasını da almıştı ve dürüst olmam gerekirse bundan nefret ediyordum.

Duştaki musluğa sert bir şekilde asıldım ve soğuk damlalar aniden sıcaklaşınca irkildim. Tenime batan sıcak damlalar karmaşık duygularımın üzerimden akıp gitmesine yardımcı oldu ve göğsümü köpüklemek için sabuna uzandım.

Köpükleri penisime yaymak için ellerimi aşağıya indirirken Tess'e ilk defa duşta sahip oluşumun hatıraları birdenbire zihnime doldu. Uğradığı tecavüz yüzünden incinmiş ve zihinsel olarak mahvolmuştu. Ancak o iğrenç anılar yerine, geleneksel olmayan bir şekilde yenilerini yaratarak gözlerindeki acıyı ve

utancı uzaklaştırmaya yardımcı olduğumu düşünmek hoşuma gidiyordu.

Su, Tess'in tükürüklerinden geri kalanı alıp götürdü ve biraz fazla sert sıkınca inledim.

Dişlerimi sıkarak kendimi bir kez daha okşadım. Bunlar bedenimin itaat etmekte başarısız olan kısmını cezalandırmak için öfkeli, şiddetli okşayışlardı.

Daha fazlasını istiyordum. Tess'in derinlerine dalmak ve bir daha böylesine kontrolsüz hissetmememi sağlaması için ona söz verdirmek istiyordum. Beni... güçsüz hissettiriyordu. Tanıdığım adam böyle değildi. Beni yumuşatıyordu ve hayatımda yumuşak bir anım hiç olmamıştı.

Elimi daha sert bir şekilde hareket ettirmeye başladım ve penisimin başı sızlayıncaya kadar parmaklarımı iyice sıktım. Bacaklarımı açarak hızlı bir orgazm için kendimi hazırladım, ama sonra durakladım.

Bu adil değildi. *Tess muhtemelen şu anda bir kâbus yaşıyor-ken, ben neden tekrar rahatlayacaktım ki?*

Bunun için sağlam bir disiplin gerekiyordu, ama sonunda parmaklarımı çekerek penisimi serbest bıraktım. Kaslarım düğümlendi, düşün altında çok uzun bir süre kaldıysam da bir türlü rahatlayamadım.

Yirmi dakika sonra koyu gri bir takım elbise giymiş olarak odamdan çıktım. Bu kasvetli renk ruh halimi mükemmel bir şekilde yansıtıyordu. Gergin, azgın ve beni hayalararımdan yakalamış olan bir kadın yüzünden tamamen mahvolmuş...

Evimin içinde sessiz adımlarla gezinirken Tess'i, Lefebvre ile

yaşanan korkunç olaydan sonra yerleştirmiş olduğum atlıkarıncalı odada buldum. Onun için almış olduğum kıyafetler burada duruyordu. Henüz benim odama taşınması için bir adım atmamıştık. Hayatlarımızı birleştirmeyi kabul etmeye yönelik o son adım henüz atılmamıştı ve bunun için müteşekkirene mi olmalıydım, yoksa bundan rahatsız mı olmalıydım, bilmiyordum.

Tess yatağın ayakucunda oturuyordu. Pürüzsüz teninin üzerine külötlü çorabını çekti ve eteğinin altından görünen dantel kayışları bir jartiyere tutturdu. Jartiyeri beline çekmişti, bu yüzden tıpkı bir kemer gibi görünüyordu ve kahretsin, onu üzerinden sökmek istiyordum.

Tess kıyafetlerini parçalamaktan zevk aldığım konusunda haklıydı. Bu bir semboldü. Onu öldürmeden parçalara ayırıp yok etmenin başka bir yoluuydu.

Tess başını kaldırıp göğsünü tutarak ayağa fırladı. Mükemmel kesim blazer ceketi kıvrımlarını sarıyor, altındaki ince krem rengi gömleğiye teniyle sutyenini belli ediyordu.

Ağzım sulandı; onu omzuma atıp yukarıya sürüklemeye dürtüsü karşısında zorlukla yutkundum. Cezalandırmanın canı cehenneme! Onu cezalandırırken aynı zamanda kendimi de cezalandırıyordum ve bir sabah için yeterince şey yaşamıştım.

“Q. Kahretsin, ödümü kopardın.” Gözlerindeki şaşkınlık ilgi ve istekle yer değiştirirken omuzlarını devirdi. “Bu kadar sessizce hareket etmene asla alışamayacağım. Lanet bir hayalet gibisin.”

Kederle gülümsedim. “Duyulmak istemediğim zamanlarda sessizliğim çok işe yarıyor.” Kaya gibi sertleşmiş bir vaziyette ona doğru ilerledim. “Yalnız olduğunu sandığın zamanlarda seni izlemek hoşuma gidiyor.”

Tess dudaklarını ısırdı. Gözleri dudaklarıma kilitlendi ve

dikkatli olmayı, kinimle hissettiğim diğer tüm berbat duyguları kahrolası pencereden dışarıya fırlattım.

Tess'i ensesinden yakalayıp kendime doğru çektim.

Soluğu kesildi; dengesini sağlamak için göğsüme tutundu. Dokunuşu altında tenim karıncalandı. "Anlaşılan o ki seni cezalandırayım derken kendimi de cezalandırıyorum," diye homurdandım. Dilimi alt dudağında gezdirdim, ısırtıyor, onunla alay ediyordum. "Bu hoşuma gitmiyor."

Tess içini çekerek sertçe bedenime yaslandı. Kalçasını bacağıma sürterken titriyordu. "Bu, rahatlamama izin vereceğin anlamına mı geliyor?"

Tess'i yatağın üzerine fırlatmak için kucağıma aldım. Düzgün düşünemiyordum; istediğim tek şey penisimin etrafında vajinasını hissetmekti.

"*Merde. Je suis désolé!*" Kahretsin. Özür dilerim.

Kollarımda donup kalan Tess açık kapıya doğru omzumun üzerinden baktı. Yüzünde utangaç bir gülümseme belirdi, yanakları pembeleşti. "Günaydın Suzette."

İnledim. Bu kadın dünyadaki en berbat zamanlamaya sahipti. Tess'in bedenimin üzerinden kayarak aşağıya inmesine izin verdim.

Çalışanın önünde sakın durmaya çalıştı, ancak nabızı boynunda titreşiyordu ve gözlerim onda bıraktığım ısırtık izine kilitlendi. Nazik olmayan parmaklarım yüzünden teni hafifçe morarmaya başladı.

Tess ayaklarının üzerine basar basmaz kısılan gözlerim ve öfkeli sesimle Suzette'e döndüm. "*Qu'est ce qu'il y a?*" Ne oldu?

Suzette arkamda duran Tess'e utangaç bir tavırla gülümseyerek başını eğdi. Aralarında oluşan kardeşlik bağına lanet olsun!

Tess'in arkadaş edinmesi hoşuma gidiyordu. Çalışanlarımın onu sevmesi hoşuma gidiyordu. Ancak üçüncü tekerlek olmak, işitme mesafesinden çıktığım an hakkında konuştukları kişi olmak hiç hoşuma gitmiyordu.

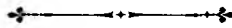
"Helikopter yola çıkmak için bekliyor. Pilot gelip sizi bulmamı istedi. Bir saat önceki kalkışı kaçırmışsınız."

Gömleğimin manşetini yukarıya sıyrarak bileğimdeki saate baktım; babamı kafasından vurduktan sonra ondan çaldığım Rolex'ti. Lanet olsun, sabahki bir toplantıyı da kaçırmıştım.

Acımasız CEO moduna geçerek, "On beş dakika içinde yola çıkmaya hazır olacağımızı söyle," diye emrettim.

Suzette hızla dışarı seğırtti ve ben de Tess'le yüzleşmek için döndüm. Onun etrafında olmaya dayanamıyordum, üzerine atlama ihtiyacım çok güçlüydü. Bu dürtüyü yutkunarak geçiştirip boynundaki ısırık izini işaret ettim. "Şunu kapat. Beş dakika içinde alt katta buluşuruz."

Ve tekrar kaçtım. Lanet bir korkak gibi...

Aradığımı ikinci katın sahanlığındaki okuma köşesinde buldum. Bu bölüm girişteki salona bakıyordu, aydınlık ve havadar-
dı, evin içinde olmasına rağmen nihai özgürlüğün mükemmel bir yanılmasıydı.

"Günaydın Sephena."

İrkilen kız, moda dergisini göğsüne bastırıp sandalyesine sindi. Diz kemikleri onun için almış olduğum pantolonun altından çıkıntı yapıyordu ve sıksa bedenini saklayan bol kazaklardan başka bir şeyi giymeyi reddediyordu.

İçim öfkeyle dolarken ellerimi yumruk yaptım. Franco'nun

Sephena'yı buraya getirdiği akşam kızın üzerinde sadece bir bikini vardı. Onu satan hastalıklı adamlar çırılçıplak kalıncaya kadar üzerindekiyi çözmekten, başını döndürmekten ve onu dürtüklemekten zevk alıyordu ve Tanrı bilir, onu neler yapması için zorlamışlardı.

“Günaydın efendim.” Ürkek sesi her zaman bir fısıltıdan ibaretti. Bir top gibi kıvrılıp derginin köşesini kıvrırmayı tercih ederek benimle göz teması kurmayı reddetti.

Korkunun iğrenç kokusundan nefret ettim, harap olmuş ruhu ve mahvolmuş bedeni karşısında dehşete düştüm. İçimdeki canavar onarılamayacak derecede kırılmış bir avla karşılaşınca kuyruğunu bacaklarının arasına sıkıştırdı.

Zarar görmüş kızlar onları kötülüklerden koruma ihtiyacımı ortaya çıkarıyordu, ancak aynı zamanda keyfimi de kaçırıyordu. Bir yandan onları kurtarmak, diğer yandan acılarına bir son vermek için onları öldürmek istiyordum.

Aramızdaki mesafeyi koruyarak ondan uzak durmak için tırabzanların yanına gittim. “Kocanı aramamı ister miydin? Eminim seninle konuşmak çok hoşuna giderdi.”

Sephena kahverengi saçlarının yüzüne dökülmesine neden olarak başını çılgınca salladı. Bir anda gözlerinden yaşlar akmaya başladı. “Hayır! Yapamam. Beni böyle göremez. Yapamam. Hayır... Lütfen, beni zorlamayın.”

Böylesi bir çaresizlikten kaçma dürtüsüyle savaşıarak elimi havaya kaldırdım. Bundan kaçamazdım. Var olma sebebim buydu. İçimde yaşayan kötülüğü telafi edebilecek tek kurtarıcı özelliğim buydu. “İstedığın sürece burada kalabilirsin. Ancak kocan burada olduğunu biliyor.”

Kızın kimliğini öğrenir öğrenmez kocasını aramıştım. Polis

kaybolmuş insanları araştırırken kızın ailesine ulaşmıştı. Sephena, Yunanistan'da balayındayken kocasının yanından kaçırılmıştı.

Üç yıldır yüksek gelirli işadamlarına hizmet veren bir geneleve aitti. Hiçbir sorunun sorulmadığı, her türlü garip sapkınlığa müsaade edilen ve dudakların mühürlendiği bir yere.

Sephena kucasına damlayan gözyaşlarıyla oturmaya devam etti. Korkunç bir gündüz düşünde Tess'e dönuştü. Kırılmış, gıdasız kalmış ve paramparça olmuş. Tess'in öyle bir halde olduğunu düşünmek beni o kadar çok korkutuyordu ki nefes alamıyordum.

Tess hiçbir zaman Sephena gibi olmayacak. Tess benim. Onu sonsuza kadar koruyacağım.

Gitmem gerekiyordu. "Eğer bir şey istersen sormaktan çekinme. Kocanla görüşmen için seni acele ettirmeyeceğim, ama mutlu olmak istiyorsan eninde sonunda geçmişinle yüzleşmek ve hayatına devam etmek zorundasın. Seni sevenlerin yanında olmaya ihtiyacın var, böyle düzensiz bir evin içinde gizlenmeye değil." Kıza yumuşak bir ifadeyle gülümsedikten sonra merdivenlerden indim.

Düşüncelerim Tess'e yöneldi. Benim için çalışacaktı ve bu birkaç açıdan rahatlatıcı olacaktı. Diplomatik bir şekilde ilişkimizi yürütmek iyi olacaktı. Tamamen iş odaklı... Ona dokunmam mümkün olmayacaktı. Tess benim çalışanım olacaktı; tamamen yasak bölgeydi.

Belki o zaman beynim onu nihayet, kırmak için yanıp tutuştuğum iradesi güçlü bir kadından başka bir şey olarak görebilirdi. Onu dengim olarak kabul ederek belki de kendimi değişmeye zorlayabilirdim.

Yine de onun kanını istemeye devam edeceksin aşâğılık herif.

Derin bir iç çektim.

Birlikte uyum içinde çalışsak bile, ofiste çıkacak dedikodular da başka bir sorundu. Birlikte yaşadığım neden poposunun üzerine irkilmeden oturamadığını ya da boynundaki bazı izleri gizlemek için makyaj yapmak zorunda olmasını çalışanlarıma nasıl açıklayacaktım?

*“Senin için mücadele edeceğimi söylemiştim. Savaşmaya değer olduğunu. Sen her mücadeleye değersin. Yolumuzun üzerindeki her engelle ve kavgaya değersin. Savaşacağım, çünkü sana âşık oluyorum Q.”*Tess’in sesi zihnimi doldurdu.

Söylediklerinde ciddi miydi? Ama ben ona karşı dürüst olamazdım. Babamı öldürmüştüm, sarhoş annemi gömmüştüm ve özgür bıraktığım bir köleyi becermiştim, çünkü irademin de bir sınırı vardı. Tess benden nefret ederdi. *Ben* bile kendimden nefret ediyordum. Hayır. Tess asla öğrenmemeliydi. Böylesi daha iyiydi.

Her şeyi bilen tek kişi Frederick’ti ve bir kişi bile fazlasıyla yeterliydi. Suzette ve Franco bile gerçekte neler olduğunu bilmiyordu.

Karanlıkta yaşamayı tercih ediyordum. Kendi başıma. Tess’in gerçek beni tanımasını istemiyordum. Arkasına bakmadan kaçardı. Sözlerini tutmayıp giderdi. Ve bu kabul edilemezdi.

Mutfağa gitmek için salona girdiğimde kulağıma kıkırdama sesleri geldi. Tess ve Suzette’i ellerinde kahve fincanlarıyla birbirlerine yaklaşmış halde bulduğumda kaşlarımı çatmak istesem de yüzümü ifadesiz tuttum.

“Demek Moineau Holding’e gidiyorsun. Korkuyor musun?”

“Korkmak mı? Neden?” diye sordu Tess.

“Eh, evin içinde Q ile uğraşmak yeterince kötü. Onun için çalışmak...” Suzette’in gözleri benimkilerle buluştu.

Bu sefer kendime engel olmadım ve hissettiğim tüm öfkeyi gözlerime yansıttım. “Bitirdin mi Suzette?”

Yüzü kıpkırmızı kesildi ve kilerin içine daldı.

Kahvesinden bir yudum alan Tess kahkaha attı. “Zavallı kadına gözlerinden lazer ışınları fırlatmana gerek yoktu. Sadece zihinsel açıdan hazır olduğumdan emin olmak istiyordu.”

Burnumdan soluyarak çoktan hazırlanıp fincana konmuş olan kahveye doğru ilerledim. Suzette lanet olası ağzını ne zaman kapaması gerektiğini bilmiyor olabilirdi, ama mükemmel kahve yapıyordu.

Tavandaki pencereden vuran güneş başımın tepesiyle omuzlarımı ısıtıyordu ve mutfak sabah ışığında parlıyordu.

Sıcak kahvemi yudumlarken, Tess gözlerini bir an olsun üzerimden ayırmadı. Tetikteydim. Dirseklerini masaya ve fincanını da dudaklarına dayamış bir halde oturduğu gömleğinin açılmasına neden oluyor, sutyeniyle göğüslerini gözler önüne seriyordu.

Kırbaç izlerinden kalan kırmızı kabartılar pantolonumun içindeki penisimin sertleşmesine neden oldu. Yapmak istediğim tek şey bir bıçak alıp elbiselerini parçalamak ve onu becermekti.

Ona saldırma ihtiyacıyla dolup taşarken bacaklarımı olduğum yere sabitledim. Tüm bedenimde bir gariplik varmış gibi hissediyordum ki ona sahip olana kadar da normale dönme-yecekti; çılgınlıklarına, iniltilerine ve daha fazlası için yalvarışına sahip olana kadar.

Kahretsin, vajinasının aletimi kavramasını istiyordum. İçini spermlemlerimle doldurmak istiyordum, böylece gün boyu benim gibi kokabilirdi.

Başka bir şey düşün. Sephena. Senin gibi pisliklerle uğraşan ve hayatta kalamayan zavallı kadınları düşün.

İşte, bu arzularımı söndürdü, ama sadece Tess'i çalışanlarımın önünde becermeme engel olacak kadar.

Lanet olsun, onu herkesin içinde becermeye direnebilmek için tüm gün boyunca mesafemi korumak zorundaydım.

Suzette un ve diğer malzemelerle birlikte elleri kolları dolu bir şekilde kilerden dışarı çıktı. Mümkün olduğunca küçük görünmeye çalışan bedeni kendi içine kapanmıştı.

Titrek bir soluk aldı. "Özür dilerim efendim. Yersiz konuşmak istememiştim." Ela gözlerinde evime ilk geldiği zamanlarda sık sık görünen o dehşet ifadesi belirdi.

O parçalanmış görüntüsünü, zevk için kemiklerini kıran adamlar tarafından paramparça edilmiş kusurlu kısmını yok etmek için çok çalışmışım.

Kahve fincanımı bırakıp burnumu tuttum. Bugün şanslı günümdeydim. Herkese öfkeleniyor ve bir pislik gibi davranıyordum. "Kızgın değilim. Her şey yolunda." Omzuna dokunmak için kolumu aşağıya indirdim, ama titreyerek geriye doğru kaçtı.

Lanet olsun, yine eskiye dönmüştü. "Sakın benden korkmaya kalkma Suzette. Seni asla incitmem."

Suzette'ten gözlerini alamayan Tess, taburenin üzerinde donup kaldı. Kuş beyinli olan birisi bile Suzette'in sadece dakikalar önce kıkırdayan kaygısız kadınla aynı kadın olmadığını görebilirdi. Eski halinin bir hayaleti gibiydi. İç organlarına fena halde zarar verildiği için asla çocuk sahibi olamayacak olan, dayak yemiş bir köle...

Söylediklerimi anlamış olacak ki Suzette hafifçe başını salladı. Yavaş yavaş omuzları rahatladı ve ellerindeki malzemeleri

tezgâhın üzerine bıraktı. “Üzgünüm. Sadece anlık bir olaydı, hepsi bu.”

“İyi misin?” diye fısıldadı Tess.

Gözlerim ona kaydı. Onun duruşu da Suzette’in bedenini yansıtıyordu; korktukları düşmanın karşısında gergin, kambur ve koruyucu. Tess Meksika’da neler olduğunu hiç anlatmamıştı, ama eğer anlatsaydı, geride bırakılacak olan cesetlerden sorumlu olmazdım.

Bu serserileri avlamak için yemin etmiştik ve bugün bu yolculuğa başlamak istiyordum. Zaten çok uzun bir süre beklemiştik.

Suzette silkelenip kalan son korku kırıntılarını da üzerinden attı. “Elbette. Bana aldırma. Bunu hiç görmemiş gibi davran.” Gülerek elini salladı. Eğer sesinde kırılğan bir ton olmasaydı, söyledikleri gerçekçi gelebilirdi. “Bugünkü görevlerime başlamaya gidiyorum. Akşam döndüğünde görüşürüz.”

Başka bir şey söylemeden mutfaktan dışarı fırlayıp ortadan kayboldu.

Tess’le aramızdaki yarım kalan şehvet omurgamı karıncalandıran bir farkındalık yarattı. Tess derin bir nefes aldı, kahvesini çoktan unutmuştu.

“Onun daha iyi olmasının sebebi sensin. Tekrar gülebilmesinin ve hayattan zevk alabilmesinin sebebi sensin.” Tess’in sesindeki saygı beni derinden etkiledi. Hiçbir zaman olduğum adamla gurur duymamıştım, ama Tess’in onayı çok anlamlıydı.

“Sadece ben değilim. İlgilenecek başka şeyler bularak kendini iyileştirdi. Ancak iyileşmesi pek de kolay olmadı.”

Gözleri saygıyla parlayan Tess başını salladı. “Eğer sen olmasaydın hayatta kalamazdı.” Sesi boğuk bir fısıltıya dönüştü; penisim anında tepki verdi.

Tess tabureden inip kusursuz bir oyuncak bebek gibi bana doğru ilerledi. Sarı saçları, porselen gibi teni ve şimdiye dek gördüğüm en çarpıcı gözleri gölgeleyen gür kirpikleri vardı.

Gözlerindeki bakış beni mahvetti.

Beni kabul ediyordu. Beni istiyordu. Değerli olduğumu hissettiriyordu.

Donup kalmıştım. Kahve fincanımın sıcaklığını hissetmiyordum. Nasıl göz kırılacağını ve nasıl nefes alınacağını unuttum. Elimden gelen tek şey, sadece hayatta olmasıyla beni tuzla buz eden kadına bakmaktı.

Bana ne haltlar oluyor?

Aramızdaki ihtiyaç statik elektrik gibi yükselerek daha da arttı.

Tess dudaklarını aralayınca başka bir yere bakamadım. Birbirimize yaklaşma zorunluluğu hissederek aynı anda mükemmel bir uyumla ileri doğru adım attık.

Onu öpme ihtiyacıyla neredeyse fiziksel bir acı çekerek dudaklarımı yaladım. Onu kırbaçlama. Becerme. Derisini yüzme. *Sahip olma...*

Ensesini kavramak için uzanırken kalbim deli gibi atıyordu. Saçları yukarıda toplanmış ve kar gibi tenini özgür bırakmıştı. Onu kucığıma çekme dürtüsü kaslarımı titretiyordu.

Kilerde onu yağmaladığım görüntüler zihnime doldu. Yatak odasına kadar gitmeyi başaramazdık. Ona ihtiyacım vardı. Tam. Şu. Anda.

Kesik kesik soluyan Tess hareketsizdi, gömleğinin üzerindeki küçük düğmeler göğüslerinin baskısı yüzünden gerilmişti.

“Söylediklerimde ciddiydim,” diye fısıldadım. Boynuna sokulmak için başımı eğerek kendimi Tess’in eşsiz kokusuna boğdum.

“Hımm...” diye inledi ve yakalarımından tutup beni kendine çekti. Sağlam duruşumu kaybettim, Tess’in üzerine atıldım ve onu tezgâha doğru gerilemeye zorladım.

“Sen benim yerçekimimsin. *Je suis à toi*,” diye mırıldandım. Ben, seninim.

Bu kadını doğru düzgün *tanımamama* rağmen nasıl oluyordu da onu becerebiliyor, yanında uyuyabiliyor ve ona değer verebiliyordum? Kalbim onun kalbini tanıyordu, bedenim onun bedenine aitti ama zihnine sahip değildim.

Ve sahip olmak istiyordum. *Buna ihtiyacım vardı*.

Kalçalarını kavrayarak bedenini penisim üzerinde konumlandırımdı. Bacaklarının arasına sertçe bastırıp vücudunu tezgâha yapıştırırken gergin karnı titredi. “Seni tanımaya ihtiyacım var, Tess. Seninle ilgili her şeye sahip olmam gerek.”

Tüm bedenim sahip olma isteğiyle doldu ve kaslarım kilitlendi. Geçmişine, şu anına ve geleceğine sahip olmak istiyordum. İlki ve sonu olmak istiyordum. Hayatının merkezinde bulunmamı engelleyen her şeyi silip atmak istiyordum.

Kahretsin.

Dudaklarımı onunkilerle birleştirtince yüksek sesle inledik. Ellerini belime sararak pantolonumun içindeki gömleğimi çılgınca çekmeye çalıştı.

Dilini ağzıma sokarak mantıklı tüm düşünceleri silip süpürdü. Hiddet istiyordu. Vahşi ve acımasız olmamı istiyordu, ama bir kereliğine, hayatımda ilk kez onu nazıkçe öpmek istedim.

Dudaklarımın arasından kaçan gülüşe engel olamadım.

Tess öpüşmeyi bırakarak tek kaşını kaldırdı.

Tess’in ve kahvenin tadı nedeniyle sersemlemiş bir halde olduğum için sadece başımı salladım.

“Bir şey yok,” diye mırıldandım.

“Öpücüğün ortasında gülmeye başlayıp da nedenini söylemeyi reddedemezsin, Q.” Ellerinden birini pantolonumun ön tarafına getirerek penisimi avuçlamak için aşağıya indirdi.

Beni sertçe yakaladığında irkilerek öne doğru eğildim. “Bilmek istiyorum.”

İçimdeki canavar kükredi. O an Tess’in elini vurup uzaklaştırmamak için büyük bir savaş verdim. Benim yanımda iyice cecur oluyordu. İçimdeki hastalığı tatmin edecek kadar korkmuş değildi, ama aynı zamanda dokunuşu inanılmaz bir şekilde beni tahrik ediyordu.

Nazik olma mecburiyeti de buraya kadardı. Nazik, şefkatli... Üç dil biliyordum fakat bu kelimeleri anlamıyordum. İçimde gizlenen şey her neyse bunları asla öğrenemeyecekti. Aksini düşünmek anlık bir delilikti. Ama Tess’i tek bir parça halinde tutmak istiyordum ve bunu yapmak için de kendimi ehliileştirmek zorundaydım. Bu tasma ne kadar zarar verecek olursa olsun...

Geriye çekilerek Tess’ten uzaklaştım, fincanımı elime aldım. Kahveyi kafama diktim ve dilimi yakmasını zevkle karşıladım; hissettiğim acı sağlam durmama yardımcı oldu. Anlamsız duygusallıkları sildi ve yeniden toparlanmamı sağladı.

İş.

İşe odaklanmak zorundaydım. Düşüncelerimi ve bedenimi bana karşı çeviren kadına değil. Tess’in bakışlarını görmezden gelerek boş fincanımı lavabonun içine bıraktım. “Gitmemiz gerek. Zaten geç kaldık ve bu dört saat içinde şirketimde neler olduğunu Tanrı bilir.”

Ceketimin düğmelerini ilikleyp ipek kravatımı düzelttim.

Tess'e bakma riskine girdiğimde görünüşü karşısında nefesim kesildi. Yüzü kızarmıştı; gri mavi gözleri parlıyordu.

"Acı içindeyim Q. Biraz rahatlamaya ihtiyacım var. Tüm günü senin yanında geçirmemi ve aklımı kaçırmamamı bekleyemezsin." Yanıma geldi, ama kontrolü kaybetmeme neden olmasına engel olmak için ellerini yakaladım.

"Lütfen, *lütfe*n, becer beni."

Kahretsin, bunu nasıl reddedebilirdim? Kendi bedenime nasıl karşı koyabilirdim?

Görüşüm kırmızıya bulandı ve içimdeki canavar hırladı.

Her şeyin canı cehenneme...

Ona istediği şeyi verecektim. İstedğim şeyi. İhtiyaç duyduğumuz şeyi.

"Efendim, helikopteriniz kalkışa hazır." Kafamı yana çevirdiğimde korumalarımın başı olan sinir bozucu Franco'nun salonun ortasında durduğunu gördüm. Sırtıırken dudaklarının üzerine elini koyarak başını eğdi. Ancak ne yaptığımızı çok iyi bilen yeşil gözleri üzerimizden hiç ayrılmadı.

Hadi ama, Tess'i bir daha çıplak görmek istiyorsam tüm çalışanlarımı kovmak zorunda kalacaktım. Hepsi onu benden uzak tutmaya kararlıydı.

"İyi. Geliyoruz," diye homurdandım.

Franco gülüşünü gizleyerek arkasını dönüp gitti. Lanet olası herif!

Tess'e dönerek, "Gitmeye hazır mısınız?" diye sordum. Sesim soğuk ve sertti. Ama bunun tek nedeni büyük bir hayal kırıklığı içinde olmamdı. Yapmak istediğim tek şey onun derinlerine dalmaktı. Onu askılarla tavana asmak ve çığlıklar atana kadar vajinasını yalamak istiyordum.

Tess gözlerini kısıtı, elleri küçük birer yumruk haline geldi. Teninin üzerinde minik ter damlacıkları vardı ve duruşundan ne kadar rahatsız olduğu belliydi. “Hiç olmayacağım kadar hazırım.”

Söylediklerinin altındaki gizli imayı anlamaya çalışarak gözlerine baktım. Bir şey ima ettiğinden hiç şüphem *yoktu*.

Yüzü bir şey belli etmiyordu, ama vücut dili yüksek sesle bağıyordu.

Ve becer beni diyordu.

Dört Tess

*Kurtar beni, esir al; bana asla boyun eğdiremeyeceksin.
Benimle alay et, benimle övün; yakamı bırakmayan
ne varsa öldür...*

İki kelime...

Aşk: Birinin en muhteşem, tarifsiz, derin, coşkulu ve koşulsuz bir şekilde kabulü.

Nefret: Kuvvetli bir sevimsizlik, yüksek bir hiddet seviyesi, anlamsız bir öfke hissi.

Her iki kelime de bir şekilde tanımlanmıştı ama biraz daha bu şekilde kalacak olursam, anlamlarını tamamen kaybedebilirdim.

Aşk ve nefret.

Aşk ve nefret.

Yakıcı bir tutkuyla Q'yu hem seviyor hem de ondan nefret ediyordum.

Aşk sadece işaretlerini görmüş olduğum bir şeydi: Brax'e karşı beslediğim kardeşçe sevgi, üniversitedeki arkadaşlarıma karşı dostça hissettiğim sevgi. Bir aile üyesi için bu duyguyu hiç hissetmemiştim. Çocukluğumda abayı yaktığım bir akrabam bile olmamıştı.

Q tüm öfkesi ve karmaşıklığıyla karşıma çıkana kadar sevgisiz bir boşlukta yaşıyordum.

Q için hissettiğim şey aklımdaki aşk gerçekliğini fazlasıyla aşıyordu. Onu sevmek *istiyordum*. Acımasız tavrını kırmak ve sevgime karşılık vermeyi öğrenmesine yardım etmek istiyordum. Ona aydınlığı getirmek istediğim kadar, karanlık taraflarını da sevmek istiyordum.

Göğsümde kabaran garip kıkırtının çıkmasına engel oldum. *Sevgiden yoksun olan bir canavara aşkı öğretmeye çalışan bir sevgi özür lüsüy düm*.

Ama bunların hiçbir i önemli değildi, çünkü Q bana işkence etmeyi amaçlıyordu. Aramızdaki çekime neredeyse iki kez teslim oluyordu ve ikisinin de engellenmesine izin vermişti.

Engellerin bir önemi olmamalıydı! Daha fazla zaman istemeliydi, sonuçta patron oydu ve bu sabah başladığı şeyi bitirmeliydi.

Cezası hayal edebileceğimden bile daha kötüydü. Yemek yiyemiyordum. Düşünemiyordum. Ne sabit durabiliyor ne de düzgün yürüyebiliyordum.

Aşırı gayret sarf etmekten başım ağrıyordu; bedenim rahatlama ihtiyacıyla sızlıyordu. Parmaklarım kendime dokunmak için kaşınıyordu. Q irademi paramparça etmişti.

“Dikkatli ol.” Merdivenlerden yukarıya çıkarken Q elimi tuttu ve hayatımda ilk defa bir helikopterin içine girdim. Gösterişli siyah alet Q’nun isminin başharfleri ve altın yaldızlı bir serçe süsüyle süslenmişti. Dış görünüşü çarpıcıydı ama iç kısmı eşsizdi.

Ağzım kocaman açılmış bir halde kalakaldım.

Q ile ilgili her şeyden zenginlik akıyordu. Q gösterişli ya da havalı değildi. Baş döndüren limoni kokusu gibi bu da onun

gözeneklerine yerleşmişti. Peki, öyleyse bir helikopterin iç kısmının beni afallatmasına ve Q'nun banka hesabının farkına varmamı sağlamasına neden izin veriyordum, bilmiyordum.

Q beni öne doğru iterek yoldan çekti.

Şaşkınlıkla etrafıma bakındım. Kırmızı dikişleri olan dört siyah deri koltuk çiftler halinde karşılıklı duruyordu ve kolçakların üzerinde masaj yaptırmak ve kim bilir daha neler için bir sürü tuş vardı.

“Beğendin mi?” Geniş koltuklardan birine oturan Q gülümsedi. “Prototiplerden birine sahip olacak kadar şanslıydım. Bu bir Bell 525 Relentless.” Koltuğun derisini okşarken yüzü yumuşadı. “Servetimin büyük çoğunluğunu diğer hobilere harcıyor olabilirim...” deyip seks turizminden bahsederken sesi ciddileşti, “ama güzel şeyleri severim. Ve daha önce hiç kimsenin sahip olmadığı şeyleri tedarik etmeyi de severim.”

Q'nun lekesiz şeyleri sevdiğine dair verdiği gizli mesaj, yani dokunulmamış ve saf olan şeylere değer vermesi dikkatimden kaçmamıştı. Bakire olmamam çok kötüydü, daha önce biriyle birlikte olmamdan nefret ediyor muydu? Bu düşüncelere bir son verdim. Çok fazla acı veriyordu.

Bakışlarını yok sayarak lüks halının kalın ve koyu renkteki ipliklerinin içine gömülen ince topuklu ayakkabılarımın üzerinde sendeleyerek ilerledim. Helikopter için daha uygun bir isim düşünemezdim: Acımasız. Tıpkı yeni sahibi gibi: Beni kırmak, bana sahip olmak ve *işkence etmek* konusunda acımasız olan adam gibi.

Bir duvarın üzerinde geniş ekran televizyonla birlikte dokunmaya cesaret edemeyeceğim bir sürü düğmenin bulunduğu bir panel vardı.

“Çok güzel,” diye fısıldadım.

Kapalı kabinin içinde yüksek sesli bir erkek kahkahası çınladı. “Sadece güzel mi? Kahretsin, eğer bu kuşa saygı göstermezsen Paris’e bir taksiyle gitmek zorunda kalabilirsin.”

Bakışlarını merdivenlerin tepesinde beliren adama çeviren Q gülümsedi. Tam bir pilot kıyafeti giymiş olan adamın siyah saçlarının üzerinde bir şapka vardı ve koyu kahverengi gözleri parlıyordu.

“Ona benim kadar değer verdiğini bilmek güzel, Bay Murphy.” Q’nun sesi titreşen merkezimi tekrar harekete geçirecek kemiklerimde yankılandı.

İniltiye engel olmak için dilimi ısıtırıp gülümsemeye çalıştım. “Bu muhteşem bir parça. Uçmak için sabırsızlanıyorum.”

Bay Murphy şapkasının kenarına dokunarak başını eğdi. “Ben de öyle düşünüyorum, hanımefendi.” Bana bir gülümseme göndererek dikkatini Q’ya çevirdi. “Eğer yola çıkmaya hazırsanız şimdi gidebiliriz, efendim. Rüzgâr iyi ve uçuşumuz yaklaşık olarak otuz üç dakika sürecek.”

Q başını sallayarak pilotu gönderdi. “Kalkış yapabilirsiniz.” Keskin yeşil gözlerini bana çevirdi ve anında ağzım kurudu. Tadı hâlâ damağımdaydı. Beni tekrar kullanmasından başka hiçbir şey istemiyordum.

Dudakları seğirdi ve aklından geçirdiği zevkli düşünceler yüzünden kabinin içindeki basınç yükseldi.

“Lütfen bizi bir daha rahatsız etmeyin, kaptan. Halletmem gereken bir sürü iş var. Haberleşme ihtiyacı duymadan beni zamanında işyerime yetiştireceğinize güveniyorum.”

Pilot başıyla selam verip merdivenlerden inmeden önce bana bir bakış attı. “Sorun değil efendim. Nasıl isterseniz.”

“Ah... Bay Murphy?” Tamamıyla aklından geçen düşüncelere dalmış olan Q parmak ucunu alt dudağında gezdirdi.

Pilot durakladı. “Evet efendim?”

“Ara kapıyı kilitliyorum.” Başını eğen Q’nun beden dili basit bir ikaz veriyordu. “Rahatsız edilmemeliyiz. Anlaşıldı mı?”

Pilot bu sefer bana bakmadı ki bunun için müteşekkirdim. Kalbim delice bir hızla çarpıyordu ve zar zor nefes alıyordum.

Q tek bir kasını bile oynatmadı.

Pilot tekrar başıyla selam verdi. “Hiç sorun değil. Paris’te görüşürüz.” Uçağın gövde kapısını kapattı. Kilit sesi ayağa kalkma yetimi elimden aldı. Titreyen dizlerim koltuğa yayılmama neden oldu.

Yarım saat boyunca Q ile birlikte küçük bir yerde kilitli olacaktık.

Ah, Tanrım! Sonunda ya bacağına sürtünmeye başlayacaktım ya da daha kötüsü yüzüne oturacaktım. Hızla solumaya başladım. Cezasına katlanabilecek kadar güçlü değildim. Kırılacaktım. Hiç şüphe yoktu. Çoktan kırılmaya başladım.

Koltuğum büyük bir konforla beni sarıyordu ama örümcek ağlarının ya da bulutların içinde süzülüyor olsam da umurumda değildi, yine de tenimi kaşındırır, el ve ayaklarımı yakardı. Tıpkı üzerimdeki dar etek ve külotlu çorap gibi... Her hareket edişimde kalçamdaki kırbaç izleri yanıyordu; bu, bacaklarımın arasındaki ateşle doğrudan bağlantılıydı.

Bir daha asla normal hissedemeyecektim. Çılgınlar âlemine yuvarlanmıştım.

Çılgınlık.

Q için hissettiğim şey *buydu*.

Aşk ve nefret öyle iç içe geçmişti ki ömür tüketen bir duygu halini almıştı.

Q tamamen farklı bir his yaratmıştı, asla kurtulamayacağım bir his: Mutlak delilik. Bir canavara âşık olma deliliğinden asla kurtulamayacaktım.

Vardığım her sonucun yüzümden yansıdığını fark ederek Q'nun üzerindeki bakışlarımı yere indirdim.

“Ne düşünüyorsun?” diye sordu kısık ve ikna edici bir ses tonuyla. Doğrusu bu ses tonu normal halinden çok daha kötüydü. Elbiselerimin altında fısıldıyor, göğüs uçlarımı yalıyordu.

Bacaklarımı birbirine bastırarak kucağımda duran ellerime baktım. Yaşlar gözlerimi yaktı, kendine acıma duygusu beni sarstı. Hayatım boyunca orgazm olmayı hiç bu kadar istememiştim.

Güçlü motorların hayata geçmesiyle helikopter sarsıldı. Pervaneler bir anda hız kazandı.

“Tess...” Q açık bacaklarının arasında ellerini birleştirerek koltuğunda öne doğru kaydı. Duruşu ilk tanıştığımız zaman ayak bileğime GPS cihazı taktığı zamankine o kadar çok benziyordu ki hafifçe inledim. O ilk buluşmamızda bile onun için ıslanmıştım. Bedenimin bu adam karşısında hiç kontrolü yoktu. Q beni güçsüzleştiriyordu. Beni *bağımlı* hale getiriyordu.

“Hiçbir şey. Hiçbir şey düşünmüyorum.” Helikopter büyük bir güçle havaya yükselince midem ağzıma geldi. Sanki havalanmasını sağlayan şey tepesindeki metal pervaneler değil de bir çift kanattı.

Duruşunu bozmayan Q gözlerini üzerimden hiç ayırmadı; değişen tek şey parmaklarıydı. Birbirlerini sıkmaktan bembeyaz olmuşlardı.

Bana olan yakınlığı titrememe, acı çekmeme ve içten içe çılgınlık atmama neden oldu. Bedenim dolmuştu ve rahatlatma ihtiyacıyla beni delilik noktasına sürüklüyordu.

Ben hastayım. Öyle olmalıydım. Hiç kimse bir başkasını şehvet alevleri içinde yaşamaya zorlayamazdı. Yanıyordum, zihnim Q adındaki lanet olası takıntım yüzünden tükeniyordu.

Q ellerini çözüp arkasına yaslanmadan önce derin bir soluk aldı. “İyi misin, Tess?” Gözleri ihtiyatlı, yüzü ifadesizdi, ama bedeni sıkıca dizginlediği arzusuyla kaynıyordu.

Koltuğumda kıpırdanarak kalçamdaki kırbaç izlerine ve beni bu şekilde bıraktığı için Q’ya küfrederek öfkeyle burnumdan soludum. “Sence?”

Q tam bir dakika boyunca hareket etmedi. Gözlerimizin kilitlendiği, zihinlerimizin bağlandığı ve bilinçaltılarımızın birbirine bağırduğu işkence dolu bir dakika... Birbirimize dokunmadığımız tüm bu süre boyunca zihinlerimiz sevişti, yıkıldık, mahvolduk. Ama yeterli değildi.

Kalbim hızlandı. Vajinam arzuyla ıslandı. Aklım hiç tanımadığım birine dönüştü ama ihtiyaç duyduğum şeye bir türlü kavuşamadım.

“Neden pilota bizi rahatsız etmemesini söyledin?” Pervanelerin gürültüsü yüzünden sesim pek güçlü çıkmasa da Q beni duydu.

Cinsel gerilimle dolu olan bedeni durgunlaştı. Ne tür bir ağ örüyorsa doğruca onun içine yürüyüp kendimi tuzağa düşürmemi bekleyerek beni seyretti. “Sence neden, *esclave*?”

Esclave. Vajinamla bağlantısı olan tek kelimeydi.

Mahrum kaldığım bir orgazm dalgası tüm bedenimi sararken gözlerim kapandı.

Ah, kahretsiz. Bunu yapamam.

“Benden bu kadar...” dedim nefesim kesilerek. “Delireceğim!”

Biraz rahatlamaya çalışarak bir avuç saçımı kavradım ve sertçe çektim.

Ama bu acı bedenimi titreten başka bir dalga göndererek arzuyu şiddetlendirdi.

Helikopter pervaneleri gürültüyle dönmeye devam ediyor ve kabini cinsel gerilimle sarıyordu. Takım elbisesinin içinde gerinen Q derin bir nefes aldı. Sakince oturuyor ve hiç etkilenmemiş gibi görünüyordu. Bu adil değildi. O rahatlamıştı. *Sıra bendeydi, kahrolası!*

Çok ileri gitmiş, fiziksel bir ihtiyaçla tükenmiştim.

Lüks deri koltuktan güçlkle kurtularak halıya inip süründüm.

Beni tedavi edecek tek insana odaklanarak iki bin avroluk tasarımcı eteğimin içinde süründüm.

Q'nun yüzünden hiçbir şey okunmuyordu, donuk gözleri pencereden vuran sabah güneşinde parlıyordu. Dudakları aralandı ve sesli bir soluk aldı. "Ayağa kalk," diye hırladı.

Aramızdaki kısa mesafeyi kapatırken omuzlarımı eğerek başımı salladım. Bedenimdeki her kamçı izi, her boncuk yarası, her bir hücre zonkluyordu.

Q kalkmak için koltuğun kolçaklarını kullanarak daha dik oturdu. Deri kumaşı sertçe kavrayan parmakları bembeyaz oldu. "Dur. Senden sürünmeni ya da bir kadından daha azı gibi davranmanı hiç istedim mi?"

Q'nun açık bacakları arasında dizlerimin üzerine çökünce öfkeyle yüzü karardı. Bedeninden yayılan sıcaklık geri kalan tüm mantıklı düşüncelerimi de yok etti. Bana sahip olmak mı istiyordu? O anda bana *sahipti*.

Gözlerinde göreceğim şeylerden korkarak bakışlarımı

yukarı kaldırdım. Sonra kollarımdan tutmak için öne eğilince ürktüm.

“Kahretsin,” diye mırıldandı parmaklarını sıkarak. Ama umurumda değildi. Umurumda değildi çünkü sahibim bana dokunuyordu ve bedenim Q’nun gazabından korkmayacak kadar zevk içindeydi. Bu sabah benimle oynamış, beni kullanmış ve beni reddetmişti. O beni bu zevkli ıstıraptan kurtarıncaya kadar bir insan gibi hareket edebilmem ya da çalışabilmem beklene mezdi.

Çiftlik evlerinin, şirin köylerin ve saz damlı kulübelerin üzerinden uçarken ruhumu Q’nun gözleri önüne serdim. “Kontrolünü elinden almak istemedim. Sana zevk vermek istedim. Sana ne kadar değer verdiğimi, ne kadar inandığımı göstermek istedim.”

Q titredi, yüzü daha da karardı; parmakları birer pençeye dönerek kollarımdaki kan akışını kesti. “Kontrolümü elimden aldın. Eğer kendimi kaybedersem senin gibi kadınlara neler olacağını biliyor musun?” Beni sarstı. “Hayatım boyunca güvене bildiğim tek şey otokontrolümdü, ama sen beni hayalarım dan yakalayarak bunu paramparça ettin.” Hiçbir adam Q’nun sesine sahip değildi. Karanlık, tehlikeli, melodik bir Fransız aksanıyla bezeli... Onun tarafından azarlanmak işitsel bir mükemmellikti.

Q bir anda ayağa kalkarak beni de ayağa kaldırdı. Fırtınalı gözlerine bakarak sendeledim. “*Pourquoi tu dois me pousser comme ça?*” Neden beni kıskırtmak zorundasın?

“Çünkü benim olman için seni kırmam gerek.” Sesim hissettiğim güçten dolayı kalınlaşmıştı. Bu doğrudu. Hem de çok.

Q’nun beni çok daha kötü bir şekilde cezalandırabileceğini umursamadan parmakları gevşeyene kadar kıvrandım. Kollarım

serbest kalır kalmaz uzanıp şiddetle titreyen parmaklarımla üst düğmemi çözdüm.

Q'nun gözleri titrek parmaklarımın dikkatini çektiği göğüslerime kaydı.

Bedenim ağırlaştı; aramızdaki yakınlıktan dolayı kıvılcımlar saçıyor, adeta eriyordu. Q'nun beni becermesini sağlayacaktım. Bunu yapacaktım.

Geri kalan düğmeleri açıp yumuşak kumaşı eteğimin belinden çıkarırken Q beni durdurmaya çalışmadı. Askıları küçük elmaslarla süslü siyah dantel sutyenimi gözler önüne seren gömleğim iki yana açılmış bir vaziyette önünde durdum.

Nabzım hızlanırken tam kalbimin üzerine bir haç işareti çizdim. "Sana itaat edeceğime yemin ediyorum. Vermeye hazır olmadığın bir şeyi vermen için seni zorlamayacağım."

Q'nun nefesi kesildi; gözleri çıplak tenime kilitlendi. Islak diliyle dudaklarını yalayarak hiç hareket etmeden tepeden tırnağa tadıma baktı. Gözlerim Q'nun pantolonuna kaydı; kumaşı zorlayan sert çıkıntı karşısında tüm bedenim şiddetli bir heyecanla ısındı.

Helikopter sola yatınca bizim de yana doğru eğilmemize neden oldu. Q'nun gözleri benimkilerle buluştu ve gözlerinde ateşler saçan donuk şehvet yakıcı ve kavurucu bir parlaklığa dönüştü.

Elini yukarı kaldırarak çenemi yakaladı. Kalbi hızla atıyor, boynundaki kaslar gitgide belirginleşiyordu. "Esclave..." Sesi, tenimin üzerinden çağlayarak akıp vajinamı okşadı.

Aklım karmakarışıktı, söylemek istediğim şeyi bitirmek için acele ettim. "İtaat edeceğime söz veriyorum, ama hayatını cehenneme çevirmeyeceğime dair söz vermiyorum. Bana ihtiyaç

duyduğum şeyi vereceğine yemin etmiştin. Yeminini bozdun, çünkü sana şimdi ihtiyacım var. Sana öyle ihtiyacım var ki düzgün düşünemiyorum. Diline ihtiyacım var. Parmaklarına ihtiyacım var penisine, sesine, kokuna. Sana her yerimde ihtiyacım var, içimde, üzerimde.” Konuşmam bittiğinde hızla soluyordum.

Q hareket etmedi; bana sanki istediği şekilde gitmeyen karmakarışık bir iş anlaşmasındaymış gibi bakıyordu.

“Bir an için durup da pilottan neden mahremiyet istediğimi düşündün mü?” Q başını eğdi ve önceden ısırıldığı yeri öptü. “Çünkü nasıl bir acı içinde olduğunu biliyorum. Ben de aynı şekilde işkence çekiyorum. Eğer Paris’e varmadan önce seni becermezsem, ikimiz de kamu içinde uygunsuz hareketlerde bulunmaktan dolayı ulusal haberlere çıkacağız. Benden de bu kadar, Tess.”

Burnunu enseme gezdirerek kulağıma doğru ilerledi. Kulak mememi ısırığında ürperdim. “*Arrêter de me supplier, je vais te baiser.*” Yalvarmaya bir son ver, seni becereceğim.

Bu kez kendini kaybeden Q değil, bendim.

Kollarına atılarak aceleyle üzerine tırmandım. Dudaklarım onunkileri buldu, ilk ve muhtemelen de son defa aramızdaki seksi ben başlattım. Ve kıymetli bir an olarak Q onu ele geçirmeme izin verdi.

Dilim ağzından içeri girdiği an Q patladı.

Kendimi helikopterin halı kaplı zemininde buldum. Q yere çarpmamam için başımı tutuyordu ve bir şekilde darbeyi minimuma indirmeyi başarmıştı. Ama centilmenliği de buraya kaddı.

Beni altına alır almaz vahşi bir canavar gibi öpmeye başladı. Diliyle dudaklarımı ayırdı ve bedenimdeki tüm oksijeni ele

geçirdi. Gözlerim tamamen kapandı ve kusursuz takım elbisesi-
ni tırmalamaya başladım.

Üzerindekini çıkarmam gerek. Tenini hissetmem gerek.

Her yerim yanıyor, çaresizlik beni vahşileştiriyordu. Q'nun
kravatını yakalayarak onu öylesine sert bir şekilde kendime çek-
tim ki göğüslerim ezildi ve beni boğmaya çalıştığı için hassaslaş-
mış olan boynum acıyla kasıldı.

Q dudağımı ısırды, kanımı akıtacak kadar şiddetli değildi,
ama onu bırakmam için yeterli bir uyarıydı. Dirseklerine yasla-
narak kalçalarını sertçe benimkilere bastırdı. “Beni canını yak-
mak konusunda zorlamakta kararlısın. Burada elimden geleni
yapmaya çalışıyorum, ama senin umurunda değil. Sen pervasız-
ca davranıyorsan, *esclave*, öyleyse ben neden kendimi tutayım?”

Bedenimdeki tüm karanlık boşluklar arzuyla doldu. “Eğer
beni incitmenin karşılığında sana sahip olacaksam, o zaman
evet, pervasızım, ama sadece sana hava kadar ihtiyaç duyduğum
için.”

“Buna mı ihtiyacın var?” Yere sabitlenmiş bacaklarımın ara-
sına bastırırken gözleri parlıyordu. Tek yapmak istediğim ba-
caklarımı açıp onu karşılamakken dar eteğim adeta beni rehin
almıştı.

Q'nun elinde beni serbest kılacak gümüş bir makas olma-
sını ve onun için olmak istediğim köle gibi beni becermesini
diliyordum.

“Becerilmeye ne kadar ihtiyacın var, Tess?” Q başını eğerek
yanağıma süründü. “Penisimin içinde olduğunu, seni esnettiği-
ni, sertçe girip çıktığını düşünmek seni ne kadar çıldırıyor?”

Her şey aklımdan uçup gitti. Zihnim Q'nun sertçe içime gi-
rip çıktığı görüntülerle dolarken konuşabilmek imkânsızdı.

Q aşağıya kayıp göğüs ucumu dişlerinin arasına aldığında yüksek sesle bağırdım. Dudakları hassas tepeciğin etrafında kapanırken bedenim bir yay gibi kıvrıldı ve vajinam kasıldı.

“Sanırım bana çok fena ihtiyacın var. Sanırım penisimin ne kadar iyi hissettirebileceğini sana göstermem gerek.”

“Lütfen. Tanrım, evet. Göster bana. Şimdi.”

Q dudaklarını benimkilere mühürleyerek üzerime yıkıldı. Talepkâr öpücüğüne teslim olmak için ağzımı kocaman açtım. Ellerini bedenimin her yerinde gezdiren Q’nun soluğu kesildi. Kirli sakalı tenimdeki kıvılcımı ateşleyen kibrit gibiydi. İnfilak ettik. Helikopter yere çakılmış bile olsa farkına varmazdık. Bir-birimizde kaybolmuş, tükenmiştik.

Q öpücüğe bir son vererek bedenini yukarı kaldırdı.

Düzensiz soluklarının arasında, “Dört ayak üzerine çök,” diye emretti.

Ben yeterince hızlı hareket etmeyince kalçamı yakalayıp beni ters çevirdi. Ellerimle dizlerimin üzerinde duruncaya kadar popomu havaya kaldırdı.

Ben sağlam bir şekilde durabildiğim anda aceleci parmaklarıyla eteğimi yukarıya sıyırdı, ta ki yan tarafındaki yırtmaç yüksek bir *cırt* sesiyle ikiye ayrılana kadar. “Bunu parçalara ayırmak istiyorum, ama sahip olduğum şeyi tüm dünyaya gösteremem.” Q son bir hamle daha yaptı ve etek belimde toplandı.

Popom açığa çıktığı an tüm vücuduma acı dalgaları gönderen sert bir şaplak attı. Ama zaten acı çeker bir haldeydim ve avuç içinin bıraktığı iz beni tadına doyulamaz bir zevke sürükledi.

Tekrar vurması için Q’ya yalvararak geriye doğru yaslandığım sırada gözlerim parladı.

Şehvetle titreyen Q öne eğildi ve tatlı acıyı yatıştırarak vurduğu yeri yaladı.

Kısık bir sesle hırıldayarak parmaklarını tangamın iplerine geçirdi ve küçük çamaşırı sertçe çekti. Kumaş vajinamın çevresinde gerilerek klitorisimi sıkıştırdı ve beni alev alev yaktı. Ardından Q ani bir hareketle dişlerini dantel kumaşa geçirdi ve tanga artık yoktu.

Kumaşı burnuna götürüp derin derin soludu. “Ah, kahretsin, *muhteşem* kokuyorsun.” Gözlerindeki karanlık ısıltıyla çamaşırı bir top haline getirip cebine soktu. Beni, omzumun üzerinden onu seyrederken yakaladı ve “İşte, şimdi her zaman yakınımda olacaksın *esclave*,” dedi.

Yanaklarım alevlendi, ama kalbim aynı şekilde çırpınmaya devam ediyordu. Q bana ait bir parçanın her zaman üzerinde olmasını istiyordu. Ben de aynı şeyi istiyordum. Onun kokusunu taşımak istiyordum. Kendimi Q ile sarıp sarmalamak istiyordum.

Q başını eğip fermuarına uzandı. Göz temasını hiç kesmeden kemerini çözdü ve yavaş yavaş çıkardı.

Titremeye başladım. Kemerle gelecek başka bir darbeyi bekleyerek tırnaklarımı haliya geçirdim. Q’nun beni kemeriyle ve soğuk şampanyayla karşılaşmasının üzerinden dört gün geçmişti.

Gözleri öfkeyle parlayan Q dişlerini gösterdi. “Birçok şey olabilirim, ama henüz iyileşmemiş olan yaralarının üzerine bir kez daha vuracak kadar aşağılık biri değilim.” Kemerini kasten yana fırlattı.

Ancak ben gevşemedim, anlayışı yüzünden pişman mı olsam, rahatlasam mı, bilemedim.

“Seni başka şekillerde cezalandıracağım. Yüzünü çevir.”

Başımı aşağıya eğmemi işaret etti ve emrini gönülsüzce yerine getirdim.

Onu görmemek fazlasıyla hassaslaşmış olan bedenimi daha da kötü bir hale getiriyordu. Ne yaptığını bilmemek hayal gücümü harekete geçiriyordu.

Fermuarın açılma sesi pervanelerin gürültüsünü bile bastıracak kadar yüksekti. Q üzerime abanıp iç çamaşırını tek bir hamlede aşağıya indirirken sıcak ve sert eti bacaklarımın arkasına değdi.

Ona doğru sallanarak inledim. Bacaklarının sıcak olduğunu düşünüyordum, ama penisindeki cehenneme kıyasla Antarktika gibilerdi. Penisi açık bacaklarımın arasında sert ve ağır bir şekilde duruyor, beni deliliğe doğru sürüklüyordu.

Q ereksiyonunu avuçlayarak inledi ve penisinin başını kıvrımlarımın arasına yerleştirdi. “Kahretsin. Sana hiç doyabilecek miyim?” Konuşurken klitorisimi parmaklarının arasına aldı.

Sarsıldım ve eridim. Nihayet uyarılan vajinam tatmin oldu. Normalde tek bir dokunuştan fazlasına ihtiyaç duyardım, ama bu sefer sadece Q’nun ellerinin üzerimde olmasını düşünmek bile gözlerimin ardında, kanımda ve derinlerimde yaşayan orgazmı çağırıyordu.

“Q... Evet, Q.”

Parmağının ucunu içime soktu ve geri çekmesinin ardından penisinin kalın başıyla yer değiştirdi.

İçime girmesinin, beni genişletmesinin ve germesinin coşkusuyla kalbim hızlandı. Kafam ağırlaştı ve öne doğru düşmesine izin vererek Q’nun beni becermesinin beklentisine teslim oldum.

Bir santimetre daha içeriye girdi, bacakları benimkilere

dayandı. Göğsünden bir inilti daha koptu. “Bir saat önce ağzının içinde patladığımda nasıl da tekrar gelmek üzereydim...”

Ses tonundaki şaşkınlık karşısında dudajımı ısırđım. Bana soru sormuyordu. Bu retorik bir cümleydi. Aramızdaki tutkuyu gerçekten de anlamıyordu, ben anlamadığımdan emindim. Hissettiğimiz bağı açıklamaya yetecek herhangi bir kelime yoktu.

Mutluluk, tıpkı bir gündeğümü gibi içime yayıldı. Ben, Tess Snow hiçbir değeri olmayan ve tanınmayan kadın, Q gibi sadist bir efsanenin üzerinde güce sahiptim. Ve kahretsin, bu beni tahrik ediyordu.

Q popoma tekrar sertçe bir şaplak attı. Önceki kemer izleri uykudan uyandı, rahatlama arayışıyla sızladı. Ardından Q vurduğı yeri okşayarak öfkeli sızıları hafifletti.

Ve tekrar etti. Şaplak at. Okşa. Başım dönüp vajinam penisinin küçük bir parçası etrafında kasılana kadar bu işleme devam etti.

“Q!” diye haykırdım. “Lütfen. Daha fazla kaldıramam. Sana çok ihtiyacım var.”

Parmaklarını bacaklarımdan arasına daldırdı. Islaklığı klitorisimin etrafına yayarken inledim.

“Kahretsin.” Q’nun boğuk sesle ettiğı bu lanet kanımda havai fişeklerin patlamasına neden oldu.

Sırtımı gererek geriye doğru büküldüm. Dudaklarım aralandı; bir maraton koşmuş gibi sık sık nefes alan bu kızı tanımıyordum. Umurumda olan tek şey rahatlamaktı.

“Merde, esclave, dur. Tanrı aşkına, beni mahvediyorsun.” Q’nun vahşi öfkesine rağmen her ne kadar küçük ölçekli olsa da bir anlamda zafer kazandığımı bilmek beni heyecanlandırıyordu. Eski köle efendisini eğitiyordu. Eğer bir şair olsaydım, tüm

bunların ne kadar tesadüf olduğunu yazardım. Kaderin ikimizi birden nasıl lanetlediğini ve bizi birbirimize bağladığını...

Q kalçamı kavrayarak beni biraz daha yükseltti. Dışarı çıktığında ereksiyonunun sıcaklığı popomu dürttü; acil bir ihtiyaçla sarsıldım.

Dizlerinin üzerinde yükselen Q, “Hızlı ve sert olacak, tek bir kelime bile etmeni istemiyorum, beni duyuyor musun?” diye mırıldandı.

Nefessiz kalarak başımı salladım. “Ne istersen yaparım, yeter ki rahatlamama izin ver.”

“Rahatlayabilirsin ama sana söylediğim zaman.” Tırnakları daha derine batarak tenimin üzerinde hilal izleri bıraktı. “Ama önceden bunu yaparsan, seni daha kötü cezalandırırım. Pişmanlık ya da vicdan azabı hissetmem. Seni cezalandırmak için benim de acı çekmemi gerektirmeyen bir yol bulurum.”

Q ileri doğru hareket etti ve penisi açık bacaklarımın arasından içeri girerek merkezimi hafifçe dürttü.

Artık sözcükler beni aşmıştı. Halıyı tırmalıyor, kafamı çılgınca sallıyordum. İplikler parmaklarıma dolanmıştı ve can havliyle onlara tutunuyordum.

Q hızlı elleriyle atkuyruğumu çözüp saçlarımı kavradı.

Ani bir hareketle başımı geriye doğru çekti. Derinlerime dalarken sırtım bir yay gibi büküldü.

Derin.

Sert.

Acı verici bir dolgunluk.

Çılgılık atmak için ağzımı açtım, ama Q beni becermeye devam ederken çılgınlıklarımı ağzımı kapattığı eliyle örttü. “Sus *esclave*. Tek bir ses bile çıkarmayacaktın, hatırladın mı?”

Saldırı, acıların ta kendisi, sonsuz bir mutluluktu.

Bana sahip oluş biçimi karanlığın altında bazen ortaya çıkan tatlı adamdan iz bile taşımıyordu. Bu tamamıyla acımasız, karanlık ve hayvansıydı.

Çok hoşuma gitti.

Penisi derinlerime gömülmüşken yumruğunu saçlarımın etrafına sardı ve diğer eliyle de ağzımı kapatmaya devam ederek beni becerdi. Yaşanan şiddetli sürtünme yüzünden külotlu çorabım saniyeler içinde alev alabilirdi.

Ama Q'nun her darbesine geriye doğru bastırarak karşılık verdim. Daha önce hiç eğilmediğim kadar eğildim ve saçımın çekilmesi yüzünden çektiğim acının keyfini çıkardım. Q sözüne sadık bir şekilde beni becermeye devam edip inlerken ciğerlerimdeki tüm hava boşaldı.

Ağzımdan çıkmak için can atan küçük iniltilerle haykırışlar Q tarafından ele geçirildi.

Haliya gömülmüş olan parmak uçlarım ağrıyordu. Q saçımı bırakıp da tırnaklarını kalçama geçirdiğinde irkildim. Beni sertçe geriye çekince kalça kemikleri popomla çarpıştı.

Tırnakları tenimi delip geçerek etimde pençe izleri bırakırken inledim. Yine başka bir imza, başka bir sahip olma simgesiydi.

Bu çözülmemi sağladı.

Vajinam alev aldı, yandı ve eridi. Orgazm kalbimde başladı, oradan da çeneme, kafa derime ve omurgama doğru bir yol çizdi. Geçtiği her yerde kavurucu bir iz bırakıyor, beni titretiyordu.

Sakin gelme. Sakin gelme.

Q'nun penisinin her darbesi emirlerimi çiğnerken bu mantaranın hiçbir faydası yoktu. Bana sahip olmuştu; eğer rahatlasam bu onun suçu olacaktı.

“Cezanı kabullen, Tess. Hepsini al.” Zihnim her şeyini *aldım* diye çılgınlık atıyordu. Karanlığını, en kötü taraflarını... Ama o ruhsal bir şeyden bahsetmiyordu. Tamamen fiziksel bir şeyden bahsediyordu.

Saçlarımı çekerek dizlerimin üzerinde kalkmamı sağladı. Kolunu göğsümün etrafına sararak dantel sutyenimin üzerinden meme uçlarımla oynadı.

Saçlarını yakalamak için geriye doğru uzandım. Gür saçlarının ipeksiliğini, kısalığını ve kafa derisinin erkeksi hissini seviyordum.

Göğüs ucumu çimdiklediği anda uzun zamandır beklediğim orgazmın ilk dalgası karnımda kabarmaya başladı. “Ah, Tanrım!”

Q donup kaldı.

İçimdeki penisi seyirdi, ama orgazmımın patlamasına ve sönüp gitmesine neden olarak kendini sakın tutmayı başardı.

Başladığı şeyi bitirdiğini haykırmak isteyerek kulağını yakaladım, ama cesaret edemedim.

“Rahatladın mı *esclave?*” Enseme vuran sıcak nefesinden soluk soluğa olduğunu anlayabiliyordum.

Başımı salladım. “Hayır, ama lütfen. İzin ver Q.”

“Yatak odamda zincirlenmiş ve kırbaçlanmışken de aynı sözleri söylemiştin. Seni dilimle nasıl becerdiğimi hatırlıyor musun? Bacakların omuzlarımın üzerindeyken ağzıma nasıl sürtündüğünü hatırlıyor musun?”

Sesi zihnimde son derece canlı görüntüler çiziyordu. Geriye doğru kayarak penisinin üzerine oturdum ve uzun aletin rahmine çarpmasına izin verdim.

Kollarıyla beni sarmalayıp kıpırdamadan durmamı sağlamadan önce şaşkınca küfretti.

“Hatırlıyor musun?”

“Hatırlıyorum. Tekrar yapmak istiyorum. Ağzını üzerimde istiyorum.”

“Bunu kazanman gerekecek,” diye fısıldadı Q kulağıma ısırarak.

Tek kolunu üzerimden çekip arkasına uzandı. Bir süre sonra bileklerimi yakalayıp onları arkamda sabitlerken gözüme turkuvaz rengi bir şey takıldı.

Q kravatıyla bileklerimi bağladığında ağırlık merkezim yer değiştirdi. O derinlerime gömülmüşken ve ellerim arkamda bağlıyken öne doğru devrildim. Ama Q beni yakaladı, bedenimi yere indirmeme yardımcı oldu. “Yanağını halıya koy.”

Q beni serbest bırakmadan önce başımı yerleştirmem için bekledi. Tüm kan şakaklarıma doğru hücum etti ve hassas boyunum acı içinde feryat etti, ama tek bir ses bile çıkarmadım.

Helikopter sağa dönüş yaparken kalp atışlarım hızlandı. Paris’e ne kadar yaklaşmıştık?

“Lanet olsun, harika görünüyorsun. Bağlanmış, üzerime oturmuş, tamamen benim insafıma kalmış bir halde.” Bir parmağının ucunu popomun yarığında gezdirerek birleştiğimiz noktaya dokundu. Sıcak ıslaklık ikimize de bulaştı. Birazını çalarak klitorisimin etrafına yaydı.

Bu ani yoğunluk karşısında kapanmaya çalışan bacaklarım seğirdi. “Q!”

“Şimdi seni becereceğim Tess. Sana söyleyene kadar sakın rahatlayayım deme!”

İçim korkuyla doldu. Bedenim üzerinde, bu emri yerine getirecek kadar kontrol sahibi değildim. İlk hamlesiyle gelebilirdim. Şimdiye kadar itaat etmemin en zor olduğu şeye kendimi hazırlarken dudağıma ısırıldım.

Q parmaklarını bileklerimi bağladığı kravata geçirdi. Sırtım geriye doğru bükülüp bacaklarım biraz daha açılırken omuzlarım alev alev yandı. Halı yüzünden yanan dizlerim bacaklarımı yangın yerine çevirdi.

Q'nun belirlediği hız beklediğimden çok farklıydı. Uzun, derin ve yavaş vuruşlarla başladı. Oyalanıyor, tekrar yavaşça içime girmeden önce neredeyse penisinin ucuna kadar dışarı çıkıyordu.

Üç kez mahrum kaldığım orgazm tekrar yükselmeye başladı, her bir vuruşla daha da güçlendi.

"Bu gece seni baş aşağı sarkıtacağım ve spermelerimi yutmaya zorlayacağım, *esclave*. Sonra sana kendi adını unutturana kadar seni yiyip bitireceğim."

Kahretsin, Q'nun sesi afrodizyak gibiydi. Tek bir cümle daha ederse patlayacaktım.

"Sana bir sürü şey yapacağım. Günah olan bir sürü şey..." Q inledi, penisini daha sert ve derin bir şekilde ileriye iterken cümlelerin ortasında sustu.

Nazik itişlerine bir son vererek hayaları klitorisime çarpıncaya kadar temposunu hızlandırdı. Aklımı kaybetmeme neden olan rahatlama ihtiyacı karşısında gözlerimi sıkıca kapattım.

Q içimde kendini kaybederken ben de kendimi onda kaybettim. Helikopterin gürültüsü yavaş yavaş yok oldu; dünyadaki en önemli şey aramızdaki bağlantıydı. Bir kadın ve erkeğin hakiki bağı...

Q vahşi darbelerle içimde gidip gelirken klitorisimi çimdikledi ve ikimizi de birkaç santim ileriye savurdu. Gitgide vahşileşirken kemikleri popomu çürüttü. Derin ve ölçülü hamlelerin yerinde yeller esiyordu. Bunlar kısa, keskin ve tamamen patlamaya hazır vuruşlardı.

“Lanet olsun, *esclave*. Kahretsin, evet.” Q bileklerimdeki bağı bıraktı ve içimde çağlayarak akarken popoma sertçe bir tane şap-lak attı, içime dolan sıcaklık beni de tetikledi ve çılgına döndüm.

Gürleyerek ortaya çıkan orgazm, sanki tekrar reddedilmeyi bekliyormuş gibi bir kenarda asılı kaldı. Belirsizlik içinde kalmak yüksek sesle haykırmama neden oldu.

Q’nun acımasız hızı karşısında acıyla kıvrandım.

“İzin veriyorum. Gel. Penisimi sımsıkı kavra.” Q düşmekten başka seçeneğim kalmayınca kadar sert vuruşlarıyla klitorisimi okşamaya devam etti.

Sonunda uçurumdan yuvarlandım.

Hazzın keyifli dalgalarına teslim oldum.

Bedenim kasılırken tüm benliğim paramparça oldu. Ruhumun küçük parçaları çarpışarak tamamen yeni bir şeye dönüştü.

Artık bir geçmişim yoktu. Geleceğim belirsizdi, ama tek bir şeyden emindim; Q beni çırılçıplak soymuş ve kırılğanlığın içi-ne tepetaklak yuvarlamıştı.

Son dalgalarla sarsılırken paramparça oldum. Başım dönüyor ve ciğerlerim yanıyordu, bedenim tamamen gevşedi. Dünyayı değiştiren bir orgazmın ardından tekrar kendine gelme hissi beni gözyaşlarına boğdu.

Yeniden doğmuştum.

Hâlâ içimde semsert duran Q güldü, ama sesinden zorla konuştugu belli oluyordu. “Sadece penisimi böyle sağman yüzünden bile gelebilirim.”

İçimden çıkıp bileklerimin etrafındaki bağı nazikçe çözdü. Bedenim kımıldamayı reddetti ve Q pahalı ipek kravatıyla bacaklarımın arasından akan spermelerini silerken zevk içinde inledim.

Bana ne oldu?

İşi bittikten sonra Q ayağa kalktı ve beni de yerden kaldırdı. Gözlerime hiç bakmadan, pantolonunu toparlayıp kravatını da çamaşırımı koyduğu cebine tıktırdı.

Bedeni rahatlamış ve tatmin olmuştu, ama bakışları gergindi.

Eteğimi indirmek için belime uzandım, ama büyük elleriyle beni durdurdu. "İzin ver."

Gözlerimiz buluştuğunda nefesim kesildi. Bana her ne ol-duysa bunu hissetmişti. Şaşkınlığımı, kırılganlığımı görüyordu.

Yüzünde kendinden nefret ettiğini belli eden bir ifadeyle karmaşa vardı.

Acı verici bir şefkatle eteğimi düzeltti ve kumaşın üzerindeki yırtığı görünce kaşlarını çatı. Bluzumdaki narin düğmeleri dikkatle iliklerken birbirimizi soluduk. Verdiği hasarı düzeltirken elleri nazik ve saygılıydı; parmaklarındaki eklem yerleri göğüsle-rimin hassas tenine değiyordu.

Dudakları büyük bir konsantrasyonla gergin kaldı ve ben biraz daha âşık oldum.

Yaşadığımı hissettiren bu adam için biraz daha çılgına döndüm.

Son düğmeyi de ilikledikten sonra durakladı. "Tess..."

Başımı salladım. Aramızda yaşananları itiraf etmek için doğru bir zaman değildi. Bu anın tadını çıkarmak istiyordum. Aramızdakini korumak istiyordum.

Sıkıntılı gözlerle başını salladı. Beni bir koltuğa yönlendirip kemerimi bağladı. Üzerime eğilerek tatlılıkla gülümsedi ve "Sanırım biraz önce Mile High Club'a* katıldık," diye fısıldadı.

Q kendi koltuğuna oturup penceresinden dışarıya bakarken

* Uçakta sevişme fantezisi olanların bunu gerçekleştirerek üye oldukları sözde bir kulüptür. (Çev. N.)

usulca güldüm. Son derece dalgın, düşüncelerinde kaybolmuş gibi görünüyordu. Aramızdaki hava artık cinsel gerilimle dolup taşmıyordu, duygusal bir bağla uğulduyordu.

Q'nun neden bu kadar sessiz olduğunu biliyordum; biraz önce gerçekleşmiş olan seksten çok daha derin bir şey yüzündendi. Zihnim onu hissediyordu, kalbim neşeyle karşılıyordu; Q'nun beni parçalara ayırdığı o anda farkında olmadan bir duvarı yerle bir etmiştim. Tüm çocukluğum boyunca içimde olan o duvarı, anne ve babam tarafından sevilmemiş olduğum tüm zaman boyunca bir parça mutluluk hissedebildiğim temel dayanağı.

Q bu duvarı paramparça etmiş ve bunu o da hissetmişti.

Aramızda yumuşak bir bağ kuruldu ve ben bunun geleceğimizin başlangıcı olmasını umdum.

Bedenimdeki çürüklerle ağrıların verdiği acıyı sesime yansıtarak içimi çektim.

Yeryüzünden kilometrelerce yüksekten mükemmel, sapkınca bir uyum içindeydik.

*Karanlığın içine daldın, canavarımı serbest bıraktın.
Bu yüzden çılgık at, kan ağla, seslen bana, ama asla dur deme,
asla uçup gitme...*

Sonunda yapmıştım.
Peşinde olduğum şeyi, canavarın istediği şeyi yaptım.
Onu kırdım.

Tess'in içindeki bir şeye zarar verdim ve lanet olsun, bu beni öldürüyordu. Özür dilemek, dizlerimin üzerine çöküp beni affetmesi için yalvarmak istedim ama konuşmaya başladığımda kafasını sallayarak beni susturdu.

Ne olduğunu bilmiyordum. Görünüşte bir şey değişmese de aramızdaki bir duvar, henüz aşmamış olduğumuz bir engel unufak olmuştu.

Helikopter bulutların arasından şehre doğru inişe geçtiğinde onu cezalandırdığım için kendi kendime dövündüm. Bu kadar kısa sürede ondan bu kadar çok şey talep ettiğim için.

Tess'in içindeki bir şeyi kırmıştım. *Ya her şeyi berbat ettiysem?*

Tess'e bakmayı göze aldığımda, boynundaki morluklarla

yanagındaki halı izi yüzünden irkildim. Gözleri kapalıydı ve pembe dudaklarında küçük bir gülümseme vardı.

Havadaki eğlencemizin kanıtlarından kurtulmak için külotlu çorabını çıkarmıştı. Kıpırmızı kesilen teni gözlerimi kamaştırıyordu.

Tüm bedenime yabancı bir sıcaklık dolarken kalbim hızla atmaya başladı. Tess'e baktıkça onu kollarıma alma ve güvende tutma isteğim artıyordu, ama aynı zamanda yanına yaklaşacak herkesi öldürme isteğim de öyle.

Bedenindeki morlukları vurgulamak, teninde iz bırakmak istiyordum, böylece herkes onun bana ait olduğunu bilirdi. Onu damgalamak, yaralamak istiyordum, ona bakacak olan herhangi bir adama bariz bir uyarıda bulunmak için onun kanına bulanmak istiyordum.

Kahretsin! Ona bu kadar çok zarar vermeyi istediğime göre kafayı yemiş olmalıydım. Onu doğruca Brax'in yanına gönderme konusunda son derece haklıydım. Öte yandan geri gelmesine izin vermekle büyük bir hata yapmıştım. Artık asla özgür olamayacaktı. Ruhundaki kırılmayı hissetmişken, boyun eğişinin tadını almışken bu imkânsızdı.

Bu haz verici çatırtı kalbimde bir çan sesi gibi yankılandı. Kırılışını hissettim, ruhunun derinliklerine girmek ve hangi parçasının boyun eğdiğini bulmak istedim.

Bu hastalıklı bir tutkuydu ve ben çok daha fazlasını istiyordum. Daha fazla. Daha fazla. *Daha fazla.*

Tüm duvarlarını yıkana kadar, tüm düşüncelerini yok edene kadar tatmin olamazdım.

Öne doğru eğilerek başımı ellerimin arasına aldım ve hızla artan baş ağrısını uzaklaştırmaya çalıştım.

Kendimi her zaman çelik gibi sinirleri olan güçlü biri olarak düşünmüştüm. Babama karşı hissettiğim nefretle dövülmüş, ailemin iğrenç özelliklerine boyun eğmemek için sağlam bir iradeyle şekillendirilmiştim. Daima yenilmez biri olduğuma inanmıştım. Ama değildim.

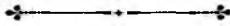
Görünüşe göre Tess bir ocaktı; eriyip sıvıya dönüşmekten başka bir çare bırakmayan lanet olası bir demir ocağıydı.

Çelik değişmemişti. Moleküler yapısını değiştiremezdi ama sıvı metal... Değiştirebilirdi. Başka elementler eklenebilir, mineraller yok edilebilir, içindeki pislik temizlenebilirdi, ta ki tamamen yeni bir bileşim oluşana kadar.

İşte, ben de böyle hissediyordum.

Eriyen, değişen, evrim geçiren...

Sadece bu değişim sürecinden sağ çıkmayı umuyordum.

“İyi günler, Bay Mercer. *Directement au bureau?*” Doğruca ofise mi gidiyoruz?

Şöföre kaşlarımı çatarak baktım. Üzerindeki takım elbisesi ve arkaya doğru taranmış saçlarıyla etrafımda koşan, ayak işlerini halleden ve *Moineau Holding*’in korkutucu CEO’sunun mutlu olduğundan emin olmaya çalışan sayısız çalışanlarımdan herhangi birine benziyordu.

Ben hiç mutlu değildim.

Ama bugün normalden de kötüydü. Gergin ve şaşkın olmama rağmen karmaşık duygularımı öfkeli bir ifadenin ardında saklı tutuyordum. “*Oui.*” Bugünü nasıl atlatacağımı düşünmeye devam ederken teşekkür amaçlı gülümsedim.

Tess’in helikopterden inmesine ve Rolls-Royce Phantom’un

arka koltuğuna binmesine yardım ederken onu sıkıca tutup sarsmak yerine ellerimi yumuşak tutmaya çalıştım. *Neyin kırıldığını söyle! Seni mahvedip etmediğimi söyle!*

Onu mahvetmemiş olduğumu umduğum kadar onu mahvettiğimi itiraf etmesini de istiyordum. Şizofrenik olmayan herhangi bir düşünceye sahip olabilecek miydim hiç?

Bej rengi deri koltuğun üzerinde yana kayan Tess, son derece sakin ve huzurlu görünüyordu. Etrafına bakarak mini barla büyük ekran televizyonu inceledi.

“Sürprizlerle dolu bir sabah,” diye fısıldadı.

Bunu benim duymam için söylediğini sanmıyordum, ama arka koltuğa yerleşirken, “Diğer sürprizlerin ne olduğunu söylemek ister misin?” diye sordum.

Belki de lanet olası ruhumda kırılmasının sesini duyduğum o parçandır?

Sakin ve kararlı bir görüntü çizmeye çalışarak yumruk yaptığım ellerimi bacaklarımın arasına gizledim. Oysaki yapmak istediğim tek şey onu tokatlamak ve gerçeği söylemesini istemektir.

Ama son derece durgunlaşmıştı ve ne düşündüğü belli olmuyordu. İnanılmaz bir sırrı varmış gibi hareket ediyordu. Mahvetmiş olduğum bir kadın gibi hareket etmiyordu.

Kalp atışlarımı yavaşlatmaya çalışarak cevap vermesini bekledim. Ancak şoför arabayı çalıştırıp harekete geçerken, Tess başını sallayıp pencereden dışarıya baktı. Sahip olduğum bir otoparkın üzerindeki helikopter pistindeydik. Ofisim yan taraftaydı. Son üç dakikayı arabayla gitme zahmetine girmek çatı alanının kullanımına avantaj sağlıyordu.

Tess cama işlenmiş bir gökdelenin üzerinde uçan bir serçenin bulunduğu şampanya kadehini eline aldı. Başparmağını bu

işlemenin üzerinde gezdirirken bana baktı. “Logonu ne kadar çok sevdiğimi hiç söylemiş miydin?”

Dudaklarım hafifçe seğirdi. Ben de çok seviyordum. On altı yaşımdayken çılgınca eskizler çizerek gururla taşıyacağım bir sembol bulmaya çalışmak günlerimi almıştı.

Bu sembolü her gördüğümde daha dik oturuyor, yaptığım işle gurur duyuyordum çünkü birçok kadını özgürleştirmeme imkân veriyordu.

Sarışınlar, esmerler, gençler ve yaşlılar...

Bu şirket olmadan, elde ettiğim başarı olmadan, yıllar süren işkenceden sonra bu kadar çok kişiyi evlerine gönderebilmem mümkün olmazdı. Genellikle kendimle gurur duymazdım. Ruhunu parçalayan onlarca şeytana sahip olan benim gibi bir adam, olduğu insanla gerçekten gurur duymazdı ama şu anda kendime izin verdim.

“Beğenmene sevindim.”

Aniden Tess’ten uzak durarak boşa harcadığım dört gün için pişman oldum. Onun bana ait olmasının tadını çıkarmak yerine başımı lanet olası evrak işlerine gömmüş, onun sorularını ve isteklerini görmezden gelmiştim.

Onu duygusal olarak engellemiştim çünkü hazır değildim. *Hâlâ da hazır değilim!*

Ama şimdi bu, tam bir zaman kaybı gibi hissettiriyordu. Onunla ilgili her şeyi öğrenebilirdim; her hücrelerini, her düşüncesini ele geçirinceye kadar ona sorular sorabilirdim.

Ama artık çok geçti. Onu serbest bırakmıştım. Artık benim esirim değildi, kırbaçlanmak ve becerilmek üzere evimde gizleniyordu. Çalışanlarım tarafından tanınacaktı. İş dünyamın bir parçası haline gelecekti.

Boğazım tıkanı. Midem bulanmaya başladı ve küçük bir çocuk olduğum zamanlardan beri ilk defa kaybolduğumu hissettim. Tess'in benden daha iyilerini bulmasından korkuyordum. Bir gün benden nefret etmeye başlamasından ve en karanlık sırlarımı tüm dünyayla paylaşmasından korkuyordum.

Bunları düşündüğüm için kendimden nefret ettim. Ona güvenebilirdim.

Ama güvenmiyordum ve bu tek itiraf beni diğer günahkârlardan çok daha kötü biri yapıyordu.

Tess hem beni hem de içimdeki canavarı kabul etmişti. Bana âşık oluyordu. Üzerimde daha önce hiç kimsenin sahip olmadığı bir gücü vardı. Ve ben ona güvenmiyordum.

Kahretsin, ben bir pisliğim.

"Bu akşam seni yemeğe çıkarmak istiyorum," diye mırıldandım karanlığı geride tutmak için büyük bir savaş vererek.

Tess'in gözleri benimkilere kaydı. "Yemek mi? Bir randevu gibi mi?" Sessizce güldü. "Sence de bunun için biraz geç değil mi? Her şeyeime sahip olduktan sonra..."

Bedenim kaskatı kesildi ve karanlık yükselerek beni tekrar kollarına aldı. "Senin iznin olmadan da seni yemeğe çıkarabilirim. Yapmam gereken tek şey sen teslim oluncaya kadar seni aç bırakmak." Sözcükler ağzımdan çıkar çıkmaz yüzümü ovuşturdum ve parmak uçlarımı gözlerime bastırdım. *Lanet olsun.*

Ağır bir şekilde nefes alarak sözlerimi düzelttim. "Hiçbir zaman senin sahibin olmadım. Seni defalarca serbest bırakmaya niyetlendim. Ben sadece... yapamadım. Şeyden önce ben..." Cümleyi tamamlayamadım. Onu küçük, aptal, uysal erkek arkadaşına geri göndermeden önce tamamen yok etmek istediğimi itiraf edemedim.

“Seni yanımda tutarak kendi kuralımı çiğnedim, ama her şeyi almadan önce seni ona geri verdim.” Yukarıya bakarak, “Ben doğru olan şeyi yaptım!” diye hırladım.

Tess’i geri gönderdiğim sabah yatak odamdan çıkarken hissetmiş olduğum aynı ezici ağırlık beni koltuğumda geriye doğru itti. Daha önce hiç Tess’in uçağının kalkışını izlediğim zamanki kadar umutsuz, çaresiz ve yalnız hissetmemiştim.

Tess yan tarafıma kayarak ellerimi tuttu ve eklem yerlerimi hafifçe okşadı. “Doğru olanı yaptığını biliyorum. Beni kendinden korumak istedin.” Sesi göğsümdeki ağırlığın hafiflemesine yardımcı oldu. Ona bakmayı göze aldım.

“Ama sorun şu ki benim korunmaya ihtiyacım yoktu.” Aramızdaki kasvetli havayı dağıtarak parlak bir şekilde gülümsedi. “Seninle yemeğe çıkmayı çok isterim Q.”

Ağırlık yer değiştirdi. Tekrar. Tess’i kucığıma çekip ona sıkıca sarıldım. Kollarımın arasında ayı, yıldızları ve gezegenleri tutuyordum. Gelecekteki lanet olası mutluluğumu tutuyordum ve eğer bunu berbat edersem kendimi öldürürdüm.

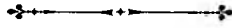
Kucağımdaki Tess kıpırdanarak çoktan sertleşmeye başlamış olan penisime çılgınca şeyler yaptı. “Beni aç bırakmana da gerek yok, biliyorsun.”

Burnumdan soluyarak ferah kokusunu içime çekmek için başımı eğdim. Son derece dürüst olduğum bir anda, “Teşekkür ederim. Bir kadını randevuya davet etmek için gerekli olan doğru sözleri yeni yeni öğreniyorum,” diye fısıldadım.

Tess duruşunu değiştirerek iri iri açılmış gözleriyle bana baktı. “Sen hiç...”

Omuzlarımı silktim. “Köleleri kurtardığım ve profesyonellere para ödediğim tüm o zaman boyunca nasıl yapabiliyordum?” *Merde, biraz önce fahişeleri kullandığımı itiraf ettim. Kahretsin.*

Tess'in yüzünden bir sürü şey geçti, gözlerinde küçük bir tiksinme işareti belirdi. Zihnindeki düşünceleri gözle görülür bir şekilde kovarak yutkundu. Titreyen eliyle yanağını okşayarak, "Bu durumda bunun şimdiye kadarki en iyi randevun olmasını sağlayacağım," diye mırıldandı.

"Vay canına. Bu harika," dedi Tess, *Moineau Holding*'in lobisini incelerken.

Mükemmel bir serçe kümesini tasvir eden zemin kahverengi, siyah ve grilerden oluşan küçük mozaiklerle kaplıydı. Duvarlar beyaz mermerdendi. Öyle parlaklardı ki güneş ışınlarını her bir köşeye yansıtarak tablo, heykel ve çeşmeleri vurguluyorlardı.

Eserlerini sergileyip satmaları için yerli sanatçıları teşvik etmiştim. Onlardan komisyon ücreti almamıştım ve burası da isimsiz bir sanat galerisine ve eserlerin sergilendiği bir yere dönüşmüştü.

Lobinin etkileyiciliğine kapılan Tess öne doğru ilerleyerek beni büyüledi.

Bu akşam.

Bu akşam onu yemeğe çıkaracaktım ve önemsiz şeylerden bahsedeceğimiz ilk derin sohbetimizi gerçekleştirecektik. Onun tüm hayallerini duymak ve hepsini gerçekleştirmek istiyordum. Onun açılmasını sağlamak ve her bir karanlık sırrını öğrenmek istiyordum.

"Bunların hepsi senin mi?" Tess beni daldığım hayallerden uyandırdı. Yüzünde korkuyla karışık bir şaşkınlık varken gözleri acısını ve mutsuzluğunu saklıyordu.

Neden mutsuzdu?

“Şirketime aitler. Evet.” Tess’e sola doğru gitmesini işaret ettim ve ilerlemesi için elimi sırtına bastırdım. Son derece masum bir dokunuştı. Peki, öyleyse neden penisim seğiriyor ve onu tekrar tatmak isteyen ağzım sulanıyordu?

Hafifçe kalabalık olan lobiden geçerek özel asansörüme doğru ilerledik. “Ne kadar paran var, Q?” diye sordu Tess.

Kimliğimi okuttum ve asansörün düğmesine bastıktan sonra Tess’e döndüm. “Bunun bir önemi var mı?” Onu dikkatle inceleyerek tek kaşımı kaldırdım. Görünüşe göre büyük bir önemi vardı.

Tess dudağını ısırırken gözleri benimkilere kaydı.

“Benim olan her şey senin. Anlaşmayı kanımla imzaladım, unuttun mu?” Tess’in Avustralya’dan gelişinin, geleceğe dair çeşitli umutların filizlenmesinin ve anlaşmayı mühürlemek için mektup açacağıyla avuçlarımızı kesmemizin anısı zihnime doldu. Kanlarımız birbirine karıştığı zaman hissetmiş olduğum şaşırtıcı bağ beni içimdeki canavara kadar sarsmıştı.

Asansörün zili çaldı ve Tess şaşkın bir şekilde içeriye girdi.

Kapılar kapandığı anda çenesini parmaklarımın arasına hapsettirdim. “Yapma. Her ne yapıyorsan... buna bir son ver.”

Tess hüznüyle gülümsedi. “Sadece çok şaşırdım. Bunlara alışmam için bana biraz zaman vermek zorundasın.” Bakışlarını kaçırdı, ama sonra derinliklerinde parlayan sorularla gri gözleri tekrar gözlerimle buluştu. “Neden ben? Neden hayatına girmeme izin verdin?”

Böyle saçma sorular sorduğu için ona vurmak isteyerek kaşlarımı çattım. Daha önce bir kadın yüzünden servetimden nefret edeceğimi hiç düşünmemiştim. Yaptığım şeyleri yapabilme

yeteneğim tek yaşama sebebimdi. Ama diğer taraftan eğer bu Tess'i daha rahat ettirecekse beş parasız olmayı isterdim.

Tess'in çenesini serbest bıraktım. Parmaklarımı boynunda gezdirerek göğüslerinin arasına doğru kaydardım ve karnının üzerinden geçerek kalçasına doğru yön değiştirdim. Kalça kemiğini sıkıca yakalayarak çığlık atmasına neden oldum.

Aramızdaki farkındalık bir anda hararetleli bir seviyeye tırmandı. Asansörün içi yoğun bir gerilimle doldu ve bedenim şehvetle kabardı. "Cevabı zaten biliyorsun, *esclave*." Parmaklarımı beş tane tırnak izinin durduğu yerin üzerine bastırdım. Orada olduklarını biliyordum, helikopterde Tess'i becerirken kanamalarını izlemiştim.

Tess'i başka bir izle damgaladım, sırf içimdeki canavarı uysallaştırmak ve ona Tess'in vahşi doğamızı başkalarından gizleyebileceğini, ama kıyafetlerinin altındaki teninin tüm gerçekleri gözler önüne serdiğini hatırlatmak adına.

"Q..." Tess parmaklarımın neden olduğu acıya teslim olmak için ya da ellerimden kurtulmak için mücadele etti. Hangisinin kazanacağını bilmiyordum ve Tess'in vereceği kararı beklerken uzun bir süre boyunca birbirimize baktık.

Karar verme şansını ellerinden alarak, "Tüm bunların senin olduğunu kabul etmek zorundasın," diye homurdandım. "Sana öyle çok ihtiyacım var ki gitmene izin veremem." Tess'in sırtını aynalı duvara yasladım. "Neden sana ihtiyaç duyduğumu söyle, Tess. Gerçeği biliyorsun."

Tess gözlerini yere doğru indirdi. Gür kirpikleri yanaklarının üzerinde gölgeler oluşturunuyordu. Öyle çekingen, öyle masum ve öyle kırılğan görünüyordu ki...

Yarı erekte olmuş penisim anında tam boyutuna ulaştı. Bu

kadının yanındayken hiçbir zaman tam olarak tatmin olamayacaktım. Tek yapmak istediğim onu duvara dayamak ve bacaklarını belime dolamaktı. Öyle derinlerine gömülmek istiyordum ki bir daha *neden ben* diye sormayı bile düşünemeyecek hale gelmeliydi.

Neden o? Çünkü şu acınacak haldeki hayatımda ilk defa beni mutlu ediyordu. Beni güçlendiriyor, ayaklarımı yere basmamı sağlıyor... ve beni daha *düzgün* biri yapıyordu.

Tess'in şehvet ve arzuyla parlayan bakışları benimkilerle buluştu. Nefes alışları gittikçe sıklaştı ve ince gömleğinin altında meme uçlarını arayan gözlerim göğüslerine kaydı.

"Benim sana ihtiyaç duyduğum gibi senin de bana ihtiyacın var. Anladım," diye mırıldandı.

Başımı eğip boynuna sokuldum; dişlerim tenine geçmek için sızlıyordu. "Peki, neden?" Elimi boynunu kavramak için yukarıya uzattım ama sıkımiyordum, hafif bir dokunuştı, sadece hâkimiyetin bende olduğunu hatırlatıyordum.

Tess'in dudakları aralandı ve vücudunu bana yasladı. "Çünkü..."

Bedenim onun için yanıyor, kulaklarım cevabını duymayı bekliyordu. "Çünkü..." Cümlesini bitirmesi için yalvararak dudaklarını yaladım. Neden önemseddiğini duymak zorundaydım. Sebebi benim için dünyalara bedeldi.

Kendimde meydana gelen başka bir değişikliği daha fark ettiğimde midem kasıldı. Daha önce bir insanın beni sevip sevmediğini hiç umursamamıştım. Şimdi buna her şeyden çok ihtiyacım vardı. Tüm hayatım boyunca benimle birlikte olan karanlık eğilimlerimden kurtulmam asla mümkün değildi, ama sakın olmayı yavaş yavaş öğreniyordum.

Adeta canavar istediği şeyi aldıktan sonra Tess için âşık ve düşünceli bir adam olabilmem için bana kısa bir süre veriyormuş gibiydi.

Tess öpücüğüme karşılık vererek dudaklarıma doğru fısıldadı.

“Çünkü sen benim karanlıktaki canavarımsın ve ben de seninim.”

*Beni cırılçıplak soy, saçımı çek, hiçbir umurumda değil,
sadece beni oraya götür.*

*O zirveye ihtiyacım var, o acıya ihtiyacım var, aklımın
başımda olmasını sağlayan tek şey onlar...*

A sansörün kapısı aramızdaki atmosferi bozarak açıldı. Q içini çekti ve yüzünü buruşturarak beni serbest bıraktı. Sanki bana dokunamama düşüncesine katlanamıyormuş gibi görünüyordu.

Nasıl hissettiğini biliyordum. Aramızda her ne varsa hızla büyüyordu ve ben hareket etmek istemiyordum. Q'nun gözlerinin içine bakmak ve onu çözmek istiyordum.

Asansörden ilk önce Q çıktı ve yalnızca bir ya da iki metre ilerideki başka bir kapıyı açtı. Güzel değildi. Özel bir tasarım değildi. Hatta duvara perçinlenmiş ağır metal matlaşmış ve yıpranmış görünüyordu.

"Neredeyiz?" diye sordum asansörden çıkarken.

Q gülümsedi ve kilidi açarak metal kapıyı itti. Bir anda kasvetli alanın güneş ışınlarıyla dolmasıyla parlaklık karşısında gözlerimi kırıştırdım.

“Hadi. Zamanımın çoğunu nerede geçirdiğimi göstereceğim sana.”

Q onu takip etmem için işaret etti, gözlerime inanamadım. Ölmüş ve cennete gitmiştim. Kelimenin tam anlamıyla...

Kapının eşliğinden geçince nefesim kesildi. Paris şehrinin silueti tamamen gözlerimin önündeydi. Öne doğru ilerledim, kozmopolit şehrin ayaklarımın altında serili olduğu çatının kenarında durana kadar hareket ettiğimin farkında bile değildim.

Gözlerim iri iri açıldı. Beton bir zeminin üzerinde değil, şimdiye dek gördüğüm en yumuşak, en yeşil çimenlerin üzerinde yürüyordum. Kır çiçekleri, bonzailer ve meyve ağaçları çatının etrafını sarıyor ve küçük oturma alanlarıyla çeşmeleri gölgelendiriyordu.

Böylesine kentsel bir vahşiliğin tam ortasında her yeri camla kaplı bembeyaz bir bina duruyordu.

Q yanıma gelerek beni kanat seslerine ve havada uçuşan küçük tüylere doğru götürdü.

Güvercinler, karatavuklar ve serçeler omzumun üzerinden uçuşa geçip içinde bulundukları bahçeden sonsuz gökyüzüne doğru savrulurken başımı eğdim.

Buranın nasıl bir yer olduğunu anlamaya çalışarak Q'ya doğru döndüm.

Q sırtıyordu, gözleri öyle bir zekâyla parlıyordu ki ağzım açık kaldı. Bu adam dünya çapında bir şirket yönetiyordu. İçindeki karanlık yüzünden kendisinden nefret ettiği tüm süre boyunca hayatını başkalarına yardım etmeye adanmıştı.

Söylediğim şeyde ciddiydim, neden ben? Onu hak etmek için ne yapmıştım?

Sadece mükemmel, önemli ve onu anlamaya yetecek kadar

karmaşık olan biri tüm bunlara layıktı. Şüphelerimden nefret ediyordum, onun da bana âşık olduğunu söylemesine ihtiyaç duymaktan nefret ediyordum.

Bir parçam ondan böyle bir şeyi hiçbir zaman duyamayacağı için endişeleniyordu.

“Ofisime hoş geldin.” Kollarını iki yana doğru genişçe açtı. “Bence bu alanı sıkıcı bir helikopter pisti olarak kullanmak yerine bu şekilde değerlendirmek çok daha akıllıca.” İmparatorluğunun üstündeki bir taç gibi gururla ayakta dikilen binaya doğru yürüdü. “Gidelim mi?”

Başımı salladım ve Q’yu özel alanına doğru takip ettim. Biz oradan ayrılırken birkaç cesur kuş çimlerin üzerine indi.

Burası yaban hayatı için şehrin göbeğindeki bir sığınaktı. Benzerlik dikkatimden kaçmadı, Q iyileşmek ve özgür kalmak için bir yere ihtiyaç duyan herkesle ilgileniyor, gittiği her yere bir vaha inşa ediyordu.

Q her ne kadar aklımı başımdan alsa da her ihtiyacımı karşılayıp hastalıklı ruhumun istediği her şeyi bana verse de yine de beni deli ediyordu. Onun kafasının içine girmek istiyordum. Onunla ilgili her ayrıntıyı öğrenmek istiyordum ve tüm bunlara rağmen o bana güvenmiyordu. Bu durum kalbimi parçalıyordu. Keşke ona olan sadakatimi kanıtlayabilseydim. Sırlarını asla açığa çıkarmayacağımı ya da sapkınlıkları yüzünden onu suçlamayacağımı kanıtlayabilseydim. Hiçbir zaman tam anlamıyla açılmayabilecek olması, kalbime sahip olan adamı hiçbir zaman anlayamayabilecek olmam hiç hoşuma gitmiyordu.

Q binanın tam dışında durarak elini uzattı.

Aramızda kısa bir mesafe kalınca durdum, dokunuşundan acı ya da zevk beklemeye öyle alışmıştım ki eline ihtiyatla baktım.

Q çenesini sıkarak öfkeyle burnundan soludu. “Elimi tutmak gibi basit bir şeyi yapmayı ret mi ediyorsun?” Bakışları hüzünle gölgelendi ve kolunun düşmesine izin verdi.

Hızla ileri koştum ve elini tutarak avucunu sıktım. “Senden gelen hiçbir şeyi asla reddetmem. Sadece böyle bir şeye alışkın değilim... Senden gelen böyle normal bir şeye.” Parmaklarımızı birbirine kenetleyerek utangaç bir şekilde gülümsedim.

Q’nun elini tutmak yaşadığım her şeyden tamamen farklıydı. Brax beni nazikçe tutardı, avuçlarımız hafifçe terli olurdu, tıpkı büyüme çağındaki beceriksiz bir kız ve erkek gibi.

Q beni sahiplenir bir tavırla tutuyordu ve teninin kaba yumuşaklığı kalbimi hızlandırıyordu. Tam bir erkekti. Misilleme yapacak ufacık bir şey aradığı tüm zaman boyunca açıkça itaat edilmesini bekleyen dominant bir erkekti. Tam bir çelişkiydi; iki ayrı arzusu olan bir adamdı.

Elimden ziyade kalbimi tutuyordu.

Ellerimiz bedenlerimiz arasında sıkışınca ya kadar Q beni kendine doğru çekti. “Burada olduğun için çok mutluyum,” diye fısıldadı.

Limon ve sandal ağacı kokusunu içime çekerek yutkundum. Çoğu zaman pençelerimiz ve hançerlerle savaşıyorduk, ama tam da şu anda silahlarımız çiçeklerle yapraklara dönüşmüştü.

Tanıştığımızdan bu yana ilk defa bağlantımız tatlıydı.

“Sakin hayallere dalma, Tess. Şu anda duygusal hissediyorum. Hepsi bu. Böyle anlara fazla alışma. Yoksa fena halde hayal kırıklığına uğrarsın.” Q parmaklarını benimkilerden ayırıp beni şaşkın ve yalnız bir halde bırakarak binanın içine girdi.

Ben mi bir şey yapmıştım, yoksa Q ne kadar hassas bir an

yaşadığımızı fark edip korkmuş muydu? Ben ikincisinin çok daha muhtemel olduğunu düşünüyordum.

Franco'nun silahını çalıp Q'yu rehin alalım geliyordu, böylece kafasının içine girme şansı elde edebilirdim. Ne zaman ilerleme kaydetmeye başlasam bunu mahvediyordu.

İçimi çekerek havadar ofisten içeri girdim ve anında donup kaldım.

Buz.

Dehşet.

Su katılmadık kötü bir his.

Bacaklarım yere mıhlandı ve içgüdülerim alarma geçti. Mesaj basitti:

Kaç.

Uzaklara, çok çok uzaklara kaç ve bir daha geri dönme.

Kaç Tess!

Meksika'da çok korkmama neden olanla aynı dürtüydü. Dışarıya koşup kendimi binadan aşağıya atmamak için bacaklarımı olduğum yere sabitlerken bedenim titredi.

Q'nun bir önemi yoktu. Güneşin ya da burada kötü hiçbir şey olmadığını bilmemin bir önemi yoktu. Gördüğüm tek şey karanlık, kötülük ve ölümün kokusuydu.

Kaç!

Elimle ağzımı kapatıp haykırdım ve bir top gibi yere kıvrıldım.

"Meme uçların güzelmiş. Onları sonsuza dek kendine saklamayı düşünmüyordun herhalde. Duşa gir ve temizlen." Deri ceketli adamın sesi kafamın içinde kükredi. İyileşmiş kaburgalarım adamın beni tekmeleyişinin anısıyla feryat etti.

"Artık hür bir kadın olmadığınızı kabullen. Sen ticari bir malsın. Ticari malların üstünde mutlaka satış barkodu olur," diye

mırıldandı yaralı yüzlü adam dövme iğnesinin acısı bileğimi delerken.

Hayır! Dur.

Güvendeyim. Güvendeyim. Bunlar gerçek değil.

“Kahretsin Tess. Neler oluyor?” Q beni ayağa kaldırdı. Kucaklayarak içeriye taşıyıp beyaz kanepeye oturdu.

Bırak beni. Burada kalamazdım. Yapamazdım. Kanımda sanki buz küpleri yüzüyordu, bir tazı sürüsü tarafından ele geçirilmiş gibi olan bacaklarım hızla koşmaktan başka hiçbir şey istemiyordu.

Telaşlı nefeslerimi kontrol altına almaya çalıştım, ama aklım Meksika’ya geri gitti, tekrar hayatları şimdiye kadar muhtemelen sona ermiş olan diğer kadınlarla birlikteydim. Beni kaçırان pisliklerin ölmesini istiyordum. Tıpkı başkalarının hayatlarını çaldıkları gibi onların hayatını çalan da ben olmak istiyordum.

“Tess. Tess!” Q’nun sesi çok uzaklardan geliyordu, derin derin nefes alarak o sese tutundum.

Sert ve sıcak bir şey yanağıma çarptı, kâbuslarımı geldikleri derinliklere gömmeme yardımcı oldu.

Q beni güçlü göğsüne bastırarak hafifçe salladı. “İşte, böyle *esclave*. Bana geri dön. Sakın beni terk etmeye kalkışma.”

Kulağıma Q’nun takım elbisesine yasladım ve hızla atan kalbinin sesi beni gerçekliğe geri döndürdü. Son bir titrek nefes alıp gözlerimi açtım.

Oda yüzünden tekrar psikotik bir dağılma yaşamayı bekleyerek gerildim, ama oda havadar, aydınlık ve tamamen masum kalmaya devam etti.

Q donup kaldı ve delici gözlerle beni seyretti. “*Est ce que ça va?*” İyi misin?

Ben cevap vermeyince öfkeli bir sesle Fransızca konuşmaya başladı. *"C'est quoi ce bordel esclave? Est-ce que tu peux me dire pourquoi tu as eu cette absence? Est-ce que tu me caches quelque chose? Tu as besoin d'aide? Pourquoi tu ne me dis rien!"* Ne oldu, esclave? Neden böyle bir panikatak yaşadığını bana söylemek ister misin? Bunu benden saklıyor muydun? Yardıma mı ihtiyacın var? Neden bana söylemedin!

Öfkesi karşısında irkilip başımı önüme eğdim. "Özür dilerim. Ne olduğunu bilmiyorum." Suzette'in yaşadığı panikatağın görüntüleri aklıma geldi. "Belki de sadece bir nöbetir. Bilirsin işte, geçmişte yaşadığım duygusal anların kalıntısı."

Q beni kucağından indirip koltuğun üzerine bıraktı. Serbest kalır kalmaz orta sehpanın üzerindeki büyük klasörlerle dosyaları bir kenara iterek sehpanın üzerine oturdu.

Ellerini kendisine sakladı, sanki beni ikiye ayırmak istemedi bana dokunamazmış gibiydi.

"Daha önce böyle bir şey yaşadın mı?" Burun delikleri titreşti, tüm bedeni öfkeden titriyordu.

Gerçeği söyleyerek başımı salladım. Daha önce hiç bu kadar şiddetlisini yaşamamıştım. Elbette, kaçırıldığım ve tecavüze uğradığım kâbuslar görüyordum, fakat Q beni kurtarmak için her zaman yanımdaydı. Bu tamamen yeni bir şeydi.

Bu kadar çok korkuyor olmaktan nefret ettim. Beni o kafeye götürdüğü ve beni kurtaracak kadar güçlü olmadığı için Brax'e lanet ettim. Bana zarar veren o korkunç adamları küçük parçalara ayırmak istedim. Kalplerini kazığa geçirmek istedim. Bu korkunç anılar olmadan yaşamak istedim.

Ama bunları yaşamıyordun Q'ya asla satılamazdın.

Gözlerim iri iri açıldı. Tüm olanlardan sonra, dayaklarla

aşağılanmalara katlandıktan, bir köpek gibi etiketlendikten sonra hayat beni en derin arzularıyla ödüllendirmişti. Kader, sırf tek dileğimi yerine getirmek adına korkunç bir bedel ödemi mi sağlamıştı?

“Suzette öfkem yüzünden etkilendi. Seninkinin sebebi ne?” Q ayağa fırladı, ellerini ceplerine sokarak odada gezinmeye başladı. “Benim, değil mi? Burada benimle birlikte yalnız olman. Korkuyorsun. Burada kimse yok. Eğer fazla ileri gidecek olursam beni durduracak bir Franco yok.” Kederli ve huzursuz gözleriyle bana baktı. “Bana gerçeği söyle!”

Omurgamdan yukarıya doğru yükselen öfke ve can sıkıntısı geri kalan tüm soğukluğu yok etti. Q’ya parmağımı uzatarak ayağa kalktım. “Bunu kendinle ilgili bir hale getirme. Daha ne kadar söylemem gerekiyor? Senden korkmuyorum!”

Q ellerini havaya kaldırdı. “Belki de benden korkmalısın. Birlikte olacağın en kötü insan benim. Kimse yanına yaklaşmaz, çünkü buna asla izin vermem.” Zorlukla soluyarak göğsünü yumrukladı. “Senin için öldürürüm Tess. Senin için öldürdüm. Başkalarından korkarak beni hafife alma. *Benden* kork. Sana hükmetmeme izin ver!”

İleriye atılarak ensemini yakaladı. “Hayatım, senin hayatını korur. *Tu es à moi.*” Sen benimsin.

Tutkusu ve öfkesi tüm korkularımı dindirdi. Beni korumak için ettiği yemin konusunda ne kadar etkilenip gururlanmış olsam da bir şeylerin doğru olmadığı hissinden bir türlü kurtulamadım.

Q’nun arkasından görünen ve bilinmezliğe doğru açılan geniş koridoru fark ettiğimde kalp atışlarım son hıza geçti.

Bunu görmezden gelmeye çalışarak yutkundum. Sadece

masum bir koridordu, başka bir şey değil, ama gözlerim girişe kilitlendi ve tüm vücudumda örümcekler gezinmeye başladı.

Q gözlerimi takip etti. Kaşlarını çattı ama sonra yüzünde neler olduğunu anladığını gösteren bir ifade belirdi. “Yeni yerlerden korkuyorsun.”

Aceleyle, “Melbourne’daki evinden ya da daha önce gitmiş olduğun yerlerden başka bir yerde hiç bulundun mu?” diye ekledi.

Sorusunu düşünürken kaşlarımı çattım. Sonunda başımı salladım. “Hayır. Haklısın. Burası benim için tamamen yeni olan ilk yer.”

Q ensemi okşayıp beni serbest bırakmadan önce omuzlarını düşürdü. “Bunu neyin tetiklediğini biliyorum. Yeni bir yerden korkuyorsun, çünkü en son gittiğin yerde dövülüp kaçırıldın.” Q’nun sesi öfkeyle keskinleşti ve bedeni kasılsa da bana yüreklendirici bir gülümseme gönderdi. “Yeni gelen birçok kölede buna şahit oldum. Hepsi yenilikten korkuyor. Yenilik korkutucudur çünkü bilmediğin bir şey için kendini zihinsel olarak hazırlayamazsın.”

Gözlerimi kırıştırdım. Q’nun yanında bu kadar rahat olabileceğimi hiç düşünmemiştim. Seks ticareti sektöründe neler olduğuna dair çok fazla şey biliyordu, çok şey görmüştü.

Q’nun kalbinde yatan iş emlak işi değildi. Yaralı kuşlar tarafından tüketilmişti. İyileştirici kanatlar ona bir amaç veriyordu. Q tekrar mutluluğu bulan dağılmış ailelerin tutkalıydı.

Ona saygı ve kuşku karışımıyla bakmaya engel olamıyordum.

Q kaşlarını çatarak omuzlarımı tuttu, başparmaklarıyla nazikçe okşuyor, beni dağlıyordu. “Burada güvendesin Tess. Hiçbir şeyin seni incitmesine izin vermem. Bu konuda sözüme güven.” Başını eğdi, gözleri okunaksız ve sertti. “Dinlenmen gerek.”

Başımı salladım, daha ilk günden onu hayal kırıklığına uğratmaktan korktum. “Hayır, ben iyiyim. Bana sadece bir dakika ver, sonra üzerine titreyen çalışanın olmak için hazırım.” Gülümsedim, ama bu yavan bir gülümsemediydi.

Kendimi her ne kadar mantıklı olmaya, buranın son derece güvenli bir yer olduğunu anlamaya ve Q’nun tüm şeytanları benim için savuşturacağına inanmaya zorlasam da midemi donduran korkulara engel olamıyordum.

Kendine hâkim ol, Tess.

Q’nun bedeni gerildi, çenesi kasıldı. Yalan söylediğimi anlamasını sağlayan özel güçleri olduğuna yemin edebilirdim ve bu beni gerçekten korkuttu. Bir yırtıcının burnuna sahipti. O anda ben de zayıf ve savunmasız bir avdım.

“Belki de haklısın. Çok üzgünüm, Q.” Başka bir yere gitmek ve bir sürü yeni insanla tanışmanın düşüncesi tüylerimi ürpertiordu.

Q başını sallayarak omuzlarımı tutan ellerini çekti. “Özre gerek yok.”

Kısmen de olsa bedenim yavaşça gevşedi ve beni sarsılmış bir halde bıraktı. Olanların yankıları yüzünden hep böyle acı mı çekecektim? Bundan çok daha güçlü olduğumu sanıyordum. Tüm bu süre boyunca kırılmamış olduğumu düşünüyordum, ama belki de beni tamamen iyileşemeyecek kadar parçalamışlardı.

Bir korkak gibi hissettim. İçgüdülerimin mantıklı düşüncelerimin önüne geçmesine ve beni bir yanılsamadan korkar hale getirmesine izin verdim.

Q derin bir nefes aldı ve gözle görünür endişesinden kurtuldu. Donuk gözleri ısınırken hafifçe gülümsedi. “Geç kaldığım bir toplantım var. Burada kalmanı ve rahatlammanı istiyorum. Film izle, kuşları besle, banyo yap. Ne istersen onu yap.”

Elimi tutarak beni yakına çekti. “İşim biter bitmez yanına geleceğim, güzel bir akşam yemeğine gideriz ya da buraya sipariş veririz, umurumda değil. Seni paylaşmak için yarın da çok erken.”

Gülümsedim ve Q’nun güçlü sırtına sarılarak aptal durumuna düştüğümü unutturmasına izin verdim. “Beni paylaşmak istemiyor musun?” diye mırıldandım. Böylesine garip, ama erdemli bir adama satılmış olduğum için bir kez daha minnettar oldum.

Kaderim çok, çok daha kötü olabilirdi. Gerçekten şanslıyım.

Q güldü, sesi kulağımda yankılandı ve dünyam tekrar normale döndü. “Hayır. Keşke benim için çalışmanı istediğimi hiç söylemeseydim. Seni evimde zincirlenmiş ve önümde boyun eğmiş bir şekilde tutmayı yeğlerdim.”

Ben de güldüm ve tüm endişelerim kaybolup gitti.

Q beni istiyordu, beni koruyacaktı ve sonunda beni sevecekti.

Beni, arızalı bir zihinden başka hiçbir şeyi olmayan kızı...

Q toplantısına gitmek üzere beni ofisinde yalnız bıraktı ve ilgisini benden çok daha önemli bir şeye verdi. Tekrar binanın içine girmeden önce onu asansörün yanında öperek uğurladım.

Toplantı için neden aşağıya inmek zorunda kaldığı beni aşan bir konuydu. Ama özgürce uçan kuşları ve düzgünce budanmış çimleri seyrederken burayı sadece kendisinin ve şimdi de benim girebileceğim özel bir bölge gibi gizli tutmak istemesinin nede-nini anlayabiliyordum.

Q’nun ofisine yeniden girerken ellerimi sıktım. İçgüdülerden

oluşan bir sağanak bana haykırıyor, tüm bedenimi donduruyordu ama hepsini görmezden geldim. Hayatımda ilk defa büyük bir zevkle içgüdülerime çenelerini kapatmalarını söyledim.

Q'nun ofisi sade ve zarifti. Evindeki kütüphanesinde bolca tercih ettiği ahşap mobilyalar ya da salonundaki hayvan süsleri gibi şeyler yoktu. Burası yalnızca oydu. Babasının elinin değmediği, ondan miras almadığı bir yerdi.

Görünüşe göre sade ve net bir tarzı olan şeylerden hoşlanıyordu. Mobilyalarına bakarak yargılayacak olursak ki mobilyaları köşelerini dört tane gökdelenin tuttuğu cam bir masa, uçmakta olan her tür kuş silüetinin bulunduğu beyaz sanat eserleri ve odayı tamamlayan kocaman bir tavan penceresinden ibaretti. Odadaki renkler etrafa saçılmış olan yastıklardan ve stratejik bir şekilde yerleştirilmiş olan otel ve bina bloklarının ölçekli modellerinden geliyordu.

Ofis mükemmeldi ama boştu. İçimi bir terk edilmişlik duygusu sardıysa da bastırdım. Q bana rahatlamamı söylemişti ve dürüst olmam gerekirse benim de buna ihtiyacım vardı.

Önümüzdeki yarım saat için Q'nun ofisine yerleştim. Sanat eserlerini inceledim, inşaat izinleri ve yönetmeliklerle dolu dosyalara göz gezdirdim ve dışarıda küçük bir yürüyüşe çıktım.

Endişelerim beni ürkekletirmişti. İki defa bir gölgenin sinsice gezindiğini gördüğümü sandım, ancak tek bulduğum güneşi örten bulutlardı.

Buna devam edemezdim. Kalbim bu kadar hızlı çarptığı için sancıyordu ve dudaklarım da kupkuruydu. Soğuk terler döktüğüm için tüm bedenim titriyordu.

Bu akşam her şeyimle tanımak istediğim bir adamla randevum var. Bu randevuya evsiz bir kadın gibi kokarak gidemezdim.

Q'nun önerisine uyarak tekrar içeri girdim ve korkularımı görmezden gelerek banyoyu aramak üzere koridora doğru yöneldim. Üzeri kabarık yastıklarla dolu, düzgünce yapılmış bir yatağın bulunduğu, eski dairemin dört katı büyüklüğünde bir yatak odasıyla karşılaştım. Yatak odasının duvarındaki katlanan camlar dışarıdaki bahçeyi odanın içine taşıyordu.

Akla masumluluğu ve mükemmel beyazlığı getiriyordu. Q'nun kule odasından o kadar farklıydı ki...

Banyoyu yatak odasının dışında buldum ve beklentiyle gülümsedim.

Eğer helikopter, Rolls-Royce ve Q'nun inanılmaz binası beni zenginliğiyle etkilememiş olsaydı, bu banyonun her köşesinde görünen şatafat kesin etkilerdi.

Bir duvar tamamen aynalı fayanslarla kaplıydı, odaya sonsuzluğa uzanıyormuş gibi bir görünüm veriyordu. İki lavabonun bulunduğu tuvalet masası küçük sabunlar ve minik kristal şişelerle doluydu.

Neredeyse bir metre uzunluğunda olan duş başlığı bir futbol takımına bile yeterdi, ama beni çağıran şey duş değildi.

Toskana esintileri bulunan, derin bir havuzun içinde kaybolmadan önce yukarıya uzanan merdivenlerle çıkılan bir küvette. Yan taraflarında gümüş püskürtme başlıkları vardı ve kenarları yastıklarla kaplıydı.

Eğer beni endişelerimden kurtaracak olan bir şey varsa o da bu küvette.

Küvetin dolması için musluğu açtım ve yıkandıktan sonra giymek için Q'dan bir şeyler bulup bulamayacağıma bakmak üzere yatak odasına geri döndüm.

Gömme dolabın içindeki limon ve misk kokularıyla sarsıldım.

Q'ya has o koku beni sarıp sarmaladı ve yalnızlığımı alıp götürdü. Tanrım, çok lezzetli kokuyordu.

Bedenim birden canlandı; onu özlüyor, dönmesini dört gözle bekliyordu. Dokunduğum her gömlek aklımı başımdan alıyordu.

Q'nun gözleriyle aynı renkte olan açık yeşil bir gömlekte karar kılarak gömleği burnuma götürdüm ve kokusunu içime çektim. Q'nun karanlığı ve cezbediciliği burnuma dolarak kalbime doğru yol aldı.

Ona duyduğum ihtiyaçla nabzım hızlandı. Bedenim ona aitti; kokusu, dokunuşu ve sesiyle uyanıyordu.

Beni yalnız bıraktığın için lanet olsun sana Q. Birlikte duş almaktan başka hiçbir şey istemiyordum. Belki de geri döndüğü zaman bana katılabilirdi.

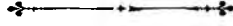
Tüm bunların gerçek olduğuna dair bir kez daha kendimi ikna etmem gerekti. Bu zenginlik, bu gelecek, şimdi yaşadığım bu hayat. Tüm bunları bana hatırlatacak olan Q yokken hepsi saçma bir rüya gibi görünüyordu.

Banyoya geri döndüğümde aynalar buğulanmıştı. Sıcak buhar bulutları beni sarmaladı, tenimde damlacıklar oluşmasına neden oldu. İçimde kalan son korku kırıntısı da yok oldu ve bedenim gevşeyince bir an önce suya girmek için sabırsızlandım.

Kıyafetlerimi çıkararak atkuyruğumu küçük bir düğüm haline getirdim ve fokurdayan sıcak suyun içine girdim. Suyu girince biraz yandım. Dişlerimi sıkarak tenimin bu saldırıya alışmasına izin verdim. Kamçı izlerinin her biri sıcak su yüzünden daha çok acıyıp tahriş oluyordu.

Tamamen suyla kaplandığım anda bedenimdeki tüm acılar hafıfladı.

Banyonun fayansla kaplı duvarlarından sular akıyordu, hatta tavandan bile çiğ taneleri damlıyordu. Mutluluktan başka hiçbir şeyin bana ulaşamayacağı, özel bir su dünyasında bulunmak gibiydi.

Tam iki saniye içinde uyumaktan boğulmaya geçtim.

Bir saniye önce başım suyun üzerinde hayal âleminde sürükleniyordum, şimdiyse küvetin içinde dibe doğru bastırılıyordum. Refleks olarak soluk almaya çalıştım ama ciğerlerim öldürücü sularla doldu.

Beni dibe bastıran şeyden kurtulmaya çalışarak tekme atıp kıvrandıysam da saçımı kavrayan yumruk hareket etmeme hiçbir şekilde izin vermiyordu.

Ne oluyor?

Q değil. Lütfen Q olmasın.

Karanlık arzuları olduğunu biliyordum, fakat sırf kendi zevki için beni boğacağına inanmıyordum. Bu kadar zalim olacağına inanmıyordum. Beni panikataklarımın koruyamayacağını düşündüğü için sinirinden kuduran adam bunu yapmazdı. Helikopterdeki seksimizin ardından bana tatlı tatlı gülümseyen adam bunu yapmazdı.

Kaçırıldığım zaman hissettiğim tüm öfke ve hiddet tekrar geri geldi. Q'nun bana verdiği bağımlılığı, yumuşaklığı kaybettim ve hayatta kalma gücüyle doldum.

Beni tutan bileği tırmıklayarak keskin tırnaklarımı etine geçirdim.

Saldıran kişi diğer eliyle tırnaklarımdan kurtulmaya çalıştı, ancak parmaklarımın ucu kanla ıslanana kadar adamın elini bırakmadım.

Bir an sonra saçımı tutan el gevşedi ve suyun yüzeyine çıktım. Nefes almaya çabalayarak öğürürken ağızımdan sular püskürdü. Suyun içinde dönerek hırladım. Kalbim bir kez attı ve sonra durdu.

Suyun altında kalmış olmayı diledim.

Hayır. Hayır, hayır, hayır. Bu doğru olamaz.

Deri ceketli adam alayla gülümsedi, siyah gözleri tıpkı Meksika'daki gibi şeytani bir acımasızlıkla doluydu. Kirli parmaklarını oynatırken bedenini bana doğru çevirdi. "Merhaba sürtük."

Panikatak.

Kahretsin Tess. Bu bir panikatak değildi, bu gerçektir! İçgüdülerim biliyordu. Başından beri haklıydı ve ben onları görmezden geldim.

Dişlerimi gösterirken sıcak gözyaşları gözlerimi yaktı. "Benden uzak dur." Banyonun içinde bir silah arayarak etrafı inceledim. Kabarık yastıklarla nemlendirici sabunlardan başka hiçbir şey yoktu.

Deri ceketli adam bir kahkaha atarak ellerini yağlı saçlarında gezdirdi. "Bu hiç de kibarca değil. Seni ve güzel göğüslerini çok özledim." Sessizce cıkcıklayarak başını eğdi. Karnımdaki kırmızı izleri görünce kaşları havaya kalktı. "Kötü bir yatırım olduğunu kanıtlandığını duydum ve patronum kötü yatırımlardan *nefret* eder." Gözleri bedenimde aşağıya kayarken İspanyol aksanı artmıştı. "Görünüşe göre başkası da cezalandırılman gerektiğine karar vermiş, ha?"

Çıplaklığımı kollarımla örtmeye çalışarak, "Artık bana işkence etmen için sana ait değilim," diye bağırdım. "Ben başkasına aitim. Bana tek bir parmağını bile sürecek olursan, son derece sinirlenecek olan birisine." İçerideki nemli havaya ve sıcak banyoya rağmen dişlerim titremeye başladı.

Beni almasına izin veremem. Yapamam.

“Eğer şimdi gidersen burada olduğunu unutturum. Sahibime seni avlayarak parçalara ayırmasını söylemem.” Tek istediğim Q’nun ortaya çıkması ve deri ceketlinin beynini patlatarak banyonun duvarlarına sıçratmasıydı. Brax’i terk ettiğimden beri tek amacım bu adamı öldürmekti.

Deri ceketli adam başını arkaya atarak güldü. “Sen küçük tatlı kafanı benim için yorma sürtük. Sözde sahibin uzun bir süre daha sorun olmayacak.” Küçümseyen gözlerle bakarak bana biraz daha yaklaştı. “Sahibin çok kötü bir şey yaptı. Şimdi bunu ödeyecek.”

Küvetin diğer ucuna doğru hareket ettim ama deri ceketli de bir şeytan gibi hareket etti. Üzerindekilerle birlikte küvetin içine atladı ve saçımdan büyük bir tutam yakaladı. Başımı tekrar suyun içine bastırırken adamın metalik kokusu burnumu doldurdu.

Mücadele ettim, kıvrandım, çığlık atmaya çalıştım ama katıksız bir korku ciğerlerimi sıcak suyla doldurdu.

Boğulmaya gitgide yaklaşırken kalbimin *güm güm* atışları biraz daha şiddetlendi.

Ciğerlerim feryat ederken çektiğim acı neredeyse sonsuza dek sürdü, ama son anda adam beni yukarı çekerek küvetin kenarına doğru sürükledi.

Kenara tutunarak derin derin soluklar aldım.

“Artık temizlendiğine göre çık dışarı. Bulunmamız gereken başka bir yer var,” diye emretti deri ceketli.

“Ne...” Nefesim kesildiği için devam edemedim. “Ben hiçbir yere gitmiyorum...”

Vahşi bir hareketle beni ayağa kaldırdı. Saçlarımı adamın

pençelerinden kurtarmaya çalışarak çığlık attım. Saçımı öyle sert çekti ki birkaç tutam elinde kaldı. “Bırak beni!”

Bileğini özgür kalmama yetecek kadar bükebilmek için başımı çevirmeye çalıştım. Adam çok güçlüydü. Neredeyse boğulacak olmamın ardından zayıf bedenim titriyordu. Güçsüzlüğü yüzünden bedenime lanet ettim. Mücadele edemedim.

Adam beni küvetten çıkarıp iğrenç bedenine yasladı. Kokmuş nefesini üzerime doğru üflerken deri ceketinin soğuk fermuarı çıplak göğüslerime battı. “Asla. Ufak bir gezintiye çıkma vaktimiz geldi.”

Adamın üzerine saldırarak dizlerimi hayalarına geçirdim. Deri ceketli aşağılık, beni bıraktı ve acı içinde havlu askısına tutundu. Bir saniye bile durmadım. Başım zonklayıp kopan saçlarım yerlere dökülürken odadan dışarı fırladım.

Tam da başka bir adamın kucasına...

Adam kollarıyla bedenimi sardı ve insanlık dışı garip gülümsemesi tüm özgürlük umudumu yerle bir etti.

Yaralı Yüz.

Fahişe bana dövme yaparken ve beni muayene ederken beni olduğum yere mıhlayan adam. Enseme takip cihazını yerleştiren de aynı kişiydi.

Lanet olsun.

Takip cihazı! Bu kadar aptal olduğum için kendimi öldürmek istedim. Avustralya’ya döndüğüm an cihazı çıkartmak üzere ameliyat için bekleme listesine girmiştim. Ama acil hastalar yüzünden beni sürekli geriye atmışlardı. Yapabileceğim hiçbir şey yoktu ve sonra da Q’ya geri dönmüştüm.

Dört gün boyunca geri döndüğüm adamla maceralar yaşa-

mıştım. Her hareketimi izleyen böylesine tehlikeli bir aleti düşünmek için bir an bile durmamıştım.

Kahretsin Tess! Q'ya söylemeliydim. Ensemdeki cihazın hemen çıkarılmasını sağlamalıydim. O cihazı söküp atmak için kendi bedenimi doğramalıydim.

Bunların hepsi benim suçumdu.

Yaralı yüzü olan adam dilini şaklattı. "Daha yeni fark ettin, değil mi? Kabul etmek zorundayım, insanların bu kısmı unutmak gibi bir eğilimleri var." Adam neredeyse özür diler gibi bir sesle içini çekti. "Bunu yapmak gerçekten de utanç verici ama senin durumunda bir değişiklik oldu."

Beynim tek bir şeye odaklanamıyordu. *Kaç, savaş, kaç.* Titreyerek, "Benim için para ödediler. Bırak beni. Lütfen," diye yalvardım.

Deri ceketli adam bize doğru topalladı. Yaralı yüzü olan adam onunla yüzleşmem için beni çevirirken korkuyla sindim. Çıplak olmak umurumda değildi, tek isteğim bu adamları öldürmek ve Q'ya koşmaktı. Bu düşünce karşısında tekrar gözlerim doldu. Q'nun nerede olduğunu bile bilmiyordum. Kaçınıcı katta olduğuna, hatta hangi binada olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu.

Ah, Tanrım. Onu bir daha hiç göremeyeceğim.

Deri ceketli, köşedeki koltuğun üzerinde duran Q'nun gömleğini eline alıp yaralı yüzlü adama fırlattı. "Giydir onu."

Yaralı yüzlü adam başını salladı ve beni bırakarak gömleğin düğmelerini açmaya başladı. Bu piçler tarafından giydirilme düşüncesi çok fazlaydı. Q'nun kıyafetlerine dokunmaya hakları yoktu.

Gömleği, yaralı yüzü olan adamın elinden çekip alarak,

“Kendim yapabilirim,” diye hırladım. Düğmeleri açmak ve gömleği üzerime geçirmek için biraz çabalamam gerekti. Üzerimde bir elbise gibi duruyordu. Q’nun tıraş losyonunun kokusuyla sarsılarak göğüs kafesimde yükselen hıçkırıklara teslim olmaktan başka bir şey istemedim.

Öte yandan böyle bir lükse sahip değildim. Cesur ve sert olmak zorundaydım. Sağlam durmak ve saldırıya hazır olmak zorundaydım.

Yaralı yüzü olan adam beni tekrar tutmazken, deri ceketli adam pantolonunun cebinden bir şey çıkarırken ikisinin arasında sıkışıp kaldım. Adam korkumdan büyük bir keyif alırken gözleri parladı. “Yap hadi.” Gözleri arkamda duran yaralı yüzlü adama kaydı.

Yüreğim ağzıma geldi ve gelecek olan şeyden kaçmaya çalışarak eğildim, ancak yeterli olmadı. Kafamın yan tarafına yediğim yumruk gözlerimde yıldızların parlamasına neden oldu, mermer zemine devrildim. Dizlerim sancıldı ve acıdan kurtulmaya çalışarak ellerimden destek aldım.

“Ah, lanet olsun, şu haline bak,” diye mırıldandı deri ceketli adam. “Seni satın alan adamın bir korkak olduğunu düşünmüştük ama şu haline bir bak.” İğrenç bir parmak popomdaki çürüklerin üzerinde gezindi. Helikopterdeyken Q’nun bırakmış olduğu taze tırnak izlerine bastırdı. “Sapık piç, değil mi?”

Yaralı yüzü olan adam kahkaha attı. “En azından kızın sert sevdiğini öğrenmiş olduk. Böylece diğerleri ikinci el bir köleyi satın almak için ikna olacaklardır.”

Korkudan kulaklarım uğuldadı. “Ben zaten satıldım! Bunu yapamazsınız!”

İki adam da gülmeye başladı. “Bu artık sana bağlı bir şey

değil.” Deri ceketli adam cebinden çıkardığı şeyi sallayarak önümde çömeldi. Elindeki her neyse etli yumruğunun içinde saklı tuttu.

Onlar için hissettiğim nefret kalbimle ruhumu yaktı. Onları avlamayı planlamıştım. Bir hayvan gibi peşlerine düşmeyi ve yaptıkları şey için, zarar verdikleri tüm kadınların intikamını almak için onları cezalandırmayı istemiştim. Ama şimdi bunlar tuzla buz olmuştu.

Çünkü aptalca bir hata yüzünden hayatım bitmişti. Hem de bu sefer sonsuza kadar. İkinci bir şans yakalamış ve bunu da mahvetmiştim.

“Kolunu uzat.” Deri ceketli adam gülümsedi. “Senin için bir hediyem var.”

Lanet bir hediye istemiyordum. Dişlerimi sıkarak, “Canın cehenneme,” diye hırladım.

Deri ceketli adam sırttırken arkamdaki yaralı yüzlü adam kıkırdadı. “Senin mücadele edişini özlemişim, *puta*.^{*} Seni yalnız yakalayınca kadar bekle. Parmağımı kırmanın bedelini ödeyeceksin.”

Adamın karanlıkta beni bulmaya gelişinin görüntüleri zihnimi doldururken zorlukla yutkundum. “Bana tecavüz etmeye çalışmamalıydın.”

Deri ceketli adam sırtımayı bırakıp öyle büyük bir nefretle bakmaya başladı ki sanki cehennem kazanında duruyormuş gibiydim. Bir anda üzerime saldırarak kolumu tuttu. “Buna pişman olacaksın.”

Savaşttım. Tabii ki savaşttım, ama yaralı yüzlü adam omuzla-

* İs. Sürtük. (Çev. N.)

rımı kavradı ve kolum deri ceketlinin bedeniyle dirseği arasında sıkışmışken beni sıkıca tuttu. “Bundan büyük bir keyif alacağım. Hoşça kal de sürtüğ.”

Adam koluma keskin ve acı verici bir şey soktu. Neredeyse anında gözlerimin önüne bir sis bulutu indi ve tüm bedenimi bir muhallebiye çevirdi.

Hayır!

Sağduyuma tutunmaya çalıştım, fakat bir yararı yoktu. Her geçen saniye kalbim ilacın kanıma karışmasına izin vererek sessizce beni zehirliyordu.

İlk önce gözlerimi kaybettim, ardından bacaklarımın kontrolünü... Ve deri ceketlinin kollarına düştüm.

Kâbusumun son uzantıları da beni içine çekerken bana tecavüz eden adam beni kollarına aldı.

Düşüncelerim kayboldu, soluklarım derinleşti ve duyduğum son şey tüm umutlarımı yerle bir etti.

“Evine hoş geldin.”

*Pürüzsüz teninin kızarmasını görmek için can atıyorum.
Kırbaç ve yara izlerini seyretmekten büyük bir haz alıyorum...*

Ofisime giden köşeyi döndüğümde Frederick'i kapıya yaslanmış bir halde bulunca iniltimi zorlukla bastırdım. Kavuşturduğu kolları, jöleyle geriye doğru yapıştırdığı koyu renk saçları, bol pantolonu ve tüvit ceketiyile bir poster çocuğu gibi görünüyordu.

Nasıl arkadaş olduğumuzu bir türlü anlamıyordum. Yatılı okuldayken aynı odayı paylaşmıştık ve babamı öldürdükten sonra sınavlarım için okula geri döndüğümde hayatımda çok önemli bir şey olduğunu anlamıştı. Her zamanki kasvetli ve soğuk halim yüzünden değil, çünkü ilk defa etrafta rahat bir havayla ve gülümseyerek dolanıyordum. Yaşlı babamı öldürerek dünyaya büyük bir iyilik yapmıştım ve bunu paylaşmak istiyordum.

Neler olduğunu Frederick'e hiçbir zaman tam olarak söylemedim, fakat beni gizli hikâyemi açık etmeme neden olacak

kadar kandırdı. Sırlarımın büyük bir kısmını ortaya dökmemle güvenebileceğim biri oldu.

Beni görür görmez sırtıma başlayan Frederick, elini parlak saçlarının arasında gezdirdi.

Yanımdan geçip toplantı salonuna girerken yüzündeki kaygısız gülümsemeye ters ters baktım.

“Ne?” diye sordum içeriye girmemi engellemek için kolunu uzattığı zaman.

Bu binanın tümünde sadece beş kişiyi tanıyordum ve şimdiye kadar sadece o beş kişiye güveniyordum. Frederick de onlardan biriydi, öte yandan tuhaflıklarıyla beni deliye çevirdiği için yakasını kurtarabilen tek kişiydi.

“*Bonjour*. Mükemmel varlığıyla bizi tekrar ne zaman onurlandıracağını merak ediyordum.”

Yolumu kesen koluna vurdum ve büyük oval masaya doğru ilerledim. Baştaki koltuğu çekip oturarak ellerimi masanın üzerine koydum. “Sadede gel, Frederick.”

“Eh, evdeki ateşli parça yüzünden bu keşmekeşe geri dönmen dört günden daha uzun sürer sanıyordum.”

Sinirden köpürdüm. “Bir daha... sakın... ona... saygısızlık yapma.” Gözlerimi sıkıca kapattım. Evimdeki plansız gerçekleşen toplantıda Tess’i tavandan sarkıtmış olduğum için ilk defa pişman olmuyordum. Frederick’in onu bu şekilde görmüş olmasından nefret ediyordum.

Bunu yaparak tam bir aşağılık gibi davranmıştım ama sebeplerim vardı. Frederick Roux’un daha fazla zevk almasına neden olabilecek sebepler...

Benim yanımdaki koltuklardan birine oturup ellerini havaya kaldırdı. “Hey. Sadece bir gerçeği belirtiyorum.” Hevesle öne

doğru eğildi. “Eee... sonunda bir kadının seni evcilleştirmesine izin mi veriyorsun, ha?”

“O beni evcilleştirmede, o...” Söylemek üzere olduğum saçma şeyi geri yutarak cümlenin ortasında sustum. Tess beni evcilleştirmede, beni özgürleştirdi. Bu durum, korkunç itibarım için hiç de uygun değildi.

Birikiş evrak işlerini elime alıp Frederick’i görmezden gelmeye çalıştım. Şu anda onun saçmalıklarıyla uğraşamazdım.

Asla babama dönüşmeyeceğime dair yemin etmiş olduğumdan beri Tess’i yalnız bırakmak şimdiye kadar yaptığım en zor şeydi. Nefes alma kabiliyetimi onunla birlikte üst katta bırakmıştım. Onun tamamen güvende ve dokunulmaz olduğunu bilmek, sadece iş yapabilecek kadar rahatlamama izin veriyordu.

Şu geçirdiği panikatak da neyin nesiydi? Tess çok güçlüydü. Anıları tarafından ele geçirilmesine müsaade etmesi hiç mantıklı değildi. Yaşadıkları şeylerin anıları yüzünden hayatını kaybeden bir sürü kadın görmüştüm. Depresyona ve yıkıma sürüklenmelerine neden olan o zihinsel şalterler hiçbir zaman kapanmazdı.

Bunun Tess’e olmasına asla izin veremezdim.

“Sinsi sinsi sırtırmayı bırak. Kendini beğenmiş bakışlarını üzerimde hissedebiliyorum,” diye homurdandım Frederick bakışlarını kaçırmayı reddedince.

“Hey, adamım, uzun süredir arkadaşım olan adam sonunda işe güzelce becerilmiş ve küçük hüznünlü yaşantısındaki diğer tüm günlerden çok daha mutlu bir halde gelince sinsi sinsi sırtmaya hakkım var.”

Elimdeki kâğıtları fırlatıp Frederick’e bir yumruk savurdum. Ancak bunun için hiç de istekli değildim, o yüzden hedefi ıskaladım.

Frederick kahkaha atarak başını eğdi. "Senin adına mutluyum." Öne doğru eğildi ve sırtarak sırtıma vurdu. "Romantik çiftler dünyasına hoş geldin. Artık garip zevklerini tatmin etmek için cüzdanını çıkarmak zorunda kalan huysuz bir bekâr değilsin."

"Tanrı aşkına, sesini alçalt." Gözlerim kapıya doğru kaydı. Her an birileri gelebilirdi ve bahsi geçen cüzdandaki paralarla ne yaptığımı kimsenin bilmesine gerek *yoktu*.

Frederick başını salladı. "Susuyorum. Sadece senin için mutluyum, hepsi bu."

Birazcık gevşeyerek arkama yaslandım. "Onu yanımda tutacağımdan neden bu kadar eminsin? İlk seferde onu geri gönderdim. Bunu tekrar yapabilirim."

Frederick atacağı kahkahayı bir homurtuyla gizledi. "Ciddi misin, Mercer? Onu geri gönderdiğin günden beri tam bir enkazdın. Yoksa seni bilardo masasının üzerinde, Tanrı bilir neler mırıldanıyordun, neredeyse komaya girmiş bir halde bulduğunu unutuyor musun?"

Beni bulmuş olması büyük talihsizlikti. Sarhoş olmayı planlamıştım. Acıyı uyuşturması için bir şeylere ihtiyacım vardı.

Frederick omzumu koklamak için öne eğildi. Ona vurmaya başardım, çok sert değildi ama ne düşündüğümü anlaması için yeterliydi. "Ayrıca seks gibi kokuyorsun. Kokusu resmen üzerinde tütüyor arkadaşım ve şu yüzündeki parıltı kızı yanında tutacağını ve ihtiyaç duyduğün şeyler yüzünden nihayet kendini tekmelemeye bir son vereceğini açık açık söylüyor."

"Geri bas, Roux. Anladık. Benim için mutlusun." Kâğıtları bir araya toplayarak gözlerimi kısıtım.

Frederick sırtıttı ve içten içe sahte olup olmadıklarını me-

rak ettiğim parlak, mavi gözleri ışıldadı. “Yüzünde kırışıklıklar başlamış.”

Yaptığım işe ara vererek alnımı ovuşturdum. Harika. Lanet olası kırışıklıklar. Son derece uygundular, sanırım yaşlı bir adam gibi hissediyordum. Franco, Tess’i önümde eğilmesi için zorladığından beri her geçen gün biraz daha yaşlanmış, içimdeki canavar tarafından yıpratılmıştım, bir gün beni öldürecek olan dürtülerime lanet ettim.

Ya da değer verdiğin birini öldürecek olan...

Bu düşünce kalbimi durdurdu ve Frederick’e öfkeyle baktım. “Bu da senin lanet olası analogilerinden biri mi?”

Frederick gülererek başını salladı. “Sadece umurunda olup olmadığını görmek istedim. Eğer sana kaskatı olmuş bir kravatın ve külot olduğunu sandığım bir şeyin cebinden sarktığını söylersem, eminim umurunda olur.”

Merde!

Aceleyle dönüp Tess’in iç çamaşırıyla sperm kaplı kravatımı cebime tıktırdım. Tess’in elleri ve dizleri üzerindeki hayali karşısında kendini beğenmiş sırtmama engel olamadım. Lanet olsun, bunu tekrar yapmak istiyordum.

Onu tam da bu toplantı masasının üzerinde becermek ve incitmek istiyordum.

Frederick’in beni ne kadar çılgına çevirirse çevirsin, benden korkmuyor olması hoşuma gidiyordu. Nerede durması gerektiğini biliyordu. Şakacı bir sesle fısıldadım. “*Va te faire foutre.*” Siktir git. “Pislik yapmayı bırak.”

Frederick kıs kıs güldü. “Öyle olsun.” Gözlerini kapıya doğru çevirdi ve hâlâ yalnız olup olmadığımızı kontrol etti. Başını eğerek ileri doğru uzandığında tüylerim diken diken oldu. “Rus

mafyasından duydum. Kölene dokunduğu için vurduğun adam intikam arayışındaymış.”

Ellerimi sıkarak Frederick’e yaklaştım. “O benim kölem değil. Onun adı Tess ve o artık hayatımın bir parçası. Bu hale nasıl geldiğini asla kimseyle konuşmayacaksın. Anlaşıldı mı?”

Öfkem karşısında geri çekilmeyen Frederick başını salladı. Soğukkanlı bir pilotun karakterine sahipti. Her zaman kibar, her zaman sakindi. Onun sükûnetinin birazım çalabilmeyi diledim; belki o zaman içimdeki duygu karmaşasına bir son verebilirdim.

“Söz veriyorum. Ama tek bir soru sorabilir miyim? Bir sürü kadını Tess’i soktuğun durumdan kurtarmayı hayatının amacı haline getirdin. Madem bu durumdan o kadar nefret ediyorsun, neden adamlar gözleriyle becersin diye onu tavandan aşağıya sarkıttın?”

Ah, Frederick her türlü dolabın arkasındaki gerçeği görürdü. Evet, o akşamın yüzde ellisinde son derece bencilce davrandım. Tıpkı babam gibi korkunç bir şey yapmak istedim. Buna engel olamadım. Sadece bir kereliğine içimdeki canavara teslim oldum ve nefret ettiğim bir şey yaptım. Tess’in çırpınışlarını izlerken sertleştim ve onu aklının karışacağı bir duruma soktum. Ama aynı zamanda Kızıl Sansar’ın benden hiç memnun olmadığını da biliyordum.

Onun rüşvetlerini birçok kez kabul etmiştim; hileli gayrimenkul ruhsatlarını kabul etmiş ya da bir mafya işletmesi için ismimi teminat olarak göstermiştim. Sırf sattığı kadınları elime geçirebilmek için...

Yeraltı dünyasındaki itibarım tam da istediğim gibi mide bulandırıcı ve lekeliydi. Pisliklerle savaşmak için kara para kul-

landığımı, her kuruşun kölelerin kurtarılması için harcandığını bilmiyorlardı. Fakat Tess... Kahretsin, o akşam onu öyle çok becermek istemiştım ki! Elbisesini parçalamak ve ona her şekilde sahip olmak istemiştım.

Ve damarlarımda akan karanlıkla birlikte, rüşvetlerinden büyük bir keyif aldığımı Kızıl Sansar'ın dalkavuşuna göstermek için iyi bir fırsat olacağını biliyordum.

Fısıltılar başlamıştı. Kabul ettiğim rüşvetleri serbest bıraktığıma dair çirkin dedikodular dönüyordu. Onları serbest bıraktığıma ve onlara elimi bile sürmediğime dair. Bir şey yapılması gerekiyordu.

Bu bilginin sızmasına izin veremezdim. Yoksa kurtarmış olduğum tüm kızlar yakalanır ve kâbusları onları tekrar ele geçirirdi. Bu nedenle o akşam evime gelenlere bir gösteri sundum. Tess'i sahneye çıkardım ve her şeyin dedikodulara son vermek ve köle ticareti yapan en büyük mafyalardan birinin benden şüphe duymasını engellemek için yapılan lanet bir tiyatro olduğunu unuttum. Acı verecek derecede sertleştım, Tess'in bir köle gibi becerilmesini izlemekten büyük bir keyif aldım ve diğer adamların benim olan bir şeyin üzerine salyalarını akıtmalarına izin verdim.

Tess mükemmeldi. Tavandan sarkarken öylesine seksiydi ki Havva'nın şeytana uymasına neden olan elma gibi beni cezbetmişti.

Tüm yemek boyunca Tess tamamen çaresiz, savunmasız ve benim insafıma kalmış bir halde bir bebek gibi orada asılıyken hiçbir şeye dikkatimi veremedim.

Frederick omzuma vurdu. "Masada oyuk açmayı bırak, Q. Öfken kontrolden çıkıyor."

Kahretsin. Ellerimi kucağıma koydum, sırtımdaki gerginlikten kurtulmak için boynumu esnettim.

“Bunu diğer kadınları korumak için yaptım. İş yaptığı-mız pisliklere bir gösteri sunmak için Tess’in itibarına zarar verdim ve zihniyle oynadım.” Frederick’e öfkeyle baktım. “Mutlu musun?”

Söylediklerim, sanki her şeyi aydınlatmış gibi başını salladı. “Ben de öyle düşünmüştüm. Eğer duygularını işe karıştırmamış olsaydın, etkilemek istediğin aynı pislği bacağından vurarak gösteriyi berbat etmezdin.”

Tetiği çekmenin ve fiziksel zarar vermenin ne kadar tatmin edici olduğunu hatırlayarak alayla güldüm. Tess’e dokunmaya cüret etmişti; ona zarar vermeye, ona işkence etmeye. O adamı bir sonraki görüşümde öldürecektim.

Sonra Tess’in acı ve şaşkınlık yüzünden nasıl bayıldığını hatırlayınca kalbim simsiyah bir nefretle doldu. O akşam hayatımın en iyi ve en kötü akşamlarından biri olarak kalacaktı.

O akşamın anılarını bir kenara iterek, “Herhangi bir şey duydun mu? O pislğin belgelerini hallettin mi?” diye sordum. Adamın istediği inşaat izinlerinin en kısa sürede onaylanmasını istiyordum. Sonuçta başvurusunun kabulü Tess’in özgürlüğünü temsil ediyordu. Tess’in hayatı karşılığında Moskova’nın merkezinde bulunan beton ve cam parçası... Kara para aklama, silahlar ve kadınlar için bir paravan...

“Evet. Rüşvet verenlerden bazıları sayesinde izinler onaylandı. Ama her şeyin bununla sona ereceğini sanmıyorum. Vurduğun adam Sansar’ın dalkavuklarından biri değildi. Oğluydu.”

Gözlerim iri iri açıldı. Neredeyse kendi tükürüğümde boğuluyordum. “*Merde.*” Lanet olası şansım. Gerçeği saklamak için

Tess'i tehlikeye atmıştım ve gidip mafyanın altın çocuğunu vurmuştum.

Gülünç beyaz tulumu içindeki sarışın adam gözlerimin önüne geldi. Kanı pantolonuna bulaşırken büyük bir keyif almıştım. Adama bir ders vermiştim ve Franco da adamı evden dışarı atarken bizi hatırlaması için minicik bir şey daha vermişti.

Bunun anlamı neydi? Tek çocuğuna zarar verdiğim için Kızıl Sansar peşimden mi gelecekti? Sansar intikamla ilgili vahşi düşüncelere kapılmadan önce onu etkisiz hale getirmem gerekiyordu.

Frederick planlarımı yarıda kesti. "Onunla tanışmak istiyorum, Mercer."

Gözlerim onunkilere kaydı. "Sence onunla konuşmanı ister miyim? Benden mümkün olduğunca uzağa kaçmasını söylemeni ister miyim?" Frederick bunu asla yapmazdı, bunu biliyordum ama gülüşümde görmezlikten gelinemeyecek kadar acı ve gerçek saklıydı.

Je suis un faible idiot. Zayıf bir aptalım.

Frederick yüksek sesle bir kahkaha atarak aramızdaki garip havayı dağıttı. "Sırlarını ifşa etmeyeceğim. Ama onunla gerçekten konuşmak istiyorum. Arkadaşıma layık olduğundan emin olmak istiyorum."

Frederick'in saçma yorumunu dikkate almadan gözlerimi devirdim. Lanet olası aptal!

Toplantı salonunun kapısı savrularak açıldı ve beklediğimiz yöneticiler içeriye girdi.

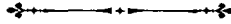
Frederick astlarıyla yüzleşirken tasasız arkadaş halinden otoriter müdür yardımcısı haline geri döndü. Bu odadaki hiyerarşi içinde en büyük pislik bendim ve Frederick de benim sağ

kolumdu. Verdiğim emirlerle çalışanlar arasındaki bağ oydu ve binden fazla personelin kendisine söyleneni yaptığından emin oluyordu.

Birçok adamdan çok daha esaslı bir kadın olan uzun bacaklı ve zeki Katya içeriye girerken sessizce oturdum. Yeteneklerini proje yönetimi ve yeni kaynak arayışlarında kullanıyordu. Kel ve gözlüklü olan Kevin, muhasebe müdürüydü. Rastalı saçları ve pejmürde kıyafetleriyle Samuel, ağırlıklı olarak işe alınan çalışanları eğitmekle uğraşıyordu. Ve beyaz saçlı, sert bir kadın olan Sandra da insan kaynakları müdürüydü.

Hepsi gülümseyerek bizi selamladı, ancak hiçbirini benimle iş dışında bir şey konuşmaya cüret etmedi. Ve ben de böyle olmasını seviyordum.

Herkes yerini alır almaz ellerimi bir kez kırarak, “Artık hepimiz burada olduğumuza göre, hadi başlayalım,” dedim.

Toplantıyla geçen iki saatin ardından gözlerimde merhametsiz bir sancı baş gösterdi. Helikoptere bindiğimden beri mücadele ettiğim baş ağrım iyice şiddetlenmişti.

Hafif bir vızıltı dışında hiçbir şey duyamayacak hale gelene kadar planlarla rakamlar kafamın içini doldurdu.

Görünüşe göre iki tane zaafım vardı; kontrol ve lanet olası migren.

Sadece susuz kaldığımı umarak kendime bir bardak su doldurdum. Tek isteğim Tess’in yanına gidip dinlenmekken konuşmalara odaklanmak için kendimi zorladım.

On dakika sonra Hong Kong’daki yeni bir satın alma anlaşmasındaki rakamlar bulundukları sayfadan fırlayıp

masanın üzerine saçıldılar. Görüşüm bulandı ve ardından güçlü bir halüsinogen almışım gibi tekrar keskinleşti. Bu, baş ağrısı alanından çıkıp migrenin alanına doğru ilerlediğimi gösteren mutlak bir işaretti.

“Evet, ama yanındaki binayı alırsak ne olur? Arsaları birleştirebiliriz ve otuz katlı bir otel için ruhsat alabiliriz,” dedi Frederick Katya’ya, elindeki kalemin ucunu kemirirken.

Beynimi ele geçiren kuvvetli ağrıdan kurtulmaya çalışarak başımı salladım. Kahretsin, daha kötü bir günü bulamazdı. Tess’in panikatağı ve Kızıl Sansar’ın hiç de mutlu olmadığını duymanın stresinin yanında bir de hasta olmaya zamanım yoktu.

Katya bir şey söyledi ve masadaki herkesin başı bana döndü.

Düzgün bir cümle kurabilmek için dilimi bile hareket ettiremedim. Lanet olsun, daha önce hiç bu kadar hızlı etki etmemişti. Normalde yavaş yavaş sokulur, beni hissizleştirir ve fiziksel olarak tek zaafımı gizleyebilmem için oradan hızla kaçmama imkân verirdi.

“Mercer. İyi misin?” Frederick elime hafifçe vurdu. Gözlerimi ona çevirdim, ama ona odaklanırken çektiğim acı yüzünden gözlerimi kısmak zorunda kaldım.

Bunu yapamam.

Bu acıdan kurtulmanın tek yolu karanlık bir oda ve Tess’in kutsal parmaklarıydı.

Tess.

Yapmak istediğim tek şey onunla birlikte olmaktı. Ona ihtiyacım vardı. İyileşmeme yardımcı olurdu, tıpkı diğer her şeyden kurtulmama yardımcı olduğu gibi.

İçimdeki canavar da benimle aynı fikirde olarak inledi, bu durumdayken ona zarar vermek istemiyordu. Tess’in nazik olmasını ve benimle ilgilenmesini istiyordu.

Başımı sallayarak ağızıma kadar gelen safrayı geri yuttum ve ayağa kalktım. Sakin görünmeye çalışarak, “Her şey kontrolünüz altında gibi görünüyor. Eğer izin verirsiniz katılmam gereken başka bir toplantım var,” dedim.

Frederick kaşlarını çatarak başını salladı. “Sorun değil. Hong Kong ve Londra ile ilgili nelere karar verdiğimizize dair seni bilgilendiririm.”

Onayladığımı göstermek için başımı salladım ve bir anda etrafımdaki her şey dönmeye başladı. Migrenimin bu kadar kötüleşmesinden nefret ediyordum. Bu kadar güçsüz olmaktan nefret ediyordum.

Sabah içtiğim kahvenin tekrar ortaya çıkmaya karar vermesini önlemek için dudaklarımı birbirine bastırdım ve kararlı adımlarla odadan dışarı çıktım.

Kapı arkamdan kapanır kapanmaz duvara yaslandım ve derin bir nefes aldım. Lanet olası binanın içinde, sanki hiç oksijen kalmamış gibiydi. En üstteki düğmeyi açmaya çalışarak gömleğimin yakasını çektişirdim.

Toplantı salonunun kapısı açıldı ve dışarı çıkan kişiyle yüzleşmek için acı içinde arkamı döndüm.

Frederick endişeyle beni izledi. “Başka bir tane daha mı? Ayda bir kere oldu adamım. Doktora gideceğine söz vermiştin.”

Doktora *gittiğimi* söylemeye gücüm yoktu. Ayrıca ters giden bir şeylerin olduğunu kabullenmek benim için büyük bir sorundu. Ancak kâğıt üzerinde hiçbir sıkıntı yoktu.

Görünüşe göre baş ağrıları stres yüzündendi.

Acı verici sisin içinde anlamsız bir şeyler mırıldandım ve özel ofisime geri dönmek için acele etmeye başladım.

Düşünme. Sadece Tess’in yanına git.

Frederick beni asansöre kadar takip etti ve ben de özel asansörü harekete geçirmek için kimliğimi okuttum. Çatıya çıkan tek asansör buydu. İznim olmadan hiç kimsenin oraya çıkmasını istemiyordum.

Metal kapılar açılırken makinenin sesi kesildi. Frederick kolunu uzatarak yolumu kesti.

O anda kafamın içindeki ateş parçaları beynime battı ve etrafımdaki renkleri yok ederek Frederick'in koyu kahve ve griden ibaret olmasına neden oldu. "Yolumdan çekil Roux."

Frederick kolunu kaldırdı ve içeri girmeme izin verdi, ancak hemen ardından o da içeri girdi. Tek parmağıyla şakağımı dürterek bana baktı.

Dokunuşu karşısında irkildim ve bir yumruk savurdum, fakat sezgilerim mahvolmuş durumdaydı, onun yerine aynalı duvarı yumrukladım.

"Evet, tam bir kriz geçiriyorsun, adamım. Hiç iyi değil."

Eklem yerlerim sızlayınca elimi emerek inledim. "Tavsiye için teşekkürler. Bunun için benden ücret alacak mısınız?"

Frederick gülümsedi. "Hayır. Bu seferki müesseseden." Asansörün düğmesine bastı ve tekrar konuşmaya başlamadan önce sessizlik içinde yukarıya doğru çıktık. "Bana defolup gitmemi söylemek için nefesini boşa harcama. Sen biraz ağrı kesici alınca ya ve senin şu kadının, koltuğa uzanıp dinlenmeni sağlayıncaya kadar yanında kalacağım."

Onunla tartışmak istemedim. Kulağa harika geliyordu. Yine de ne yapacağımın söylenmesinden nefret ediyordum. En son birisine itaat ettiğimde sekiz yaşıyordum ve babamın açlıktan ölen arkadaşları için biraz yemek bulabilmek adına gizlice dışarı sızıyan bir köleyi öldürmesine izin vermiştim.

Canı cehenneme. Bir daha asla emir almak istemiyordum.

Frederick gizlice bana baktı ama ellerimi sertçe yumruk yaparak onu görmezden geldim. Parmaklarımda meydana gelebilecek herhangi bir kırık beni bu acı dolu sisten kurtarabilirdi.

Geriye doğru ufak bir adım attım ve bir su birikintisi üzerinde kaydım. Beynimin bana oyunlar oynamaya başladığını düşündüm. O yüzden bunu önemsemedim ama sonra donup kaldım. Kokusunu alabiliyordum.

Buz.

Orkide.

Tess.

Tüm bedenim panikle dolarken bacaklarım kilitlendi. Asansörde ne halt ediyordu? Bensiz? Benim kimliğim olmadan tekrar yukarı çıkabilmesi mümkün değildi.

Titreyen kaslarımı gören Frederick bir kaşını kaldırdı. “Ne oluyor, Q?” Öne doğru bir adım attı ama onun da ayağı kaydı.

Asansörün zeminine düşmemek için duvardaki demiri tutan Frederick’in gözleri yere kaydı. “Ah. Bu çok tuhaf... Burada bir sızıntı olmaması gerek.”

İçgüdülerim devreye girdi, bana bir şey anlatmaya çalışıyorlardı. Asansöre bindiğim anda fark etmem gereken bir şey...

İçimdeki canavar burnunu çekerek ulumaya başladı. Bir şeyler son derece yanlıştı.

Ama bir türlü anlayamıyordum. Beynimin biraz da olsa düzgün çalışabilmesi için kendimi tokatladım. Migren ağrısı tüm sinirlerimin içine kıvrılmış, beni bir beton parçası kadar hissizleştirmişti.

Çılınca atan nabzımı sakinleştirmeye çalışarak derin bir nefes aldım. Ağrıyan başımdan içeri sızan Tess’in kokusu kalbimin hızlanmasına ve penisimin seğirmesine neden oldu.

İşte o zaman gerçekler yüzüme çarptı.

Sanki tüm bedenimde bıçaklar geziyor ve canlı canlı derimi yüzüyorlardı. Dünyam durmak üzereydi.

“Kahretsin.” *Tess!*

“Ne oldu? Sorun ne?” diye sordu Frederick gözlerini asansörün içinde gezdirerek.

Omurgamdan yukarıya yükselen şiddetli bir panik dalgası migren ağrılarını uzaklaştırdı. Ardından yükselen sıcak bir öfke beni bir bombardıman silahı gibi doldurdu. Ona dokunmaya cüret etmişlerdi! Bedenim kadınıma dokunan herkesi parçalara ayırma ve saldırma ihtiyacıyla doldu.

Asansörün içini tekrar koklayarak sigara ve yağın berbat kokusunu ciğerlerime çektim.

Küf ve vücut kokusu...

Adamlar.

Kaçakçılık sektöründe iş yaptığım tüm pisliklerin yüzü gözlerimin önüne gelirken içim kötü bir hisle doldu. O kokuyu nasıl ayırt edebildiğimi anlamıyordum ama biliyordum.

Şeytan bu asansöre binmişti. Tess ile birlikte.

Ağır ağır ilerleyen bu metal kutudan bir an önce çıkmam lazımdı. King Kong gibi binaya tırmanmam ve aşağılık heriflerin hepsini pestile çevirmem gerekiyordu.

Hırlayarak asansörün duvarına vurdum ve aynalar paramparça oldu. Küçük parçalara ayrılan cam kırıkları yerlere saçıldı.

“Mercer, ne...”

Asansör kapıları açıldı ve dışarıya fırladım.

Omzumu metal kapıya çarparak tökezleyip dizlerimin üzerine düşerken derin bir nefes aldım. Pırıl pırıl parlayan güneş, ağrıyan başıma saplanan bir hançer, lanet olası bir bazuka

gibiymi. Ayık kalmak için mücadele ederken görüşüm bembeyaz oldu.

Dişlerimi sıkarak bedenimi itaat etmesi için zorladım ve yarı sürünerek, yarı koşarak güneşten uzaklaştım. Verdiğim rahatsızlık yüzünden kuşlar ötüşerek uçmaya başladılar.

Yüreğim ağzımda, ofisimden içeri daldım.

“Mercer! Neler olduğunu söyle bana! Ödümü patlatıyor-sun.” Frederick de peşimden koştu. Cevap vermek için nefesimi harcamadım. Hızla tükenen vücudumun herhangi bir parçasını boşa harcamayı göze alamazdım.

Tess’in burada ve güvende olduğunu bilmek zorundaydım.

Her şey zihninde oluyor. Bu korkunç bir düş. Beynin oyunlar oynuyor. Bu gerçek değil.

Ama koku burada çok daha kötüydü; halı sıırıslıklamdı. Kah-retsin!

Ofisin atmosferi artık huzurlu değildi, lekelenmişti. Kırılgan ve gergindi, altında çok daha kötü bir şeyi gizliyordu: Karanlık ve soğuk bir şeyi, şeytani ve kokuşmuş bir şeyi.

Migren ağrısı kafatasımda zonklıyor, düşüncelerimi bir mengene gibi sıkıyordu. Ölümü ve mutsuzluğu hissedebiliyordum. Tess’in gücü ve masumluğundan eser yoktu. Daha önce dolu olan tüm yarıklar artık boş ve karanlıktı.

Lanet olası bir drama kraliçesi gibi davranmayı bırak!

Korkunun üzerine basıp onu ezdim. Sigara kokusu salona doğru yayılıyor ve beni koridorun sonundaki yatak odasına doğru yönlendiriyordu.

Kokuyu takip ettim, ancak salondaki büfeden HK P2000 tabancamı almak için adımlarımı geriye çevirdim. Frederick patinaj yaparak ofisten içeri girdi ve bir manyak gibi etrafa bakmaya

başladı. İçimizde sakin olması gereken kişinin o olduğu düşünülecek olsa bile son derece gergin ve öldürmeye hazır görünüyordu.

“Sence onu almalı mıyım?” Titreyen elimin içindeki tabancaya baktı. Görüşüm bir gelip bir gidiyordu. Bir an tüm renkler görünüyor, sonraki an her şey siyah beyaz oluyordu. Frederick’in hakkı vardı, ama ağrıyan başım da, gözlerim de umurumda değildi. Tess’in güvenliğinden ben sorumluydum, lanet olası tabancayı da ben kullanacaktım.

Frederick’i görmezden gelerek yere çömeldim ve koridorda sessizce ilerledim. Ayaklarımın ölümcül bir sessizlikle hareket edebilmesine daha önce hiç bu kadar minnettar olmamıştım.

Özel bölgeme girmeye ve bana ait olan bir şeyi almaya cüret eden birkaç adamı vurma isteği beni tüketiyordu. İçimdeki canavar sinirden kükrüyordu ve patlamaya hazırdı.

Yatak odasına girerken parmağımı tetiğe bastırdım ve kolumu yana doğru savurdum.

Hiçbir şey yoktu.

Yatağa dokunulmamıştı, oda tıpkı bıraktığım gibi pırıl pırıldı.

Frederick geride kaldı, bacakları bükülmüş bir halde bana yakın duruyor, her an savaşımaya hazır görünüyordu. Eğer sırtımı kollayacak birisi gerekiyorsa, o kişi Frederick’ti. Bir korkağa benziyordu, ancak mükemmel savaşıyordu.

Frederick benim sağ kolum, sırdaşım ve dostumdu, fakat onun ruhunda aynı karanlık yoktu; yanlışla doğru arasındaki çizgileri bulanık değildi.

“Tess, *où es tu?*” Neredesin? Gömme dolaba yaklaşırken fısıltıyla seslendim.

Yerde boş bir askı duruyordu.

Kalbim göğüs kafesimi dövmeye başladı, başımdaki ağrı gözlerimi karartarak beni bir anlığına tamamen kör bıraktı.

Kendime gelmeye çalışarak ayakkabılarımın durduğu rafa tutundum.

Ben acıdan kıvranıp görüşümü geri kazanmak için gözlerimi kırptıştırırken, Frederick tek bir kelime bile etmedi.

Sonunda gözlerim açıldı ve banyoya doğru ilerlerken Frederick'e arkamı kollaması için işaret ettim.

Halının üzerinde uğursuz bir işaret gibi yol gösteren su damlaları vardı. Bej rengi halıyı koyu kahverengiyeye boyuyorlardı. Damlalar önce küçüktü, ancak banyo kapısının önüne geldiğinde halıyı sırlıslam edecek kadar çoğalmışlardı.

İçimdeki bulantıyı ve şiddetin neden olduğu o tadı yutkunarak ayağımla kapıyı ittim ve tabancayla içeriye daldım.

Ancak banyonun boş olduğundan emin olunca en kötü kâbusumdan fırlamış gibi olan bu sahneye dikkatle baktım.

"Q, hareket etme. Polisi arıyorum."

İçi suyla dolu, ancak Tess'in olmadığı bir küvete bakarken bir su birikintisinin içinde öylece durdum. Havlu askısı duvardan sarkıyordu ve Tess'in bu sabah giydiği kıyafetleri bir sandalyenin üzerindeydi.

Migrenim destansı bir seviyeye ulaştı. Karanlıktan ve bayılmaktan kurtulmaya çalışırken duvara doğru sendeledim. Tek bir zayıflığın neler olduğunu anlamamı engellemesine müsaade edemezdim.

Sersemliğimden, kendimi tokatlayarak öne doğru ilerleme ve parmaklarımı suyun içine sokmama yetecek kadar kurtulmayı başardım.

Su ılıktı.

Tess, tıpkı ona söylediğim gibi duş almıştı ve ben bir toplantı masasında otururken lanet olası bir kâbus yaşamıştı.

Çökmüş gözlerim Frederick'in gözlerini buldu. "Buraya nasıl çıktılar, Roux? Kahrolası güvenlik kameralarına ve korumalara ne oldu?" Kalbim hızla atıyor, kafatasıma daha çok baskı yapıyordu.

Sendeledim, ancak Frederick yardım etmeden önce kendimi topladım. Onun yardımını istemiyordum. Ben hasta değildim! Tess'in güvende olduğunu düşünen aptalın tekiydim!

Adi herifler beni nasıl bulmuşlardı? Burnumun dibindeki Tess'i kaçırmayı nasıl başarmışlardı?

Migren kontrolü ele geçirince duvara yaslandım. Aynalı fayanslar ayaklarının dibinde şeytanların hırladığı ve dünyası başına yıkılmış olan bir adamı yansıtıyordu.

"Bilmiyorum. Ama öğreneceğim. Onu geri getireceğiz adamım," dedi Frederick kısık bir sesle. Banyodan çıktı ve beni korkunç görüntülerle baş başa bıraktı: Tess'in dövüldüğü, tecavüze uğradığı ve satıldığı görüntülerle. Mahvolmuş ve yıkılmış. Ölmüş.

Bunun olmasına izin vermezdim. Doğru düzgün göremediğim gerçeğini göz ardı ederek banyodan dışarıya fırladım ve yerdeki bir kâğıt parçasını almak için öne doğru eğilmiş olan Frederick ile çarpıştım.

Kâğıdı elinden kaparak üzerindeki okumaya çalıştım, ancak sayfanın üzerindeki harfler böceklerle dönüşüp hızla kaçışmaya başladı.

"Q, gerçekten biraz uzanman gerek. Bu hızla devam edersen felç geçireceksin."

"Bana sakın olmamı söyleme," diye bağırdım. "Güya benim koru-

mam altında olan bir kadın kaçırıldı. Şimdiye kadar zaten fazlasıyla şey yaşamış olan bir kadın kollarımın arasından alındı ve ben onu yüzüstü bıraktım! Bu yüzden ben onu buluncaya ve o piçlere yaptıkları şeyin bedelini ödetinceye kadar sakın bana sakın olmamı söyleme!”

Bırakılan notu Frederick’in gözüne sokarak, “Oku,” diye zorladım.

Frederick zorlukla yutkunarak notu aldı.

“Anlaşma iptal Mercer.”

Kalbim sıkıştı ve oda üzerime doğru gelmeye başladı.

İçimdeki bir şey onun için yaratmış olduğum her bir engeli, her bir kilidi yok ederek özgür kaldı. Son birkaç gündür kendimi uysallaştırmak için umutsuz bir çaba içindeydim. Tess için daha iyi bir adam olduğuma dair kendimi kandırıyordum ama bu üç kelimeyle asla olamayacağım o sahte karakterden sıyrıldım. Hırladım ve içimdeki vahşiyi, şiddetli öfkeyi zevkle kucakladım.

Canavar serbest kaldı ve nefesim kesildi. İşte, ben buydum. Kana susamış bir adamdım. Birilerinin kemiklerini kırdığında kahkahalar atan, tecavüz eden birini vurmaktan çekinmeyen bir adamdım.

Frederick okumaya devam etti ama ben daha fazla duymak istemiyordum.

“Bana ait olan şeyi geri aldım ve çok daha iyi bir anlaşma için sattım.”

Canın cehenneme.

Gerald Dubolazov.”

Gerald mı? Migren yüzünden zayıf düştüğüm o anda onun hangi hamam böceği olduğunu hatırlayamadım.

Frederick kırışmış kâğıdı düzelterek, “Kızıl Sansar’ın mührü var,” diye mırıldandı.

Arkamı dönüp duvara öyle sert bir yumruk attım ki elim duvardaki alçıların içinde kayboldu. Keşke vurduğum şey birinin kafası olsaydı.

O lanet Rus piç. Dubolazov. Neredeyse Rusya'nın tamamına sahip olan adam... Rusya devlet başkanı, ülkeye kendisinin hükmettiğini sanıyordu. Mafya herkesi kontrol ettiğini düşünüyordu, ama hepsi de tek bir adamın cebindeydi: Gerald Dubolazov, yozlaşmış ve kanuna aykırı olan her şeyin kralı.

"Merde!"

Tekrar banyodan içeriye girerek ipucu aradım. Tess'i nasıl bulduklarını ve onu nereye götürdüklerini aydınlığa kavuşturabilecek herhangi bir şey. Onu geri almak için kalan zamanımız korkutucu derecede kısaydı.

Sarı saç tellerinin yerlere saçılmış olduğunu görünce dişlerimi sıktım. Birinin Tess'e zarar vermiş olma düşüncesi bile litrelerce kan görmeyi ve katliam yapmayı istememe neden oluyordu.

Zihnimde büyük ve uğursuz bir saatin tik tak sesleri çınlamaya başladı. Her geçen saniyeyle birlikte Tess'in hayatının tehlikeye girdiğini vurguluyordu. Çok geç olmadan onu bulmak zorundaydım.

Ayağımın altında bir şey çatırdayınca yere bakmak için eğildim. Ne olduğunu gördüğüm an migrenim dayanılmaz derecede acı veren seviyeden çıktı ve öldürücü seviyeye yükseldi.

Frederick durumu kavramak için omzumun üzerinden eğilirken yana doğru devrildim. "Lanet olsun, bu hiç iyi değil."

Bunu tekrar söyleyebilirdi.

Tess'e ne olduğunun kanıtı canavarı öfkелendirdi. Ellerimi onu kaçıranların göğsünden içeri sokma ve kahrolası kalplerini sökme ihtiyacı dışındaki her şeyi unuttum.

Kan istiyordum. Cesetler istiyordum. İsimsiz mezarların üzerinde dans etmek istiyordum. Bu olayla ilgisi olan herkes yavaş yavaş ölene kadar rahat etmeyecektim.

Öfkelenmeme neden olan şeyi avucumun içinde sıktım ve bir yemin ettim. Tess'i bulacaktım, onu kurtaracaktım ve onu kaçıran aşağılıkların her birini öldürecektim.

Şiddetli soluklarımın arasında nazik bir camın kırılma sesi duyuldu. Kırılan şırınga avucumu kesti ve tek bir kan damlası yerdeki su birikintisinin içine düştü.

Tess'i uyuşturan ve onu benden çalan şırınga.

Benim çok güçlü, çok ateşli ve cinsel anlamda çok vahşi *esclave*'im gitmişti.

Artık onun kafesi ben değildim.

Onlardı.

Sekiz Tess

*Bana merhamet etme, kelepçelerimi çözme, o ilmiği
sıkılaştırmama ihtiyacım var.*

“**O**nlara seni almalarını söyledim esclave.”
“Gerçekten de seni isteyebileceğimi mi sandın?”

“Sen benim için yeterli değilsin. Kendimi kandırıyordum ve buna bir son vermenin zamanı geldi. Bu kez seni isteyen bir sahibi gideceksin.”

Q'nun ayaklarına kapanırken gözyaşlarım yanaklarımdan süzülüyordu. Q bir kral gibi dimdik ve gururlu bir şekilde ayakta dururken duygularından tamamen arınmış bir robot gibiydi. Gözlerinde ne bir ilgi ne bir his ne bir sevgi ne de bir ihtiyaç vardı.

Sadece saf, planlanmış bir ilgisizlik vardı.

“Bunları gerçekten söylemek istemiyorsun. İstemiyorsun. Seni tanıyorum Q. Seni tanıyorum...” Reddedişi karşısında hıçkırarak derin bir nefes aldım.

“Bitti. Benim için öldün.” Topuklarının üzerinde döndü ve kapağı doğru ilerledi. Bana son bir kez bakarak, “Sansarların seni

canlı canlı parçalara ayırmasına müsaade etme,” diyerek alayla gülümsedi.

Kapı kapandı, ince dallar ve aklıktan ölen sansarlarla dolu bir çukurun içinde yalnız kaldım. Yarı kurt, yarı porsuk gibi görünen ama tamamen şeytanın dölü olan yaratıklar ağızlarından salyalar akıtarak etrafımda dolanıyordu. Sarı gözleri kolay bir akşam yemeği düşüncesiyle parlıyordu.

“Q!” Çığlık atarak geriye doğru süründüm. Sansarlar dinozor büyüklüğüne ulaştı, hepsinin tüylü gövdesinde aynı barkod şekli vardı. Hırlamaya başladılar ve ağızlarından kan püskürterek ayaklarının dibinde kırmızı bir nehir oluşturdular.

Cehennemdeydim. Ölmüştüm ve bu da günahlarımın karşılığında çektiğim cezamdı.

“Çığlık atmayı kes, puta. Tanrı aşkına, şurada uyumaya çalışıyoruz.” Keskin bir şey bacağıma çarpınca yorgun gözlerimi açtım.

Oturmaya çalıştım, fakat artık bedenim bana ait değildi. Beyin dalgalarımı engelleyen kimyasallara aitti. Hoş bir sise yenilmiş ve bilincimi kaybetmeme neden olarak korku dolu kâbusları uyandırmıştı.

Bedenimin düzgün bir şekilde çalışması için mücadele etmekten vazgeçerek tekrar uzandım. Gözlerim bulanık görüyordu, küflü tavandaki çatlaklar gitgide genişledi ve yavaşça konuşmaya başladı. Kelimeler yoktu. Sesler yoktu. Sadece garip dişlerinin arasından sessizce fısıldıyordu.

Birisi yanağımı dürttü, onu durdurmak için hiçbir şey yapmadım. Adam kahkaha attı. “Lanet olsun, sen uçmuşsun.”

Duyduğum ses kalbimi bir kurşun gibi ağırlaştırdı, hareket

edebilmek ve kaçabilmek için daha çok çabaladım, ancak bana her ne enjekte ettilerse bedenimin her bir parçasını uyuşturmuştu.

Sıcak, soğuk, hissizlik, duyarlılık... Artık hiçbir şeyi ayırt edemiyordum.

Parmaklar bacağımın üzerine kondu ve etimi sertçe sıktı. “Sıkma canını. Yakında alışırsın. Uyuşturucuların kontrolü ele almasına izin verirsen harika bir yolculuk yaparsın.” Dudaklarını yalayan deri ceketli adam tepemde dolanıyordu. “Sadece gideceğimiz yere kadar bekle. Gerçekten *harika* hissetmeni sağlayacağım.” Başını eğdi ve iğrenç dilini boynumda dolaştırdı.

Garip bir hırıltı çıkardım. Bu saldırıdan uzaklaşabilmem mümkün değildi, gözlerim yaşlarla doldu. Adama beni yalnız bırakmasını söylemek istiyordum, ancak dilim tamamen uyuşmuştu.

“Lanet olsun, Ignacio. Gideceğimiz yere kadar ona dokunmaman söylenmişti.”

Alayla sırtarak ağzını silen deri ceketli adam geri çekildi. “Ona dokunmadım.” Bana göz kırptı. “Onu yaladım. Ve bu hafta sona ermeden de onu beceriyor olacağım.”

Kalbim durdu. Demek buraya kadardı. Hayatım sona ermişti. Q’yu bir daha hiç göremeyecektim. Hiçbir zaman özgür olamayacaktım. Zihnimin eli kolu kimyasallarla bağlanmıştı, korkunç bir hastalık yüzünden ölünceye kadar da bedenim bir oyuncak olacaktı.

“Hay senin... Şunun boynunu çevir. Cihazı etkisizleştirmeyi unuttum,” dedi yaralı yüzlü adam.

Deri ceketli adam birden İspanyolca konuşmaya başladı ve öbür adama öfkeyle söylendi.

Onun sesini duymazdan geldim. Diğer duyularımın da beni terk etmesini diledim. Kör ve sağır olarak yaşamak, deri ceketli adam sonunda bana tecavüz ettiğinde yaşayacağım dehşetten çok daha iyiydi.

Aklım başka bir kaçırılma anına, Q tarafından sahiplenildiğim zamana gitti. Tüm duyularımı yavaş yavaş benim aleyhime çevirmişti, ama bunu benim istediğim şekilde yapmıştı.

Gözlerimden yaşlar akmasına rağmen birazcık huzur bulabilmek için Q'yu gözlerimin önüne getirmeye çalıştım.

Sert parmaklar boynumu yana çevirdi ve ilk işaretlendiğim zaman gördüğüm iPhone görünümlü alet keskin bir acı yaymadan önce boğazımın üzerinde sallandı.

Bir kez daha kıpırdamaya, adamın ellerinden kurtulmaya çalıştıysam da işe yaramadı.

“Bitti. Eğer ona verdiğimiz takip numarasıyla onu takip etmeyi düşünüyorlarsa, artık hiçbir şansları kalmadı.”

Q'nun benim için geliyor olduğu düşüncesi bedenime ilk yaşam dalgasını gönderdi. Beni bulana kadar asla durmazdı. Bunu tüm kalbimle biliyordum. Q'nun da bazı başarısızlıkları vardı, ama kurtarılmaya ihtiyacı olanları kurtarmak bunlardan biri değildi.

Lütfen, çok geç olmadan bul beni.

“Kahretsin, adamım, belki de iki gündür bizi takip ediyorlardı.” Deri ceketli adam, yaralı yüzü olan adama öfkeyle baktı. “Bunu halletmek senin işindi. Eğer bu işi mahvedersek, Sansar öfkelenmenin de ötesine geçecek. Patrona ne söylediğini duydun.” Yaralı yüzü olan adamın kulağına bir şamar attı ve yere bir şey düştü. “Seni beceriksiz küçük solucan, o piçin bu kadını bulamayacağından nasıl emin olunacağını sana göstereceğim.”

Sustalı bir bıçağın açılış sesi hissettiğim korkunun uyuşturucunun sisini aşmasına neden oldu. Deri ceketli adam yanıma oturup da boğazımı kavrayınca gerildim. Bıçağın ucunu tenime dayadı. Siyah gözleri benimkileri delip geçti. “Seni keseceğim, sürtük.”

İnledim, yapabileceğimin en iyisi buydu. Çıglık atmak, artık benim kontrolümde olmayan bazı kasların çalışmasını gerektiriyordu.

“Sen ne halt ediyorsun? Yapma seni aptal.” Yaralı yüzlü adam bıçağı kavradı ve deri ceketli adam beni kesmeden önce onun elinden çekip aldı. “Cihazı çoktan devre dışı bıraktım! Ama içerde kalması gerekiyor, böylece onu bir daha sattığımızda yenisinden çalıştırabiliriz.” Yaralı yüzlü adam gözlerini devirerek ofladı. “Lanet olası moron.”

Deri ceketli adam hızla ayağa kalktı ve yaralı yüzlü adamın göğsüne vurdu. “Sen bana *ne* dedin?”

İki manyak herif birbirine küfürler savurarak güreşirken kalp atışlarım hızlandı. Daha birbirlerini öldürmeden birlikte çalışmıyorlarsa benim için hiç umut yoktu.

Yanımda gerçekleşen kavgayı görmezden gelerek gözlerimi kapattım. Parmaklarımı hareket ettirmeye, bana her ne verdilerse ondan kurtulmak için gerinmeye çalışırken alnım kırıştı.

Ama hiçbir şey olmadı. Bedenim üzerinde hiçbir kontrolümün olmaması daha çok paniklememe neden oldu.

Etrafıma bakmam ve nerede olduğumu öğrenmem gerekiyordu. Deri ceketli ile yaralı yüzlü adamın söylediği her şeyi dikkatle dinlemem gerekiyordu, böylece kaçmak için bir fırsat kollayabilirdim. Ama tek yapabildiğim konuşan çatlak bir tavana bakarak hastalık denizinde yüzmekti.

Güçsüzüm. Korkuyorum.

Olabilecek şeyleri düşünmek neredeyse kusmama sebep oluyordu.

İğrenç dişleri ve çiçek bozuğu cildiyle gülümseyen deri ceketli adam tekrar görüş alanıma girdi. “Çok az kaldı. Sadece sana özel bir eve hoş geldin partisi düzenledim.”

Tecavüz edenlerle katillerden oluşan görüntüler içimi korkuyla doldurdu. *Ah, Tanrım, hayatta kalmak istemiyorum.*

Düşündüğüm şey için kendimi zihinsel olarak tokatladım. Ben bundan daha güçlüydüm. Eninde sonunda onlarla mücadele edebilecek kadar kendime gelecektim. Bedenim bana ihanet etmiş ve zihnim bulanmıştı, fakat odaklanmak ve kaçmaya hazır olmak zorundaydım. Q'nun yanına kaçacak ve bu adamları lime lime etmesini izleyecektim. Ellerim kendi kendilerine yumruk haline geldiler ve içim gururla doldu. Uyuşturucuları yenmiştim.

Deri ceketli adam ellerime bakarken kaşlarını çatı. “Ah, bu çok sinir bozucu.” Elini uzatarak yaralı yüzlü adama döndü. “Kendine geliyor. Ona bir doz daha ver.”

Yaralı yüzlü adam yanıma yaklaştı. Bedenimdeki her bir hücreyi hareket etmesi için zorladım. Ayağa kalkmak ve aşağılık suratlarına yumruğu geçirmek istiyordum. Ancak görünüşe göre kaydettiğim ilerleme sadece yumruklarımla sınırlıydı.

Yaralı yüzlü adam bir şırınga çıkardı ama sonra durakladı. “Bilmiyorum. Eğer çok fazla verirsek komaya girebilir ve bir daha uyanmayabilir.”

Kalbim hızlandı, zihnim biraz daha netleşti. *Bana biraz daha zaman verin!*

Deri ceketli adam şırıngayı yaralı yüzlü adamın elinden aldı. Öfkeli bir hareketle kapağını açtı ve iğneyi koluma sapladı.

Keskin acı ciğerlerimden bir çığlığın sökülmesine neden oldu ve cehenneme doğru sürüklenirken son düşüncem Q oldu.

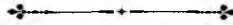
“Seni istemediğimi söyledim. Kaçınılmaz olanla mücadele etmeyi bırak, esclave ve bu adamların seni yeniden satmasına izin ver.”

Soğuk duruşundan ve ses tonundaki küstahlıktan nefret ettim. *“Ama anlamıyorum. Beni istiyorsun. Ben seninim.”*

“Bir zamanlar seni istiyordum, ama artık istemiyorum. Hoşça kal Tess.” Q’nun bedeni yavaş yavaş silinmeye başladı ve ben biraz daha derine düşerken ardında ufak bir duman bırakarak kayboldu.

Ağladım ve yalvardım, fakat Q benim için geri dönmedi.

Ve sonra karanlık beni bütün olarak yuttu.

Derinliklere doğru her düşüşümde ağızlarının suyu akan sarı gözlü sansarlar beni bekliyordu.

Kaç kere uyanıp ardından hızla yenik düştüğümü hatırlamıyordum. Zihnimde devamlı bir savaş vardı; uyanık kalmakla bayılmak arasında gidip geliyordum.

Ama ne zaman karanlığa düşsem sansarlar oradaydı. Beni pençeliyor, kollarımla bacaklarımı kemiriyor, kanımı emiyorlardı.

Belirsiz sesler ve kesik kesik konuşmalar gelip gidiyordu. Motor ve araç sesleri beni Q’dan biraz daha uzaklaştırıyordu.

Ben böyle donmuş bir haldeyken Q tekrar karşımda belirdi. *“Senin için geliyorum, esclave. Savaşmaya devam et. Beni bekle.”*

Yüreğim umutla doldu, bana tutunabileceğim bir şey verdi.

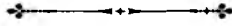
“Demek önemsiyorsun.”

Q üzerime doğru eğildi, gözleri acı ve suçlulukla doluydu. *“Elbette önemsiyorum. Sen benim yerçekimimsin. Seni bulacağım.”*

Geliyorum.” Q’nun sesi bedenimin içinde yankılandı ve içimi ısıtarak beni kemiklerimin içine kadar işleyen soğuktan kurtardı.

Evinin ve kuşlarının bulunduğu limonluğun görüntüleri zihnimi doldurdu. Kısacık bir süre için bile olsa beni korkularımdan uzaklaştırdı.

Ardından uyku sivri pençeleriyle beni yakaladı ve tekrar sansarların yanına sürükledi.

Bir sonraki uyanışımda kollarımı hareket ettirebiliyordum. Etrafımı saran karanlık bulutlar dağılmıştı.

Hayatta kalma gücü ve isteğim yavaş yavaş sessizce geri döndü; ürkek ve çekingendi. Artık cehennemin sınırlarında dolaşmadığımı kimsenin bilmesini istemiyordum.

Yalnız olduğumdan emin oluncaya kadar nefesimi tuttum. Ne zaman gözlerimi açsam deri ceketli adam ya da tanımadığım başka bir kaçakçı enjekte ettiği uyuşturucuyla geçici uyanıklığıma bir son veriyordu.

Bulduğum odaya odaklanmaya çalışırken gözlerim buğulandı. Hiçbir şeyi ayırt edemedim ve aklıma dolan saçma sapan düşünceler dikkatimi dağıtmaya devam etti.

Acaba duvarları yalasam nasıl bir tat alırım?

Eğer bir fil zıplamaya başlasa yerden nasıl bir ses çıkar?

Sapıtan beynimi kontrol altına almaya çalışarak gözlerimi kapattım. Uyuşturucudan nefret ediyordum. Daha önce hiçbir madde kullanmamıştım. Şimdi nedenini biliyordum. Kontrol; uyuşturucular kontrolünüzü elinizden alıyordu ve halüsinasyon görmenize neden oluyordu. Bana verdikleri ilaçlar da dikkatimi dağıtmış, zamanımı ve beynimi çalmıştı.

Serseri bir mayına dönmüş olan zihnim, beni cehenneme geri fırlatıyor, nasıl mücadele edeceğimi, nasıl önemseyeceğimi unutmama neden oluyordu. Q'yu bir canavara dönüştürüyordu. Q bir an için beni önemsiyor, bir sonraki an sansarların arasına fırlatıyordu.

Tecavüze uğradığım zaman benim için gelmişti. Tekrar gelecek.

Ben aptal değildim. Elbette Q elinden geleni yapacaktı. Ama başarısız olacaktı.

Beni takip edebilmesi hiçbir şekilde mümkün olmadığı için izleri hızla kaybedecekti. Deri ceketliye hakkını vermeliydim. Son birkaç gün içinde bindiğim uçak sayısının haddi hesabı yoktu.

Seyahatlerimizin ne kadar sürdüğüne dair hiçbir fikrim yoktu. Zaman kavramını yitirmiştim. Bir yerlere taşındığımı, motor ve tekerlek seslerini bile hayal meyal hatırlıyordum. Bodrumlarla zindanlarda uyumuş, sadece aklımı kaybetmiş bir halde titreyerek uyanmıştım.

Açtım, susuzdum; bedenimin iflas etmesi sadece an meselesi. Aslında beşinci kez ilaç verdikleri zaman hasta olmuşum.

Ateşten bir battaniye tüm bedenimi sararken ilaçlar ne titremelerimi gizleyebiliyor ne de uyanık olduğum zamanlarda gördüğüm çılgın hayallerle rekabet edebiliyordu.

Titriyordum, canım acıyordu ve Tanrı'dan bir doktora görünebilmeyi diliyordum.

Beynim çimento ve sisle dolu bir kafatasının içine sıkışmış gibiydi, ağzım bir çölden bile daha kuraktı ve kalbim iyice ağırlaşmıştı.

Arkamdan bir ses gelince gözlerimi sıkıca kapattım.

“Uyan, *puta*. Nihayet evdeyiz.” Deri ceketli adam kolumu

yakaladı ve üzerinde yattığım şeyden beni kaldırdı. Bedenim günlerce hareketsiz yatmaktan öyle işe yaramaz bir haldeydi ki rampadan kaydım ve adamın ayaklarının dibine serildim.

Darbe yüzünden dilimi ısırdım, boğazımdan aşağıya kan aktığını hissedince irkildim. Açlık midemi parçalıyor, yüksek sesle gürlüyordu. Açlığın neden olduğu sarsıntılar tüm bedenime yayıldı ve ateşin sebep olduğu titremelere karıştı.

Dilimin kanaması durdu, fakat midem bulanmaya başladı. O sıcak, metalik sıvıdan biraz daha tadabilmek istedim. Günlerdir ağzıma değen ilk şeydi, çok lezzetliydi. Kan bana Q'yu hatırlattı. Onu özlüyordum. Ona ihtiyacım vardı. Hem de çok.

Deri ceketli adam sırf eğlence olsun diye beni tekmeledi. "Hoşuna gitti mi? Gitti mi?" Bir tekme daha attı. "Lanet olası, ayağa kalk. Ben bir taksi değilim. Kahrolası kışını kaldır artık."

Şiddetli bir öksürük kaburgalarımı sarsarak soluğumu kesti. Deri ceketlinin tekmelerinin sebep olduğu acı bir bomba gibi dışarıya yayıldı.

Hareket etmeye çalıştım, gerçekten, ama işe yaramaz cansız bir bedenden ibarettim.

"Kalk!" Deri ceketli adam bacağıma tekmeleyince acıyla haykırdım.

Ah Tanrım, kıpırdayamıyorum.

Üzerime tuhaf bir sakinlik çöktü, titreyen bedenim rahatladı. Uyuşturucular yüzünden tamamen uyuşmuş bir külçeye döndüm ve itaat etmeyi reddettim. Meksika'da o kadar mücadele ettikten sonra Q'ya ve tecavüze göğüs gerdikten sonra artık verecek hiçbir şeyim kalmamıştı. Ne kadar mücadele etsem de, pes etmeyi ne kadar reddetsem de önemli değildi. Hiçbir zaman yeterli olmayacaktı. Öyleyse neden boşu boşuna zahmete girecektim?

Bu kadar mı Tess? Öylece pes mi edeceksin?

“Hey sürtük!” Deri ceketli adam bir tekme daha attı.

Ona cehenneme gitmesini söyleyerek inledim ama itaat etmedim. Eğer katışıksız öfkesi yüzünden beni öldürecekse de öyle olacaktı. Ölümüne kendi ayaklarımla gitmeyecektim. Kendimi tekrar o duruma sokmayacaktım.

“Eğer ayağa kalkmazsan boynunu kıracağım, sürtük.” İştahlı gözlerle bana baktı, ayağını havaya kaldırdı, söylediği şeyi yapmaya hazırdı.

“Ayağa kalk, esclave! Canına kastetmeden önce seni bulmam için zaman ver. Hayatın bana ait, başkasına değil.” Alev alev yanan beynimin içinde Q emirlerini sıraladı ve ben inledim.

Uyuşturucular yüzünden uçmuş olan bilinçaltımdan bir moral konuşması duymak istemiyordum. Öylece yatmak ve vazgeçmek istiyordum.

“Lève toi!” Ayağa kalk. Q aşağıya eğildi ve yanaklarımdaki saçları çekti. Yüzü acıyla çarpılmış, kederle kararmıştı. “Lütfen Tess.” Yalvarışı yüreğimi burktu ve sonunda hareket ettim.

Kendi başıma hareket ettim.

Deri ceketli adam güldü. “Kırık bir boyun düşüncesi hoşuna gitmedi, değil mi sürtük?” Yavaş hareketlerle yerden kalkmamı izlerken kollarını göğsünde kavuşturdu.

Açlık yüzünden midem ağrıyor, yüksek ateş yüzünden dişlerim takırdıyordu, ancak günlerden sonra ilk kez ayağa kalkabilmek için hepsine katlandım. Kanımda dolaşan uyuşturucu miktarı azalmıştı ama dönen başım için hiçbir fark yaratmamıştı.

“Bunu senin için yaptım Q. Lütfen beni pişman etme. Bul beni.”

Sendeleyerek, öksürerek elimden geldiğince dik bir şekilde ayağa kalkmaya çalıştım, fakat tekmelerin neden olduğu çürükler buna izin vermedi. Bu küçücük zaferim sayesinde hissettiğim gurur savaşabileceğime dair bana cesaret verdi. Uyuşturuculara karşı savaşabileceğime ve onları yeneceğime dair...

Deri ceketli adam alayla sırıttı. "İtaat etmek o kadar da zor değilmiş demek." Cebinden bir tasma çıkardı ve nasırlı parmaklarıyla tasmayı kasten sıkı bir şekilde boynuma taktı. Yutkunabilmek için büyük bir uğraş verdim.

Tek bir kasımı bile hareket ettirmedim, ondan ne kadar nefret ettiğimin yüzüme yansımaya müsaade etmedim. Küçük bir alev gibi yanan öfkemi besleyerek patlamaya hazır bir bomba gibi içimde tuttum.

Bana sahip olduğunu düşünmesine izin verdim. Hepsini kendimi korumak için yaptım.

"Uslu köpek. Artık gidip yeni sahibinle tanışma vaktin geldi." Tasmaya bir zincir bağladı ve beni öne doğru çekti. İçinde bulunduğumuz taşıt artık her neyse, adamı dışarıya doğru takip ederken tökezledim ve bunaltıcı gece havasına çıktım.

Hevesle etrafıma baktım, mümkün olduğunca çok ayrıntıyı yakalamak istiyordum.

Duvara çarpan su sesleri. Bir liman. Uzakta yanan parlak ışıklar. Balık ve tuz kokusu. Sıcak hava tropikal bir yer olabileceğini gösteriyordu ve tekrar Meksika'ya dönmüş olabileceğim düşüncesi kalbimi büyük bir korkuyla doldurdu.

Eğer dönmüşsen de Tess, kimin umurunda. Nerede olduğunun bir önemi yok, çünkü yakında gideceksin.

Sen bir savaşçısın ve bugün yenilgiyi kabul edeceğin gün değil.

Bu, düündü.

Bugünse tamamen farklıydı.

Buz gibi bir suyla uyandım. Bir anda ortaya çıkarak beni sırlıslıklam etti ve Q'nun soluk renkli gömleğinin gitgide eriyen kıvrımlarına yapışmasına neden oldu.

Yaşadığım şok yüzünden nefesim kesildi ve şiltenin kenarına doğru kayarak oturdum. Gözlerim nemli, soğuk ve kurumuş balık kokan hücrenin içinde gezindi.

İriyarı üç adam karşımda duruyor, iğrenç gözleriyle bana tecavüz ediyordu.

Nasıl bir hastalık geçiriyorsam, dün akşam tam bir nöbete dönüşmüştü. Tenim yanıyor, boğazım acıyor ve içime çektiğim her nefesle birlikte ciğerlerimden bir hırıltı çıkıyordu. Birkaç dakikada bir öksürmeme engel olamıyordum ve açtım. Çok açtım.

Deri ceketli adam elindeki boş kovayla birlikte diğer adamların yanında dikiliyordu. "Artık uyanık mısın, fahişe?"

Korkumu belli etmemeye çalışarak yüzümdeki suları sildim ve saçımdaki suyu sıktım. Ateş yüzünden bedenimden buharlar çıktığına yemin edebilirdim. Ciğerlerimi vücudumda tutabilmek umuduyla elimi ağzıma bastırarak şiddetle öksürdüm.

Öksürüğüm kesilir kesilmez deri ceketli adam konuşmaya başladı. "Günün o vakti geldi. Bil bakalım ne?" Boş kovayı odanın köşesine fırlattı ve ellerini beline koydu. Benden ses çıkmayınca şeytani bir zevkle cevap verdi. "Cevap, ilaç vaktin olacaktı."

Yanındaki iki adama doğru başını salladı ve adamlar öne doğru fırladı.

Hayır! Tekrar olmaz.

Çığlık atarak geriye doğru kaçıp buz gibi duvara yaslandım. Betonun içinden bir tünel kazmak ve oradan kaçmak istedim. Ah, hem de nasıl istedim!

Dört tane büyük el beni yataktan çekti ve sert zemine dayadı. “Hayır!” Ağzımdan şiddetli bir öksürük döküldü ve her yanımlı sızlamaya başladı. Midemde dışarıya çıkabilecek hiçbir şey olmamasına rağmen boğazıma safra tadı geldi.

Böyle zayıf bir haldeyken onlara karşı hiçbir şansım olmadığını biliyordum, ama onlar beni uyuştururken savaşımdan duramazdım.

Savaştım çünkü yapabileceğim başka hiçbir şey yoktu. Sonunda beni öldürecek olsa bile kaçınılmaz olanı durdurmak zorundaydım.

Adamlar parmaklarını sertçe bedenime bastırırken deri ceketli adam başıma vurdu. Ardından kahkaha attı. “Hiç değişmemişsin. Seni tekrar görmeyi hiç beklemiyordum ama görünen o ki dilekler gerçek oluyor.”

Kolumu tutarken gözleri parladı. “Pes etsen iyi olur, sürtük. Seni kırmak için emir aldım. Seni incitmek için. Becermek için. Seni mahvetmek için. Her gün ölmeyi dileyen şaşkın bir bok çuvalından daha fazlası olamayacağın noktaya gelinceye kadar seni aşağılamak için. Sonra da seni satacağız.”

Boğazım tıkanı, kulaklarımı kesip atmak istedim. Dinlemek istemiyordum. Söylediklerine inanmak istemiyordum. Aynı zamanda kendimden nefret ediyordum çünkü gerçekleri görebiliyordum. Deri ceketlinin söylediği her şey gerçek olacaktı. Ve bunu durdurabilmek için yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Deri ceketli adam cebinden bir şırınga daha çıkarırken dudaklarını yaladı. “Görünen o ki lanet olası sahibinin yüksek

mevkilerde düşmanları varmış. Ne yaptı, *puta*? O aptal yavşak kimi sinirlendirdi?”

“*Je suis à toi Tess.*” Ben seni duyuyorum, Tess. Q’nun kısık sesi zihnimde yankılandı. O sese tutundum, karşıma çıkacak olan şeyle yüzleşmem için bana cesaret verdi.

Q benim için gelecekti.

Q benim için geliyor.

Canilerden biri beni zapt ederek kolumu havaya kaldırdı.

“Durun! Beni uyuşturmak zorunda değilsiniz.”

Deri ceketli adam dudaklarını kulağıma bastırdı. “Ah, ama zorundayız. İşin eğlencesi burada.” Geriye çekildi ve kolumdaki bir damara vurdu, sonra iğneyi kolumun içine sapladı. Hissettiğim keskin acı beni bekleyen kıyametin habercisiydi.

Bir anda ateşimin ısısı hissizlikle yer değiştirdi. Bedenimin kontrolünü kaybetmeme ve ruhumdaki seslerin susmasına neden olan sıvı damarlarımın içinde ilerlerken başım omuzlarımın üzerine düştü.

Benliğim soldu. Uyuşturucu neden önemsemem gerektiğine dair düşüncelerimi yok etti ve doğruyla yanlış arasındaki tüm engelleri kaldırdı.

Zehirli dumanın içinde boğulurken sessiz bir çığlık attım. Fakat sonunda büyük bir rahatlamayla içimi çektim, artık içten içe tamamen ölüydüm.

Deri ceketli adam güldü, mantıksız kelimelerden oluşan birkaç şey söyledi. Kafası gitgide büyüdü, kıkırdamaya başladı.

O lanet olası bir aptal. Doğru düzgün konuşmayı bile bilmiyor.

Dans eden harflerin görüntüleri bana arkadaşlık etti. Sesli harfler kadın kıyafetleri içinde dans ediyor, sessiz harfler sahibe kostümleri içinde çalımla yürüyordu. S, X ile tango yapıyordu ve Q...

Kahretsin, Q!

Neden o harfe bu kadar çok sevgi besliyordum? Sadece cansız bir karakterdi, yine de kalbimin derinliklerinden sıcak ve kararlı bir duyguyu dışarı sürüklüyordu.

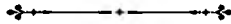
O harf bir başkasına aitti, ona layık olan birine, uyuşturulmuş bir esire değil.

Şiddetli bir mide bulantısıyla çarpıldım, uyuşuk uyuşuk akan kanımı kovalayarak hatırlamaya çalıştım.

Deri ceketli göğsümü sıkıp yüzüme doğru sıcak nefesini üfle-yince irkildim. “Bildğin her şeyi unut fahişe. Meksika’nın kötü olduğunu mu düşünüyordun? Buradaki şenlikle karşılaştırılınca orası Disneyland gibi kalır. Artık bir insan değilsin.”

Pis elleriyle meme ucumu çekiştirdi, kafamdaki sis bir kırbaç yemiş gibi bir anda dağıldı. “Birlikte geçireceğimiz her andan büyük bir keyif alacağım. Neyin geldiğini asla anlamayacaksın, hiçbir zaman iyileşemeyeceksin. Uyuşturucular yüzünden bildiğın her şeye olan güvenini kaybedeceksin. Gördüğün halüsinasyonlarla beynin parçalanacak. Seni yok edeceğim, güzel kız ve bu konuda yapabileceğın hiçbir şey yok.”

Göğüslerimden aşağı bacaklarımın arasına inerek beni sıktı. “O zaman savaş da görelim.”

Kızarmış tavuk.

Lezzetli yemek kokusu, beni uyuşturucunun neden olduğu koma halinden çıkardı ve yaşayanlar dünyasına geri dönmeme sağladı.

Uyandığım an o sis dolu dünyama geri dönmek istedim. Çünkü deri ceketli adamın kendi bileklerini kesip hücremin

duvarlarını kırmızıya boyamayı isteyecek hale geleceğime dair söylediği sözler kulaklarımda yankılanıyordu.

“Merhaba tatlı kız. Seni tekrar görmek ne kadar hoş.”

Operasyonu yürüten adam, yani uyuşturulmamı ve Paris’e giden uçağa tıklılmamı emredenle aynı kişi şiltemin kenarına oturdu. Gök mavisi gözleri Brax’ın gözlerine öyle çok benziyordu ki hayatımın ne kadar çarpıcı bir şekilde değiştiğini hatırlamama sebep oldu. Kusursuz kıyafeti ve sarı saçlarıyla, sanki Avustralya’nın bir sahilinden çıkıp gelmiş gibi görünüyordu, sadece kolunun altında bir sörf tahatası eksikti.

“İşte, oturmana yardım edeyim.” Ellerini kollarımın altına soktu ve beni beceriksizce kaldırdı. Vücudum canlanırken ağzımın kenarından akan salyayı sildim.

Gözlerim içinde tavuk, sebze ve ekmek duran tabağa kilitlendi. Düşünme yetimi kaybedeli çok olmuştu. Midem kükrüyor, binlerce aç bıçağın saldırısına uğruyordu.

Beyaz Adam gülümseyerek başını salladı. “Bu senin için. Eğer söylediğimi yaparsan.”

Kahretsin. Ne istiyordu ki? Daha ne verebilirdim?

“Esclave, sakın vazgeçme. Hayatta kal. Benim için.”

Gözlerim doldu ve Q’yu kendimden uzaklaştırdığım için hissettiğim pişmanlık beni boğdu. O sabah gelmesine asla izin vermemeliydim. Bana gösterdiği tüm ilgi ve iyilik için ona teşekkür etmeliydim. Ona sahip olmak için hayatını cehenneme çevireceğine söz veren birisi için neden gelecekti ki?

Onu neden uzaklaştırdın?

Zihnim artık odaklanamıyordu, her şey tepetaklattı.

Aniden ne kadar aç olduğumun bir önemi kalmadı, yemek

yeme fikrine dayanamadım. Kalbim boştu, öyleyse midem de boş kalmalıydı.

Beyaz Adam parmağını elimin üzerinde gezdirdi. “Düşünme. Eğer ilaçların seni ele geçirmesine izin verirsen her şey çok daha kolay olur.”

Çok sesli bir öksürük tüm bedenimi sarsarak ciğerlerimdeki oksijenin boşalmasına neden oldu. Kriz geçer geçmez yaşlı gözlerimi yukarıya kaldırdım ve gitmeme izin vermesi için adama yalvardım. “Lütfen. Ne istersen yaparım.”

Adam kasıldı ve yüzü gölgelendi. “İlk başta senden istediğim şeyi yapmamıştın. Söylemem gerek, daha önce satın aldığı şeyin geri verilmesini talep eden bir müşterim hiç olmamıştı. Neredeyse bunu kabul etmeyecektim, ne de olsa paralar ödendikten sonrası beni ilgilendirmiyor, ama Kızıl Sansar’ın çok geçerli bir sebebi vardı.”

Başımı eğerek yutkundum. Bir köle olarak ne yanlış yapmıştım? Efendime âşık olmuştum. Ona iki insanın birbiri için mükemmel olabileceğini öğretmiştim. Bunun nesi bu kadar yanlıştı?

Beyaz Adam konuşmaya devam etti. “Benden mal alan müşterilerimle oldukça yakınımdır. Bu nedenle onlarla mutlu bir ilişki sürdürmek istediğimi anlayabilirsin. Bu özel alıcı da affedilemez bir nedenden dolayı senin geri alınmanı istedi.”

Adam tırnaklarını pantolonuna sürterken sustu. “Neyi yanlış yaptığını öğrenmek ister misin?” Cevabımı beklemeden devam etti. “Müşterimiz seni bir iş anlaşması için takas etti. Ancak bu iş anlaşmasında birtakım aksilikler yaşandı.” Adam kahkaha attı. “Elbette, seni mahvetmemiz için değerinin iki katını ödeyeceğini söylemesi de son derece yardımcı oldu.”

Söylediği karmaşık cümlelerden anlamlı bir şeyler çıkarmaya

çalışarak adamın gözlerine baktım. İlaçlar zihnimi bulandırıyor, beni ölümümün sadece acısız ve çabuk olmasını umabileceğim yalın bir geçekliğe terk ediyordu.

Son çare olarak, “Fiyatım ne kadar? Kendimi satın alacağım. Sen bir işadamsın, emeğinin karşılığını ödememe izin ver,” dedim.

Q parayı bana verirdi. Bundan hiç şüphem yoktu.

Beyaz Adam ayağa kalktı ve başını geriye atarak güldü. “Artık benim için paradan daha değerlisin, tatlı kız. Görüyorsun ya, emirler çok basit.” Adamın gözleri kısıldı ve içindeki tüm insanlık yok oldu, artık bir katilin ruhuna bakıyordum. “Tamir edilemez bir hale geleceksin. Ve bizimle kaldığın kısacık zamandan sonra senin gücünün zihninde yattığını biliyorum. Fiziksel saldırıyla kırılmazsın, seni kırmanın yolu çok daha zor. Şimdiye kadar eşine benzerine rastlamadığım bir şey, ama gerçekleşmesini görmek için sabırsızlanıyorum.”

Başını eğerek gözlerimin içine baktı. Parfümünün iğrenç kokusu öğürmemeye neden oldu. Mavi gözleriyle beni parçalara ayırdı. “Benim için çalışacaksın. Söylediğim şeyi söylediğim zaman yapacaksın. Diğer kadınları döveceksin. O kadınları öyle fena benzeteceksin ki zihinleri paramparça olacak ve onların hayatını kendi ruhunda taşıyacaksın. Eğer sana söylediğim şeyi yapmazsan, itaat etmen için onları öldüreceğim.” Çenemi yakaladı, Akdeniz aksanı söylediği her kelimeyi vahşi cam kırıklarına dönüştürüyordu. “Anlıyor musun?”

Anlıyordum. Hasarlı bir insana dönüşeceğimi anlıyordum. Diğer kadınları yaşatmak için onlara zarar vermek zorunda kalacaktım.

Hayır.

Öfkeli gözlerle bakarak yüzümü adamın elinden kurtardım.

“Beni serbest bırakman için sana bir milyon dolar vereceğim. Bana bir telefon verirsen para bu akşam hesabında olabilir.”

Ve sonra Q senin bağırsaklarını sökecek ve seni canlı canlı yakacak piş herif.

Adam siyah gömleğini ve kot pantolonunu düzelterek ayağa kalktı. “Sonuna kadar bir savaşçısın. Buna saygı duyuyorum. Ama seni bir sonraki görüşümde bana karşılık verirsen, buna pişman olursun.”

Karşılık vermeyi amaçlıyordum. Benim canımı yakmalarını sağlayacaktım. Başka bir kadının aklını kaybetmesine neden olamazdım.

“Artık dolar işaretlerinden çok daha değerlisin. Emir almaya alışsan çok daha iyi olur.”

Kapıya doğru ilerlemeden önce tabağı önüme itti. “Özgür bir kadın olarak son yemeğinin tadını çıkar. Yarın bana ait olacaksın ve önünde işlerle dolu upuzun bir gün var.”

Arkasından çarptığı kapı hücremin duvarlarında yankılandı. Bedenimdeki ateş kanımda uğulduyor, beni güçsüzleştiriyor ve korkutuyordu.

Artık bir mal değildim. Bir işçiydim.

Dokuz Quincy

*Artık onu zapt edemem, beni serbest bıraktın.
Bu oynadığım bir rol değil, canavar olan benim...*

“**B**ir haber var mı?” diye sordum Frederick telefonu kapattırken.

“Hayır. Aylar önce bir bıçak dövüşünü kazanarak Sansar’ın korumalarından birini öldürdüğünden beri operasyonlardan çıkarılmış olduğunu söylüyor.”

Öfkemle savaşıyor tavana baktım. Hiddet kanımı kaynatıyor, asla huzur vermiyordu. Yapmak istediğim tek şey dünyayı bir uçtan bir uca aşmak ve yoluma çıkan herkesi öldürmekti. Kahrolası cevaplar istiyordum. İşkence edip ağzından isimler alabileceğim bir kurban istiyordum. Ama hiçbir şey yoktu.

Koskoca iki gün boyunca hiçbir şey yoktu.

Tüm telefon rehberini altüst ettiğim iki koca gün ve hiçbir şey yoktu. Rüşvetini kabul etmiş olduğum her bir kaçakçıya, her bir adama eziyet ettim, küfrettim. Ancak içlerinden *biri* bile bir şey bilmiyordu.

Tess ortadan kaybolmuştu. Hiç kimse bir şey bilmiyordu. Kimse konuşmak istemiyordu.

“Biraz daha çaba göster, Roux. Zamanımız tükeniyor.”

Frederick elindeki telefona hafifçe vurarak kaşlarını çatı. “Onu bulana kadar durmayacağını biliyorum adamım, ama kırk sekiz saattir ayaktasın. Seni fena benzeten bir migreni zar zor atlattın ve tansiyonun da havalarda uçuyor.”

Eski dosyaları karıştırmaya bir son verdim. Uyumam gerektiğini söylediği için onun kafasını koparmak istedim. Tess, Tanrı bilir hangi cehennemdeyken ve kim bilir neler yaşıyorken, sanki böyle bir seçenek varmış gibi... “Sana defolup gitmeni söylemek için enerjimi harcamayacağım, Roux.” Öfkeyle elimi salladım. “Git ve Franco’ya yardım et. Ya bir işe yara ya da git. Yapacak işlerim var.”

Aramaya devam etmek dışında bir şey yapmak için zamanım yoktu. Yalnızca intikam peşindeydim ve öldürme ihtiyacıyla doluydum.

Daha önce buraya hiçbir insanın girmesine izin vermemiştim, fakat şimdi özel bir alana sahip olmak umurumda bile değildi. Umurumda olan tek şey, Tess’i bulmaktı.

Eğer bu, sahip olduğum tüm binaları yıkmak zorunda kalacağım anlamına geliyorsa öyle de olacaktı.

Aniden ayağa kalkarak masamın üzerinde duran dosya yığınlarını aldım ve yatak odasına gittim.

İki gündür ofisten ayrılmamıştım. Etrafa dağılmış kâğıtlar ve karalanmış notlar yüzünden odalar darmadağınktı. Salonda Franco’nun denetiminde olan küçük bir ordu vardı. Güvenlik kamerasının kayıtlarına baktığımız ve siyah saçlı iki adamın asansörün şifresini nasıl çözdüğünü gördüğümüz an Tess’in kaçırıl-

masından sorumlu olan kişinin zengin bir kaçakçı olduğunu anlamıştık. Şifreyi ele geçirmişlerdi, sadece sağlam bir banka hesabı olan ve benim nasıl iş yaptığımı bilen birisi bunu çözebilirdi.

Gözlerini karartarak gün ortasında içeriye girmişlerdi ve Tess'in baygın bedenini suç ortaklarının beklemekte olduğu bodrum katına indirmişlerdi.

Özel asansörüme erişim yetkisi olan sadece iki kişi vardı; temizlik müdürü ve güvenlik müdürü. Şu anda her ikisi de sorguya çekiliyordu. Yaşanabilecek güvenlik ihlalleri yüzünden ofisi me girilmesini yasaklama zahmetine işte bu yüzden girmiştim.

Ve işin kötüsü, asansörün anahtarını ele geçirmek için kime rüşvet verilmiş ya da işkence edilmiş olabileceğini *biliyordum*, ancak Tess'in orada olduğuna dair bir kanıt bulana kadar hareket etmeye cesaret edemezdim. Eğer yanılıyorsam tüm şirket çökebilirdi. Gerçek şuydu ki şirket umurumda bile değildi ama şirketin koruması altında olan kadın umurumdaydı.

"Kahretsin."

Uyanık kalmaya çalışarak yanaklarımı tokatladım. Migrenimin neden olduğu şiddetli ağrı, tutarlı düşünmem ve görüş yeteneğimden fazlasına mal olmuştu.

Zamanımı çalmıştı.

On iki saat boyunca işe yaramaz haldeydim. Tess'in kopmuş saçlarını şırıngayla birlikte banyonun zemininde bulmak son darbe olmuştu ve kendimi kaybetmişim.

Bedenim sınırına ulaşmıştı, nihayetinde yenilmez olmadığım ortaya çıkmıştı ve eğer Frederick olmasaydı tamamen kafayı yiyebilirdim. Nefretle titriyordum, ellerimi kana bulamak istiyordum.

O pisliklere ödetmem gerekiyordu, bunu yapana kadar

durup dinlenemezdim. Ama baş ağrısı elimi kolumu bağlayarak beni işe yaramaz bir şeye çevirdi.

Fiziksel olarak lanet bir duvara çarpmıştım ve bu beni mahvediyordu.

Frederick aramalara yardımcı olmaları için ekibi topladı. Franco'ya en iyi adamlarını hazırda tutmasını emretti. Ben kararlıkta ölü gibi yatarken binlerce telefon görüşmesi yaptı, yüzlerce e-posta gönderdi.

Görüş yeteneğim beni tamamen terk etmişti ve onlara yardımcı olmaktan ziyade ayak bağı olacağımın farkındaydım. Ama Tess yerine kendime odaklanıyor olmak, bu işin dışında kalmak canımı yakıyordu. Bu yanılttı ve güçsüzlüğüme lanet ettim.

Tess'i yarı yolda bıraktım. Bir köşeye kıvrılıp ağrı kesici ilaçları şeker gibi yutarken kadınımı acı çekmek üzere o piçlerin eline bıraktım.

Frederick bir avuç ağrı kesicinin arasına bir uyku ilacı sakladığında ancak uykuya dalabildim ve migrenim üzerimdeki gücünü kaybetti.

Ama huzurlu bir uyku uyumadım, akıl sağlığımın geri kalanını da kaybettim.

Kan, kırık kemikler ve yardımım için durmaksızın haykıran Tess'in görüntüleriyle dolu rüyalar gördüm. Böyle olmasına izin verdiğim için suçlamayla dolu sesi bir bıçak gibi defalarca yüreğime saplandı.

Uyandığım an onu kaçıran pisliklerin izini sürmeye devam ettim. Ama bunu yaparken mantıklı davranmamıştım.

Zorlukla nefes alarak yatağın kenarına oturdum ve dosyaları etrafa yaydım. Şimdi başımda dikilen kimse yokken bazı ipuçları bulabileceğim dosyalardan birini açtım.

Kurtardığım tüm kızların kayıtlarıydı.

Tess ile ilgili detaylar en sondaydı.

Konu: Motosiklete binen sarışın kız

Barkod referans numarası: 302493528752445

Yaş: Yirmi ile otuz arası

Mizaç: Sinirli, kuvvetli ve saldırgan

Cinsel durum: Bakire değil

Cinsel sağlık durumu: Hastalığı yok

Sahibi için öneriler: Öfkesini kırmak için ağır cezalandırma yöntemleri önerilir. Düzgün ve güçlü fiziki aşırı ve uç noktada aktiviteler için uygundur.

Geçmişi: Yakınlarından hiçbiri hayatta değil.

Gözlerim barkod numarasına kaydı. Tess'i Avustralya'ya geri gönderdiğim zaman takip cihazını kullanarak izini sürmeye çalışmıştım, ama işe yaramamıştı. Brax'ın yanına döndüğünde cihazı çıkardığını düşünmüştüm. Çok sinirlenmiş olsam da o cihazı kesip çıkardığı için onunla gurur duymuştum, çünkü bu nerede olduğunu bilmesem bile güvende olduğu anlamına geliyordu.

Tekrar dene. Ne olacağını bilemezsin.

Aklım Tess'in gitmesine izin verdiğim güne kaydı. Bu fedakârlığı isteyerek yapmamıştım. Onu sonsuza kadar yanımda tutmak istiyordum, fakat onu parçalamak istemiyordum. Tess sahip olduğum en olağanüstü şeydi. Gerçek olabileceğini bile düşünmediğim, tek seferlik bir rüyaydı. *Ve ben bunu berbat ettim.*

Lanet olsun, umurumda değildi. Kızıl Sansar, Tess'e sahip

olurken burada boş boş oturamazdım. Sansar notunu bırakmıştı; onun peşine düşmem için bunu kasten yapmıştı. Eğer bu bir tuzaksa da umurumda değildi. Hiç kimse Tess'ten daha önemli değildi.

Yatak odasındaki komodinin üzerinde tuttuğum dizüstü bilgisayar alarak takip numarasıyla ilişkili programı açtım ve kodu girdim. Zaman kaybıydı ama kontrol etmek zorundaydım.

Bağlantı uzun sürdü ve bilgisayarı kapatmak için elimi kapağın üzerine koydum. *Gördün mü, cihazı gerçekten çıkarmış.*

Fakat sonra ekranda küçük bir harita belirdi ve gitgide yaklaşılarak şüphelendiğim, ancak uzak durulmasını umduğum bir ülkeye odaklandı.

Yoğun bir öfke tüm bedenimi ele geçirdi. Ulumak istedim. Avustralya'da bir ay kalmıştı. Lanet olası tam bir ay ve cihazı çıkarttırmamış mıydı? Ah, ne aptal ama! Ahmak. Kendi hayatıyla rulet oynarken eğlenmiş miydi bari?

Bu kadar aptal olduğu için onu öldürmek istiyordum. Onu bulmaları için adamlara mükemmel bir biçimde yol göstermişti!

Onu elime bir geçireyim, Tanrı şahidim olsun, ona bunu öde-teceğim.

Eğer şu anda önümde duruyor olsaydı, o cihazı kendim kesip çıkarır ve bu kadar aptal olduğu için Tess'in boynunu koparırdım.

En azından şimdi kanıtım vardı.

Tess'i Kızıl Sansar kaçırmıştı, bu kesindi.

O adamı mahvetmek istiyordum. İşini, parasını, tüm sevdiklerini ortadan kaldırmak istiyordum. Ve sonunda elinde hiçbir şey kalmayınca onu öldürmem için yalvarıncaya kadar ona işkence edecektim.

İşte Gerald'ın cesaretinden bu kadar nefret ediyordum.

Tess, Rusya'daydı.

“Frederick, çabuk o kıcını buraya getir!”

Ayak sesleri koridorda yankılandı ve halının üzerinde hafifledi. “Ne oldu? Ne buldun?”

Bilgisayarı yana doğru fırlattım. “Tess’in Rusya’da olduğunu teyit ettim. Gidiyoruz.” Frederick’in yanından geçmeye çalıştım, fakat beni durdurdu.

“Ama onun ekibindeki bağlantılarımıza sorduk. Tess’in tarifine uyan bir kız görmediklerini söylediler. Eğer birden içeriye dalıp ateş etmeye başlarsak işin biter, Q. İş yaptığımız diğer insanlar da peşine düşer. Bir dakika mantıklı düşün. Onun elinde olduğundan emin misin?”

Dişlerimi sıktım ve yatağın yanına geri döndüm. Moskova’da yanıp sönen kırmızı noktanın bulunduğu bilgisayarı aldım ve Frederick’in kollarına bıraktım. “Senin için yeterli bir kanıt mı?”

Şirketimin gerçekleri gizlemek ve mahvolmak üzere olmasıyla ilgili endişelenmeyi Frederick’e bırakarak Franco’yu bulmak için salona doğru sendeleyerek ilerledim.

Öfkeden oluşan lanet bir kasırga gibi hareket ediyordum.

Franco’nun koyu kahverengi saçları alnına düşmüştü ve uykusuzluk gözlerine soğuk, acımasız bir ifade getirmişti. Başını kaldırdığında yanıma gelmesi için tek parmağımı kıvırdım. Diğer çalışanların yanından uzaklaştıktan sonra, “En iyi paralı askerlerinden dokuz tanesini topladım,” diye mırıldandım. “Bir saat içinde benimle havaalanında buluş. Harekete geçiyoruz. Eğer Tess’i bulacağımız anlamına geliyorsa, önümüze çıkan her piçi öldürmek zorunda kalmak umurumda bile değil.”

Ne bir şaşkınlık belirtisi gösterdi ne de durakladı, Franco

sadece ne zaman emirlere uyması gerektiğini biliyordu. Gözleri zevkle parladı. “Evet, efendim. Havaalanında görüşürüz.”

Frederick eski moda tarzı ve cana yakın kişiliğiyle benim tam tersimdi; sakın bir hayat yaşıyordu, tatlı bir kızla evliydi ve düzgün bir evde oturuyordu. Franco’ysa, öldürme konusunda ne kadar becerikli olduğunu bildiğim için işe aldığım, benimle aynı hobilere sahip olan bir adamdı. sadece onunkiler daha kabul edilebilir bir düzeydeydi. Franco ve ben benzerliklerimiz konusunda hiç konuşmamış olsak da durumun farkındaydık. İçimizdeki canavarları ayırt etmek kolaydı. Bir beyefendi gibi görünüyor olabilirdi, sakın bir şekilde hareket ediyor, etkili ve güzel sözler söylüyordu. Ancak düzgün görünüşünün altında öfkeli bir katil gizleniyordu. Franco hak edenlerden intikam alırken asla pişmanlık hissetmezdi.

Ve bu da onu kusursuz yapıyordu.

Moskova’ya, Kızıl Sansar’ın inine gidiyor olabilirdim, ama hayatım pahasına güvendiğim silahlı adamlarla birlikte gidiyordum.

Cep telefonum çaldı. Telefonu açarken emirleri uygulaması için Franco’ya başımı salladım.

“Mercer,” diyerek arayanı tersledim.

Frederick salona geri döndü ve başparmağını kaldırarak tamamdır işaretini verdi. Göğsümdeki sıkışma biraz olsun hafifledi. *Moineau* Holding’in itibarının yerle bir olmasına izin vermesi benim için kabul etmek istediğimden çok daha önemliydi. Tüm bunlar bittikten sonra geriye kalan enkazdan neleri kurtarabileceğimizi kim bilebilirdi.

Kadınları rüşvet olarak kabul ettiğim ortaya çıktığı zaman gerçek bağlantılarım kesilecekti. O kadınları serbest bıraktı-

ğım ve onları satan kişilere savaş açtığım öğrenildiği zaman da sırtıma kocaman bir hedef tahtası çizmiş olacaktım.

“Frederick Rusya’ya gideceğini söyledi. Eğer bir şeyler yanlış giderse istihbarat servisimizin sana destek olmayacağını söylemek zorundayım. Dikkatli düşün, Quincy. Eğer korumamız altından çıkarsan sana yardım edemeyiz.”

Aynı zamanda yakın bir sırdaşım olan polis şefi bana öğüt veriyordu. Aynı adam, Tess’e karşı hissettiklerimin ne kadar derin olduğunu anlamam için beni cesaretlendirmişti. Tess’i sonsuza kadar yanımda tutmaya karar versem bile beni tutuklamayacağını söylemişti.

Bana çifte standart uygulaması hoşuma gitmiyordu, bunu hak etmiyordum.

Etmek istediğim küfürleri geri yuttum. Niyetinin iyi olduğunu biliyordum. “Aptalca bir şey yapmayacağım, Dubois.”

Polis şefi güldü. “Buna bir an için bile inanmıyorum. Ama durumu sana bildirmek zorundaydım. Sadece... sadece bir kadının yüzünden hayatını tehlikeye atmayacağına söz ver.”

Kapatma tuşunun üzerindeki parmağım seğirdi. “O sadece bir kadından çok daha fazlası, Dubois.” *O benim hayatım.*

Polis şefi içini çekinceye kadar sessizlik hüküm sürdü. “Bu durumda desteğimize sahipsin. Eğer gazetelerde neler yaptığına dair bir şeyler yayınlanırsa ya da yayınlandığı zaman elimden geldiğince onları susturmaya çalışacağım.”

“*Merci.*” Karşı taraftan başka bilgece saçmalıklar gelmeden önce telefonu kapattım. Böyle bir zamanda bilgelige ihtiyacım yoktu. Yarı otomatik bir tabancaya ve bir roketatara ihtiyacım vardı.

Hızlı aramadaki numarayı tuşlayarak G650 özel jetimi

uçurmak için hazırda bekleyen Hans'a telefon ettim. İlk çalışta telefonu açtı.

"Moskova'ya bir uçuş planı hazırla. Altmış dakika içinde gidiyoruz. Yakında görüşürüz." Odanın içindeki kargaşayı izlerken telefonu kapattım. Kısa bir süre sonra hepsi bitecekti ve Tess benimle birlikte güvende olacaktı. O an şimdilik çok uzak görünüyordu. Onu tekrar yatağымda görene kadar bir daha insan gibi hissedebileceğimi sanmıyordum.

Telefonum çaldı. Otomatiğे bağlanmış gibi cevap verdim. "Quoi?" Ne var?

"Efendim, lütfen bazı haberler verin. Herhangi bir şey! Onu buldunuz mu?" Suzette'in tatlı sesi, telefonun diğer ucundan panik dolu geliyordu. Dün ona söylediğim için pişmandım. Akşam yemeği için herhangi bir talimat vermediğim konusunda söylenerek Tess ile birlikte eve gelip gelmeyeceğimizi sorarak beni gafil avlamıştı.

Bir anda tepem attı ve Tess tehlikedeyken, o akşam ya da başka bir akşam elbette eve gelmeyeceğimi söyledim. Bu da birçok soruna neden oldu.

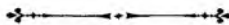
"Çalışmama izin vermen gerek, Suzette. Onu geri aldığım an seni arayacağım."

Telefonun diğer ucundan burun çekme sesi geldi. "Onu bul ve o pisliklere günlerini göster. Tess bize ait. Onu hemen bul."

Konuşamadım, boğazım düğümlemişti.

Tess hepimizin hayatına dokunmuştu ve eğer geri dönmezse hepimiz mahvolurduk.

Söyleyebileceğim bir şey yoktu. Söylemek istediğim bir şey... Sadece homurdandım ve telefonu kapattım.

Yarım saat sonra havaalanının özel kanadına park ettik. Kapıyı açmak üzere harekete geçeceğim an duraksadım. Frederick'e dönerek, "Gereğinden fazlasını yaptın, Roux. Eve, Angelique'in yanına git," dedim. Minnettarlıkla omzuna vurdum. Sahiden de eğer o ilk öğleden sonra yanımda olmasaydı, ne yapardım bilmiyordum. Migrenim beni aciz bırakmışken Frederick dünya çapında bir insan avı düzenlemişti.

"Ben de geliyorum. Soru ya da tartışma yok." Frederick gülmüsed. "Sana söylemiştim, seni küçük parmağında oynatan kadınla tanışmak istiyorum."

Başımı salladım. "Ne olacağını bilmiyorum. Senden daha fazlasını bekleyemem."

Frederick camdan dışarıya bakarak başını salladı. "Biliyorum. Ama sen de benim için aynısını yapardın. Kendimi senin yerine koyuyorum ve orası son derece acı verici bir yer, Q. Angelique'i seviyorum, on yıldır birlikteyiz ve aniden onsuz kalma düşüncesi... Bu dayanılmaz."

Huzursuzca kıpırdandım. "Bu yüzden ona gitmelisin. Eve dönememe sebebin olmak istemiyorum."

Arabanın içi öfkesiyle dolarken Frederick'in alnı kırıştı. "Geliyorum dedim. Kapa çeneni."

Yapabileceğim başka bir şey yoktu. Onu korumayı denemiştim, bu onun savaşı değildi, ama tartışarak zamanımı ya da kaynaklarımı boşa harcamayacaktım. Omuzlarımı silktim ve arabadan indim.

Uçağın merdivenlerinin yanında dikilen Franco, sırtarak beni bekliyordu. "Endişelenme. Sana kafa tutacak kadar güçlüydü. Onu kaçıranlara kafa tutabilecek kadar da güçlüdür."

Kederle asılan yüzüme gururlu bir gülümseme yayıldı. "O

tanıdığım en güçlü kadındır.” Tess’i kırbaçladığım, becerdiğim zamanların anıları kanımı kaynattı. Ona yaptığım onca şeye rağmen asla kırılmamıştı. Güçlü kalacağına dair inancımı korumak zorundaydım.

Franco’ya başımı salladım ve uçağın içine girdim. Arka tarafta dokuz adam, yani acımasızlık, güç ve şiddetten oluşan klonlanmış bir ordu kalkışa hazır bir halde kemerini bağlamıştı. Siyah takım elbiseler, siyah kravatlar ve beyaz gömlekler; lanet olası James Bond’un tüm oyuncularını benim emrimdeydi.

Koltuğuma otururken tek bir şey aklıma geldi. *Tess’in savaşmamasından korkmuyorum, çok fazla savaşmasından korkuyorum.* Eğer Kızıl Sansar’ın elindeyse uzun süre tek parça halinde kalamazdı, özellikle de bu bana karşı yapılmış bir intikam hareketiyse...

İçimdeki canavar öldürme ihtiyacıyla çılgına dönünce ellerimin altındaki kolçakları kavradım.

“Onu zamanında bulacağız, patron.” Franco meslektaşlarının yanına gitmek için koridordan geçerken hafifçe omzuma vurdu.

İyimser olan parçam -ya da gerçekçi diyelim- çok da emin değildi. Gerald’in neler yapabileceğini biliyordum. Onun ahırlarından, işkence ve tecavüzleriyle ilgili sayısız hikâyeye duyacak kadar çok köleyi kurtarmıştım.

Tess’in onun pençelerinde olduğunu düşünmek tenimi karıncalandırdı. Bunları düşünmemek için kendimi zorladım. Hiçbir şey yapmadan oturmaktan, avlanmıyor olmaktan, hareket etmemekten nefret ederek koltuğumda kıpırdandım.

Hans kapının önünde belirdi. Takım elbise giymişti ve önünde altın kanatların işlenmiş olduğu bir şapka takmıştı. Onu

gördüğüm an, “Bizi hemen havalandır,” dedim. “Bir an önce Rusya’da olmak istiyorum.”

Hans başını eğdi, açık kızıl saçları şapkasının kenarlarından dışarı çıkmıştı. “On beş dakika içinde kalkış yapma yetkim var efendim. Uçuş planımız onaylandı. Tahminen üç buçuk saat sonra orada olacağız.”

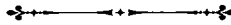
Üç buçuk saat çok uzun bir süreydi ama işe yaramak zorundaydı.

Tess, hayatta kal. Hayatta kal kahrolası, yoksa hayaletinin peşine düşer ve beni bıraktığın için seni kırbaçlarım.

İçimdeki hayvan sakinleşmemiştir. Hızla koşmak, Tess’i kaçırmış olan adi herifleri bulmak ve avlamak istiyordu. Pençelerimle o adamların bağırsaklarını deşmek ve kanları elime bulaşınca kahrolası aya doğru ulumak istiyordum.

İçimi çekerek gözlerimi kapattım ve stres düzeyimi kontrol altında tutmaya çalıştım. Ama motorlar çalışıp da uçak pistten ayrılırken ateşe hazır bir sapan kadar gergin kaldım.

Ve Tess’i buluncaya kadar da o halde kalacaktım.

Uçağımız yere indi ve merdivenlerin önünde bizi iki tane siyah minibüs karşıladı. Koruma ordusunun yarısı bir tanesinin içinde kaybolurken adamların geri kalanı ve Franco benimle birlikte geldi.

Moskova fazlasıyla soğuk olsa da ne binaların tepesinde kar vardı ne de yollar buzlanmıştı. Ama lanet olası rüzgâr hançer gibi bedenime saplanıyordu.

Akşamın karanlığı havaalanındaki projektörlerle ve büyük bir ayın ışığıyla aydınlanıyordu.

Rusya'ya sayamayacağım kadar çok kez gelmiştim, ama hiçbir zaman oyalanmamıştım. Bu ülkeyle ilgili bir şey hoşuma gitmiyordu. Ve bu şey turistlerin görmesine izin verilen güzellikler ve hoşluklar değildi.

Hayır. Rusya'yı sevmiyordum, çünkü karanlığın içinde birçok günah, benim de işlemiş olduğum ve defalarca işlemek istediğim günahlar barındırıyordu. Eğer şeytanlarım uzaktaysa, kendimi kontrol edebiliyordum. Ve Rusya ahlaksızlığı açık kollarla karşılıyordu. Daha önce kendi psikanalizimi hiç yapmamıştım. Fakat sadizme bağımlı olduğumu biliyordum ve Rusya da baştan çıkarıcıydı.

Böyle bir yerde yaşayacak kadar güçlü değildim.

Minibüs yarı boş sokaklarda ilerlerken kimse konuşmadı. Ayın altında kayarak ilerliyor, sokak ışıklarının yanında seyreliyor ve küçük, sevimli dükkânların önünden geçiyorduk. Gerald Dubolazov'un krallığına yaklaştıkça minibüsün içindeki atmosfer de yoğunlaşıyordu. İşadamlarından vahşi avcılara dönüşmüş-tük ve ben bir daha evcilleşmek istemiyordum.

Evrak imzalamaya ya da gevezelik yapmaya gitmiyorduk. Âşık olmaya başladığım bir kadın için savaşılmaya gidiyorduk. İşimin batmasına ve tüm servetimi kaybetmeme neden olabilecek bir kadın için. Onu el değmemiş bir şekilde geri alabilirsem hepsinden anında vazgeçerdim.

İçimdeki canavar hırladı ve ruhumu parçaladı. Karanlık dalga dalga yükseldi ve artık onunla mücadele edecek gücüm kalmadı. Bundan sonra içimdeki karanlığı tamamen bastırmam imkânsızdı. Ama umurumda değildi.

Bu parçamı kabullenmek hoşuma gitti. Hayatımda ilk defa özgür olmak hoşuma gitti.

Doğru düzgün uyku uyumadan, hatta bir şey yiyip içmeden devam etmeme rağmen hızımı artırdım. Tess'i bulabilecek kadar güçlüydüm, ancak sadece içimdeki canavarı kucaklarsam...

Sonuçlarıyla daha sonra yüzleşecektim.

Minibüs son köşeyi dönerken tekerleklerden tiz bir ses çıktı. “Bu mu patron?” diye sordu Franco’nun adamlarından biri so-kağa park etmek için yavaşlarken. Karşımızda görkemli bir otel yükseliyordu. Tipik bir Rus güzelliği şeklinde tasarlanmış olan otel gecenin içinde parlayan bir yakut gibiydi. Pencere kenarlarındaki ve alçıpanlardaki kırmızı renkler, tıpkı boyandıkları gündeki kadar iyi görünüyordu. Uçuk pembe kuleler lanet bir peri tarafından süslenmiş kapkeklere benziyordu.

Bu projeyle gurur duyuyordum, ancak onu geriye hiçbir şey kalmayınca kadar çıplak ellerimle yıkmak istiyordum. Eğer Gerald, Tess’i incitmişse bunu yapacaktım. O piç içindeyken binayı havaya uçuracaktım.

“Evet,” dedim pencereden dışarıya bakarak.

Sokakta kimse yürümüyordu, bizi rahatsız edebilecek kimse yoktu. “Gidelim,” diye mırıldandım Franco’ya bakmak için koltuğumda dönerken. Çoktan hazırlanmıştı, öne eğilmiş bir şekilde dururken kaslarındaki gerginlik elle tutulabilecek kadar belliydi.

Gözleri benimkilerle buluştuğu an bekleyen avucuma yarı otomatik bir tabanca bıraktı ve bileğime radyo kontrollü bir saat taktı.

“Frekans ayarlandı, tek yapmanız gereken konuşmak. Böylece ekip sizi duyacak.” Hemen sadede geldi, ceketimin iç cebine fazladan birkaç şarjör yerleştirdi ve yanındaki siyah çantanın içinden keskin bir av bıçağı çıkardı. “İçerideki herkesi öldüre-

bilecek kadar merminiz var, ama bıçak da üzerinizde olsun, ne olur ne olmaz.”

Başparmağımı keskin bıçağın üzerinde gezdirdim. Üzerime garip bir pus sindi, beni minibüsün içinden çıkararak karanlığa doğru fırlattı.

Franco kavga esnasında bıçak taşımaktan nefret ettiğimi biliyordu. Silahlar insan olarak kalmamı sağlıyordu, birinin canını alırken olaydan uzak kalabiliyordum. Ama bir bıçak? Bıçak içimdeki canavara hitap ediyordu. Bıçağı bir düşmanın göğüs kafesinin içine sokma ve kalbini parçalama düşüncesi karşısında ağzım sulanıyordu. Onlara yakın olmak, bunu onlardan benim aldığımı bilerek son nefeslerini hissetmek. Beni son derece sertleştiriyordu ve beynimi canavara dönüştürüyordu.

Beni ayartan şey enfesti, zihnimi acımasız bir güçle dolduruyordu. Ellerim Sansar Gerald'ı yok etme ihtiyacıyla titriyordu. Eğer bunu yaparsam geri dönüşü olmayacaktı. Tess'in öldüğünü kabul etmiş olacaktım ve sadece kendi geçim kaynağımı ve sayısız özgür köleyi değil, aynı zamanda akıl sağlığımı da feda etmiş olacaktım.

Yirmi sekiz yıldır kendimle savaşıyordum. Sadece bir adam, bir canavarın vahşiliğine sahip olmayan bir insan olabileceğime inanarak kendimi tüketmiştim. Eğer şimdi kendimi serbest bırakırsam her şey biterdi.

Başka seçeneğin yok. Karanlığı kucakla, gerçeği kabul et.

Dişlerimi sıkarak bıçağı pantolonumun belinin arkasına soktum. Bıçak elimden çıkar çıkmaz tekrar normal bir şekilde nefes almaya başladım.

“Ne istediğimi biliyorsun.” Artık sesim bir insanınkine benzemiyordu.

Asla insan olmamışım gibi de davranabilirdim. Düşmanlarının kanında banyo yapmak arzusuyla yaşayan bir yaratıktan fazlası değildim. Daha önce bencilce ihtiyaçları ya da birini bıçaklama arzusunu hiç bu denli yoğun hissetmemiştim.

Franco başını salladı. “Ne yapacağımı biliyorum. Endişelenmeyin, arkanızı kollayacağız ve rahatça dışarı çıkmanızı sağlayacağız...” Gözlerini tekrar bana çevirmeden önce bakışlarını kaçırdı. “Bakin, eğer bir şeyler ters giderse, bir adam var...”

Elimi kaldırarak Franco’nun sözünü kestim. “Bilmek istemiyorum. Hiçbir şey ters gitmeyecek. *T’as compris?*” Anladın mı?

Franco zorlukla gülümsedi. “Elbette, ama...” Dudaklarını sıkıca kapattı. Gözlerimden kaçınarak Frederick’e bana verdiği bıçağın aynısıyla birlikte bir de silah uzattı. “Bunları muhtemelen kullanmayacaksın ama silahlı olman daha iyi.”

Frederick yüzünü buruşturdu. “Yıllardır Q ile çalışmayı ve ellerimi temiz tutmayı başardım. Fakat kirletmek zorunda kalırsam da bundan iğrenecek biri değilim.”

Franco gülümsemesine rağmen beden dili sinirlerimi bozuyordu. Aklında bir şey vardı ve ağzındaki baklayı bir an önce çıkarsa iyi olurdu.

Gözlerimi kısıtım. “Konuş Franco. Ne söyleyeceksen söyle.”

Gözlerini kaçırmadan önce ters ters baktı. “Sadece katillerle ve uyuşturucu satıcılarıyla dolu bir binaya girip de Tess’i orada bulamamaktan endişeleniyorum. Bu durumda sonraki adımımız ne olacak?” Sesini sadece benim duyabileceğim şekilde kısıtı. “Efendim, peki ya kaçarsa... Başkaları onu ele geçirirse?”

Lefebvre’nin Tess’in bacaklarının arasına zorla girmeye çalıştığı o an gözlerimin önüne geldi. Bu lanet görüntüden hiç kurtulamayacak mıydım? Onu bir tecavüzcünün kollarına

koşmasına neden olacak kadar incitmiş olduğum için kendime karşı hissettiğim nefret beni mahvediyordu.

Parmaklarımı öyle bir sıktım ki tabancanın tetiğine bastım. Neyse ki içerideki herkesin şansına, tabancanın güvenliği açıldı.

“Ona kaçması için fırsat vermeyecekler. Orada olacak.” *Olmak zorundaydı.* Aksi takdirde başka nereye bakacağımı bilmiyordum ve bu ödümü patlatıyordu.

Franco başını salladı. “Doğru. Bu şerefsizi benden daha iyi tanıyorsunuz.” Doğruldu. “Hadi, artık şu eğlenceyi başlatalım, tamam mı?”

Başımı sallayıp kapıyı açtım. Franco adamlarıyla konuştu. “Alfa ekibi benimle. Beta ekibi Dean ile birlikte ve Charlie takımı, siz de Vincent ile birliktesiniz. Millet, emirleri aldınız. Hayatta kalmak istiyorsanız o emirlere dikkatle uyun.”

Franco’nun adamları minibüsü boşaltırken, Frederick araçtan inerek yanıma geldi. Dişlerine kadar silahlı olan ve silahlarını kana bulamak uğruna ölen adamlar gölge gibi hareket ediyordu.

Franco en önde ilerlerken kimse konuşmadı. Ondan gelen birkaç işaretin ardından biz de harekete geçtik. Ekibin yarısı gecenin içinde buharlaşmış gibi karanlığa karıştı. Diğer yarısıysa Sansar’ın otelinin güzel mimarisine yapıştı. Benim de payımın bulunduğu, ruhsatlarıyla izinlerini düzenlediğim otel... Bana rüşvet olarak iki köle vermiş olan otel...

Kurtardığım her kızın adını çok iyi hatırlıyordum.

Sophie ve Carmen bu bina için verilmiş olan teminatlardı. Polonyalı ve İngiliz olan kızlar neredeyse ölene kadar dövülmüş-tü ve yaşadıkları şeyler yüzünden ikisinin de bir daha doğru düzgün yürüyebilmesi mümkün değildi.

Damarlarımda çoktan kararmış bir şekilde akan kanım

öfkeyle kabardı. Düşmanım olan kişiye acıdım, bu geceden sonra ölümlerin çetelesini tutacaktım.

Her kata gülle fırlatmak ve oteli moloz yığını haline getirmek istiyordum. Lanet Rus piç!

Saliseler içinde Franco'nun ekibi dağıldı ve geri kalan yolda rahat bir şekilde ilerlememiz için Frederick ve beni yalnız bırakarak akşamın içine gizlendi. Küçük yarı otomatik tabanca ceketimin iç cebinde büyük bir ağırlık yapıyordu ve her adım atışımda bıçağın ucu kıcıma batıyordu.

Her hareket farklı hissettiriyordu: Daha akıcı, daha pürüzsüz. Artık bedenimin sahibi ben değil, içimdeki canavardı.

"Hâlâ bir insanmışsın gibi davran adamım. Beni incitmeyeceğini bilmeme rağmen ödümü patlatıyorsun."

Tabancasını ceketinin cebine saklamış ve daha düzgün görünebilmek için saçını geriye yatırmış olan Frederick'e bir bakış attım.

"Neden bahsettiğini bilmiyorum," diye homurdandım.

"Elbette bilmiyorsun. Ama sana söylüyorum, gevşe ve keyifli şeyler düşünmeye çalış. Gözlerin vahşet saçıyor."

Kelimeler sadece oyalanmaya neden olurdu ve ben hiçbirini istemiyordum. Öfkeyle bakarak ilerledim ve ana girişe doğru yöneldim. Sokakta taksiye binen bir çift vardı, bavulları kaldırımında duruyordu.

Biz içeriye girerken kapıcı kısa bir selam verdi. Pantolonunun içindeki bıçak yüzünden sırtım dimdik duruyordu ve Tess'i bulmak için binayı parçalamaya başlamak isteyen ellerim birer yumruğa dönüşmek için sızlıyordu.

Burada olmak zorunda. Olmak zorunda.

Otelin lobisi rönesans döneminden fırlamış gibiydi. Parşömenler ve altın varaklar... İddialı ve gösterişli...

Normal davranmaya çalışarak otelin kapıcısını inceledim. Özel çardaklara ve itinayla düzenlenmiş oturma köşelerine dikkat etmedim, çalan piyanonun yumuşak sesini dinlemedim. Eğer beni Gerald'a götürmezse ilk kurbanım olacak olan adama odaklandım.

“Buraya patronunu görmeye geldim. Ve sen, kahrolası bir randevum olup olmadığını sormadan önce söyleyeyim, randevum yok ve randevuya ihtiyacım da yok. Adımı söyle. Beni kabul edecektir.”

Yaşlı kapıcı yarım çerçeveli gözlüğünün altından bana baktı. “Kim olduğunu biliyorum. Ve patronum siz gelir gelmez sizi yukarıya çıkarmamı söyledi.”

Şaşkınlığımı göstermedim. Bu bir zayıflık belirtisi olurdu, o anda zayıf falan değildim. Hazırdım.

“Yolu göster.”

Adam bana bir kart uzatarak çatı katına giden asansörü işaret etti. “Buyurun. Toplantınızı bölmemem emredildi.” Adam alayla gülümseyince suratına bir yumruk patlatmak istedim.

Frederick kolumu çekerek adamı kurtarmaya geldi. “Harika. Gidelim.” Elimdeki kartı çekti ve beni asansöre doğru çekestirmeye başladı. “Etrafı kırıp dökmeye başlamadan önce kapalı kapılar ardına geçmemizi bekle Q.”

Anladığımı göstermek için başımı salladım ve onu asansöre doğru takip ettim. Kapılar kapanmaya başladı ve Franco birden yanımda belirdi.

“Görebildiğimiz kadarıyla her yer temiz. Asıl takviye kuvvetlerini çatı katında tuttuğunu düşünüyorum. Alfa ekibi gelene kadar beklememizi öneriyorum.”

Kahrolası binayı çıplak ellerimle parçalamadığım için şanslıydılar. Daha fazla beklemek mi? Hayatta olmazdı.

Asansör yükselmeye devam ederken cevap vermeye zahmet etmedim. Göğüs cebime uzandım ve silahımı çektim.

Frederick ihtiyatlı gözlerle bana baktıktan sonra o da aynı şeyi yaptı. Franco ceketinin içindeki kılıftan iki tabanca çekti. Birbirimize kafa salladık, ardından açılacakları anı bekleyerek kapılara doğru baktık.

Silahlardaki güvenliğin kapandığını gösteren üç klik sesi bir an için beni yatıştırdı.

Az kaldı. Dayan Tess.

Asansörün durduğunu belirten yumuşak zil sesi bedenimdeki tüm kasların titremesine neden oldu. Gerilmiştim, silahlıydım ve katliam yapmak için hazırdım.

Kapılar kayarak açıldı. Çömeldik ve dikkatle ilerlemeye başladık.

“Seni yirmi dört saat önce bekliyordum, Mercer. Yeteneğini kaybediyorsun.” Salona girdiğimiz anda Gerald gülmeye başladı.

Tabancanın içindeki tüm mermileri adamın üzerine boşaltma arzusuyla savaşıarak donup kaldım.

Çatı katı beş yüz metre kareden oluşan saf bir kalite örneği idi. Sadece oteldeki odaların bulunduğu katların planını yapmamıştım, aynı zamanda aydınlatma, duvar renkleri ve duvar kağıtları konusunda çok şey bilen bir iç mimar tutmuştum.

Burası içinde yaşayan lanet pislik tarafından lekelenmiş olan mükemmel bir yerdi.

Gerald yıpranmış büyük bir koltukta oturuyordu, elinde bir kadeh likör vardı. Canı sıkılmış bir iş ortağının sayesinde, eski bir kurşun yarası yüzünden protez bacağı garip bir şekilde bir tarafa kaymıştı.

Pembe kafa derisi ve bir tutam sarı saçlı iğrenç yüzüne ya da

yanaklarındaki çirkin yara izlerine bir katkıda bulunmuyordu. Bir ayyaş olduğunu belli eden burnu, kırmızı ve kocamandı. İri göbeği üzerindeki şal desenli saçma gömleğinin düğmelerini geriyordu. Gözleri sulanmıştı ve neredeyse ölecekmiş gibi görünüyordu ama bu hastalıklı görünüşüne rağmen imparatorluğu üzerindeki otoritesi büyüleyiciydi.

“Nerede o?” diye hırladım.

Gerald’ın oğlu ortaya çıktı. Kalbim yoğun bir nefretle doldu ve onu tekrar vurmak istedim. Tess’i incittiği zaman üzerinde olana benzer bir tulum giyyordu, sadece bunun rengi korkunç bir sarıydı. Gülümsediği zaman altın kaplı dişi parladı ve beni selamlamak için elindeki bastonu salladı.

“Hoşça kal hediyen için sana teşekkür edememiştim aşağılık herif. Sana iyiliğinin karşılığını ödeyemeden önce köpeğin beni dışarı attı.” Franco’yu işaret etti. “Vurulduğumda beni tekmelemenin bedelini ödeyeceksin. Beni tekmeleyebilmenin tek yolu buydu. Eğer bacağımdan kan fışkırıyor olmasaydı seni anında öldürürdüm.”

Franco alayla güldü. “Ben sana vurduktan sonra altına pislerken bu kadar sert görünmüyordun.” Gözlerini kısarak öne doğru eğildi. “Sana tekrar vurmama ve koşup babacığına ağlamaya ne dersin?”

Odanın içindeki şiddetin, tehdidin tadını alarak zorlukla yutkundum.

Adam öne doğru atıldı ama ben vaadini yerine getirmesi için Franco’ya bir şans vermedim. Adam bir tokattan çok daha fazlasını hak ediyordu. Yumruğum adamın çenesiyle buluşarak sessiz odada yankılandı. Parmaklarımda başlayan zonklama koluma doğru yayıldıysa da günlerdir ilk defa işlerin nihayet istediğim gibi gittiğini hissettim.

“Eğer bir daha yanımıza yaklaşacak olursan seni sadece sakat bırakmam, içindeki organların yerlerini değiştiririm.”

“Yeter!” diye bağırdı Gerald elindeki kadehi kafama fırlatarak.

Ona doğru yaklaşırken başımı eğdim. “Nerede olduğunu söyle. *Je ne le redemanderais pas.*” Tekrar sormayacağım.

Gerald kahkaha attı, her haykırışıyla birlikte iri göbeği sallanıyordu. “Ben nereden bileyim?” Gözlerindeki neşe anında nefrete dönüştü. Çattığı kaşlarının altından öfkeyle bakarken koltuğuna biraz daha yayıldı. “Sana verdiğimiz hediyenin tadına bakmak istediği için tek oğlumu vurdun. Pek de misafirperverce bir davranış değil.”

Sertçe sıkıttığım çenem ağrımaya başladı ama hareket etmedim, konuşmadım. Lanet olası küçük herifin konuşmasına izin verdim. Ne kadar çabuk bitirirse, ben de Tess'i o kadar çabuk geri alabilirdim.

“Onu kendim kullanmayı planlamıştım, ne de olsa kahrolası büyük Q Mercer onu evcil bir hayvan gibi yanında tutuyordu, böylesine bir ikramiyeye konduğuna göre o sürtükte özel bir şeyler olmalıydı.”

İrkildim ve elimdeki silahı Gerald'ın şişman boynunu sıkıttığımı hayal ederek sertçe kavradım.

“Fakat çok daha iyi bir anlaşma ortaya çıktı.”

Karşımdaki piçin üzerine atılmak ve boğazını deşmek ihtiyacıyla bacaklarım kasıldı. Sesim nefretle yankılandı. “Zamanımı boşa harcamayı kes.” Silahımı kasıklarına doğru çevirdim. “Nerede o, Dubolazov?”

Gerald cevap vermeden önce güldü ve hırıltılı bir sesle soludu. Bu, benim kılıbık arkadaşım, artık seni ilgilendiren bir mesele değil. Sır tutmayı severim. Bunu artık seninle iş yapma-

yacağımın ilanı olarak düşün.” Bir kenara büzülmüş olan sersem oğluna baktı. “Sonuçta oğluma ciddi bir şekilde zarar veren adamla iş yapamam, değil mi?”

Üzerime bir şey çıktı. Normalde mücadele edeceğim soğuk ve uğursuz bir şey. Duygularımı bastırmaya bir son verecektim ama yapmadım. Dönüşümün gerçekleşmesine izin verdim ve elimdeki silah biraz daha ağırlaştı.

Eğer bana verecek bir şeyi yoksa onu öldürmeyeceğimi mi sanıyordu?

Dubolazov ne düşündüğümü anlamış olacak ki yutkunurken gözlerinde bir korku ifadesi belirdi. “Beni öldüremezsin. Yoksa şirketin yok olur. Eğer bir daha bana ya da oğluma bakacak bile olursan seni mahvederim.”

Omuzlarımı silktim. Gerçekten de umurumda değildi. Umurumda olan tek şey, Tess’i bulmak ve ona elimden geldiğince iyi bir hayat vermektir.

Arkamda bir hareketlenme oldu ve Franco bağırdı. “Olduğunuz yerde kalın. Sadece konuşuyoruz, çocuklar. Aletlerinizi dışarı çıkarmanıza gerek yok.”

Omzumun üzerinden kime nişan almaları gerektiğine karar vermeye çalışarak silahlarını sallayan üç korumaya baktım. En büyük tehdidin ben olduğuma karar vererek Franco’nun ve Frederick’in, onlara nişan almış olmasına rağmen namlularını bana çevirmişlerdi.

Tek kaşımı kaldırarak silahımı havaya kaldırdım ve parmağımın ucunda sallandırdım. “Sorun yok. Sadece küçük sohbetimizi sonlandıracağız ve sonra da gideceğiz.”

Elimdeki silahı bir masanın üzerine bırakıp öne doğru ilerledim kimse hareket etmedi.

Gerald öfkeyle bakmaya devam ettiyse de adamlarına beni öldürmelerini emretmedi.

Onu yakalama mesafesinde durarak gülümsedim. “Demek sırrını mezara götürmek istiyorsun, Dubolazov.”

Bir şans.

Tess’in yerini söylemesi için son bir şans. Sonra ona merhamet edecektim. Yürüyüp gidecektim. İçimdeki canavarı hapsedecek ve onu öldürmeyecektim.

Gerald yüzüme votka kokusu savurarak öne doğru eğildi. “Senin gibi lanet bir pislige hiçbir şey söylemeyeceğim. Bizlerden biri gibi davranıyorsun ama sen malları serbest bırakıyorsun. Kırmak için zaman harcadığımız köleleri, kahrolası küçük vajinaları eskiyinceye kadar bize ait olan kadınları. Canın cehen-neme, Mercer. Burada işimiz bitti.” Kısık bir sesle tısladı. “Umarım çoktan ölmüştür.”

İçimdeki şalter attı ve harekete geçtim.

Pantolonumun içindeki bıçağa uzanırken zaman yavaşladı. Bıçak ortaya çıkıp kolum ileri savrulurken ve soluk borusu keskin metalin altında kırılırken ağır çekimde hareket ettim.

Heyecan, rahatlama ve hazla dolarak gülümsedim. Gerald’ın yaşananlar karşısında şaşkınlıkla gözlerini kırıştırtmasını seyrederken gülümsedim.

Öyle hızlı hareket ettim ki boğazından kanlar fışkırmaya başlaması bir süre aldı.

“Hayır!” Gerald’ın oğlu üzerime atladı.

Silah sesleri yankılandı ve sıcak bir şey koluma isabet etti. Franco haykırdı ve Frederick bağırdı. Gerald’ın oğlu kaburgalarımaya yumruk attı ama etli elleri bıçağımla eşdeğer değildi.

Onu böbreklerinden bıçakladım ve bıçağı büktüm.

Korkmayı, ellerime bulaşan sıcak kanı ve kurbanımdan gelen ölüm seslerini sevdiğim için kendimden nefret etmeyi bekledim, fakat bir kez olsun özgürdüm.

Karanlık bir zevkle ürperdim.

Cinayet.

Hızlı bir şekilde yeni hobim haline geliyordu.

Üzerimde kıvranan kanla kaplı bedeni bir kenara iterek ayağa kalktım. Kaçakçılık işinde yer alan piç kurularını öldürerek Tess'in dileğini onurlandırdım.

Bir babayı ve oğlunu öldürdüm.

Ben öldürdüm.

Ve içimdeki canavar buna bayıldı.

Babamın canını alışımin anısı burun deliklerimi doldurdu. Boşalan bağırsaklarının kokusu, kanının ve beyninin keskin tadı... Hepsi karışarak vahşi parçama hitap eden ve kötülerin katili olmakla gurur duymama neden olan iğrenç bir parfüme dönüştü.

Duyularım yavaş yavaş geri döndü. Kolum alev alev yanıyordu. Boynumu çevirerek ceketimdeki deliğe parmağımı soktum ve altındaki yarayı kurcaladım. Harika.

Vurulmuştum.

Ceketime uzanan Frederick birden yanımda belirdi. "Ah, kahretsin. Ne kadar kötü?" Ben onu uzaklaştıramadan ceketimi alıp çıkardı.

"Endişelenme. İyi olacağım." Mermi kolumu deşip çıkmıştı. Son derece temiz ve düzgün bir yaraydı. Hatta çok fazla acıtmıyordu.

Bir yığın cesedin yattığı girişe doğru baktım. Beyaz zemin kan gölüne dönmüştü.

Franco gözlerime baktı. “Beş ölü. Dördü silahla, biri bıçakla.” Oradan çıkmamız için işaret etti. “Gitmemiz gerek. Buraya gelmek üzere olan kim bilir daha kaç koruma vardır.”

Garip bir sersemlik hissederek başımı salladım. “Bu yerin tamamını arayana kadar hiçbir yere gitmiyoruz.” Silahımı almak için uzandığımda kolumda hissettiğim ani acı karşısında çenemi sıkarak yatak odalarının bulunduğu tarafa yöneldim. “Dağılın. On dakika içinde burada buluşuruz.”

Hızımı artırdım ve arkamızda bıraktığımız cesetlerle ürkütücü sessizliğe aldırmamaya çalışarak uzun koridordan koşarak geçtim.

Gerald’ın özel konutunda genellikle üç ya da beş koruması olurdu. Birkaç yıl önce neden etrafını bir koruma ordusuyla çevirmediğini sorduğumda tarzını mahvettiklerini söylemişti. Bu yüzden yalnızdık. Şimdilik. Bir süre daha yalnız kalmamızı umuyordum.

Parmağımı tetiğin üzerinde tutarak her bir odayı teker teker aradım. Tecavüzcü ve katil bir gangster yerine ciddi bir aristokrat için hazırlanmış olan salonları ve yatak odalarını gezdim.

Ama sadece boşluk buldum. Kadınlar yoktu. Tess yoktu.

Dolapları açtım, yatak altlarına baktım, hatta orijinal planlara eklenmiş gizli bir oda var mı diye altlarına bakmak için parkeleri bile söktüm. Ama hiçbir yerde bağlanmış ve korkmuş bir kadın bulamadım. Hiçbir mücadele izi yoktu. Tess’ten hiçbir iz yoktu.

Dairenin tamamını aradıktan sonra asansörün yanında Franco ve Frederick’le buluştum. “Bir şey var mı?” Üç çift göz bir çiftten çok daha iyiydi. Özellikle de ben vurulmuşken. *Lütfen bir şey bulmuş olsunlar.*

Frederick başını eğdi. “Hiçbir şey yok.” İçini çekerek, “Ama bu, Tess’in bu binada olmadığı anlamına gelmez,” diye ekledi.

Daha iyi bir fikrim vardı. Telefonumu çıkararak Tess’i ilk kez takip ettiğim siteye girdim ve kırmızı noktanın belirmesi için haritaya baktım.

Hiçbir şey olmadı.

Hızlanan kalbimle cihazı bacağıma vurdum. “*Viendra sur, toi merde.*” Hadi, seni aşağılık.

Tess’in nerede olduğunu gösterecek olan küçük kırmızı noktanın belirmesi için dua ederek ekrana tekrar baktım. Onunla olan tek bağlantım buydu. İşe yaramak zorundaydı. Zorundaydı.

Ekranda bir hata mesajı yanıp sönerken Franco omzumun üzerinden baktı. *Takip cihazı servis dışı. Lütfen numarayı kontrol edin ve tekrar deneyin.*

“Lanet olsun!” Öfkeyle titreyerek telefonu odanın karşısına fırlattım. Gözlerim yerdeki cesetlere kaydı ve onları tekrar tekrar bıçaklamaktan, öfkemi ve intikamımı içlerine akıtmaktan başka hiçbir şey istemedim.

Frederick yaralı koluma dokundu. “Onu bulacağız, adamım. Endişelenme. Ne olursa olsun.”

Franco başını salladı. “O haklı. Onu bulacağız, efendim. Sadece bunun için birkaç piçi öldürmemiz gerek.”

*Bağla beni, benimle alay et, bırak hazzın bana zevk versin.
Canımı yak, sev beni ama lütfen bırakma beni...*

İşim hemen başladı.

Uyuşturucuyla dolu yavan bir sis dünyasında sıkışmışken Beyaz Adam beni yatağımdan çekip çıkardı ve deri ceketlinin kollarına attı.

Adamın iğrenç kokan bedenine çarpınca yüksek sesle haykırdım. Sırıtarak beni bedenine yapıştırırken korkuyla geri çekilmeye çalıştım. “Tekrar merhaba, *puta*. Biraz eğlenme vakti.” Bileklerimi tutarak arkamı döndürdü.

Kirli parmaklarını sıkarak kolumu geriye doğru büktü. İçinde bulunduğum sersemlik hali bile beni kolumun acısından kurtaramadı.

“Ne oluyor...” diye mırıldandı deri ceketli adam.

“Bırak onu, Ignacio. Kollarını kullanabilmesine ihtiyacım var.”

“Ama şu küçük fahişenin yaptıklarına bir bak. Aptal köle.”

Başparmağını değiştirilmiş barkodumun üzerinde gezdirdi. Serçeyi ve elli sekiz rakamını fark ettiğine şüphe yoktu. Güldü ve kulağıma doğru eğilerek beni sarstı. “Seni aptal sürtük. Seni satın alan adama âşık olmuştun.” Gülüşü ikimizi de sarsan bir kahkahaya dönüştü. “Bu çok iyiymiş. Kölelerin efendilerine bağlandığını duymuştum, ama sen tamamen farklı bir seviyeye geçmişsin.”

Parmaklarını yanaklarıma bastırarak çenemi yakaladı. “O küvetin içinde lanet olası bir kraliçe gibiydin, küçük ayaklarının üzerine düşmüş olduğunu düşünüyordun. Eh, tadını çıkar prenses, çünkü artık kölelik konumundasın.”

Başını yana eğdi ve kurumuş dudaklarıyla yanağımı öptü. “Kaldı ki eğer bir piç kurusuna âşık olduysan, bir başkasına daha âşık olabilirsin. Belki de bu hafta bitmeden beni becermek istersin, ha?”

Deri ceketli adam saçlarımı okşarken irkildim, ardından Beyaz Adam beni onun kolları arasından çekince rahat bir nefes aldım. “Zavallı yaratığın zihnini becermek için daha çok vaktin var. Ama önce onun ne kadar güçlü olduğunu görmek istiyorum.”

Sanki beni bir randevuya davet ediyormuş gibi elini uzattı, ben avucuna bön bön bakarken mavi gözleri parladı. Ne yapmam gerektiğini hatırlayamadım. Hiçbir şey hatırlayamadım. Kanımın içinde dolaşan kimyasallar bildiğim her şeyi yavaş yavaş yok etmişti.

“Acele et, küçük kız. İlk adımını atma vaktin geldi.”

Şilteye doğru gerilemeye çalıştım. Bacaklarıma hareket etmelerini, koşmalarını emrettim, fakat itaat etmediler. Beyaz Adam dirseklerini tutup da beni odadan dışarıya çıkarıncaya kadar sersemlemiş bir halde öylece durdum.

Uzun ve küflü bir koridor boyunca ilerlerken, Beyaz Adam'ın üzerindeki ütülü kıyafetler etrafımızdaki pislikle büyük bir kontrast oluşturuyordu. Çılgılık atmak ve onu yumruklamak istedim ama tek yapabildiğim iyi bir eşya gibi peşinden sürüklenmekti. Sis, zihnimi ele geçirmişti. Beni esirlerin en kötüsüne dönüştürüyordu. Hiçbir zorluk göstermeden itaat eden, kontrol altında tutulması için prangalara gerek olmayan bir esire...

İrademi almışlardı ve kısa bir süre sonra zihnimi de ele geçireceklerdi.

Beyaz Adam beni bir kapıdan içeriye doğru iterken deri ceketliyle konuştu. "Çok ileri gitme, Ignacio. Unutma... Anahtar, az olması. Böylece daha uysal bir hale geliyorlar."

Beyin ölümü gerçekleşmiş bir zombi gibi tökezledim. Tökezlemek dışında *herhangi bir şey* yapması için bedenime çılgınlık atıyordum. Ama her yerim ağırlaşmıştı, uzuvlarım tepkisizdi.

Lütfen. Bu son şansın! İtaat et!

Bacaklarımı geriye doğru hafifçe çevirmeyi başardım.

Ancak kürek kemiklerimin arasına bastırılan bir elle ilerlemem durduruldu ve öne doğru itildim.

Gözlerimi kırpıştırarak etrafıma baktım. Beton duvarlar, köşelerle üzerindeki çatlakların içinde sular birikmiş olan beton bir zemin... Güneşten yıpranmış, daire şeklinde dizilmiş üç beyaz sandalye...

Beyaz Adam sandalyelerden birine oturmam için beni yönlendirdi. Sandalye ağırlığının altında gıcırdadı ve çenem omzuma üzerine düştü. Çok yorgundum. Çok şaşkındım.

Açım. Yorgunum. Üşüyorum. Sadece eve gitmek istiyorum. Neredeyim ben?

Beyaz Adam hafifçe yanağıma vurarak, “İyi eğlenceler, küçük kız,” dedi.

Kendimi kapıdan dışarı savurmak istedim. Adam ellerini çırpıp arkamdaki bir noktaya bakarken yüreğim kan ağladı. “Harika. Diğerleri de burada. Artık yalnız olmayacaksın, küçük kız. Sonra görüşürüz.”

Beyaz Adam kapıdan dışarıya süzüldü ve kapının kilidi yaralı yüzü olan adamın çektiği tasmalarla içeriye girmiş olan iki kızın ardından yerine oturdu. Yaralı yüzlü adam bana gülümsemesinin ardından kızları sandalyelere doğru itti.

Gördüğüm şeye bir anlam veremedim.

İki kız da çıplaktı. Her ikisi de sanki deprem oluyormuş gibi titriyordu. Gözleri korku doluydu, ama beni dehşete düşüren şey saçlarıydı.

Sarışındı. Her ikisi de. Saçları, benimkiyle aynı bal rengindeydi.

Aman Tanrım!

Ayağa kalkabilmek için kıpırdandım, fakat kanımda dolaşan kimyasallar beynimden gelen sinyali engelledi ve yere yapıştım. Yanağım pis zemine değdi ve ani bir acı bedenime yayılırken inledim.

Deri ceketli adam kahkahalar atarak beni kurtarmaya geldi. Saçımdan kavrayarak beni ayağa kaldırdı ve sandalyenin üzerine fırlattı. “Sakar sürtük.”

Saç derimdeki acı yüzünden gözlerimin yanmasına rağmen gözyaşlarımı tuttum. Yaşadığım karmaşaya bir de keder ekleyemeyecek kadar sersemlemiş haldeydim.

Pislik içindeki yüzlerinden yaşlar akmasına rağmen kızlar sessiz kalmaya çalışarak burunlarını çekti. Onlara bakmayı

reddettim. Kollarındaki ve kaburgalarındaki çürükleri görmekten nefret ettim. Neden buradaydılar?

Öğle yemeği için buradalar. Öğle yemeği yiyeceğiz ve sonra biraz uzanıp garip rüyalar göreceğiz.

Daldığım hayallerden sıyrılarak başımı salladım.

Deri ceketli adam sadistçe gülümseyerek beni yalamak için aşağıya eğildi. Bir kez daha o iğrenç dilini yanaklarımda gezdirdi. “Neler olduğunu anlamaya çalışıyorsun, değil mi? Ama anlaman mümkün değil. Kanında dolaşan o karışım varken imkânsız. Söylediğim şeyi söylediğim zaman yapacaksın. Anladın mı?”

Eski benliğimin küçük bir kısmı şimdi kirli bir su birikintisine dönmüş olan ruhumun içinden kendini gösterdi. Güçsüzlüğüm-den kurtulmaya çalışarak fısıldadım. “Sen kahrolası aşağılık bir herifsin ve seni öldürmeden önce hayalarını ko... koparacağım.”

Deri ceketli adam kakhaha atarak parmaklarını şaklattı. “Gerçekten mi?”

Tanımadığım bir koruma yanımda belirdi. Bir çuval patates gibi görünüyordu. Kocaman bir midesi, kırışık kıyafetleri ve sadece bir devin sevebileceği bir yüzü vardı. Yüzümün önünde parmaklarını sallayarak gülümsedi. “Merhaba.”

Sevimli olmalıydım. Kibar olmalıydım. Ailem, sadece kibar ve sessiz olan bir çocuğu sevebileceğini kaç defa söylemişti?

“Merhaba,” diye tekrarladım göz temasını daha uzun süre koruyabilmek için başımın bu kadar ağırlaşmamış olmasını dileyerek.

Deri ceketli adam ileri doğru hareket ederek önümde oturan iki kızın arkasına geçti. Kızların omuzlarını tutunca kızlar inledi.

Yapma. Dokunma onlara. Başımı salladım. *Onlara neden dokunmayacaktı ki?*

“Ryan, senin itaat ettiğinden emin olmak için burada.” Deri ceketli, kızların saçlarından tutarak başlarını geriye doğru çekti. “Emirleri dinlememenin sonucu bu olacak. Anladın mı, *puta?*”

Başımı mı sallamam gerekiyordu? *Bilmiyordum. Anlamıyordum.* Orada ne kadar uzun oturursam, ilaçlar da beni ağlarının içine o kadar çok çekiyordu.

Deri ceketli adam, kızlardan birini yere iterek bana doğru tek kaşını kaldırdı. “Kaldır onu. Hadi.”

Başkasını kurtarma isteği sisin içinde parladı ve sandalyemden yere düşerek kıza doğru süründüm. Bileğine dokunduğumda kız inledi ve kısa bir an için gözlerimiz buluştu. Yeşil gözlerinde paramparça olan hayallerimi ve umutlarımı gördüm. Hepimiz burada ölecektik. Asıl mesele, özgür kalmadan önce ne kadar acı çekmek zorunda kalacağımızdı.

İnleyerek kızın kalkmasına yardım etmeye çalıştım. Ama yeterince güçlü değildim.

Birisi beni yoldan çekti ve yanımdaki sandalyeye çarptım. Dev Ryan, sarışın kızı kirli bir çorap gibi havaya kaldırdı ve sandalyenin üzerine fırlattı.

Sandalyeden destek alarak ayağa kalktım. İlaçlar içimde fırl fırl dönüyordu. *Terliyordum. Üşüyordum.* Şiddetli bir öksürükle sarsıldım ve tekrar nefes alıncaya kadar bir süre geçmesi gerekti.

Biraz önce ne olduğunu anlayamadım.

Deri ceketli adam, “Eğer ilk seferde doğru şeyi yapamazsan, Ryan senin yerine yapar,” dedi. Yanıma yaklaşarak yüzüme sıırttı. “Anladın mı, *puta?*”

Başımı sallamaya yetecek kadar kontrolümü geri kazanmayı başardım. Sadece ondan kurtulmak için...

“Tamam o zaman, parti başlasın.” Deri ceketli, Ryan’a kafasını salladı. “Devam et.”

Her şey patladı.

Ryan üzerlerine saldırırken kızlar çığlık attı. Kızları duvara sürükledi ve birini deri ceketli adamın kelepçelemesi için sabit tutarken diğerini koluyla duvara mıhladı.

Odaya girdiğimden beri ilk defa duvardaki zincirlerden sarkan demir kelepçeleri fark ettim. Paslı ve eski kelepçeler Orta Çağdaki işkence odalarına aitmiş gibi görünüyordu.

Deri ceketli adam hızlı bir şekilde hareket ediyordu. Ben daha kımıldayamadan kızın kolları genişçe açıldı ve bacakları da yere sabitlenmiş olan başka kelepçelerle bağlandı.

Kız bana baktı ve onun için yüreğim kanadı. Burada ne haltlar dönüyordu!

İlk kız sıkıca bağlandıktan sonra deri ceketli adam, diğer kızı bağlamak için harekete geçti. Kız kaçmaya çalışınca onu tokatladı. Kız çığlıklar atarak kıvrandı ve bu nedenle daha çok saldırıya maruz kaldı.

Sislerin içinde sesimi bularak, “Dur!” diye bağırdım.

Ama deri ceketli adam sadece güldü. “Emirleri veren biziz. Sen sıranı bekle.”

Kızlar duvara zincirlenince iki adam da yanıma gelip beni aralarına alarak sıkıştırdı.

Kızlar yardım etmem için yalvardı. Yardım etmek istedim. Edecektim. Ama nasıl? Bırakın hepimizi kurtarmayı, doğru düzgün hareket bile edemiyordum.

Kızlardan biri yalvarmaya başladı. “Lütfen. Bunu yapmayın.

Gitmemize izin verin. Ne yaptık biz? Sadece eve gitmek istiyoruz!”

Deri ceketliye esir olduğum ilk andan beri yaşadığım talih-sizliğim tekrar zihnime hücum etti. Ben yalvarmamıştım. Savaşmıştım ve bu bana daha çok acı yaşatmıştı.

Neden savaşmıştım ki? Çünkü bu doğru değildi. Bunların hiçbirisi doğru değildi!

Açtım. Yorgundum. Üşüyordum. Sadece eve gitmek istiyordum. Neredeydim ben?

Deri ceketli adam, kızlara İspanyolca bir şeyler söyledi. Tüm bedenim titrerken onlara bakmam mümkün değildi ama gözlerimi de kaçıramıyordum. Onları zihnime kazımak istiyordum. Hayatta kalmaları bana bağlıydı. Onları kurtaracaktım.

Deri ceketli adam ürkütücü dilini kulağıma sokarak kolunu boynuma doladı. “Eğitiminin ilk gününe hazır mısın, sürtük?”

Kaçmaya çalışsam da artık çok geçti. Bir iğne koluma saplandı ve yeni bir kayıtsızlık dalgası beni içine doğru çekti. Çöplerle dolu bir okyanusun dibine vuruncaya kadar döne döne aşağıya inmeye devam ettim.

Sesler titredi. Kokular değişti. Bakışlarım hiçbir şeye odaklanmadan devamlı hareket ediyor, başımı döndürüyordu. Ama en çok endişelendiğim şey zihnimdi. Keskin zekâm ve uyanıklığımdan eser kalmamıştı. Beynim küçük bulutlara ayrılmış, kafatasımın içinde yüzüyordu.

Deri ceketli adam beni öne itti ve koordinasyon sağlayamayan bacaklarımın üzerinde sendeledim. “Vur onlara.”

Vur onlara. *Vur onlara.* Elbette, bunu ben neden düşünmemiştim ki? Onlara vurmak son derece mantıklıydı.

Hayır, bekle.

Mantıklı değildi. Ne? Neden birine vuracaktım ki? Acı vermek istemiyordum.

Hayır!

Şişmiş dudaklarımı yalayarak yutkundum. “Ne... neden?”

Karşımdaki çılgın eğlence evinde zıplayıp duran deri ceketli adam kaşlarını çattı. “Biraz önce neden diye mi sordun, *puta*?” Başını sallayarak Ryan’a baktı. “Birinci kural. Hiçbir zaman soru sorma. Ryan. Lütfen ondan ne beklediğimi bu sürtüğe gösterir misin?”

“Elbette patron.”

Ryan’ın kızlardan birinin midesine yumruk atmasını ağır çekimde izledim. Kız iki büklüm oldu, ancak kelepçeleri yüzünden sarsılarak durdu. Kontrolsüzce ağlayarak çığlık attı.

Ryan bunu neden yaptı?

Çünkü kız yaramazlık yapıyordu. Bir çocuğun disipline ihtiyacı vardır. Evet. Bir çocuğun disipline ihtiyacı vardır. Bilmem gerekirdi. Büyürken yeterince tokat yemiştım.

Hayır, bu farklı. Unutma. Bunun yanlış olduğunu sakın unutma. Çok yanlış.

Deri ceketli adam beni öne doğru çekti. “Şimdi tekrar dene-yelim. Vur onlara.”

“Vur onlara?” diye tekrarladım. Sanki hiçbir ışığın bulunmadığı karanlık bir tünelde yaşıyormuşum gibi sesim çok uzaklardan geliyordu.

“Vur onlara, yoksa ben vururum,” diye emretti.

Omuzlarımı silktilim. Umurumda mıydı? Neden umurumda olsundu ki?

Çünkü onları öldürecek! En azından bunu sen yaparsan, mümkün olduğunca nazik davranırsın. Yap hadi. Onlara vurarak koru onları.

Eskiden olduğum kişi bu adaletsizlik karşısında acıyla inledi. Bunu nasıl durdurabilirdim?

Deri ceketli adam, dev Ryan'a İspanyolca bir şey söyledi. Gözlerimi kırıştırdım ve olduğum yerde sallandım.

"Benim için zevktir." Ryan yıldırım hızıyla hareket etti ve diğer sarışınla buluşan yumruğunun *küt* sesini duyuncaya kadar beynim onun ne yaptığını anlamadı. Kız iki büküm olarak anında kustu.

Kahretsin! Kendine gel.

Vur onlara. Vur onlara. Durdur şunu!

Çıldırılmış olan kısmım ilaçların yarattığı sisi dağıtarak gerçekliğin bir kısmını görebileceğim kadar yüzeye çıktı. Ah, Tanrım. Bu kadınlara işkence etmek zorundaydım. Benim gibi görünen kadınları dövmek zorundaydım. Onları çok daha kötü bir cezadan kurtarmak için kırılmak ve bana söyleneni yapmak zorundaydım.

Ağzıma kadar yükselen safrayı tutmaya çalışarak ellerimi ağzıma bastırdım. Geriye doğru sendeledim. "Sen hastasın. Bırak onları!" Gözlerim dehşet içinde deri ceketli adama kaydı. "Lütfen. Benimle ne istiyorsan yap ama onları rahat bırak!"

Deri ceketli adam başını salladı. "Kahrolası, güçlüsün. Şimdiye kadar o karışımın altında boyun eğmen gerekirdi." Ellerini yağlı saçlarının arasında gezdirirken aklından bir sürü şey geçiyordu. "Ryan. Bana sopayı ver."

Ryan ona bir cop uzattı. Polislerin kötü adamlar ve deri ceketli gibiler üzerinde kullandığıyla aynı tipti. "Al bunu, *puta*." Copu bana uzattı.

Kapıya doğru gerileyerek vahşi bir kedi gibi hırladım. Çevrilmeyeceğinden emin olduğum halde kapının koluna uzandım.

Deri ceketli adam beni durdurmaya çalışmadı, sadece gülümseyerek beni seyretti. “Bir kez daha söylemeyeceğim sürtük. Al şunu.” Sopyayı bana doğru salladı ve ben tekrar ilaçlara yenik düşerek kafamı salladım.

Sopyayı neden almak istememiştim?

Bir nedeni yok. Savaşmayı bırak. Boşa enerji harcıyorsun. Haklısın. Açım. Üşüdüm. Eve gitmek istiyorum. Neredeyim?

Zihnimi beni tamamen karanlıkta bıraktı. Q bedenimi bana düşman etmişti, ama bu pislikler aynı şeyi zihnime yapıyordu.

Deri ceketli adam başını salladı. “Nasıl istersen.” Sopyayı deve uzattı. Bir şey söylemedi. Dev adam sopyayı kabul etti ve tek bir vuruşla sarışın kızın bacağına kırdı.

Kızın çığlığı kulaklarımda yankılandı, bunu asla unutamayacağımı biliyordum. Sesindeki korku ve acıyı silebilmem imkânsızdı. Geri kalan günlerimi onun çığlıklarını dinleyerek geçirecektim. *Bunu önleyebilirdim. Buna bir son verebilirdim.*

“Dur!” Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağıya bir şelale gibi akıyordu. “Dur. Ben yaparım. Yapacağım. Yapacağım...” Tekrarlamaya bir son veremedim. Aynı düşünce kafamın içinde dönüp duruyordu. “Yapacağım!”

Deri ceketli adam sırtıttı ve yanıma gelerek beni kolunun altına aldı. “Güzel, sürtük. Şimdi biraz ilerleme kaydettiğimize göre eğlenelim, değil mi?”

Sis beni biraz daha derinlere çekti ve bu sefer ona karşı koymadım. Bulutların beni boğmasına izin verdim. Yapmak üzere olduğum şeyi bir daha asla hatırlamamak için karanlığın ve garip bir gevşekliğin zihnimi altüst etmesine izin verdim.

Istırap içinde deri ceketlinin beni ağlayan iki kadının önüne

götürmesine müsaade ettim. Başımı okşayarak, “İyi kız. Şimdi, dediğimi yap,” diye mırıldandı.

Başımı eğdim. Şiddetli bir baş ağrısı oluştu ve acıyı memnuniyetle karşıladım.

Acı çekmeyi hak ediyordum.

Acı korkunçtu.

Acı berbattı.

Şu andan itibaren her türlü acıdan kaçacaktım.

Ah, Tanrım! *Acıdan her zaman kaçacağım.* Q ile birlikte yaşayacağım gelecek de buraya kadardı. Onunla mutluluğu bulma umudu buraya kadardı.

İlaçlar beni daha da derine çekti. *Onu bir daha asla göremeyeceksin, bu yüzden üzülecek bir şey yok.* Burada ölecektim ve bana yaptırdıkları şey yüzünden cehennemde çürüyecektim.

“Sağdaki sarışına vur. Tereddüt etme, yoksa bunu yapmak Ryan’a kalacak.”

Kıpırdamadım, sadece önümdeki iki kadına baktım. Kendi küçük sarışın kozamızın içinde sıkışıp kalmıştık. Saçlarının rengi sembolikti. Onları döverken kendimi de dövüyor olacaktım. Deri ceketlinin beni kırmasına sevecek yardım ederdim. Ve bunu fark etmem aklımı biraz daha kaybetmemden başka işe yaramadı.

Üşüdüm. Açım. Eve gitmek istiyorum. Neredeyim?

Tepeden tırnağa titreyerek ayakta dururken yine şiddetli bir öksürük krizine yakalandım. Deri ceketli adam sırtıma vurdu ve soldaki sarışına çarptım. Kızın üzerine düştüm, ikimiz de irkildik. Kızın göbek deliğinde bir yıldız ve sallantılı elmaslardan oluşan bir piercing vardı. Gözleri yeşildi, bedenime değen göğüsleri yumuşacıktı.

Her şeye boyun eğerken gözlerimden daha çok yaş aktı. “Çok üzgünüm.”

Deri ceketli adam, “Lezbiyen partinizi bölmekten nefret ediyorum, ama beş saniyen var, *puta*,” diye mırıldandı.

Onu daha büyük bir acıdan kurtarmak amacıyla karşımdaki kadına vurmam için sadece beş saniyem vardı. İkimizi de mahvetmem için beş saniyem vardı.

Öldür onu ve bu işe bir son ver. Eğer kız seni simgeliyorsa kendini öldür. Özgür kalabilmenin tek yolu bu.

Kıza vurdum ve tokat attım. Gözleri buğulandı ve gözyaşları aktı, ama dudağını ısırarak yürek parçalayan bir hareketle başını salladı. Başına gelecekleri, ona yapacaklarımı kabul ederek kahrolası başını salladı.

Diğer sarışın sessizce hıçkırdı, aldığı sık nefeslerle küçük göğüsleri inip kalkıyordu.

Deri ceketlinin bana ne kadar ilaç vermiş olduğunun bir önemi yoktu, bunu asla isteyerek yapmazdım. Bir başkasına asla vurmaz ve birinin canını almazdım.

Bana başka seçenek bırakmamıştı. Eğer daha zayıf bir insan olsaydım vazgeçebilir ve bu işi Ryan’a devredebilirdim. Kızların kanı onun ellerinde kalırdı, benimkilerde değil. Ama bunu yapamazdım. Bu kızların hayatını korumak benim görevimdi.

Deri ceketli adam omuzlarımı çektı ve beni küçük göğüsleri olan sarışının önüne doğru götürdü. Bu kızda piercing yoktu, ama kalça kemiğinin üzerinde küçük bir sinekkuşu dövmesi vardı.

Bir kuş.

Q’nun korumak için elinden gelen her şeyi yapacağı bir kuşa vurmak üzereydim. Sevdığım adamın tam zıttı birine dönüşmek üzereydim.

Deri ceketli adam kulağıma fısıldadı. “Ona yumruk at. Midesinde daha çok kusmuk olduğundan eminim.”

Kendimi uyuşturucu sisinden kurtarmaya çalışarak uzun bir süre öylece dikildim. *Bundan kurtulmanın bir yolu olmalı. Düşün!*

Üşüdüm... Açım...

Deri ceketli adam homurdanarak saymaya başladı. “Beş... dört... üç... iki...”

Uyuşturucular harekete geçti ve kızın karnına yumruk attım. İlaçlar yaptığım şeyin korkunçluğunu biraz hafifletse de içten içe parçalandım.

Bir serçe kasırgası zihnime saldırdı ve minik pençeleri geri kalan aklımı da kaparak beni çok, çok uzaklara uçurdu. Cennete, cehenneme ya da arafa, umurumda değildi. Tek bildiğim bir daha asla bir bütün olamayacağımdı. Zihnim Q’ya doğru özgürce uçarak kendini korumuştı.

Kaslarım kilitlendi ve kusan kişi kız değil, bendim. Öğle yemeğinde yediğim kızarmış tavuğu deri ceketlinin ayaklarının dibine saçtım ve yerdeki pisliğin üzerine yığıldım.

Sonunda yapmışlardı. Zayıflığımı bulmuşlardı.

Bana istediklerini yapabilirlerdi. İşkence edebilirlerdi. Tecavüz edebilirlerdi. Yine de ben hayatıma devam edebilecek gücü bulurdum. Ama başkasına zarar vermemi ve işkence etmemi sağlamak? İşte bu, aklımı kaybetmem için yeterli olan tek yöntemdi.

Beni tamamen kıracak ve sonsuza kadar da öyle kalmamı sağlayacak olan tek yöntemdi.

Sert bir şilte üzerinde yatmaktan tutulan sırtım yüzünden acı

içinde inledim. Hareket etmeye çalıştım ama vücudumun her yeri ağrıyordu.

Parmak eklemlerim çizilmiş ve morarmıştı. Sıkıttığım dişlerim sızlıyordu. Hiç bitmeyecekmiş gibi devam eden bir ağrıya başım zonkluyordu ve itaatsizliğim karşısında deri ceketli adamın attığı tekme yüzünden yan tarafım acıyordu.

Onlardan birine dönüşüyorsun. Başkalarına zarar veriyorsun. Bir şeytana dönüşüyorsun.

Bunu onları korumak için yaptım! Onlara, devin yapacağından çok daha az zarar verdim.

Bahane uydurma. Kırılıyorsun. Onlar kazanıyor.

Kaçman gerek. Kaç. Kaç. Kaç. Kaç.

Midemi bulandıran sözcük girdabından kurtulmaya çalışarak başımı kavradım.

Bırak kaçmayı, hareket edemiyordum. Yani bu seçenek imkânsızdı.

Saatler geçti ve uyuyamadım. Beynim bana huzur vermiyor, sürekli küfürler ve suçlamalarla yankılanıyordu. Bedenim itaat edemeyecek olmasına rağmen kaçmamı söylüyordu. Kızların çığlıkları kulaklarımda çınlıyordu.

Gözlerimi her kapadığımda Q karşımda belirliyordu.

"Nasıl yapabildin Tess? Sen de onlardan biri oldun. Senin daha iyi olduğunu sanıyordum. Senin saf ve temiz olduğunu sanıyordum." Q başını öne eğdi, gözleri pişmanlıkla parlıyordu. *"Artık seni sevebileceğim bir yanın kalmadı. Sen bir hainsin. Bir canavar. Seni öldürmek zorunda kalacağım."*

Q'ya doğru koştuysam da bir şey bana engel oldu. Havadan oluşmuş görünmez bir duvar... *"Hayır! Ben öyle biri değilim. Bunu yapmak istemedim. Onları kurtarmak için yaptım!"*

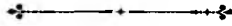
Q nefret dolu bir bakış atarak güldü. Utanç içinde yere büzüldüm. *“Sen zayıfsın, Tess. Çok zayıfsın. Seni gözümde fazla büyütmüşüm. Sende ateşli birini gördüm. Ama şimdi tek görebildiğim mahvolmuş küçük bir kız.”* “O zaman kurtar beni! Lütfen. Yardıma ihtiyacım var. Hem de çok.” Ağlamamı durduramıyordum.

Q başını salladı. Güçlü bedeni katılacağı bir cenaze için hazırlanmış gibi görünen siyah bir takımla kaplıydı. Benim cenazem. Bana hoşça kal diyordu.

“Q!”

Göz temasından kaçındı. Arkasını dönerek sisin içinde yavaşça kayboldu. *“Hoşça kal, Tess.”*

Q benden nefret ediyordu. Ben kendimden nefret ediyordum. Ölmek istiyordum.

Biraz daha zaman geçti.

Hücremin kapısı açıldı ve daha önce bana dövme yapmış olan kadın içeri girdi. Rahat, mutlu ve cesur bir edayla yürüyordu. Kapağı açılmış bir şırıngayı havaya kaldırarak gülümsedi. “Başka bir doz için hazır mısın, *cariño*?”

Ağırlaşan başıma küfrederek doğrulmaya çalıştım. “Hayır... Lütfen... lütfen, daha fazla vermeyin.” Kelimelerim birbirine karıştı.

Kadın yatağın kenarına oturarak koluma uzandı.

Sağa sola sallanarak kadının tutuşundan kurtulmayı başardım. “Hayır. Daha fazla... fazla istemiyorum dedim.”

Kadının yüzündeki gülümseme silindi ve karanlık bir öfkeyle yer değiştirdi. “Mateo!”

* İt. Tatlım. (Çev. N.)

Kapı tekrar açıldı ve elinde beyzbol sopası taşıyan yaralı yüzlü adam içeri girdi. Dizleri şiltenin ucuna değinceye kadar yürümeye devam etti. “Beni bunu kullanmak zorunda bırakma.” Tehditkâr bir tavırla sopayı avucuna vurdu. “İyi bir işçi ol ve ilacını yapması için Sofia’ya izin ver, tamam mı?”

Deri ceketli adama kıyasla sesi çok daha yumuşaktı. Birçoğundan çok daha kötü olmasına rağmen daima nazik biriymiş gibi bir izlenim veriyordu. Gerçek bir psikopattı.

Boğazım düğümlendi ve kucağımda duran tepkisiz parmaklarımı kıvırdım. “Lütfen. Para. Mücevher. Size vereceğim...”

Ben ne diyordum? *Açım. Yiyecek bir şeyler iste. Üşüdüm. Belki de ilacı alırsan, sana bir battaniye verirler.*

Ah, bu fikri sevdim. Bir battaniye. En son ısındığım zamanın üzerinden çok uzun bir süre geçmiş gibi hissediyordum.

Ciğerlerim nefes almak için mücadele ederken şiddetle öksürdüm.

Birisi beni yatmam için geriye itti ve yumuşak parmaklar kolumu tutarak yana doğru açtı. Kolumun içine yapılan hafif vuruş kalbimi hızlandırdı. “Dur! Bekle!”

Çok geç.

İğne tenimi deldi ve kadın ilacı damarıma enjekte etti. Sıcak, soğuk, karıncalandıran ve sızlatan sıvı bir anda bedenime girdi ve beni zehirleme yolculuğuna başladı.

Bana verdikleri diğer şeylerle karışan ilacın karşısında hiçbir şansım kalmadı.

Gözlerim artık görmüyordu ve karanlığa doğru süzülüyordum. Kafam yirmi tonluk bir bowling topu ağırlığındaydı.

Kalp atışlarımdan ağır sesini dinleyerek içimi çektim. Derin

derin nefes alışımın dışında başka hiçbir ses yoktu. Kadın ve yarı yüzü adam gitmişti.

Ne zaman? Bilmiyordum.

Şimdi kaçmanın tam zamanı! Kalk. Yap hadi! Özgürlük!

Nasıl hareket ettiğimi bilmiyordum, fakat bir an şiltenin üzerinde çökmüş durumdayken bir sonraki an ellerim ve kollarım birbirine dolaşmış bir halde yerde uzanıyordum.

Ve saatlerce o şekilde kaldım. Buz gibi soğuk beton zeminde titreyerek yatarken, Tanrı bilir kaç saatimi korkunç halüsinasyonlar sirkinde yaşayarak geçirdim.

Beni hiç sevmeyen annem ve babam bile karşıma çıktı.

“Şu haline bir bak.” Maviye boyalı saçlarıyla annem göz seviyeme dek eğildi. *“Sende bir şeylerin yanlış olduğunu her zaman biliyorduk. Ama şimdi? Midemiz bulandı. Uyuşturucu kullanmak, kadınları dövmek ve sert sekse düşkünlük? Öf. Ne kadar düştüğüne bak çocuk. Artık hak ettiğin tek yer cehennem.”*

Misilleme yapmak ya da umursamakla uğraşmadım.

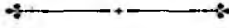
Tüvit takım elbisesi ve deri şapkasıyla karşımda beliren babam, sanki ayağına bulaşmış bir pislikmişim gibi baktı. *“Annemle aynı fikirde değilim. O kızların canını çıkar. Sen bir katilsin. Bunu kabullen. Sen bizden biri değilsin. Onlardan birisin.”*

Kemiklerime kadar işlemiş olan soğuk iğrenç bir sıcaklıkla yer değiştirdi. Oda gri betondan kanlarla kaplı parlak bir kırmızıya döndü.

Litrelerce kan... Kurbanlarımın kanı. Hepsi ellerime bulaşmıştı.

Hayır! Hiçbirini yapmak istemedim. Bunu yapmak istemedim. Affedin beni. Lütfen, affedin beni.

Ben yerdeki beton üzerinde bir pelte haline gelerek yavaş yavaş ölürlen zaman bensiz akmaya devam etti.

Deri ceketli adam bir gün benim için geldi. O kadar uzun zamandır yalnızdım ki aklım bir insanla temas etmeye hasretti. Herhangi bir insanla...

İçeriye girdiğinde neredeyse kalbim hopladı.

“Bir sonraki eğitiminin vakti geldi, *puta*.” Ayağıyla beni dürttü. “Kalk.”

Artık nasıl konuşulacağını, nasıl hareket edileceğini ya da bir insan gibi nasıl davranılacağını bilmiyordum. Üşüyordum, açtım ve umutsuzca eve gitmek istiyordum.

Q’nun hayalini çağırmaya çalıştım. Evini ve Suzette’in sıcak sarılışını hatırlamaya uğraştım. Ama ellerim boş döndüm. Tüm o mutlu hatıralar kaybolmuştu.

Gözlerim dolmaya çalıştı, ama ufacık bir damlayı tadışımın üzerinden çok uzun zaman geçmişti.

Birisi beni ayağa kaldırdı. Deri ceketli adam beni kucağına alıp iğrenç bedenine yaslarken soğuk beton soğuk havayla yer değiştirdi. Vücudum öyle donmuştu ki ilaçlar yüzünden sersemlemiş olan zihnim iğrenerek geri kaçmasına rağmen adama sokuldum.

Deri ceketli adam güldü. “Benden hoşlanmaya mı başladın? Ha, sürtük?” Kapıya doğru yürürken yanağımlı yaladı. “Bugünden sonra benden daha çok hoşlanacaksın.”

Kalbim hızlanmaya çalıştı, ancak savaşıma gücüm elimden alınmıştı. Gitmişti. Kaybolmuştu.

Bir an hâlâ benim odamdaydık. Bir sonrakinde koridorda ilerliyorduk.

Sonra başka bir odadaydık.

Ardından başka bir koridordaydık.

Zaman kalıpları beni fotoğrafik görüntülerden oluşan sıçramalarla yalnız bırakarak kayboldu.

Tamamen aklımı kaybetmeme ne kadar kaldı?

Bir an birisi beni bir düşün zeminine fırlattı ve üzerime bir hortum tuttu. Bir saniye sonra fahişelerin giydiği kısa, kırmızı bir elbisenin içindeydim. Bedendeki kıvrımları sarması ve seksiliği vurgulaması gerekiyordu, ama bunların hiçbirini yapmıyordu, sadece ne kadar zayıfladığımı ve ne kadar hasta görüldüğümü gösteriyordu. Ama en azından kumaşı temizdi. Günlerdir Q'nun nemli gömleğinin içinde çürüdükten sonra cennet gibiydi. Deri ceketli, Q'dan kalan son şeyi elimden çekip aldığı anda kalbim yalnızlıkla doldu. O gömlek bana tamamen sahip olan adamla aramızdaki son bağlantıydı.

“Onu geri ver.” Deri ceketlinin arkasındaki çöp kovasına uzanmaya çalışarak öne doğru süründüm.

Adam kahkahalar atarak beni yere itti. “İstediğin hiçbir şeyi alamayacaksın. Tabii, istediğin şey penisim olmadığı sürece.”

Zihnimin başka bir boyuta kaymaması için büyük bir çaba sarf ederek ıslak fayansların üzerine kıvrıldım. Her uyandığımda korkmak ve her yattığımda acı çekmek zorunda kalmayacağım bir boyuta...

Zaman titreşti ve banyo kayboldu.

Boğazıma tıklan nişastalı bir şeyi ferah ve lezzetli su takip etti. Sonra elimdeki sopayla bir kızın önünde duruyordum.

Zaman tekrar titreşti. Bayıldım.

Bir şey püskürüyordu. Sıcak, ıslak ve metalik bir şeyin yüzüme sıçramasıyla anında öğürdüm.

Ah, Tanrım. *Hayır!*

Sopayı bıraktım ve öğürmelerim öksürüklere dönüşürken mideme sarıldım. Dudaklarımın üzerindeki kan ağzıma girdi ve dilimi çılgınca kazımaya başladım.

O kızın kanını ağzıma alamazdım. Yapamazdım!

Birisi beni yakalayarak yukarı kaldırdı. Öksürmeye ve öğürmeye devam ettim, sonunda tamamen koptum. Ağzımdan kelimeler fırlıyor, bağırtılarımla kesiliyordu. Saçmalıyordum. Mantıklı olmama da gerek yoktu. Anlıyorlardı. Bu sinir krizinin sonun başlangıcı olduğunu biliyorlardı.

Aklımı kaçırmak üzereydim. Sona ulaşmıştım ve ağzımda bir kızın tadını hissetmek bardağı taşıran son damlaydı.

Kıza zarar vermiştim. Nasıl yaptığımı bilmiyordum. Hatırlamıyordum. Ama korkunç bir şey yapmıştım ve kız benim ellerimde can çekişmişti.

Bununla yaşayamam! Kıvrınarak, ısırarak, öksürerek, hırlayarak serbest kalmaya çalıştım.

“Lanet olsun, biri şuna bir şey versin. Önceki doz bir işe yaramıyor.”

Eğilip kıvrılıyordum, sadece etrafımdaki duvarları görüyor, bedenimi sarsan korkunç öksürük yüzünden boğuluyordum.

Birisi bacaklarımı yakaladı ve tekme attım.

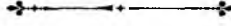
“Ah, seni kaltak!” Başıma bir tokat yedim ama artık bedenimde değildim. Sadece ölmeyi istediğim başka bir yerdeydim.

Bir iğne tenimi deldi ve çok iyi tanımaya başladığım bir soğukluğa neden oldu. Beyaz sis kanıma dağılarak bedenimi çaldı ve zihnimi öldürdü.

Öksürüğüm kesildiği an birisinin kollarına yığıldım.

“Böylesi daha iyi. Bırak etkisini göstereyim. Yarım saat içinde onları tekrar Picasso gibi kesmeye başlayacak.”

Vücut parçalarını kestiğim ve onları birleştirerek korkunç bir sanat eseri meydana getirdiğim görüntüler ölüme doğru yol alırken beni meşgul etti.

Kendime geldiğimde doksan yaşındaki bir sigara içicisi gibi hırıltıyla soluyarak yerde yatıyordum. Kaburgalarım acıyla çığlık atıyordu ve ciğerlerim, sanki içleri pislikle doluymuş gibi hissettiriyordu.

Yüzümde kan olmadığından emin olmak için kıpırdamaya çalıştım ama kollarım bir kez daha bana ait değildi.

“Kız hayatta. Onu buraya getir.”

Zaman kırıldı ve bir an yatar haldeyken sonraki an elimde bir sopayla ayakta durur vaziyetteydim.

Zamanda hızla ileri gittim. Kulaklarım tekrar çalışmaya başladı ama hiç çalışmamış olmalarını diledim. Küçük zindanın içi inleme ve sızlanma sesleriyle doluydu.

Kalçasında sinekuşu dövmesi olan sarışın kız ayaklarımın dibinde yatıyordu. Yüzü morluklar içindeydi, şişlikler yüzünden şeklini kaybetmişti. Mutlak bir dehşetle soluğum kesilirken gözleri benimkileri esir aldı.

Yerdeki kanlı dişi görünce dizlerimin üzerine düştüm.

“Üzgünüm! Çok üzgünüm. Üzgünüm. Üzgünüm!” Buna dayanamıyordum. İçimdeki eski tutku biraz da olsa rahatlama mı sağlayıp ilaçları aşarak yükseldi, ancak midemi bulandırdı.

Sopaya sarılarak sallandım, sallandım. “Dur. Durdurun şunu. Lütfen, Tanrım, durdurun şunu. Q. Lütfen. Özür dilerim. Sana ihtiyacım var. Q!”

İçimdeki bir şey çatladı. Ruhum paramparça bir origami

parçası gibi ikiye katlandı ve içimdeki tüm iyi şeyleri alarak beni bomboş bıraktı.

Anılarım, mutluluğum, gücüm ve Q'ya olan tutkum, hepsi kayboldu. Birdenbire.

Ah, aman Tanrım. Ah, aman Tanrım!

Oluyor. Oldu. Ben bittim. Tam anlamıyla hayatımın sonuna bakıyordum.

Zaman soldu ve deri ceketli tam da beni Sarışın Sinekkuşu'nun üzerine yatırırken kendime geldim. Kız hareket etmedi, ses çıkarmadı.

Deri ceketli adam güldü. "Harika bir iş çıkarıyorsun, fahişe. Bir profesyonel gibi emir alıyorsun." Gözlerimin içine bakabilmek için önümde yere çöktü. "Biz sana durmanı söyleyinceye kadar kızı dövmeye devam ettin. Sopayı, sanki karşında öldürmek istediğin bir haşerat varmış gibi salladın. Hatırlıyor musun, *puta*? Ne yaptığını hatırlıyor musun? Ha?"

Öğürdüm ve iki büklüm oldum. Öksürük intikam isteğimle birlikte başladı. Belki de öksürmekten boğularak ölebilirdim.

Dev Ryan beni Sarışın Sinekkuşu'nun üzerinden tekmeleyerek indirdi ve yerde sürükledi.

Uyanık kalmaya ve uyuşturucuların baskın gelmesine engel olmaya çalıştım, ancak zaman tekrar titreşti ve çatırdadı. *Neden buna karşı koyuyorum? Kayıtsızlık gerçeklerden çok daha iyidir.* Bitkin bir iç çekişle uyuşturucuların beni tüketmesine izin verdim.

Koridor.

Oda.

Başka bir koridor...

Ryan bu sefer beni iğrenç zindanlarla hücrelerden farklı bir yere attı. Büyük ve kirli bir pencere güneş ışığının içeriye

girmesine izin veriyor, odanın içindeki karanlığı ve kötülüğü vurguluyordu.

Kürek kemiklerimin arasına inen bir yumruk beni doğruca yere yapıştırdı.

Bir alev topu çenemi yakınca gözlerim iri iri açıldı. Deri ceketli adamın yüzümün önünde belirmesiyle gözlerimi kırıştırdım. Yağlı cildi ve tel tel olan saçlarının dezenfekte edilmeye ihtiyacı vardı, adam bir çöp konteyneri gibi kokuyordu. “Neden bağlı olduğunu biliyor musun, sürtük?”

Bağlı mıyım? Aşağıya baktım ve ellerimle ayaklarımı sandalyenin bacaklarına sabitleyen bağları fark ettim. Başka bir bilinç kaybı... Hayatımdan çalınan başka bir bölüm...

Cevap vermedim. Artık umursayacak gücüm yoktu. Uyuşturucular bir kez olsun benim tarafımdaydı. Beni dış dünyadan koruyorlar, içe dönük biri haline getiriyorlardı.

Deri ceketli adam fısıldadı. “Son birkaç gündür diğer kızlara yaptığın şeyleri sana yapacağız. Ama bir dahaki sefere senden ne kadar sert olmanı beklediğimizi göstereceğiz. Artık korkakça vuruşlar yok. Senden öyle bir dayak atmanı bekliyoruz ki... kayda değer bir şey olsun.”

Nefes alamıyordum.

Günler mi? Bu işi günlerdir mi yapıyorum?

Ryan elindeki sopayı avucuna vurarak İspanyolca bir şeyler mırıldandı. “Bir profesyoneli çalışırken görmeye hazır mısın?”

Bana hazırlanmam için fırsat vermedi, hemen saldırdı.

Karnıma sertçe vurduğunda nefesim kesildi.

İki büklüm oldum, neredeyse plastik sandalyeden düşüyordum. Bileklerimin etrafındaki zincirler beni dik tutan tek şeydi.

Acı midemin içinde bir bando takımı gibi yankılandı ama bunu zevkle karşıladım. Bu son olabilirdi. Beni öldürebilirlerdi.

Lütfen öldürün beni.

Bir sonraki darbe bacağımaydı, öyle bir gürültü çıktı ki bacağımanın kırıldığından emindim. Bu acıyı da diğerlerinin yanına ekleyerek zevkle karşıladım. Kalbim hızlanana, beni bayılma noktasına getirinceye kadar hepsini birbirine karıştırdım.

Birisi kulağıma vurdu.

Sonra göğsümü yumrukladı.

Ayak bileğime bir tekme indi.

Bir yumruk elmacık kemiğimle buluştu.

Beni büyük bir acının içine attılar ama asla ileri gitmediler. Beni öldürmekten kaçındılar.

Her ceza bir öncekinden çok daha fazla canımı yakıyordu ve prangalarımın içinde özgürce hıçkırdım. Her bir hücrem özgür kalmak için ağladı.

Buna daha fazla devam edemem. Gitmek istiyorum. Ölmek istiyorum.

Sonunda keskin bir şey tenimi deldi ve uyuşturucular beni kâbusların içine doğru yuvarladı.

On Bir Quincy

*Bana maitre diyorsun ama esclave olan benim.
Şiddetle arzu ettiğim, çektirdiğim acının kölesiyim...*

Zaman benim düşmanımdı.

Her bir saati parçalamak, üzerindeki kolları sökmek istiyordum. Her saniye Tess'i hayal kırıklığına uğrattığım bitmek tükenmek bilmez bir andı, her dakika onu özleyerek geçen bir sonsuzluktu.

Sadece nefretimle ve onu bulma ihtiyacıyla yaşıyordum. Yemek yiyemiyordum. Uyuyamıyordum. Yaptığım her şey bir ihanet gibi hissettiriyordu.

Her geçen günle birlikte sinirlerim biraz daha yıprandı, dünyaya sahip olan soğukkanlı işadamı görünümümü kaybedip gerçekte olduğum canavara biraz daha yaklaştım.

Hiç kimse etrafımda olmak istemiyordu. Küfrediyor, bağıırıyor ve öfkeden kuduruyordum. Her gün cehenneme biraz daha yaklaşıyordum ve bu umurumda bile değildi. Hissizliği, boşluğu büyük bir memnuniyetle karşılıyordum çünkü bunu hak ediyordum.

Yeterince iyi değilim.

Sevdiğim kadının peşine düşecek kadar güçlü bile değildim.

Ben yalnız kalmayı hak eden kahrolası bir eziğim.

Sansar'ın midesini deşmek ve bağırsaklarını tarot kartları gibi okumak istiyordum. Adamın bildiği şeyler vardı, fakat son derece aptalca davranmıştım. Çok acele etmişim ve adam, Tess'i bulmaya dair tek umudumla birlikte ölüp gitmişti.

Omuzlarımı düşürüp kolumdaki yarayı kurcaladım. Hafif acı yeterli değildi. Daha fazlasını hak ediyordum. Elektrikli sandalyede idam edilmeyi, kuduz kaplanlar tarafından parçalanmayı hak ediyordum. Bir adamın ölebileceği tüm o korkunç şekillerde ölmeyi hak ediyordum. *Esclave*'imi hayal kırıklığına uğrattığım için öldürülmeyi hak ediyordum.

Kolumdaki dikişleri kopardım. Tıp fakültesinde okuyan şanslı bir hazırlık sınıfı öğrencisi Moskova'dan ayrılırken yarımı dikmek için G650'ye bedava bir bilet kazanmıştı. Hiç kimsenin haberi olmadan oradan çıkmayı başarmıştık, ama artık birden fazla kaçakçı piçin başım için ödül koyacağına hiç şüphem yoktu.

Herhangi bir ülkede bulunan bir şehirdeki bir ofisin içindeki masaya oturarak başımı ellerimin arasına aldım. Migren ağrısını davet ederek acı verecek kadar sıktım. Kafatasımı yarıp açmak ve duygusal acıyı durdurmak istedim.

Bazı anlar Tess'e neler olabileceğinin düşüncesiyle nefes alamıyordum. Böylesi bir acıyı daha fazla yaşamamak için onunla ilgili tüm düşünceleri boğmak istiyordum.

Ama böylesine bir kendine acıma ve yalnızlığın ardından şiddetli bir öfke geliyordu. Tess beni bıraktığı için hissettiğim hiddetli bir öfke. Önemsememe neden olmasından nefret ediyordum.

Beni bu şaşkın ve karmaşık yaratığa dönüştürmesinin ardından ortadan kaybolduğu için ona sövüyordum.

Altı gün geçmişti.

Sonra da bir buçuk hafta...

Yirmi dört saatlik kalıplar birbirinin üzerine yığılarak taşınmaz bir dağ yaratıyor, beni şimdiye dek önemsedğim tek insanı bulmaktan alıkoyuyordu. Zaman kahrolası diğer yarımı bulmamı engelliyordu.

Yalnız yaşayacaktım. Yalnız ölecektim. Cehennemin dibinde yalnız kalacaktım çünkü Tess benden koparılmıştı ve ben onu kurtarmaktan acizdim.

Kahretsin. Hangi cehennemdesin, Tess?

“Biraz önce ufak bir tüyo aldık. Bir saat içinde Singapur’a uçuyoruz,” dedi Frederick kapının girişinden.

Başımı tutmaya devam ederek yukarı baktım.

Hangi ülkede olduğumuzu bile hatırlayamıyordum. Bir sürü yere gitmiştik. Rusya, İspanya, Suudi Arabistan, Tayland... Söylentileri takip etmiştik. Tess’in nereye götürülmüş olduğunu bilenleri tanıyan birilerinin verdiği ipuçlarını izlemiştik.

Tam bir tavşan avı olmuştu. Hepsi yalandı. Hepsi gerçeği gizlemek içindi.

Gerçek sadece kaynağı bulunursa elde edilebilirdi. Yeraltındaki bağlantılarımıza rüşvet vererek ya da onları değerli isimlerini yerel yetkililere vermekle tehdit etmekle değil. Büyük bir gücüm vardı ama hiç kimse bir şey bilmiyorken bu gücün hiçbir anlamı yoktu.

Lanet olsun. *Sen kahrolası bir embesilsin, Mercer!* Gerçek, yalnızca kaynağında bulunabilir! Bunu neden görmemiştim?

Sanki birisi hiç kullanılmamış bir odanın kasvetini yok

etmek için güneşi içeriye davet ederek perdeleri çekip açmış gibiydi.

Öyle hızlı ayağa kalktım ki sandalye yere düştü ve büyük bir gürültü çıkardı. Şimdi hatırlıyordum. Bu ofis Lee Choi'ye aitti. Dört kölenin karşılığında Makao'da iki kumarhane inşa etmiş olduğum adam. Hong Kong gösterişli ve zengin bir şehirdi, fakat görünenin altında her kozmopolit şehirde olduğu gibi tehlikeli derecede hastalıklı ve kokuşmuş bir dünya yaşıyordu.

Lee Choi artık o dünyayı yönetmiyordu.

Lee şu anda dolabına tıkılmış bir halde, cenin pozisyonunda cürüyordu.

"Tüyo falan umurumda değil!" diye bağırdım. "Nereye gitmemiz gerektiğini biliyorum."

Frederick yanıma yaklaşarak kaşlarını çatı. "Q, en son ne zaman uyudun? Yemek yemen gerek. Zayıfladın. İntikamla ve mermi kovanlarıyla yaşayamazsın."

Frederick'e vurmak istememe rağmen bu dürtümü bastırdım. "Daha fazla ipucu yok. Hiçbiri bir işe yaramaz."

Frederick başını salladı. "Choi'nin adamlarından biri Singapur'da haremi olan bir adamın ismini verdi. O adam, Tess'in nerede olduğunu biliyor olabilir."

Onu terslememeye çalışarak yüzümü ovuşturdum. "Bu boşa zaman kaybı olur. Tess onda değil. Kaynağa gitmemiz gerek."

"Kaynak mı?"

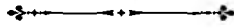
Hızla hareket ederek Frederick'in yanından geçtim. Bildiğimiz çevreden hiç kimse Tess'i satın almazdı. Gerald, Tess'i... nazikçe kullanılması için satmazdı. Kan peşindeydi. Eğer Tess'i sapık bir pislige, ama ne olursa olsun onu hayatta tutacak birisine göndermiş olsa, intikam bunun neresindeydi? Hayır, Tess'i

onu mahvedecek birisine göndermişti. Onu kıracak birisine. Sırf onu mahvettiği için muhtemelen ödüllendireceği birisine.

Kahretsin. Ben bunu neden daha önce düşünememiştim ki?

Bu, çok doğru hissettiriyordu. Kalbim doğru yolda olduğumu söylüyordu.

“Toparlanın. Meksika’ya gidiyoruz.”

Dört gün.

Dört gün boyunca Meksika’nın günahla lekelenmiş sokaklarında dolaşıyorduk. Uyuşturucu satıcılarını ve korkak hırsızları avlayarak batakhanelerde gizlendik ve yasadışı işletmeleri dolaştık. Franco’nun kaç adama işkence ettiği ya da benim kaç kişiye rüşvet verdiğim önemli değildi, sonuçta hiçbir bilgi elde edemedik.

Dört ay önce motosikletli bir sarışın kızı kimin kaçırdığını hiç kimse bilmiyordu.

“Bunu yiyin patron.” Franco son üç saattir incelediğim Meksika’nın kenar mahalle haritasını görmemi engelleyerek burnumun dibine bir tabak noodle uzattı.

Tess bu iğrenç şehrin herhangi bir yerinde olabilirdi ve ben onun hapsedildiği binalardan birinin yanından geçip bunu fark etmeyebilirdim.

Her ne kadar açlıktan ölüyor olsam da Tess’in hayatta bile olmaması mümkünken yemek yeme ve hayatta kalma düşüncesi ruhumu kemiriyordu.

Tabağı iterek Franco’yu görmezden geldim.

Frederick üç tane buzlu bira bardağıyla bardan gelirken Franco omuzlarımı sıktı. “Gücünü koruman gerek. Onun için. Bir şeyler yersen beynin daha iyi çalışır.”

Frederick yanımdaki koltuğa otururken birayı haritanın üzerine sıçrattı.

Harita mahvolmadan önce kâğıdın üzerinde elimi kaydırırken Frederick'e dik dik baktım.

Frederick başını salladı. "Aynı fikirdeyim. Yemek ye ve gücünü topla. Eğer açlıktan bayılırsan Tess'e hiçbir faydan dokunmaz."

İçimdeki hayvanın beslenme gibi önemsiz şeylere ihtiyacı yoktu. O sadece kan istiyordu. *Ama sen kahrolası bir süper kahraman değilsin, bu yüzden ye.*

İçimi sertçe çekerek insanların dünyasına dönmeye çalıştım ve dik bir şekilde oturdum. Frederick ve Franco'nun haklı olduğunu kabul ederek yemeğe yumuldum ve yutmak için kendimi zorladım. Ben bir gezgindim. Dünyanın dört bir yanındaki şehirlerde yaşamıştım ama özünde olduğum adam Fransız'dı ve Bayan Sucre'nin ördeğiyle ev yapımı baget ekmeklerini özlüyordu. Basit mükemmelliği özlüyordum. Sistematik hayatımı özlüyordum. Tüm benliğimle Tess'i özlüyordum.

Yemeğimin yarısına geldiğimde pes ederek inledim. "Başka bir yol olmalı."

Bira bardağının üzerindeki su damlacıklarına sert sert bakarken omuzlarım çöktü. Frederick yemek dolu ağzında bir şeyler mırıldandı ve Franco tek kaşını havaya kaldırdı. "Ne gibi? Seks ticaretinde olduğunu bildiğimiz adamlara rüşvet vermeyi denedik, diğerlerini de dövmeyi denedik. Kavga ettik, tehdit ettik, memnun ettik. Ya hiç kimse onu kimin kaçırdığını bilmiyor ya da söyleyemeyecek kadar korkuyor."

Mevcut yöntemlerimizden daha çok işe yarayabilecek olan cevapları, sonuçları ve ipuçlarını bulması için beynimi çalıştırarak çenemi ovuşturdum.

“Tüm Meksikalılar bir şekilde birbirine bağlıdır. Bu şehrin dünyadaki en dost canlısı yer olduğunu okumuştum,” dedi Frederick ağzını silerken.

Evet, kaçakçılık yapan, tecavüzcü piçler dışındakiler.

“Burada mümkün olan en büyük aileye sahip olmanın gurur meselesi yapıldığı söyleniyor. Birçok kuzenden bahsediyorum. Bunun için...”

“Kuzen.” On dört gündür ilk defa Frederick’e gülümseyerek ayağa fırladım. “*T’es un putain de génie.*” Sen bir dâhisin.

Franco bu ani fırlayışımın istenmedik bir ilgi çekmediğinden emin olmak için ayağa kalkarak kalabalık barı gözleriyle taradı. Barda çıkacak bir kavganın düşüncesiyle bedenimdeki tüm kaslar taş kesildi. Yumruklarımı kullanmaya, bıçağımı çekmeye ve öfke içinde kendimi kaybetmeye can atıyordum.

Her şeyin yolunda olduğuna kanaat getiren Franco, “Bizimle de paylaşmak ister misin?” diye sordu.

Hayır, zaman kaybı olacağı için tabii ki paylaşmak istemiyordum.

Cevap vermek yerine, bara doğru yürüdüm ve tezgâhın üzerine çıktım. Biralarını yudumlayan adamlar elleriyle değerli içkilerini koruyarak ağızları açık bir şekilde yukarıya baktı.

“Orada ne halt ediyorsun?” diye sordu barmen.

Adama yüz avro fırlattım. “Müziğin sesini kıs.”

Barmen bir şeyler homurdandıysa da parayı kirli önlüğünün cebine soktu ve müziğin sesini kısmak için tezgâhın altına uzandı. Ani bir sessizlik olunca insanlar cümlelerinin ortasında sustu. Tüm gözler bana çevrildi ve barın içinde tam bir sessizlik hâkim oluncaya kadar bekledim.

Herkesin dikkatini çektiğim an açık açık konuşmaya başladım. “Dört ay önce şehirdeki kadınları kaçıran adamlarla ilgili herhangi

bir bilgisi olana ödeme yapacağım. Kadınları bir kafede hedef aldılar ve şehirde başka tür işlere karışmış da olabilirler.”

Ellerim kıvrıldı ve sakın bir sesle konuşmaya devam edebilmeyi diledim. “Bana bir isim verebilecek olan herkese otuz bin avro ödeyeceğim. İsminizi söylemenize gerek yok. Sizinle ilgili bir şey bilmem gerekmiyor. Bilgiyi verin, parayı kapın.”

İnsanları harekete geçirmek için ceketimin cebinden birkaç yüz avro çıkardım ve paraları elimin içinde bir yelpaze gibi açtım. “İlginiz karşısında minnettarlığımı göstermek adına yemekleriniz ve içkileriniz benden.”

Franco gergin bir farkındalıkla etrafa bakarak yanımda belirdi. Anında silahını çekmeye hazır bir halde, elini göğüs kılıfının üzerine koyarken gözleriyle barın içini taradı. “Aşağıya inme vakti. Orada kolay bir hedefsin.”

Başımı salladım ve son bir kez kalabalığa seslendim. “Arka tarafta oturuyorum. Eğer söyleyecek bir isminiz varsa gelin beni bulun.” Sonra aşağıya atladım.

Franco’nun gözleri yuvalarından çıkacak gibiydi. “Bu da ne şimdi? Oradayken mükemmel bir hedeftin. Herhangi biri seni vurabilirdi.”

Ceketimi düzelttim ve elimdeki paraları gözleri havai fişek gibi parlayan barmene uzattım. “Bu, bu akşam burada bulunan herkes için, anlaşıldı mı?”

Barmen başını salladı. Dürüst olacağından şüpheliydim, ama gerçekten umurumda değildi.

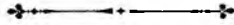
“Birisi ispiyonlayacak, Franco. İşin içinde para olunca bunu herkes yapar.”

“Peki ya birisi cebindeki otuz binden daha fazlasını bulma beklentisiyle seni öldürürse ne olacak?”

Franco'nun yanından geçerken sıırttım. "İşte, sen de bunun için buradasın. Böyle aptalca şeyler yaparken beni hayatta tutmak için."

Franco öfkeyle soluğunu bıraktı ve müzik tekrar sağır edici bir seviyeye yükseldi.

Masama geri döndüm ve avımın bana gelmesini bekleyerek yerime yerleştim.

Altı saat sonra barmen bizi dışarıya atmaya çalıştı.

Hiç kimse masamıza yaklaşmaya cesaret etmedi ve dikkatimiz dağılmaya başlamadan önce içebileceğimiz daha bir sürü bira vardı.

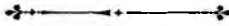
Orada sabahlamak için barmene para ödedik. Bir yere gitmek istemedim. Otuz bin avronun cazibesinin müjdeleyeceği küçük bilginin yolda olduğuna inanıyordum. Haberin ağızdan ağıza yayıldığını, kuzenden kuzene geçerek zengin mahallelerine ve yoksul kesimlere doğru yol aldığını hayal ediyordum. Eninde sonunda bilen birisi çıkacaktı. Birisi bana gelecekti.

Aksini düşünmeyi reddettim.

Kirli pencerelerden içeriye sabah ışığı girmeye başladığında oturmaktan kığım düzleşmişti ve sırtımda şiddetli bir ağrı vardı. Ama yeni bir gün gelmişti.

Tess'i bulduğum gün. Benim olanı çalabileceğini düşünen adamlara cehennemi yaşatacağım gün.

Perişan ve aciz olmak yerine, kendimi hevesli ve iyi hissediyordum. *Bu doğru.* Günlerdir ilk defa Tess'i bulmaya ve bu korkunç kâbusu arkamızda bırakmaya bir adım daha yakındım.

Sabah saat onda, öğle kalabalığına yemek hazırlamak için mut-fak ekibi geldi. Saat on birde kapılar açıldı ve bazı erkenci ku-marcılar barda yemek için içeriye damladı.

Elli saattir gözümü bile kırpmamış olmama rağmen bastırıl-mış bir enerjiyle kaynıyordum. Gözlerim kapıdan hiç ayrılmadı ve içeriye giren her insanla birlikte kalp atışlarım hızlandı.

Buraya kadardı.

İşe yarayacaktı.

Bu her an olabilirdi.

Ancak kahrolası bir saat daha geçti ve hızlanan kalbim öfkey-le doldu. İşe yaramak zorundaydı. Bu son şansımızdı.

Ne yapacaktım? Tess hiç var olmamış gibi eve dönüp haya-tımı mı yaşayacaktım? Beni daha iyi bir insan yapmamış ya da bana nasıl mutlu olunacağını öğretmemiş gibi mi davranacak-tım?

Geleceğimin neler getirebileceğini düşününce, neredeyse ak-lımı sıyrıyordum. Asla geri dönemezdim. Tess yanımda olma-dan asla eve dönemezdim. Q Mercer'i geride bırakır ve...

"Kahretsin Q," diye mırıldandı Frederick, gözleri arkama ki-litlenmişti. "Gerçekten de işe yaradı. Buna inanamıyorum."

Arkama döndüm ve on ya da on bir yaşında olduğunu tahmin ettiğim pis bir çocukla yüz yüze geldim. Küçük kızın rasta yapılmış saçları beline kadar uzanıyordu, cildi temiz ve saf olabilirdi belki, ama çamurla kaplıydı ve bir yanağında çirkin bir yara vardı.

Ben fark etmeden içeriye nasıl girebildiğini bilmiyordum, fakat hemen anladım. Beni Tess'e götürecek olan kişi bu kızdı.

Neler bildiğini öğrenebilmek için kızı yakalamak ve sarsmak isteyen ellerim seğirdi. Ama parmaklarımı kıvrıp masanın altına sakladım.

Kibarca gülümsemek ve kızın seviyesine inmek için tüm kontrolümü kullanmam gerekti. Sesim sert ve uzun süredir hiç çıkmamış gibiydi, ama ses tonumu sakın tutabildim. “*Bonjour*. Beni görmek için mi geldin?”

Kız tehditkâr bir tavırla kara kara düşünen Franco’yla dudaklarında yumuşak bir gülümseme olan Frederick’e baktı. Üçümüz de günlerdir tıraş olmamıştık, acı ve endişeyle yoğunlaşmış olan gözlerimiz de kıpkırmızıydı.

Zavallı çocuğun ödü kopmuştu, fakat onu yatıştırmak için zamanım yoktu.

“Sana zarar vermeyeceğiz. Sen bize ne bildiğini söyle, ben de çok uzun bir süre boyunca senin ve ailenin çok iyi bakılmasını sağlayayım.”

Bira kaplı pis yerin üzerinde çıplak ayaklarını kıpırdatıp duran kız dudağını ısırdı. “Kimi istediğini biliyorum. Ambardakiler taşınmadan önce annem orada temizlik yapardı ve korumaların bakmadığı zamanlarda ben de yiyecek bir şeyler almak için gizlice içeriye girerdim.”

Midem düğümlendi. Bir ambar. Kaç kızı satmışlardı? Bir sürü soru sormak istiyordum, kadınların hepsini kurtarmak istiyordum.

Aklımdaki soruları uzaklaştırarak güçlüğüle yutkundum. Sadece tek bir soru önemliydi. Gerisi için tekrar gelebilirdim. Tess, benimdi. Bana ihtiyacı vardı ve bugün bitmeden önce onun yanında olacaktım.

“Adam beni korkutuyor ama ben bir köşede oturup annemin

rahat rahat çalışmasına izin verince, bana şeker verdi. Fakat benim yaşımdaki diğer kızlara dokundu. Bir kere bana da dokunmaya çalıştı, ama annem onu durdurdu.”

İri siyah gözleri benimkilerle buluştu, çok masum olsa da saf değildi. Bu adamın ismini bana söyleyerek ne yaptığını biliyordu. Adamın yaşamaması gerektiğini biliyordu. O gencecik kalbine rağmen pisliğin kokusunu alıyordu.

“Bana onun adını söyle.” Öne eğildim, artık ne kadar acelem olduğunu saklayamıyordum. Gözeneklerimden fışkırıyor, kaslarımı geriyordu. “Söyle bana ve ben de onu bir daha görmemeni sağlayayım.”

Kız gözlerini indirdi ve yutkundu. Olduğu yerde kıpırdanıp dururken saniyeler geçti. Sonunda hızlıca etrafına baktı ve biraz daha yaklaştı. Küçük elini kulağımın yanına koyarak tenime değen dudaklarıyla fısıldamaya başladı. “Onun adı Smith ve o artık şehirde değil.”

Smith mi?

Kahrolası *Smith* mi? Dünyada kullanılan en yaygın isimdi. Daha kaç tane çıkmaz sokağa girmem gerekiyordu?

Şu anda benzer olan iki ayrı duyguyu bir arada yaşıyordum; öfke ve tatmin. Adamın adını öğrenmiştim, fakat onu bulmaya hiç yakın değildim. “Bu çok iyi, tatlım.” Gergin olmama rağmen gülümsedim. “Adamın şu anda nerede yaşadığını biliyor musun?”

Kız başını salladı. “Ama nerede çalıştığını biliyorum.”

Sabırımı korumak için büyük bir çaba harcayarak yavaşça başımı salladım. “Harika. Bana söyleyebilir misin? Sana fazladan para ödeyeceğim, böylece annen bir daha çalışmak zorunda kalmayacak.”

Kızın gözleri iri iri açıldı ve bir kez daha kulağıma yanaştı. “Rio denen bir yere taşındığını duydum annemden. Ama onun nerede olduğunu bilmiyorum.”

Rio.

Kahrolası Rio.

Tess, Brezilya'daydı.

Kendime engel olamadım. Kızı yakaladım ve Franco'ya teslim etmeden önce kollarımın arasında sıktım. “Kıza parasını öde ve onu istediği yere götür. Bir ev al, umurumda değil, sadece ona karşılığını öde.”

Franco onu kollarına alırken kız küçük bir çığlık attı ve birlikte güneşin parladığı dışarıya çıktılar.

Sonunda güneş benimle alay etmiyordu. Rüyalarımın kadını olmadan hayata devam edeceğimi söylemiyordu, şimdi son bir ava çıkmam gerektiğini söylüyordu. Tess'i kurtarmak için son bir savaş...

Peşimden gelen Frederick ile birlikte bardan çıkarken, “Sen de gitmelisin, Roux. Bunun bir parçası olmak zorunda değilsin,” diye mırıldandım.

Bu gece ellerime bol miktarda kan bulaşmasını planlıyordum. Smith denen pislige yapacaklarım için cehennemde yanacaktım.

“Hiçbir yere gitmiyorum. O piçi parçalara ayırdığını görmek istiyorum.”

Ruhum öldürme arzusuyla yanıyordu. Artık insanlığımdan hiçbir parça kalmamıştı, bu gece her şey ölümle ilgiliydi.

Senin için geliyorum piç kurusu.

Ve ben işimi bitirmeden önce çığlıklar attığından emin olacaktım.

*Kurtar beni, esir al; bana asla boyun eğdiremeyeceksin.
Benimle alay et, benimle övün; yakamı bırakmayan
ne varsa öldür...*

İki gün? Bir hafta? Bir ay? Bir yıl?
Ne kadar süredir bu cehennemde olduğumu artık bilmiyordum.

Vücudum mahvolmuşken ve zihnim onarılamaz haldeyken, bunun bir önemi de yoktu.

Şaşkınlık ve ıstırap içinde yaşıyordum. Artık yemek yemediğim için kilo vermiştim. Kemiklerim resmen dışarıya fırlıyordu ve ağzım sürekli kupkuruydu. Uyuşturucular yüzünden bir an olsun huzur bulamıyordum, beni korkunç gerçeklikten alıp bilinçaltıma işleyen kâbuslara fırlatıyorlardı. Zihnimi kaplayan sis sona ne kadar yakın olduğumu fark etmeme engel oluyordu.

Deri ceketli adam bana sataşmaya devam ediyordu, ta ki ben sorgusuz sualsiz itaat edinceye kadar, beni iki sarışın kadına zarar vermeye zorluyordu. Eğer ben onlara vurmazsam o vuruyordu.

Eğer beyzbol sopasını savurmazsam, o savuruyordu.

Eğer kendimi kaybedip de ağlamaya başlarsam, kızların kemiklerinin kırılmasına ya da kanlarının akmasına neden olacak kadar sert vuruyordu.

İlaçların ördüğü ağın içinde debeleniyor, özür diliyor ve ağlıyordum. Deri ceketli adam ise kahkahalar atıyor, bizi dürtüklüyor ve acı vermekten büyük bir keyif alıyordu.

Hayatta olduğum için kendimden nefret etmeme sebep oluyordu. Olduğum kişiden ve olduğumu düşündüğüm her iyi şeyden şüphe etmeme neden oluyordu. Geriye hiçbir şey kalmamıştı.

Şeytanın himayesinde bulunan kadını kim sevebilirdi ki?

Zihnim mutlu olduğum zamanların görüntüleriyle bana işkence ediyordu: Q'nun yatağı, Suzette'in kahkahası ve sıcaklığı.

Evde olmak istiyordum. Gün ışığının altında uyumak ve bir daha hiç üşümek istiyordum. Daha önce hiç bu kadar üşümemiştim.

Serçeler rüyalarımda beni sık sık ziyaret ediyorlardı. İlk başta beni deri ceketli adamın uzanamayacağı kadar yükseklerle uçurup kaçmama yardım ediyorlardı, fakat ben diğerlerine işkence etmeyi sürdürdükçe, kuşların da gözleri gitgide koyulaşmış ve nefretle dolmuştu. Artık serçelerin kanatları benim kurtuluşum değildi. Minik akbabalar gibi çevremde dolanıyor, küçük ve keskin gagalarıyla etimi parçalıyorlardı.

Düşüncelerim ne zaman Q'ya kaysa, buna hemen bir son veriyordum. Acı dayanılmazdı ve onun gözlerindeki nefretle baş edemezdim.

"Senin ruhun çürümüş, esclave. Karanlığa bağlanmış ve ben, artık seni kurtaramam." Q, üzerime eğildi; ona has limon

kokusu öyle gerçekçiydi ki... *"Je ne suis plus à toi."* Artık sana ait değilim.

Parçalanmış zihnimden geriye kalan tek şey bu kelimelerdi. Artık Q'ya ait değildim. Bir kez daha sahipsizdim ve eskisi gibi acı hissetmek yerine, rahatlık duyuyordum. Çünkü çok kısa bir süre sonra ben de var olmayacaktım. Kısa bir süre sonra ölecektim ve ardından diğerlerine zarar vermenin acısına katlanmak zorunda kalmayacaktım.

Bir şey beni şimdiki zamana döndürdü. Sürüklenen ayaklarıma baktım; kolum, Ryan'ın güçlü pençelerinin arasındaydı.

Zaman bir kez daha atlamıştı. Gitmişti. Ne geri gelecek ne de hatırlanacaktı. Yürümeye başlamadan önce ne yapıyordum?

"Sen ne... nereye..." diye mırıldanmaya çalıştım. Ama gücüm tükendi ve ne öğrenmek istediğimi hatırlayamadım.

Annem karşımda belirdi; ayaklarımı sürüyerek ona doğru yürürken, kollarını kavuşturmuş bir halde beni izliyordu. *"Şu haline bak, çocuk. Banyo yapmaya ihtiyacın var. Evsiz bir baldırı çıplağa benziyorsun. Sana yemek yemeni kaç defa söyledim?"* Sağlığım konusunda endişelenmesi çok iyi hissettirdi, ta ki sinirle hırlayana kadar. *"Eğer böyle bir deri bir kemik kalmaya devam edersen, akşam yemeğinde sansarlar ne yiyecek?"*

Ryan, beni bitmek bilmeyen koridorun sonundaki bir odaya doğru çekerken, annemin hayali paramparça oldu. "Mezun olmadan önce alacağın son dersin vakti geldi, tatlı şey." En sevdiği evcil hayvanıymışım gibi başımı okşadı. "Eğlencelerimizi ve oyunlarımızı özleyeceğiz. Tırnakların feci keskindi. Minik bir kedi yavrusu gibi tırmalamanı seyretmek harikaydı."

Okşayışından küçültücü derecede keyif alarak olduğum yerde sallandım. Buz gibi karanlıkta yalnız başıma geçirdiğim onca

zamandan sonra bir başkasının elinin rahatlatıcı dokunuşunu hissetmek harikaydı. Aynı el başka bir kızı ölümüne dövmüş olsa bile.

Derinlerde ondan uzaklaşacak gücü bulmayı başardım.

Deri ceketli adam gülerek bir anda ortaya çıktı. “Bunca zamandan sonra bile hâlâ savaşıyorsun ha, sürtük.” Yüzümü yakalayınca gözlerimi kapattım. Onu ve delici karanlık bakışlarını görmek istemiyordum.

“Tessie, beni neden terk ettin? Bunun için mi? Benim ilgimi ve şefkatimi bunun için mi terk ettin? Acı ve yıkımdan ibaret olan bir hayatı kovalamak için mi?” Brax, gözlerimin önünde bir bedene büründü; güçlkle yutkundum. Brax, artık olmadığım her şeyi simgeliyordu.

Kirlenmemiş, saf ve tatlıydı ve ben, onun benimle konuşmasına layık değildim.

“Bana bakma! Lütfen.” Yüzümü, ellerimin arasına gömdüm ama Brax öne çıktı ve gözlerimin içine bakabilmek için parmaklarımı çözdü.

Gök mavisi gözleri, beni çaresiz kıldı. *“Verdiğin kararları anlamıyor olabilirim, Tessie. Ama her zaman senin arkadaşın olacağım. Senin için her zaman güvenli bir sığınak olacağım.”*

Deri ceketli adam saçımdan tutup beni yere fırlatarak hayali mi paramparça etti.

Canım acıdı. Küçük düştüm. Ama umursamadım, sadece öylece yatmaya devam ettim.

Birisi bana ağır bir şey fırlattı. O şey her neyse, zıplayıp yere çarpmadan önce omurgamı zedeledi.

Bir top gibi kıvrıldım ve yakalanmış olduğum ateşin sebep olduğu titremelerle sarsıldım. Öksürükler gitgide güçleniyordu

ve sanki bir okyanusun dibine batmış gibi hissedinceye kadar ciğerlerim yavaş yavaş sıvıyla doldu.

“Al şunu, *puta*.” Deri ceketli adam ayağıyla kalçamı dürttü. “Şimdi. Beni tekrar söyletme. Ne olacağını biliyorsun.”

İtaat edebilecek gücüm olduğunu sanmıyordum ama bir an yerde yatıyorken, bir sonrakinde dizlerimin üzerinde duruyor ve çatlamış zemine boş boş bakıyordum.

Ellerimin içinde soğuk bir şey duruyordu.

Ağır, siyah ve uğursuz bir şey...

Bir silah.

Günlerdir ilk defa kalp atışlarım hızlandı. *Neden elimde bir silah tutuyorum?*

“Son ders.” Deri ceketli, önümdeki kızı işaret etti. Kalça kemiğinde sinekkuşu dövmesi ve küçük göğüsleri olan nazik sarı-şındı.

Ağzı tıkalıydı ve kıpkırmızı olan gözleri kuruydu. Günler önce Ryan, sol kolunu kırdığı zaman ağlamayı kesmişti. Sanki zihni çoktan ölmüş gibiydi.

Ona gülümsemeye çalıştım, ikimiz de bu korkunç hapishane de kilitliydik, ancak tek yaptığı bana boş boş bakmak oldu.

“Öldür onu, kaltak. Yoksa o yavaş yavaş ölene kadar, el ve ayak parmaklarını tek tek keserim.”

Uyuşturucular, korkumu bastıramazdı. Silahı bıraktım ve geriye doğru süründüm. “Hayır!”

Deri ceketli, “Hayır,” diyerek kahkaha attı. “Sen az önce hayır mı dedin?” Önümde durdu, bacaklarıyla yolumu kesiyordu. “Gerçekten de evet demen gerekirdi.” Başımın üzerinden baktı. “Ryan.”

Ryan, kızın parmaklarından birini keserken duyduğum çığlık öğürmememe neden oldu.

Bakamadım.

Bakamam.

Bakma.

"Tessi, git buradan. İstedğin şey bu değil," diye mırıldandı Brax.

"Esclave, sen onlardan biri değilsin. Eğer vazgeçmeyi ve ölmeyi düşünecek olursan, sonsuza kadar peşini bırakmam." Q'nun tutkusu beni şok etti. Günlerdir ölmemi söylüyordu. Vazgeçmemi ve kendimi bırakmamı... Zihnim bana bu kadar güçsüz olmamamı mı söylüyordu yoksa? Yapmış olduğum onca şeyin ardından Q yine de beni umursuyor olabilir miydi?

"Vur onu." Deri ceketli adam, beni geriye itti. "Devam et."

Bir süre daha geçti ve bir çığlık daha duyuldu.

Gözlerimi aşağıda tuttum ama bu, kızın etrafında oluşan kan gölcüğünü görmeme engel olmadı. Kız merhamet etmeleri için çığlık atıyor olsa da hâlâ ağlamıyordu.

Gözyaşlarında bile rahatlama bulamadığı düşüncesi yüreğimi sıkıştırdı. Hayatı gitmişti. Ben onu vursam da vurmasam da, hayatı bitmişti.

Bundan sağ kurtulamazdı.

Kurtar onu. Vur onu. Onu azat et.

"Son kez söylüyorum, sürtük. Vur onu." Deri ceketli adam göz seviyeme inmek için yere çömelerek silahı avucumun içine koydu. "Yap hadi." Ayağa kalkıp geri çekildi.

Bir kızı dehşetten kurtarmak için o kızın hayatını çalacaktım.

Titreyen ellerle silahın namlusunu kaldırdım ve tetiği çektim.

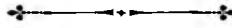
İlahi bir güç merminin kontrolünü ele geçirdi ve mermi doğruca kızın alnına saplandı. Kızın gözlerindeki ışık anında söndü ve sessizlik içinde yana devrilmeden önce dudaklarında ufak bir gülümseme belirdi.

Yaptım. Q'nun kurtarmak için her şeyini vereceği bir kuşu öldürdüm. Ben gerçek bir şeytandım ve artık bunu bile bile yaşayamazdım.

Tekrar yap, Tess. Onu azat ettin. Kendini de azat et.

Evet. Her şeyden kaçabilirdim.

Silahı kendime doğrulttum, kükürtle kaplı namluyu ağzıma sokup ikinci ve son defa tetiği çektim.

“Yani kendini öldürmeye çalıştığı için onu yumrukladın, öyle mi?”

“Evet, patron. Söylediğin gibi yaptım ve silaha tek bir mermi koydum, yine de kadın bir tanesini yutmaya çalıştı.”

“Aferin! İyi iş çıkarmışsın. Güçlü bir sürtük böylesine korkakça bir çıkış yolu seçmeye asla çalışmazdı.”

Sesler birbirine karışarak başımı döndürdü.

Şakaklarımda devam eden zonklama, beni, sakın bir boşluktan dondurucu gerçekliğe geri döndürdü.

“Kendine geliyor. Bu akşam bu işi sonlandırmamız gerek. Artık bir işime yaramaz.”

Gözlerimi hafifçe araladığımda, Beyaz Adam tepemde dikiliyordu. O sahte gülümsemelerinden birini takınarak bana bakıyordu. “Kendini öldürmeye çalıştığını duydum, küçük kız.”

Kafamı tutarak inledim. Her nedense ağrı çok şiddetliydi, ama zihnimdeki sis hiç de yoğun değildi.

Uyuşturucular... Etkilerini kaybediyorlardı. Netlik, şiddetli bir ürpertiyle birlikte geri gelmeye başladı. Titremelerle mücadele ederken, çenem kaskatı kesildi.

“Ah, bunun ne olduğunu biliyor musun?” Beyaz Adam, yanağımı okşadı. Hızlı bir şekilde tepki verdim ve adamın

dokunuşundan uzaklaştım. “Bu, yoksunluğun ilk aşamasıdır. Sana verdiğimiz şeye bağımlı haldesin. Efendilerinin seni hizada tutabilmesi için mükemmel bir çözüm.”

Kirli saçlarımın bir tutamını yakalayıp parmağına dolarken, içini çekti. “Bir ya da iki saat içinde yeni bir doz almazsan neler olacağını biliyor musun?”

“Öyle bir şiddetle titremeye başlarsın ki muhtemelen kendi dilini ısırırın,” diye açıkladı deri ceketli adam, büyük bir mutlulukla. “Yeni bir doz ihtiyacıyla öylesine tükenirsin ki kendi etini didiklemeye başlarsın. Duvarlara tırmanmak istersin. Tırnaklarını sökersin. İhtiyaç duyduğun şeyin ufacık bir damlası için kendi bedenini seve seve satarsın.”

Beyaz Adam’ı ittim ve başımı ellerimin arasına alarak çömeldim.

Bu doğru mu? Bunlar gerçekten olur mu?

Ama gerçek olduğunu anlamam için onlara inanmak zorunda değildim. Tenim çoktan kaşınmaya başlamıştı ve ağzım, yemek dışında bir şey için sulanıyordu. Bu dünyada yaşayamazdım. O sonsuz sisi, kayıtsızlığın sıcak rahatlığını istiyordum.

Başımı kaldırdım. Eski püskü bir halı ve dosya dolaplarının bulunduğu büyük bir odanın köşesindeki masanın üzerinde oturuyordum. Örümcek ağlarıyla kaplı olan bir avize odanın ortasında asılıydı.

Odaklanmaya çalışarak gözlerimi kısıtım. Sebebi uyuşturucular mıydı, yoksa gıdasızlık mıydı bilmiyordum, ama gözlerim kararıyordu. Kulaklarım uyuşuyordu. Bedenim çöküyordu.

Yüksek sesle öksürürken, neredeyse masanın üzerinden düşüyordum. Hırıltıyla soludum ve kaburgalarım, sıksa bedenime battı. Zatürre olduğumu anlamam için doktor olmama gerek yoktu.

Sürekli üşümem, ağırlaşan kol ve bacaklarım, ayağa kalkarken ciğerlerimden çıkan su sesleri, hepsi bu hastalığı işaret ediyordu.

Beyaz Adam dilini şaklattı. İçindeki gerçek kötülüğe ters düşen bebek mavisi gömleği ve kot pantolonu içinde son derece sakın ve gösterişli görünerek tepemde dikiliyordu. En azından deri ceketli adam içindeki her şeyi dışına da yansıtıyordu. Beyaz Adam ise en sevilen amca ya da seçkin bir işadamı gibi görünüyordu.

“Bugün son sınavını da geçtin. Katil olmak nasıl bir duygu?”

Zihnimi ele geçiren anıları durdurmaya çalışarak derin bir nefes aldım.

Silah patlarken yüksek bir *bum* sesi...

Ağır silahın geri tepmesi...

Barut kokusu ve masum kızın alnında beliren kırmızılık...

Yavaş yavaş oluşmaya başlayan kaşıntıyı rahatlatmak için kollarımı tırnaklarken gözlerimi sıkıca kapattım.

Beyaz Adam beni rahat bırakmadı. “O kızın bacağına kırarken eğlendin mi?”

Ellerimi kulaklarımın üzerine bastırarak unutmak için kendimi zorladım.

Kızın kalça kemiğine çarpan sopanın *küt* sesini unut.

Kuvvetli darbenin altında kırılan kemiğin çıt sesi...

Masanın üzerinde sallanmaya başlayarak inledim.

Beyaz Adam ellerimi yakaladı ve tırnaklarımı inceledi. Kırılmışlardı, kirlenmişlerdi, içlerinde kalın bir pislik tabakası vardı.

“Göğüsleri kanayınca kadar o kızı tırmalamak hoşuna gitti mi? Tırnaklarının altındaki onun kanı.”

Korkunç delillere bakarken ağzım kocaman açıldı.

Pençelerimi kızın karnına ve göğüslerine geçirerek onu tırmalayışımın görüntüleri zihnime doldu. Deri ceketli adam

beni durdurduğunda, kız sanki bir çıtayla savaşmış gibi görünüyordu.

Ağlayarak bir su birikintisine dönüşmek istedim. Ruhumun gözlerimden dışarıya sızmasını ve bu harabeden kaçmasını istedim. Yapmış olduğum şeyin anılarından kurtulmak istedim.

Beyaz Adam yanağımı okşadı. "İyi bir iş çıkardın. Ve bugünkü eyleminle hazır olduğunu kanıtladın." Adamın dudakları zalimce kıvrıldı. "Ne için hazır olduğunu bilmek ister misin?"

Korkuyla sindim. Kalbim hızlandı. Bilmiyordum ve bilmek de istemiyordum. Bu vahşeti daha fazla dinleyemezdim. Kaşınan gözlerimden bir damla yaş aktı.

Tekmele onu.

Yumruk at.

Tırmala.

Öldür onu.

Ve öldürdüm.

Defalarca.

Deri ceketli adamın oyuncağı -itaatkâr canavarı- olduğum anları yeniden yaşadım. Aman Tanrım, kızların acıyla kıvranımlarını hatırlıyordum. Korkularını. Kırılan bedenlerinin sesleri, korkunç bir senfoni gibi zihnimde tekrarlayıp duruyordu.

Daha çok kan. Daha çok çığlık... Daha... Daha...

"Defol! Defol!"

Beyaz Adam şefkatle mırıldandı. "Sakin ol. Rahatlamak için bir şey ister misin? O anılardan kurtulmak ister misin?"

Evet!

Hayır!

Bana sahiptiler. Uyuşturucular benim kurtuluşumdu. Kirlet-

tiğim ve paramparça ettiğim gerçekliğim, artık tahammül edemediğim bir şeydi ve bu, ruhumu çürütüyordu.

Saniyeler geçti; öyle şiddetli titriyordum ki tüm bedenim, derisi yüzülmüş bir iskelet gibi sallanıyordu.

“Bana ne istediğini söyle ve sana istediğin şeyi vereyim.” Adam saçımı okşadı ve elini göğüslerime doğru kaydırdı.

Geri çekilerek inledim, ama adam meme ucumu çimdikleyerek olduğum yerde kalmamı sağladı. “Bununla mücadele etmeyi denesen de sonunda kazanamayacağını biliyorsun. Şimdiden hasretini çekmeye başladın. Sana yüksek bir doz verdik. Önünde çok uzun bir yol var, küçük kız.”

“Ne is... istiyorsun?” diye sordum kollarımı kazımaya devam ederken. Kaşınıtı her yerime yayılıyor, beni tüketiyordu.

Adam dudaklarını yaladı. “Ne kadar hoş bir soru. Ama ne istediğimi zaten biliyorsun. Yalvarmanı istiyorum.”

Daha şiddetli bir şekilde titremeye başladım. Yalvarmamı istiyordu... Ne için? Uyuşturucu mu? Seks mi? Bana istediği şeyi yapması için mi?

Yapamam.

Yapmayacağım.

Ama yapacağını biliyorsun. Eninde sonunda...

Buz gibi bir telaş, titremelerimi sarsıntılara dönüştürdü. Ciğerlerim suyla dolarken, kuru kuru öğürdüm. “Lütfen. Sadece gitmeme izin ver.”

Beyaz Adam, beni göğsüne yaslayarak saçlarımı okşadı. “Yakında, küçük kız. Yakında seni satacağız ama henüz tam olarak kırılmadın. Seni bir bütün olarak satmak gibi büyük bir hata yaptım ve bu bana bir sürü sorun yaşattı. Aynı hatayı tekrarlamayacağım.”

Sözleri ölüm emrimi imzalamış olmasına rağmen sesi beni rahatlatmıştı. “Seni sattığımda, öyle muhtaç bir halde olacaksın ki efendin sana istediğini yapacak ve sen de bunu isteyeceksin. Zihninin öyle parçalanmış olacak ki artık kendi başına düşünemeyeceğin için emirleri bir can simidi gibi göreceksin.”

Sessizce ağladım. Adamın sesindeki kesinlikten nefret ettim. Tüm bunların gerçekleşecek olmasından nefret ettim. Kusursuz bir köle olmaya çok yaklaştım. Q’ya olan bağımlılığım, sise ve gergin sıcaklığa duyduğum ihtiyaçla gölgelenmişti. Kendimi kaybetmeye hiç bu kadar yaklaşmamıştım.

Çoktan kaybettim.

Bu, kanımı dondurdu.

“Lütfen... Lütfen...” Artık ne için yalvardığımı bilmiyordum.

“Yeterince yaklaştın,” diye mırıldandı Beyaz Adam. “Ignacio.”

Birisi kolumu yakaladı ve tenimi delen iğnenin acısı saf bir mutluluktı. Kemiklerin kırılışını dinlemek ya da fişkıran kanları seyretmek zorunda kalmayacaktım. Uzaklara sürüklenecektim.

“Kıymetlim, seninle yaptığımız bu yolculuktan büyük bir keyif aldım. Henüz hazır değilsin, ama bu akşamdan sonra... muhtemelen olacaksın.” Bedenim kendini koyverirken kolları arasında cansız kaldığım Beyaz Adam, alnımdan öptü.

Sahte bir sıcaklıkla sarmalandım ve derinlere doğru hızla baktarken, içimi çektim.

Düşüşümün sonunda, Q beni bekliyordu.

Güçlü göğsünün üzerinde kollarını kavuşturmuştu; siyah takım elbisesi kadife gibi parlıyordu. “*Bu sen değilsin, esclave. Benim Tess'im bu kadar güçsüz olamaz.*”

Sisin içinde yuvarlanırken kıkırdadım. “*Ben artık senin Tess'in değilim. Artık hiçbir şey değilim.*”

“Böyle söyleme. Senin için geliyorum. Savaş kahrolası. Seni bulmak için çıktığım bu yolculuğu sakın boşa çıkarma.”

“Çok geç kaldın. Çok geç kaldın.” Kabarık bir bulut, önümde dans etmeye başladı ve ona uzanmaya çalışırken, yüzüstü yere yapıştım.

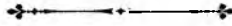
Öfkeden gözü dönmüş bir Q volta atmaya başladı. Mükemmel ayakkabıları, sis bulutlarını dağıtıyordu. *“Savaş kahrolası! Se battre comme vous le faites toujours!”* Her zaman yaptığın gibi savaş! Sesi, sersemliğimden sıyrılarak kendimden nefret etmeme sebep oldu.

Ona karşılık vermek yerine, başımı eğdim ve öfkesinin altında ezildim. *“Yapamam. Yapamam. İşim bitti.”*

“İşin bitmedi. Beni duydun mu? Savaş!” Bu emir, vücudumu bir çeşit enerjiyle doldurdu, ancak sadece yaralarımın açılmasına ve korkunç anılarımın canlanmasına neden oldu. Hiçliğe doğru biraz daha sürüklendim. Q’nun güzel yüzüne kapıyı kapattım. Onunla olan bağlarımı kestim, böylece artık bu acıya katlanmak zorunda değildim. *“Özür dilerim. Yeterince güçlü degildim.”*

Sis beni uzaklara savururken, dünya kapkaranlık oldu.

“Hoşça kal.”

İlk önce soğuk beni uyandırdı.

Göğüs uçlarımı acıtan dondurucu bir soğuk...

Ağızımdaki paslı tadı yutmaya çalışarak inledim. Tüm bednim donmuş gibiydi.

Hangi cehennemdeyim? Cehennemin dayanılmaz derecede sıcak olması gerektiğini düşündüm.

Sıcak işime yarayabilirdi. Cığerlerim suyla doluydu ve hırıltıyla

içime çektiğim her nefes bir mücadeleydi. Yediğim dayaklar ve maruz kaldığım kötü muamele, bedenimi çarçur edilmiş bir nesneye dönüştürmüştü; artık hiçbir şeye yaramazdım.

“Uyandı. Başlayabilirsin, Ignacio.”

Kalbim hızlanarak, içinde yaşadığım sisin geri kalanını da kovaladı. Beynim harekete geçti ve etrafıma baktım.

Kahretsın.

Bir tür sapığın yatak odasıydım; şeytani bir yatak odası. Tahtalarla kaplı bir pencerenin üzerinde siyah perdeler asılıydı. Soyulmuş duvar kâğıtları, yarısı sıyrılmış elbiseler gibi duvardan sarkıyordu ve sevimsiz avizenin içindeki kırmızı ampul yüzünden tüm oda mide bulandırıcı gölgelerden ibaretti.

Aşağıya bakarken, midem düğümlendi. Gıcırdayan bir yatağa kelepçelenmiştim, çıplaktım. Üzerimde sadece el ve ayak bileklerime bağlı olan halatlar vardı. Bağlar yüzünden bacaklarım açıktı, tamamen savunmasızdım.

Midem ağzıma geldi ama bulantımı bastırdım. Eğer kusarsam, kendi kusmuğumda boğulabilirdim.

İyi işte. Boğul. Ölmek, biraz sonra başına geleceklerden çok daha iyidir, Tess.

Yan tarafımda bir inleme duyunca soluma baktım. Göğsünde sıyrıklar olan sarışın kız, benimle aynı pozisyonda yatıyordu. Gözlerimiz buluştu ve gözyaşlarıyla mücadele eden kızın dudakları titredi.

“Yardım et,” diye fısıldadı.

Uzanmak ve ona sarılmak istedim. Onu korumak istedim. Her şeyin yoluna gireceğini, bunun sadece korkunç bir rüya olduğunu söylemek istedim.

Ağlamamak için dudağımı ısırarak başımı salladım.

Kız, gözyaşlarını dağıtmak için gözlerini sıkıca kapattı. Yüzünü omzuna bastırarak burnunu çekti.

“İlk önce hangisini istiyorsun, Ignacio?”

Yatağın ucuna doğru yürüyen deri ceketli adama baktım. Beyaz Adam, soyulan duvarların dibindeki süslü bir koltukta oturuyordu.

Deri ceketli adam sırtıırken gözleri, açıkta olan bedenimizin her yerinde gezindi. “Tombul olanla başlayacağım. Bırak da ışım bittiğinde başına neler geleceğini görsün, kaltak.”

Ah, Tanrım.

Serbest kalmaya çalışarak kıpırdanmaya başladım.

Bana dövme yapmış olan kadın, yatağın yan tarafından el sallayınca çığlık attım. Korkunç bir şekilde gülümsedi. “Çok daha mutlu olacağın bir yere gitme vakti geldi.” Omzuma oturdu ve çok fazla kullanılmış olan damarıma bir iğne soktu. Kadın ilacı enjekte ederken, Beyaz Adam, “Bu senin alışıkt olduğundan daha farklı bir karışım, küçük kız,” diye mırıldandı. “Biraz zihinle oynayacak. Ne de olsa kırmaya çalıştığımız kısmın orası.”

Buzla kaplı sıcaklık, çoktan damarlarımda yol almaya başlamıştı ve kalbime doğru ilerliyordu.

Beyaz Adam ayağa kalkarak öne doğru ilerledi. Çıplak ayağıma yavaşça vururken, bakışlarında hafif bir acıma vardı. “Bugünün ardından satılacaksın. Ben anlaşmanın bana düşen kısmını yerine getirdim. Gerçi seni özleyeceğim. Gücünden hoşlanmaya başlamıştım. Seni mahvetmek bir ayrıcalıktı.”

Yanağımı avuçlamak için öne çıktı. “Endişelenme. Yeni sahibine sertlikten hoşlandığını söyledim. Sana çok iyi bakacak.”

Hayatımdaki en korkunç duygu harekete geçerken, soluğum kesildi.

Böcekler.

Örümcekler.

Dişleri ve minik pençeleri olan böcekler, bağırsaklarımı lime lime ediyorlardı. Tüm bedenim kaşınıyor ve yanıyordu. Çığlık attım. Sonra öksürmeye başladım çünkü ciğerlerimde yeterince oksijen yoktu. Soluğum kesilene kadar ağladım ve öksürdüm, ancak böcekler daha da kötüleşti.

Neler oluyor?

“Durdurun şunu!”

Bu his kollarıma, ellerime, ayaklarıma, karnıma ve göğüslerime doğru yayılırken, deri ceketli adam ve Beyaz Adam sadece seyretti. Hamamböcekleri kalbimi istila etti. Çekirgeler dilimi kemirmeye başladı.

Ve sonra beynimi vurdu.

Sanki ruhum içinde bulunduğu hapishaneden özgür kalabilecekmiş gibi çığlık attım. Bu hapishane hızlı bir şekilde öldürücü böceklerle doluyordu. Beyaz Adam dev bir kemirgene dönüştü. Deri ceketli adam ise hırıldayan, kahkahalar atan ve ağzından sular akan bir çakal oldu.

Duvarları eriyen, tavandaki boyları çıplak bedenime akan oda dağılmaya başlarken, yanımdaki kız ise dünyadaki tüm iyiliklerle gümüş gibi parlayarak, saf ve masum kalmaya devam etti.

Çakal kafasına sahip olan deri ceketli adam, soyunmaya başladı. Siyah ceketini çıkardı ve sarsılan yere fırlattı. Alevler yerdeki çirkin halıyı yutuyor, bize doğru ateşten bir yol açıyordu.

Nefes alamıyordum. *Nefes alamıyorum. Bu gerçek olamaz. Bu gerçek olamaz.*

Deri çakal, gömleği ve pantolonundan kurtulur kurtulmaz, iğrenç iç çamaşırını aşağıya sıyırdı ve siyah tüylerden oluşan bir

çalılığın arasından çıkan küçük penisıyla karşımıza dikildi. Bacaklarının arasında bir örümcek sürüsü yaşıyordu.

Gözlerimi kapattım, ancak görüntüler beni yine buldu. San-ki mümkünmüş gibi daha da kötüleştiler.

Q karşımda belirdi ve serçe dövmeli kusursuz çıplaklıktan, siyah kanatlı öfkeli bir meleğe dönüştü. Sırtından çıkan üç metrelik geniş kanatlar, petrol tabakasıyla kaplı kuzgun tüyleriyle simsiyah parlıyordu. Donuk yeşil gözleri öfkeyle yanıyordu.

Q büyük bir hayal kırıklığıyla başını salladı ve arkasını döndü. Kanatlarını bir koza gibi etrafına sardı ve sonunda milyonlarca kuşa dönüşerek uçup gitti.

Beni bıraktı.

Beni çakal ve kemirgenle birlikte bıraktı.

Bir şey ayak bileğimi yakaladı ve gözlerim iri iri açıldı. Beyaz kemirgen adam, baldırımında gezdirdiği parmak uçlarını kalça kemiğime doğru kaydırды, elinde herhangi bir silah olmamasına rağmen dokunuşu bir hançer gibi tenimi kesti. Dokunduğu yerlerden hayali kanlar aktı.

“Bu senin iyiliğin için.” Yumruğunu havaya kaldırdı ve çenemi yumrukladı.

Başım yana savruldu ve sarışının gözlerine takıldım. Hızlı hızlı soluyordu ve delirmiş gibi görünüyordu. Uyuşturulmamıştı, gözleri netti ve telaş doluydu. Bir melek gibi görünüyordu ve daha önce onu korumak istemişken şimdi onun beni korumasını istiyordum.

Lütfen kurtar beni.

Başka bir yumruk daha, ama bu seferki karnıma indi. Yatıyor olmak bu darbenin böbreklerimle karaciğerimde yankılanmasına neden oldu.

Deri çakal, yatağa tırmandı ve bir sarışın meleğe bir bana bön bön bakarak, dört ayak üzerinde öne doğru ilerledi. Dizi, açık bacaklarımın arasına girdi ve iğrenç dilini karnımdan aşağıya doğru kaydırırken haykırdım. Yakıcı tükürüklerini saçarak klitorisimi ısırdı.

Tükürükleri beni alevler içinde bırakırken çığlıklar attım. Canım acıyordu. Lanet olsun, canım acıyordu. *Durdur şunu!*

Beyaz kemirgen emir verdi. “Diğerine de ilgi göster. Bırak da uyuşturucunun etkisi birazcık geçsin. Başka türlü bununla başa çıkamaz.”

Derin bir nefes alan deri çakal, başını salladı. Büyük bir pençe bacaklarımın arasını kavradı ve derinlerime girdi. Sivri tırnaklarından birini içime sokarken, inledi. “Uzun bir süre kuru olmayacaksın, *puta*. Uyuşturucunun geçmesini bekle. Kısa bir süre sonra bana yalvarıyor olacaksın.” Dokunuşunu benden uzaklaştırdı ve zavallı sarışın meleğin üzerine tırmandı. Deri çakal, bacaklarının arasına yerleşirken, sarışın melek ağlamaya başladı. Dirseklerini meleğin başının iki tarafına dayayan çakal, kıllı beyaz kıcını öne doğru sertçe itti.

“Bırak... bırak onu... seni piç!” Bu ben miydim? Sesi vahşice çıkan o şey?

Beyaz kemirgen beni tekrar yumrukladı, bu kez göğüs kafesimden. Daha önce kırılmış olan kemiklerim acı içinde feryat etti. Tekrar mı kırmıştı? Öyleymiş gibi hissediyordum. Aldığım her nefes ciğerlerimi deliyor, içindeki biriken sıvının dışarıya akmasını sağlayarak bedenimi yapışkan bir salgıyla kaplıyordu.

“Ignacio’ya durmasını söylediğin her sefer için bir yumruk yiyeceksin. Beni duyuyor musun? İzin almadan konuşmanın acıyla sonuçlanacağını öğrenmek zorundasın. İtaat etmenin, senin

için geriye kalan tek şey olduğunu anlamak zorundasın. Anlıyor musun, küçük kız?”

Mavi gömleği ve kot pantolonuyla başımda dikilen devasa kemirgene bakmak için yavaşça gözlerimi kaldırdım.

Bu sıcan neden kıyafet giymiş? Benimle konuşuyor.

“Sana tecavüz etmek için burada, Tessie. Benim sana asla yapmayacağım şeyleri yapmak için. Beni terk ettin,” diye mırıldandı zihnimdeki Brax.

Bunun gerçek olmadığını biliyordum, fakat kurtulmak için ne kadar çok çabalarsan çabalayayım, başaramıyordum. Korku, peşimi bırakmayacaktı.

Deri çakal, korkunç burnunu sarışın meleğin yüzünün her tarafına sürterek onu öptü. Melek çığlık attı ve kıvrandı.

“K... kes şunu!” diye bağırdım.

Bir anda, yanağımda şiddetli bir tokat patladı. “Biraz önce ne söylemiştim, kıymetlim?” Beyaz kemirgen başını sallayarak beni azarladı. “Öğrenmen gerek.”

Acıyla ilgili bir şey söylemişti. İtaatsizlik mi? İtaatsizlik etme mi?

“İtaatsizlik et. Savaş. Senin için geliyorum, Tess!” Q öfkeden köpürüyordu.

Ama eğer karşılık verirsem, zarar görürüm. Neden böyle bir acıyı davet etmeye devam edeyim? Bu aptalca.

“Sen, busun. Onların sana bunu yapmalarına izin vermeyecek kadar güçlüsün.”

Q, solarak uzaklaştı ve beyaz kemirgenle yer değiştirdi. “Hâlâ benimle misin, küçük kız?” Kemirgen, gözlerimin içine baktı ama ona odaklanamadım. Bulanık ve hayal meyal kalmaya devam etti.

Çakal, pençesine tükürdü ve pençesini sarışın meleğin bacaklarının arasına sürttü. Meleğin ağlayışları, düzensiz soluklara ve yalvarışlara dönüştü. “Lütfen. Dur. İstediyin her şeyi yaparım. Lütfen. Bunu yapma!”

“Onu din... dinle! D... dur!”

Gögse bir yumruk...

Kahretsin, bu çok acıtmıştı. Hassas dokular acıyla feryat etti ve alev aldı.

“Öğren artık, küçük kız. Misilleme eşittir acı. Bir dahaki sefere, bu kadar nazik olmayacağım.”

Bir dahaki sefere mi? Neyin bir dahaki seferi?

Tutarlı düşünceler beni terk etti ve sisin içine daldım.

Üşüdüm. Çok soğuk. Böcekler bedenimi ele geçirdi. Damarlarımın içinde süründüklerini hissediyorum. Beynime doğru ilerliyorlar.

Sarışın melek aniden haykırdı ve tiz bir sesle çığlık attı. Deri çakalın, kokuşmuş penisini meleğin içine sokmasını dehşet içinde izledim. Gözlerimin içine bakan çakal inledi ve dudaklarını yaladı. “Sırada sen varsın, kahrolası fahişe. Onu nasıl becerdiğimi görüyor musun? Sen de hissedeceksin.” Tekrar tekrar saldırdı. “Ah, evet. Beni içine alacaksın. Karşılık vermenin bedelini sana ödeteceğim.”

Üzerimi kaplayan korku, daha çok örümceği ve çekirgeyi de yanında getirdi.

Sarışın melek, ölümcül bir sessizliğe gömüldü. Bedeni, çakalın darbeleriyle sarsılıyordu ve gözlerinden sürekli yaş akıyordu, fakat yaşadığı şok yüzünden aklını kaybederken, yüzü gevşedi. Zihninin parçalandığını resmen duymuştum.

Hayır!

Çılgına döndüm.

Debelendim ve haykırdım, bedenimdeki hasarların daha fazla harekete dayanamayacak olması umurumda bile değildi. Özgür kalmaktan başka hiçbir şeyin önemi yoktu. Deri çakalı öldürmek istiyordum. Zavallı sarışın meleği kurtarmak istiyordum.

İn onun üzerinden! Bu adil değildi. Zavallı kız. Zavallı masum kız. İçimdeki vahşet, kıymetli bir an için uyuşturucuların etkisini yok etti ve “İn üzerinden! İn onun üzerinden, seni piç,” diye bağırdım.

Acı.

Yoğun, etrafa yayılan şiddetli bir acı.

Göğsümdeki ağırları faaliyete geçirerek öğürdüm. Hissettiğim acı başımı döndürüyordu.

Beyaz kemirgen elindeki penseyle başıma dikildi. Gözleri acımasızdı. “Bak bana ne yaptırdın. Öğren!”

Aşağıya baktım, çoktan halüsinasyonların çukuruna düşmüşüm.

Orta parmağım ikiye ayrılmıştı. Kemik, deriden dışarı fırlamıştı ve oluk oluk kan akıyordu. Yaranın içinden solucanlar çıktı ve kıpır kıpır oynayarak havaya karıştılar.

Parmağımdaki zonklama gitgide daha da kötüleşti. Sırf acıdan kurtulmak için elimi kesip atmak istedim.

“Hayıııııııııı!”

“Evet. Kahretsin evet.” Deri çakal hızla soluyor, kurbanıyla sertçe çiftleşiyordu. Melek gözlerini sıkıca kapattı ve yaşadığı korkunç şey karşısında dişlerini sıktı.

Ağladım. Bu mide bulandırıcıydı, çok iğrençti. Deri çakala durmasını söylemek için ağzımı açtım. Meleği rahat bırakmasını söylemek için, ancak hissettiğim korku boğazımı sıktı.

Misilleme eşittir acı.

Ağzımın içindeki dilim ağırlaştı ve gözlerim beyaz kemirgene kaydı. Penseyi yüzüme doğru salladı. “Hâlâ öğrenemedin mi?”

Her şeye rağmen öğreniyordum. Bedenim yenilenmişti. Zihnim, kimyasalların esiri olmuştu.

Bildiğimi sandığım her şey yeniden programlanmıştı. Acı, korkunçtu. Acı, iğrençti. Acıdan kaçmak ve sonsuza kadar saklanmak istiyordum. Bir daha asla tutku ile tatlı-acı arasındaki ince çizgiyi geçmeyecektim.

Bir daha asla Q’nun bana dokunmasını istemeyecektim.

Bir daha asla bu halde olmak istemeyecektim. Tamamen kaybolmuştum.

Deri çakal inledi ve sert hamlelerle doruğa ulaşırken yatağı sarstı. Çakal içinden çıkarken, sarışın melek yarı inledi yarı hıçkırdı.

Melekle işi bitmiş olduğu için hissettiğim küçük rahatlama, çakalın gözleri bana çevrilince yok oldu. “Bana beş dakika ver, *puta*. Sonra tamamen seninim.”

Karşı çıkmak isteyen dudaklarım geri çekildi, ancak metalin soğuk ısırığı serçe parmağımı çevreledi. “Söylemek üzere olduğun şeyi söylemek istediğinden emin misin?” diye mırıldandı beyaz kemirgen.

Gözlerimi sıktım. Eğer evet dersem, onları beni öldürmeye zorlayabilirdim. Bana özgürlüğümü geri vermelerini sağlayabilirdim.

Söyle, Tess. Kurtul bundan.

“O muhtemelen söyleyemez, ama ben onun adına konuşabilirim.”

O ses.

Yankılanan yumuşaklık, şiddetin hafif tınısı...

O sesi tanıyordum. Başka bir yaşamdan... Daha mutlu bir hayattan...

Kalbim, miskin atışlarına bir son vererek hızlandı, öyle yorgundu ki zar zor çalışıyordu. Başımı kapıya doğru çevirmek için geri kalan tüm enerjimi kullanmam gerekti.

Hayallerimdeki muhteşem siyah kuzgun melek geri gelmişti. Kapkara bir yangın ve öldürücü öfkeyle parlayan üç metrelik kanatları tüm odayı kaplıyordu. Bir karga sürüsü, dağılan odayı kanatlardan oluşan bir girdabın içine çekerek etrafında uçuyordu.

Beyaz kemirgen arkasına döndü ve bu yeni hayalle karşı karşıya geldi. İçimi çektim ve tüm kalbimle onun gerçek olmasını diledim. Onun gerçek olmasını istiyordum, böylece sonunda rahatlayabilirdim ve tekrar güvende olurum.

“Sen buraya nasıl girdin?” diye bağırdı beyaz kemirgen, hayal gücümün uydurduğu şeye doğru yürürken. Kargalar ciyaklayıp boncuk gibi gözleri ve sarı gagalarıyla siyah bombalar gibi yağarak yukarıdan saldırdılar, ama beyaz kemirgen durmadı.

Dev Ryan, hayaletimin arkasında belirdi ve meleğin üzerine saldırdı. Ancak Q, hızla arkasına döndü ve odayı gürültülü bir patlama doldurdu.

Ryan'ın bedeni yere yığılırken, kafatası paramparça oldu. Oda daha fazla meleklerle dolarken, beyaz kemirgen elindeki pensiyi atarak geri çekildi.

Siyah kanatlı Q, bana doğru süzüldü. Gözleri dehşetle bakarken, etrafa tüyler saçıldı. Hayalime, beni alıp götürmesini söylemek istedim. Beni kurtarmasını. Eğer gitmek, ölmek anlamına geliyorsa da umurumda değildi. Eğer onunla birlikte gidebileceksem, hiçbir şey umurumda değildi.

Götür beni. Gitmeye hazırım. Seninle birlikte gitmeye hazırım.

“Franco. Attrape ce fils de pute.” Şu orospu çocuğunu yakala.

Q'nun siyah kanatlarının arkasından bir adam ortaya çıkar-ken, gözlerimi kırptırdım. Kaslı göğsü altın rengi bir kürkle pırıldıyordu ve zümrüt yeşili gözleri ikiz aylar gibi parlıyordu.

“Benim için büyük bir zevk,” diye mırıldandı altın adam.

“Bekle. Yapma,” dedi beyaz kemirgen, duvara yaslanarak.

Altın adam, beyaz kemirgenin çenesini sertçe yumrukladı ve kemirgen yere yığılırken, memnuniyetle homurdandı.

Gözlerim, altın adamdan, soluğu kesilen melek Q'ya kaydı. “Tess...” İstirap dolu sesi, bedenimi okşadı. Titredim.

“Kahretsin. Çok özür dilerim.” Bana dokunmak için uzandı, ama sonra kendine engel oldu. Kendine duyduğu nefretle omuzları çökerken yüzü çarpıldı. “Bu benim hatam.”

Q'nun yanında başka bir adam belirdi. Safir bir ışıkla parlıyordu; adamın eski dünya güzelliği beni gülümsetti. “Q. Burada olmaz. Kendini topla, adamım. Henüz bitmedi.”

Q, omuzlarını dikleştirdi ve öfkeyle haykırarak adamı itti. “Görüyor musun? Ne yaptıklarını görüyor musun?”

Safir adam, Q'nun yüzünü ellerinin arasına aldı ve onu, gözlerine bakmaya zorladı. “Evet, görüyorum. Ama yapacak işlerin var, hatırladın mı?”

Bir an için melek Q, adamı parçalara ayıracakmış gibi göründü, ama sonunda dişlerini gıcırdattı ve geri çekildi. “Haklısın.”

Sonra bana bakmak için döndü. Gözlerindeki acı, acımasız bir kararlılıkla yer değiştirdi. Büyük elini bileğimin üzerine yerleştirdi ve bağlarla uğraşmaya başladı.

Onu izleyerek, tüylerini okşamak ve kanatlarının yumuşaklığını hissetmek isteyerek içimi çektim.

Bileklerim serbest kalır kalmaz, başparmağını dövmeli tenimin üzerinde gezdirdi. Yüzünde korkunç bir pişmanlık vardı. “Seni güvende tutmayı tek amacım yapacağım, Tess. *Tu es à moi*.” Sen benimsin. “Ve seni bir daha asla yüzüstü bırakmayacağım.”

Elimi bırakarak ayak bileklerime döndü.

“Senin için geldi, Tessie. Bu çok hoş... Benim yaptığımdan çok daha fazlasını yaptı.” Brax yumuşak bir şekilde gülümseyerek başımda dikiliyordu.

Başımı salladım. *“O gerçek değil. Sonunda kırdım, Brax. Bundan sonra geri dönemem. Gidiyorum. Ölüyorum. Bu hayatı daha fazla yaşamak zorunda kalmadığım müddetçe umurumda değil.”*

Brax başını salladı. *“Hayatta kalacaksın. Her zaman yaptığın gibi...”*

Q üzerime eğilip alnını alnıma yaslariken, Brax’ın görüntüsü kayboldu. Derin kokusunu içime çektim. Misk ve kuvvetli bir şey kokuyordu; ter, kan ve emeğin kirli kokusu.

Q’nun yüzü kederle çarpıldı. “Bunu sana yapan adamı geber-teceğim. Onlara çıglık attıracağım.” Q’nun öfkesi, beni sarsarak kalp atışlarımı hızlandırdı.

“Sana vuracak. Ve yaptığın şey yüzünden bunu hak ediyorsun.” Annem ortaya çıktı.

Q yavaşça yanağıma dokundu ama ben çıglık attım. Daha fazla acı bekliyordum. Daha fazla işkence bekliyordum.

Gözleri pişmanlıkla parlayan Q, geri çekildi. “Birisi bana kahrolası bir battaniye getirsin!”

Yeşil gözleri, benimkileri aradı. “Tess. Seni kucağıma alacağım. Annemin mezarının üzerine yemin ediyorum, seni incit-meyeceğim. Korkacak hiçbir şey yok. Söz veriyorum.”

Korkacak bir şey yok.

Korkacak bir şey yok.

"*Seni kırbaçlamışken nasıl böyle bir şey söyleyebiliyor, Tessie? Senin kanını akıttı.*" Brax, kollarını kavuşturarak, Q'ya kaşlarını çattı.

"*Ama bunu yapmasını ben istedim. Bunun için yalvardım.*" Kelimeler ağzımdan çıkmasına rağmen neden böylesine bir acı çekmeyi isteyebileceğimi hatırlayamadım.

"*Öyle mi, Tessie? Ben pek de emin değilim...*"

Zaman ileri fırladı ve bir başka an daha çalındı.

Parmağımdaki şiddetli ağrı beni tüketiyordu. Birisi parmağımın etrafını sardı, ama bez anında kandan sıırılsıklam oldu.

Güçlkle yutkunurken, üzerime sıcak bir şeyin örtüldüğünü fark ettim. Haftalardır birlikte yaşamış olduğum buz gibi soğuk gitti. Güçlü kaslar beni özenle kucakladı; "Seni eve götüreceğim ve bunu düzelteceğim, *esclave*," diye mırıldandı Q.

Esclave.

Bu kelime karşısında yaşadığım şaşkınlık, uyuşturucunun sersemliğinden çıkmamı sağladı; gözlerimi kırıştırdım. Q, beni kapıya doğru taşıyordu. Tavandan sarkan ampullerin altında yürürken, simsiyah kanatları binbir renkle parılıyordu.

Çenesi, daha yoğun bir gölgeyle kaplıydı; dudaklarının kenarlarında çizgiler belirmişti ve gözleri, yaşlı ve yorgun görünüyordu. Bu görüntü, hayallerimle hiç uyuşmuyordu.

Neden benim meleşim bu kadar... insan gibi görünüyordu?

Gözlerimde başka bir görüntünün hatları titreşti. Kirli ve kırı kırış olmuş bir takım elbisenin içindeki Q'nun görüntüsü... Bu Q, beni, sanki çok uzun zamandır başka bir yerde bulunuyor-

muşum gibi taşıyordu. Bir daha beni asla bırakmayacakmış gibi. Her hücrelerinden hüznün fişkırdırken, etrafına öfke yayıyordu.

Kalbim, hüznü atışlarının hızını artırdı.

Q beni buldu. O burada.

"Bu kadar aptal olma." Annem dudaklarını büktü. *"Hiçbir zaman seni aramadı. Kimse seni istemiyor, Tess. Böyle fantastik hikâyeler uydurmaya bir son ver."*

Her yanımla acıyla dolarken, ciğerlerim nefes almayı bıraktı.

Neden gelsin ki? Sonuçta, artık ben bir düşmandım. Kadınları incitmişim. Tırnaklarımın arasında kan vardı ve işlediğim cinayetle ruhum kirlenmişti.

"Sen ger... gerçek misin?" diye fısıldadım, ciğerlerimdeki ağrı yüzünden irkilerek.

Q durakladı, gözleri benimkilerle buluştu. Sonsuzluk gibi gelen bir an boyunca sadece baktı, sonra dudaklarını sıkarak, "Ben gerçeğim. Hepsi bitti, Tess. Güvendesin," diye mırıldandı.

Gülümsemeye çalıştım, ama kırkayaklar dudaklarımı çiğnemişti. Titredim ve kelimeleri ağzımda yuvarlayarak konuşmaya başladım. "Bu çok h... hoş. Gördün mü, Brax? Q gerçeğten geldi."

Ortaya çıkan Brax, saçlarımı okşadı. *"Geldi, Tessie. Ama geçmişe dönebileceğini düşünecek kadar saf olamazsın. Artık olmaz. Yaptıklarından sonra olmaz."*

Kalbim parçalara ayrıldı. Brax haklıydı.

Beni yukarıya doğru kaldırırken, Q'nun kasları titredi. İşken-ce dolu kelimeleri boynuma doğru fısıldarken titriyordu. "Zihninin parçalanmadı, Tess. Parçalanmadı."

Her nasılsa, benimle konuşmadığını biliyordum.

Fransızca konuşmaya başladı. *"Si vous me l'enlevez, je le jure devant Dieu je vais... Je vais..."* Eğer onu benden alırsan, sana

yemin ediyorum ben... ben... Cümlesini tamamlamadı. Bunun yerine, beni aşağıya doğru kaydırarak, kollarını sıkıca etrafıma sardı ve beyaz kemirgene kükredi. “Bundan kurtulabileceğini mi sandın? Kadınlara tecavüz etmek? Onları satmak? Uyuşturmak? Sen artık ölü bir adamsın ve gideceğin tek yer cehennem. Cesedinin küçük parçalara ayrılacağını garanti ederim.” Q’nun öfkesi, odayı yoğun bir gerginlikle dolduracak kadar somuttu.

Yukarı baktım ve kanatlarının vahşetle dalgalanması karşısında büyüledim. Q, Franco’ya baktı. “Getir onları. Penseleri de.”

Franco topuklarının üzerinde döndü ve odadan dışarı çıktı. Etrafımızdaki koridor, sanki kocaman bir yılanın midesinde yaşıyormuşum gibi hissettirerek gitgide büzülürken, Q’nun bedenine sokuldum. Kırılan parmağım beni tekrar karanlığa geri göndermekle tehdit etti, ama ben dayandım. Beynimi kemirmek için daha çok böcek ve bir sürü hayalet peşimizden geldi. Melek Q, beni güvenliğe doğru uçururken annem, babam ve Brax bizi takip etti.

Q başını eğdi. “Onlara yaptıklarının bedelini ödeteceğim, Tess. İşim bitmeden önce ölmüş olmayı dileycekler.”

Siyah kanatlar açılıp bizi bir koza gibi sararken içimi bir sıcaklık kapladı. Q’nun sıcaklığı donmuş tenimde bir şenlik ateşi gibiydi. Ve Q, sanki bir tüymüşüm gibi beni rahatça taşıdı.

Hasarlı ve parçalanmış bir tüy...

Artık hiçbir şeye güvenmiyordum. Bu gerçek olamazdı. Böylesine bir kurtuluşu hak etmek için hiçbir şey yapmamıştım.

Keşke gerçek *olsaydı*. Keşke götürülüyor olsaydım. Belki de ölüyordum. Belki de beynim kendisine son bir sahne yaratmıştı. Q’ya elveda diyordu. Kuzgun kanatları olan ve etrafında kargalar uçan görkemli Q’ya.

“Ölüyorsun. Günahlarını şimdi itiraf et çocuk, yoksa hiçbir zaman cennete kabul edilmersin.” Annem ellerini ovuşturdu. *“Hayatını nasıl berbat ettiğini itiraf et. Erkek kardeşinin hayatını nasıl mahvettiğini... Bir adamın kalbini nasıl parçaladığını... Sadece öl.”*

Annemin gözlerinde parlayan yoğun nefret karşısında boğazım düğümlendi. Neden olduğu acıya inanamıyordum.

“Hiçbir zaman bir yük olmak is... istemedim.” Bunca zamandır tutmuş olduğum gözyaşları sonunda serbest kaldı. Bir kez başladılar mı, bir daha durmazlardı.

Q birden durdu. *“Hayır, esclave. Kes şunu. Sen bir yük değilsin. Asla.”*

Titreyen elimle yukarıya uzandım ve Q’nun kanatlarındaki tek bir tüyü yakaladım. Kanatlarını etrafımıza bir kalkan gibi sıkıca sararken tüyleri titredi. Parmaklarımı tüylerin üzerinde gezdirdim. *“Her şeyi itiraf ediyorum. Ben beş para etmez biriyim ve ölmek istiyorum.”*

Sonra kendimden geçtim.

On Üç
Quincy

*Sen benim saplantımsın, bense sana aitim.
En derin parçama sahiptin...*

Kelimeler tüm anlamlarını yitirdi.
Acıdan ibaret bir yaratık haline geldim.

Tess ölmek istiyordu. Benim Tess'im. Kalbimin atmaya devam etmesini sağlayan kadın, mevcut olan son çareye başvurmuştu.

Ölmek istiyor.

Beni sonsuza dek terk etmek istiyor.

Her ne yaşamışsa, çok fazla gelmişti. Tanıdığım güçlü kadın gitmiş, eskiden olduğu kişinin hasarlı bir gölgesiyle yer değiştirmişti.

Kollarımı öyle çok sıktım ki Tess'i ikiye ayırabileceğimden korktum. Kollarımda olmasına rağmen onu çoktan kaybetmiş olabileceğim düşüncesi karşısında tüm bedenim dehşetle sardı.

Çok geç kalmıştım.

O lanet olası çıplak piçin ve Tess'in yanında yatan sarışın kızın görüntüsü, zihnime hücum etti.

Tess'in ve sarışın kızın benzerliğini gördüğümde, korkudan kalbim yanmıştı. Saçlarının rengi bile öyle çok benziyordu ki çok geç kalmış olabileceğim düşüncesi ruhumu paramparça etmişti. Tess'in tecavüze uğramasına engel olmak için... Böyle bir acıyı tekrar yaşamasına engel olmak için...

Ama kontrol etmiştim. Kırık parmağını sardığım esnada bayılınca, kullanılmamış olduğundan emin olmak için kontrol etmiştim. Onun mahremiyetini ihlal etmek beni öldürdü, ama bilmek zorundaydım.

Bilmek *zorundaydım*. Eğer tekrar tecavüze uğramışsa, bunun pişmanlığıyla yaşayamazdım. Lefebvre'den sonra yapamazdım. Ona yaşattıklarımın sonrasını yapamazdım. Hiç kimse, Tess'in yaşadığı şeyleri yaşamamalıydı.

Kanlı aya ulumak ve bedenimi parçalara ayırarak pençeleri ve dişleri olan ancak vicdanı olmayan bir şeye dönüşmek istedim. Şeytan olmak istedim.

Zihnim, mantıklı düşüncelerden sıyrıldı. Düzgün düşünemiyordum. Aklımın başına geleceğinden de şüpheliydim. Tess'in bacaklarının arasında kan olmaması gerçeği, bir süre daha insan kalmama yardımcı oldu.

Geldiğimiz yoldan geriye dönerken kollarımda taşıdığım Tess'in hiçbir ağırlığı yoktu. Öyle çok kilo kaybetmişti ki bir hayalet gibi görünüyordu. Her tarafında simsiyah çürükler olan sarışın, narin bir hayalet... Öyle ki lanet bir domino taşı gibi görünüyordu.

Tüm duygularım şiddetini artırırken, bedenim titremeye devam ediyordu. Öldürmek istiyordum. Öldürmek, öldürmek ve öldürmek.

Tess kıvranmaya başladı, gördüğü şey karşısında yüzünü buruşturdu. Kollarındaki izler, nelere katlanmış olduğuna dair son derece canlı bir hikâye anlatıyordu.

Tekrar tekrar yalvarmaya devam ettim. *Zihni parçalanmadı. Zihni parçalanmadı.* Uyuşturuculardan arındıktan sonra iyi olacak. Buna inanmak zorundaydım.

Tess'in söylediği şeyi hatırlarken, dişlerimi gıcırdattım. Brax ile konuşuyordu. Adam onun zihninde yaşıyor, ona fısıldıyor ve her türlü rahatlığı sunuyordu. Neden beni hayal etmiyordu? Beni düşünmesi için, benim anılarımda teselli bulması için her şeyimi verirdim.

Sen hiçbir zaman teselli edici biri olmadın. Sen, onun zihniyle oynayan efendisiydin. Seni nasıl düşünebilirdi?

Bu soruya cevap veremiyordum ve bu beni öldürüyordu.

Koridorun sonuna gelince, sola döndüm ve gizlice girdiğimiz fabrika alanına doğru ilerledim.

Polis şefine rüşvet verdiğimiz bir günün ardından, eski balık işleme deposunu bulmuştuk. Polisin prensipleri vardı ve rüşveti ilk başta reddetmişti, ama kargonun nakli için Smith'in havaalanı memurlarına ödeme yaptığını bir başkasından öğrenmiştik.

Tess'in benden tekrar kaçırılacak olması düşüncesi karşısında çılgına döndüğümü itiraf ediyorum. Franco, bizi kimsenin rahatsız etmemesi için etrafı gözlerken, polis şefini boğazından yakalamış ve paslı bıçağını çekmişim.

Hayatını kaybetmekle karşı karşıya kalan polis, bildiği her şeyi ortaya dökmüştü. Smith'i tanıyordu. Onu öldürmek istememe yetecek kadar çok şey biliyordu. Ancak adam çılgın atmaya başlayınca oradan uzaklaşmıştık. Onu başka biri öldürürdü. Benim ise kanını akıtmak istediğim başka adamlar vardı.

Binanın içine girip de gölgeler içinde sessizce ilerlerken, cildim karıncalanmaya devam etmişti. Tess'i bulduğumda, kalbim paramparça olmuştu.

Daha önce hiç böyle hissetmemiştim. Çok zayıf. Çok korkmuş. Çok çaresiz.

Kollarımdaki baygın kadına bakarken, boğazım düğümlendi. Parmağına sarılı olan çarşafın altından kan sızıyordu; teninden dışarıya fırlamış olan kemiğin görüntüsünü unutabilmem mümkün olmayacaktı.

Çenesi şişmiş ve morarmıştı. Vücudundaki her bir iz, ruhumda bir delik açıyordu.

Keşke o gün işe gitmeseydim. Keşke açık açık konuşacak kadar güçlü olsaydım ve Tess'e, ona ne kadar değer verdiğimi söyleseydim. Tüm sırlarımı ve yeminlerimi paylaşacak kadar cesur olsaydım.

Keşke o kahrolası takip cihazını çıkarttırmış olduğuna dair kanıt isteseydim.

Çünkü Kızıl Sansar, benim yüzümden Tess'ten intikam aldı. Onsuz yaşayamayacağım tek şeyi elimden alarak, beni canlı canlı gömmeyi başardı.

Bunu bencilliğim yüzünden yaptım. Tess'i, gitmesine izin veremeyecek kadar çok istiyordum, ama aynı zamanda benim yüzümden sürekli tehlike içinde yaşıyordu. Ve bu durum daha da kötüleşecekti. Kadınları satan serserileri öldürdüğümü herkes öğrenmişti. Ölüm tehditleri geliyordu ve onlar beni öldürmeden önce onları öldürmek zorunda olduğumu biliyordum.

Vücut sıcaklığımın, donan bedenine işlemesini isteyerek Tess'i sıkıca kucakladım. Bacaklarının arasına kan bulaşmış olan diğer sarışın kızı taşıyarak bana doğru gelen Franco, bir anda

karşıma çıktı. Kız bir ceset gibi bembeyazdı ve gözlerinde çok iyi bildiğim bir ifade vardı: Geri dönüşü olmayacağını gösteren ifade. Gerçeklikten kaçmak için uçup gitmiş olan bir ruhun boş bir kabuğu.

Bu bakışlara sahip olan birçok köle gelmişti. İyileştirilmesi en zor olanlar onlardı. Ruhlarını bedenlerine geri döndürmek ve yaşama isteklerini kaybetmişken, hiçliğe dönüşmelerine engel olmak çok zordu.

Franco çenesini kapattı ve hiçbir şey söylemedi.

Tess'e daha sıkı sarıldım ve deponun arkasına doğru ilerledim. Her yer pislik içindeydi ve leş gibi kokuyordu. Yıllardır kullanılmamış olan depo, yeni bir amaç edinmişti: Kaçakçılık.

Normalde böyle bir yer bulursam, oraya Franco'yu ve en iyi adamlarını gönderirdim. İçeriye gizlice girmelerine ve ellerini kirlletmelerine izin verirdim. CEO olarak tanınırken, bir kanunsuza dönüşmek çok riskliydi.

Ama bu artık sona ermişti. "Lanet tecavüzcüyü öldür," ilkesinin keyfini çıkarabiliyordum.

Bu kez tüm serserileri parçalara ayıracaktım. Tüm binayı yıkıp yok ederken, soğuyan kanlarının üzerinde dans edecektim. Q Mercer artık yoktu. Şirketim ya da imajım umurumda değildi.

Şimdi umurumda olan tek şey, kadınları inciten her bir adamı parçalara ayırmaktı. *Benim* kadınıma incitenleri...

Artık rol yapmak sona ermişti. İlk kez kendimi tamamen serbest bırakacaktım ve etrafımda hiçbir tanık olsun istemiyordum. Öldürmenin tadını çıkarmayı planlıyordum. Yalvarıncaya kadar avımla alay etmek istiyordum. Sonra çektikleri acı yüzünden konuşamayacak hale geldiklerinde, hiçbir merhamet göstermeden onları öldürmek istiyordum.

“Frederick, Alfa ekibini de yanına alarak geri kalan serserileri topladı. Beta ekibi de diğer odalarda yirmiden fazla kız buldu.”

Ciğerlerinden hırıltılar çıkaran Tess, yüksek sesle öksürdü. Bu hiç iyi değildi. Tess hastaydı. Teninin solgunluğu ve yüksek ateşi, ödümü patlatıyordu.

Franco, “İyi olacak. Sadece onu eve götürmemiz gerekiyor,” diye mırıldandı.

Ev.

Eskiden özgür olduğum tek yer, ama artık değil.

Tess, hayatıma girdiği andan itibaren benim sahibimdi. Bir daha asla özgür olmayacaktım. Bir daha asla özgür olmak *istemi-yordum*. Tess, eğer kendini öldürerek benden kurtulacağını düşünüyorsa, onu hayatta tuttuğum zaman benden sonsuza kadar nefret edecekti.

Arkamızda ayak sesleri yankılandı. Franco ile arkamızı döndük ve koridordan gelen kalabalıkla karşılaştık. Eski paslı makineleri ve yıpranmış taşıma bantlarıyla mağaraya benzeyen fabrika alanı, kaçakçılar ve kölelerle doldu.

Frederick, yetersiz beslenmiş olan kirli kadınları içeri soktu. Kadınlar, bana yaklaştıkları zaman gözlerini kırıştırdılar.

Franco, kollarındaki kıza, “Kendi başına ayakta durabilir misin?” diye sordu.

Kız cevap vermek için bir süre bekledi ve sonra dalgın bir tavırla başını salladı. Franco, kızın bedeninin battaniyeyle örtülü olduğundan emin olarak kızı ayakları üstüne bıraktı.

Etrafa çılgin gözlerle bakarak, birbirlerinin elini tutan kızların hepsi karşımızda durdular.

Kolları serbest kalan Franco, nefret ve suçluluk karışımı

bir ifadeyle öne doğru ilerleyen on ya da daha fazla kaçakçının üzerine silah doğrultan adamlarının yanına gitti.

Sarışın kıza tecavüz etmiş olan çıplak pislik yanından geçerken, Franco adamın kafasına vurdu. Franco'nun gözlerinde böylesine kara bir öfkeyi daha önce hiç görmemiştim. Öfkelerini saklama konusunda her zaman çok başarılıydı, ama sanırım bu akşam hepimiz için bir ilkti. Franco da öldürecek ve buna bayılacaktı, ben de ona izin verecektim. Öldürücü açlığımızı doyurmamız için ikimize de yetecek kadar pislik vardı.

Bunlar gibi pislikler olduğu sürece şiddete izin vardı.

“Onları nerede istiyorsun?” diye sordu Franco, gözlerinde parlayan öfkesiyle bana bakarken.

Söz verdiğim şeyi gerçekleştirmek için yanıp tutuşmama rağmen kucığımdaki Tess'i biraz daha yukarıya kaydardım.

Bir katliam için en uygun yeri arayarak çenemle işaret ettim. “Onları şuraya sırala.” Fabrika zemininin tam ortasına, taşıma bantları arkalarında ve spreyl boyalı pencereler önlerinde kalacak şekilde... Hiç kimse görmeyecekti ve saat sabahın ikisiyken herhangi birinin duyacağından da şüpheliydim. Yine de emin olmakta fayda vardı.

“Ağızlarını bağla. Hepsinin.”

Franco gülümsedi. “Hiç sorun değil.”

Franco, herkese dizlerinin üzerine çökmesini emredip adamlarını, kaçakçıların ağızına ambalaj kâğıtları tıktırtmaları için yönlendirirken, kollarımdaki baygın Tess ile birlikte donup kaldım.

“Kadınları dışarıya çıkar,” diye emrettim, Franco'nun adamlarından birine. Bunu görmek zorunda kalmamalıydı.

Adam başını salladı ve kadınlara dışarı çıkmaları için işaret

etti. Kadınlar, omuzlarının üzerinden kaçakçılara son bir kez bakarak dışarıya çıktılar.

Onlar dışarı çıkar çıkmaz, çıplak tecavüzücü ayağa kalkmaya ve karşı koymaya çalıştı. “Bundan paçanı kurtaramazsın. İnsanlar gelecek ve sen uyurken boğazını kesecekler. Kellen için ödül koyacaklar.”

Franco, adamı geri itti. Adamı bir yılbaşı hindisi gibi doldururken, yumruğunu neredeyse adamın ağzına kadar soktu. “Biz de buna güveniyoruz, seni aptal. Senin gibilerden ne kadar çok toplarsak, bizim için o kadar iyi olur.”

Mavi gömlek ve kot pantolon içindeki adam -belli ki kahrolası elebaşı oydu- sakın bir sesle konuşmaya başladı. “Büyük bir hata yapıyorsun, arkadaşım. Sadece kadını al ve git, ama gerisini bizimle birlikte bırak. Bunlar hiç yaşanmamış gibi yapacağım ve Sansar’a hiçbir şey söylemeyeceğim.”

Tess’in etrafında duran ellerimi sıktım. Kadınıma yapılmış olan insanlık dışı şeylerin emrini veren bu piçti. Tess’in kırılgan bedenini kırmamak için mücadele ederek şiddetle titredim.

“Sen, benim arkadaşım değilsin ve ben, kadını alıp gideceğim, ama seni hayatta bırakmıyorum.” Adama biraz daha yaklaştım. “Sansar çoktan öldü. Tıpkı senin gibi...”

Bir kadın inleyince kalbim taş kesildi. Kadının uzun siyah saçları karmakarışık, yanakları, ağzındaki bant yüzünden gerilmişti. Kadın ticaretinde bir kadın mı yer alıyordu? Bundan daha haince bir şey düşünemiyordum. İlk ölmesi gereken oydu.

Bazı adamlar ağladı, bazıları inledi, bazıları ise yalvardı ama seslerini hiç kimse duymadı.

Ekibimde bulunan hiç kimse şefkat barındırmıyordu. Böylesi bir kötülüğü yok ederek insan ırkına bir iyilik yapmak için orada bulunuyorduk.

Çenem kasıldı. Kirlenme zamanı gelmişti. Bana sahip olan kadını onurlandırmak için ellerimi kana bulamanın zamanı gelmişti.

Frederick'in yanına gittim. Gözleri Tess'e kayarken anladığını belirtir şekilde başını salladı.

Tess'in kafası bir oyuncak bebek gibi omzumun üzerine yayıldı. Onu bırakma düşüncesine katlanamıyordum. Ama başka seçeneğim yoktu.

Frederick onu kucağına almayı sessizce teklif ederek gözlerimin içine baktı.

Tess'i delicesine öpmek ve zihnindeki her şeyi yok etmek isteyerek bakışlarımı kaçırdım. Bütün ve zarar görmemiş bir halde uyanmasını istiyordum. Ama karşımda duran piçlerin hepsini öldürmezsem, bununla asla yaşayamazdım. Tess'i bırakmak zorundaydım... Şimdilik.

Yavaş yavaş Frederick'e doğru döndüm. Frederick de bana yaklaştı, Tess'i kucağına almak için hazırlanırken kollarımız birbirine sürtündü.

"Dur," diye bağırdım.

Frederick hiçbir şey söylemeden geri çekildi.

Odanın ortasına doğru ilerledim ve boynumu çevirdim.

Başkalarının hayatlarını çalarak geçimlerini sağlayan kadın ve adamlara dönerek boğazımı temizledim. Polis onları cezalandırmamıştı. Karma ise onlarla ilgilenmemişti. Ama ben? Ben fazlasıyla ilgileniyordum ve onlara hak ettiklerini vermek üzereydim.

"Bu kadını görüyor musunuz?" Tess'i, sanki biraz sonra alevler içinde kalacak olan bir odun yığınının üzerindeymiş gibi havaya kaldırdım. "Bunu ona siz yaptınız." Kalbimi ele geçiren harika

kadını, o yılmayan savaşçıyı hatırlarken gözlerim donuklaştı. Sesim nefretle kalınlaştı. “Ondan her şeyini çaldınız. Sadece bir kez değil, ikinci kez tüm hayatını çaldınız. Aklınızdan neler geçiyor, bilmiyorum. Bilmek de istemiyorum. Her gün karanlık arzularla mücadele ediyor olmama rağmen kendimi adil bir adam olarak adlandırdım. Ticaretin nasıl bir memnuniyet verebileceğini anlıyorum. Paranın cazibesini anlıyorum. Ama anlamadığım şey, insanlığınızı nasıl bu denli kaybetmiş olduğunuz. Beni hasta ediyorsunuz. Midemi bulandırıyor sunuz ve size yemin ediyorum, isimsiz mezarlarınızda çürürken kimse sizi umursamayacak.”

Dizlerinin üzerinde duran on ya da daha fazla adam bileğinin etrafındaki ipi sınavıp ağzındaki tıkaçı çıkarmaya çalışarak kıvrandı. Kadın başını eğdi, ama şeytani gözleriyle bana bakmaya devam etti. Gerçek bir psikopattı. Hiçbir duygusu ya da doğru ve yanlış algısı yoktu.

Tess'i alması için Frederick'e işaret ettim. Frederick de ileri çıkıp kollarını açtı. Tess'in nazik ağırlığı benim kollarımdan onunkilere geçerken, bedenim parçalara ayrıldı. Frederick, Tess'i öyle bir şefkatle kucakladı ki sıcak bir kıskançlık dalgasıyla kıvrandım.

Tess'in kolunu sıkarak ateş püskürdüm.

Frederick dikkatle beni izleyerek dondu. “O senin adamım, anladım. Her zaman senin olacak. Sadece sen onun intikamını alırken onu senin için güvende tutacağım.”

Parmaklarımı gevşetmek ve başımı sallamak için tüm gücümü kullandım.

Sağ tarafımda duran Franco'ya elimi uzattım. “Bana penseyi ver, Franco.”

Frederick derin bir nefes aldı ve Tess'in başını omzuna yaslayarak aceleyle geri çekildi. Franco, kadınının parmağını kıran aleti uzatarak hemen itaat etti.

Kaçakçıların tepesinde dikilinceye kadar öne doğru ilerledim. Psikopat kadın kaskatı kesildi, korkmayacak kadar aptaldı. "İplerini kes ve onu ayağa kaldır."

Franco bağları keserek hiç sorgulamadan itaat etti. Uzun siyah saçlarını kavrayarak kadını ayağa kaldırdı. Kadının burun delikleri genişledi ve gözlerinde ilk korku parıltısı belirdi.

Franco kadını omuzlarından sıkıca tuttu.

Elimdeki penseye hafifçe vurarak onlara yaklaştım. "Kendi cinsine ihanet etmek nasıl bir duygu? Hoşuna gitti mi?"

Kadın meydan okur bir tavırla çenesini havaya kaldırarak öfkeyle baktı.

Sakince gülümseyerek penseyi cebime koydum ve belime uzandım. Sansar'ı ve oğlunu öldürürken kullanmış olduğum bıçağı çıkardım. Bıçağın son derece keskin ucunu kullanarak kadının ağzının üzerindeki bandı kestim. Teninde ufak bir kesik olunca kadın irkildi ve ağzının kenarında kırmızı bir şerit oluştu.

Onu öldürmeden önce nedenlerini duymak zorundaydım. İnsanları böyle şeyler yapmaya iten şeylerin ne olduğunu anlamak zorundaydım.

Ağzındaki çuvalı tüküren kadın, "Cehenneme git, pislilik," diye tısladı. "Senin ne olduğunu görüyorum. Pahalı bir takım elbise giyiyorsun diye bizden farklı olduğunu sanıyorsun. Ama yalan söylüyorsun. Kadınları incitmek ve satmak isteyen asıl sensin."

İstediğim cevap bu değildi.

Elimin tersiyle yanağına tokat atınca başı yana savruldu ve kadın tökezledi.

Kollarında Tess'i koruyan Frederick, biraz daha geriye kaçtı.

"Kefarete inanıyor musun, sürtük?" Sesim tarafsız, duygusuz ve netti.

Kadın cevap vermeyi reddederek dudaklarını büzdü.

Kadının kulağına yumruk attım. "Evet. Affedileceğim," diye mırıldandı.

Dudaklarım kıvrıldı. Kadının elini yakaladım ve öne doğru çektim. Mücadele etti, ancak bir işe yaramadı. Cebimdeki penseyi çıkarırken, Franco elimdeki bıçağı almak için elini uzattı. Hızlı bir hareketle kadının parmağını pis aletin içine soktum.

Kadın, Franco'nun elleri altında kıvranarak derin bir nefes aldı, ama hiçbir faydası yoktu.

"Hayatını alıyorum. Öleceksin ve bir hiç olacaksın. Ufacık bir düşünce ya da ikinci şans fısıltısı olmayacak. Hayatını alırken cehen-nemin dibine gitmen için seni lanetlediğimi bilmeni istiyorum. Seni lanetlerle sarıp sarmalıyorum, böylece ruhun bir daha dirilmeyecek."

Penseyi baktım ve kadın ürkütücü bir çığlık attı. Ben kemiği kırarken parmak koptu ve Franco, kadını öne doğru itti. Bana bıçağı fırlattı ve tek bir hamlede kadının boğazını kestim. Tıpkı Sansar'a yaptığım gibi.

Kısacık bir süre için boynu hiç zarar görmemiş gibi kaldı, ama sonra yarası kocaman açıldı ve kıpkırmızı kan göğsüme fışkırdı. Sanki o bedende daha fazla kalmaya dayanamıyormuş gibi birden boşaldı.

Kadının elleri boğazına kapandı, kanamayı durdurmaya çalışırken parmağı korkunç bir şekilde kıvrıldı. Çığlık atmaktan çok boğuluyormuş gibi sesler çıkardı.

Litrelerce kan boğazındaki kesikten boşalırken hızla atan kalbi ölümünü hızlandırdı.

Bağlı ve ağızları tıkalı olan kaçakçıların hepsi dehşet içinde donakalmıştı. Benden kaçamayacaklarını anlamışlardı.

Kadın dizlerinin üzerine düştü ve ardından yüzüstü yere çakıldı.

Sesim son derece yüksek ve netti. “Bugün kanlarınız karışacak. Hepinizin. Birlikte çalıştınız, birlikte öleceksiniz.”

Başını sallayan Franco’ya baktım.

“Beyler,” diyerek ekibine seslendi Franco. Simsiyah giyinmiş olan paralı askerler hemen silahlarını çıkardılar.

Başımı sallayarak, “Çok kişiliksiz,” dedim. Kanlı bıçağımı havaya kaldırarak, “Silah yok,” diye ekledim.

“Onu duydunuz. Silahlarınızı indirin,” diye bağırdı Franco. Kınlarından çıkarılan bıçakların sesi odayı inletti.

Mavi gömleğin içindeki elebaşını işaret ettim. “O olmaz.” Sonra sarışın kıza tecavüz eden çıplak piçe baktım. “O da olmaz. O ikisi benim.”

Paralı askerler ileri çıkarak kurbanların arkasında durdu. Franco’nun en güvenilir adamlarından biri olan ve Norveçli bir savaş tanrısı gibi görünen Blair, bıçağını kaçakçılardan birinin boğazına yerleştirdi, omuzları gergin ve hazırdu.

İçimdeki karanlık hızla büyüyordu, kendimi ona teslim ettim. *Bu, senin için Tess.*

Daha önce bu kadar barbar olma ihtiyacını hiç hissetmemiştim ama artık kararları veren canavardı. Ve kan istiyordu. Kan ile doldurulmuş olimpik bir yüzme havuzu istiyordu.

“Ölümde buluşacak, arafta birbirinize karışacaksınız. Size merhamet etmeyeceğim.” Gözlerim Franco’nun gözleriyle buluştu. “Yap.”

Paralı askerler kurbanlarının boğazlarını bir çırpıda keser-

ken korkunç derecede yanlış giden ürkütücü bir salon gösterisi yaşandı. Adamların iniltileri ve duaları ağızlarındaki tıkaç yüzünden duyulmadı.

Kırmızı şelaleler ileriye doğru fışkırarak beton zemine sıçradı. Adamların bedeni sırayla seçirerek tek tek yere yıkıldı.

Franco yanıma geldi ve kulağıma mırıldandı. “Tecavüzcüyü ben alabilir miyim?” Gözleri simsiyah parladı ve ona karşı daha önce hiç hissetmediğim bir dostluk hissettim. Canavardan başka bir canavara...

Başımı salladım.

Korkunç ölüm sahnesi bitmişti. Hava, metal ve pas kokusuyla dolmuştu. Ölümün tatlı kokusu da bir süre sonra onları takip etti.

Gözlerim hâlâ Frederick’in kollarında baygın bir şekilde yatan Tess’e kaydı. Aceleyle sarılmış olan parmağı kahverengi bataniyenin üzerinde duruyordu. Yanağı Frederick’in siyah gömleğine yaslanmıştı. Sanki mümkünmüş gibi, öncekinden de kötü görünüyordu teni solmuş, kül rengine dönmüştü.

Ona dokunmam gerekiyordu. Hâlâ hayatta olduğunu ve hayatta kalmaya devam edeceğini görmem gerekiyordu. Kan havuzlarının üzerinden atlayarak Frederick’in yanına gittim ve Tess’in alınına mümkün olduğunca hafif bir öpücük konurdum.

Ben onun yanağını okşarken ve kalbimi yavaşlatmaya çalışırken, Frederick, Tess’i sabit tuttu. *O hâlâ yaşıyor.*

Tess’in gri-mavi gözleri titreşerek açıldı, gözbebekleri o kadar genişlemişti ki vücudundaki uyuşturucuların onu öldürebileceğinden korktum. Ancak bakışları özgür kalmak isteyerek benimkilerle buluştu.

“S... sen kanla kaplısın...” Şiddetli öksürüklerle hırıldayarak

susmak zorunda kaldı. Lanet olsun, onu bir doktora götürmek zorundaydım.

Onu böyle hasta görmek, mideme bir yumruk yemiş gibi hissetmememe neden oldu. Nazikçe gülümsedim. “*Esclave*. Yakında gidiyoruz. İntikamımızı sonlandırıyorum ve ardından eve gidiyoruz.”

Frederick kaşlarını çatı. “Cidden mi, Q? Böyle bir anda ona köle diye mi sesleniyorsun?” Kınayan bakışları, sinirlerimi tepe me çıkardı.

“*Tu ne sais rien*.” Bilmiyorsun. Mantıklı olmaya çalıştım ama öfke, “Beni yargılama,” diye mırıldanmama neden oldu. Anlamıyordu. *Esclave* kelimesi Tess ile aramızda bir sevgi ifadesi olmuştu.

Tess tutarsız bir şeyler mırıldanırken parmağımı, ateşten yanan yanağında gezdirdim. “Tess, ne yapmamı istedin? Tüm bunları sonlandırman için ne gerekiyor?” Başımı, Tess’in başına doğru eğdim. “Söyle bana, *esclave*. Ben de dileğini gerçekleştireyim. Kâbuslarına son verecek ve seni bana geri getirecek olan şeyi söyle bana.”

Bir süre için yanıt vermedi. Sonra gözleri hafifçe aralandı ve öfkeden titreyen sesiyle konuştu. “Onların ka... kalpleri yok. Bunun doğru olup olmadığını görmek istiyorum.”

Frederick gerildi. “Q... Bunu gerçek anlamıyla algılama.”

Söylenecek en aptalca şeydi. Elbette, gerçek anlamıyla algılayacaktım. Görebildiğim tek şey, elebaşı ölürken elimde tutacağım siyah damarlı kalbiydi.

Tess tekrar kendinden geçerken gözlerim kısıldı. Uykusunda öyle masum, öyle kırgın görünüyordu ki... Fakat içimdeki karanlık kısım ondaki karanlık kısmı tanıyordu. *Ne kadar karanlıksın? Birbirimize gerçekten ne kadar benziyoruz?*

İstediği şey, ona sorabileceğim sorulardan çok daha fazlasını anlatıyordu. Onların kalplerini istiyordu. Bir insanı tamamlayan en önemli parçayı istiyordu. Şefkati ve sevgiyi temsil eden sembolü... Canını acıtan adamın kalbinin sökölmesini istiyordu.

Benim için büyük bir zevk olacaktı.

Tess'in isteğini yerine getirme arzusuyla ağzım sulanırken, bedenimi dikleştirdim.

Frederick başını sallayarak geriledi. "Q. Yapma. Sadece şu işe bir son ver ve olsun bitsin. Tess hatırlamayacak."

"Hatırlamayacak olması sorun değil. Önemli olan, onun bunu istemiş olması ve ben de söz verdim. Onu kaçıranların cesetlerini, ayaklarına sereceğime yemin ettim. Ve onları paramparça bir halde teslim etmeyi amaçlıyorum."

Tess'in isteği kafatasımda yankılandı: Kalbe karşı kalp... Hayata karşı hayat...

Bu çok uygundu. Son derece adildi. Onu kaçıran adamın kalbini sökmenin vakti gelmişti.

"Git, Roux. Seni burada istemiyorum. Tess'i uçağa götür ve kalkışa hazır olun."

"Eğer bunu yaparsan, anılardan kaçabilmen mümkün olmayacak, Mercer. Ölümü yeterli olacaktır."

"Eğer Angelique, ona tecavüz eden adamın penisini kesmeni isteseydi ne yapardın?"

Frederick, cevap vermeden önce başını eğdi. "Adamın penisini koparır, sonra da ağzına tıkardım."

"Kesinlikle. Hoşça kal, Frederick."

Frederick gitmek için arkasını döndü ve ben de odadakilere seslendim. "Herkes gitsin. Havaalanında bizi bekleyin."

Adamlar, taşıma bantlarının üzerindeki çuvallarda bıçaklarını temizlediler ve odadan sessizce kayboldular.

Frederick, kucağındaki Tess ile birlikte gitti. Herkes gider gitmez, Franco'nun yanına döndüm. Elebaşı ve tecavüzcü elindeydi, her ikisinin de elleri bağlı, ağızları tıkalıydı.

Elebaşının omzunu kavrayarak, "Ona ne istersen yapabilirsin. Ama depoya geri dönme. İşim bittiği zaman geleceğim," dedim.

"Anlaşıldı."

Franco ile yollarımızı ayırdık ve çırpınan elebaşını karanlığa doğru ittim. Çok derinlerde değildi ama gölgeler içindeydi. Mükemmel.

Adamı, taşıma bandına fırlattım.

Ağızındaki tıkacın etrafından konuşmaya çalışan adam, yüzüme bakmak için kıvrandı.

Tek kaşımı havaya kaldırarak, adamın ağızındaki bandı söktüm. "Ben seni doğramadan önce söylemek istediğin son bir şey var mı?"

Adam ağızındakileri tükürerek alayla güldü. "Demek kendini serbest bırakmayan efendi sensin."

Bıçağın sapını tutan elimi biraz daha sıktım; ter ve kan yüzünden kayganlaşmıştı. "Doğruyu yanlıştan ayıran adamım ben."

Adam güldü. "Hayır, bir yalanı yaşıyorsun. Bir gün gerçeği göreceksin. Ama şimdilik, sahip oldukları ihtiyaçlara teslim olan adamları öldüreceksin." Öne doğru eğildi ama onu geri ittim.

"Bu olacak. Gerçekte kim olduğunu sonsuza kadar görmezden gelemezsin. Bir gün karar sana ait olmayacak ve bu olduğu zaman, bizim gibi örgütler senin mazeretin olacak."

Adamın sözleri, kalbime kurşun ardına kurşun sıkıyordu. Beni etkilemesine izin vermemeliydim. Öte yandan etkiliyordu çünkü haklıydı. Haklıydı ve bu kadar çok mücadele etmemin sebebi de buydu.

Bu tür yerlerin, kırılmış ve itaatkâr kadınlara neler sunduğunu düşünmek, içimdeki karanlığı baştan çıkartıyor ve beni iğrenç bir arzuyla titretiyordu. Yine de her zaman olduğumdan çok daha güçlüyüm.

Tess, başkalarını incitmeye ihtiyaç duyabileceğimi öğretmişti ama onun gücü beni sınırlıyordu.

Her gün, pes etmekten ve babam gibi birine dönüşmekten korkuyordum. Sonunda bir yere uyabilirdim. Bu ruhsuz piçlerle takılabilir ve içimde süren savaşa katlanmak zorunda kalmayabilirdim.

Ama artık kendime daha çok inancım vardı. Tess'in sayesinde... İçimde, onun gibi bir yaratığı hak edecek kadar iyi bir şey olması gerektiğini kanıtlamıştı.

Beni pek çok açıdan kurtarmıştı ve ben bunu şimdiye kadar fark etmemiştim bile.

Göğsüm gururla kabardı. "Ben senden çok daha güçlüyüm. İçimdeki ışığı gören bir kadına sahibim. Ve onun için olabileceğim en iyisi olmaya çalışmaya her zaman devam edeceğim."

"Yeterli değil. Er ya da geç çatlayacaksın. Onu öldüreceksin ve bizden biri olacaksın."

Öfkeyle titriyordum. "Pes ettiğim gün, kendimi öldürdüğüm gün olacak." Bunu bir tehdit olarak söylemiştim ama bir yemin gibi yankılanmıştı. Eğer bir gün bu adamlar gibi olursam, hayatımı sonlandıracağıma ruhum üzerine yemin ettim.

Adamın gözleri kısıldı ve kaçmak için bir yol arayarak taşıma

bandına yaslandı. “Sadece gitmeme izin ver ve sana istediğin her şeyi vereyim.”

“Senden istediğim hiçbir şey yok.” Bıçağı parmak uçlarımda gezdirerek, “Kalbin dışında,” diye ekledim.

Adam yutkundu. Neyin geldiğini biliyordu ve sonunda bunun çabuk olmayacağını anlamıştı.

Adamın gözleri korkuyla dolduğu an üzerine saldırdım. Çenesini yumruklayarak adamı taşıma bandının üzerine fırlattım. Balık kasalarının kayışları yerlere saçıldı. Birkaç kayışı alarak adamın sersemlemiş bedenini taşıma bandına bağladım.

Adam, düğümlerin sıkılığını test ederek kayışları çekiştirdi. “Bekle. Ne istersen veririm!”

Karanlığın diğer ucundan çığlıklar yankılandı. Franco, tecavüzcünün üzerinde çalışmaya başlamıştı ve adamın çığlıkları ruhumu sakinleştirdi. Franco’nun verdiği her şeyi ve çok daha fazlasını hak ediyordu.

Elebaşını yakasından yakaladım ve gömleğini bıçağımla ikiye kestim.

“Lütfen. Ne istersen veririm. Sadece söyle. Kadınları mı kurtarmak istiyorsun? Tamam, yıl boyunca satış yaptığımız tüm adamların isimlerini ve iletişim bilgilerini sana vereceğim.”

Oltaya gelmedim. Franco’nun adamlarının çoktan ofisleri bastığını ve bu kahrolası yerdeki tüm bilgileri topladığını biliyordum.

Gelecekteki kurtarma görevleri için gerekecek tüm bilgiler zaten elimdeydi.

Kan lekeli ceketimi ve kol düğmelerimi çıkarırken, adamın yalvarışlarını dinledim.

Adamın hayatının son dakikalarını uzatan her hareket,

yırtıcı ve telaşsızdı. Siyah gömleğimin üzerine kan bulaştırmamaya dikkat ederek kollarımı sıvadım.

Duvarlarda başka bir çılgılık daha yankılandı ve çılgılığı acımasız bir kahkaha takip etti. Kalp atışlarım yavaşladı. Sadece önümde duran adama odaklandım.

Tess'i düşünmedim.

Böylesine acımasız bir misillemenin sebep olacağı şeyleri düşünmedim.

Düşündüğüm tek şey kandı.

Gözlerimi kapattım ve kendimi serbest bıraktım. Duvarlarımı yıktım, kafesin kilidini açtım ve kuduz bir hayvan gibi hırladım. Sahte benliğim yok oldu. Gerçek benliğim ise hazırды.

Elebaşı titredi, teni bembeyazdı. "Senin de bizden biri olduğunu söyleyerek yanılmışım. Değilsin."

Bıçağı havaya kaldırarak kahkaha attım. Bıçağın ucunu, adamın göğüs kafesinin altına dayadım ve Tess'in istediğı şeyin etrafında bir daire çizdim. "Hayır, ben senin gibi değilim." Bıçağı bastırdım ve göğüs kafesini milim milim keserken, adamın çılgınlıklarını dinledim. Daha kolay yollar da vardı. Diyaframını kesip, yukarıdaki kalbine uzanabilirdim. Ama hedefime doğru yol alırken, zor yoldan gitmek istiyordum.

Kolay bir ölüm yaşamayacaktı. Onu doğradığım tüm süre boyunca hayatta olmasını istiyordum.

"Je suis pire." Ben çok daha kötüyüm.

On Dört Tess

İzinizi bırakın, tenimi sıyırın; size boyun eğeceğim kralım.

“Eh, mutlusundur umarım. Muhtemelen ölmeyeceksin,” diyerek kulağıma fısıldadı annem.

Neler olup bittiğini anlayabilmek için dikkat kesildim. Parmağımla ciğerlerim yüzünden sürekli acı içindeydim. Artık nerede olduğumu ya da melek Q’yu hayal edip etmediğimi bilmiyordum.

“Onu dinleme, Tessie. Seni zamanında buldukları için çok mutluyum.” Brax öfkeyle anneme baktı. Annemden hiç hoşlanmıyordu. Onu suçlamıyordum. Annem pek de sempatik biri sayılmazdı.

Zamanda bir boşluk oldu ve kesik kesik görüntüler küçük yapboz parçaları gibi gelmeye başladı.

Sıcak kollar; 1920’li yılların film yıldızına benzeyen adam beni taşıyordu.

Adamlar, hem de sürüyle. Kanlı elleri kucaklarında, süslü bir yerde oturuyorlardı.

Bir uçak beni kâbuslarımdan uzaklaştırırken, motorların gürültüsü ve yerçekimi kaybı...

“Benimle kal, *esclave*. Neredeyse evimizdeyiz.” Q önümde duruyordu, siyah gömleği sırlıslıkladı. Elleri lekeliydi ve kırmızı bir sıvı yüzünü gizliyordu.

Bir canavar gibi görünüyordu. Benim için öldüren bir adam gibi.

Kalbim korkuyla hızlandı. Beni de öldürecek miydi? Tüm yaptıklarımdan sonra ben de aynı kaderi hak ediyordum.

“Yaptın mı?” *Neyi yapmak... Ben ne soruyordum?*

Q, şeytani bir şeyi havaya kaldırdı. Sinir ve yağlarla delik deşik olmuş bir şey korkunç bir şekilde avucunun içinde duruyordu. “Kalbini söktüm. Ondan her şeyini aldım, Tess.” Q ayaklarının dibine çökerek tüyler ürpertici kas kütesini yere koydu. “Senin için. Bana geri dönmen için sana güç versin.”

Pervane sesleri küçük hayalimi sonlandırdı ve uzun zamandan beri ilk kez seksi düşündüm. Q’nun helikopterdeyken beni becermesini ve bana şaplak atmasını düşündüm. Bileklerimi nasıl yakaladığını ve beni nasıl savunmasız bir hale getirdiğini düşündüm.

Karnımın alt kısmında yavaş ve şehvetli bir yangın başlamadı. Arzuyla dolmam için Q’nun dokunuşuna gerek yoktu. Bomboştum.

Helikopter pervanelerinin beni parçaladığı ve uçak motorlarının, beni yalayıp yutarak küle dönüştürdüğü bir halüsinasyonun içine düştüm.

Sonra bir sarsıntıyla uyandım ve elimdeki korkunç ağrı yüzünden inledim. *Lütfen, kesin şunu*. Bu acıya daha fazla dayanamazdım.

“Onu içeri sokun,” dedi birisi. “Doktora çoktan telefon ettim.”

Hiçbir şeye odaklanamıyordum. Hapishaneye dönüşmüş olan beynimden kaçamıyordum.

“Öğren, küçük kız. Misilleme eşittir acı. Bir dahaki sefere, bu kadar nazik olmayacağım.” Kafamın içindeki Beyaz Adam kükredi. Canımın yakıldığı anlar, uyuşmuş beynimin merkezinde yer alıyordu. Zor öğrenilmiş derslerle birlikte sürekli tekrar eden o anılar, içsel düşüncelerimden korkar hale gelinceye kadar başıma saplanıp duruyordu. Konuşamıyordum. Düşünemiyordum bile. Ya yersiz bir şey söylersem? Zavallı sarışın öldürülürdü ve benim de canım yanardı.

Yavaş yavaş, zihnimdeki sis titremelere ve sızlamalara dönüştü. Daha önceki kaşıntı geri döndü ve inledim. O yoksunluk krizini tekrar yaşayamazdım. Bana karşı kullanırlardı. İstedikleri şeyi yapıncaya kadar bana uyuşturucu vermezlerdi. Ve ben de zayıf biri olduğum için istedikleri şeyi yapardım. Çok zayıftım.

“Şoka giriyor. Çabuk!”

Garip bir aracın içinde sarsıldım ve sallandım. Bedenimdeki çürükler çığlık atıyor, ciğerlerim sıvıyla çalkalanıyordu. Ağzımdan balgam çıkmasına neden olacak kadar sertçe öksürdüm. Neler olduğunu bilmiyordum ama bedenim bundan hiç hoşlanmıyordu.

Vücut ısım değişkenlik gösteriyordu. Bir an dondurucu soğuğuyla Antarktika oluyorken, bir sonraki an kavurucu sıcakıyla bir volkana dönüşüyordum.

Böcekler geri dönmüştü. Küçük dokunaçları ve bacakları içimi gıdıklıyor, beynimi kazımak istememe neden oluyordu.

“Hayır!” Kıvranmaya başladım ve bedenimin etrafındaki kollar biraz daha sıkılaştı.

“Tess. Benimle kal. Lütfen. Yardım geldi. Yakında iyi olacaksın.” Q’nun sesi, böcek kaplı sisi yarıp geçti ve o sese tutundum.

“Onu yere koyun. Eğer kollarınızda olursa çalışmam.”

Bir an kendimi hasta hissediyorken, bir sonrakinde savaşıma hazırımdım. Kanımda dolaşan kimyasallar, beni bir karmaşanın içinde bırakarak kayboldular. Vücudum ne kadar çabalasa da bir denge tutturamadı.

“Tutun onu. Hareket ederek kendisine daha çok zarar veriyor.”

Bir şey omuzlarımı kavradı ve saldırıya geçtim. “Bana dokunma. Tekrar olmaz. Lütfen tekrar olmaz.” Gözlerimden yaşlar aktı. Kırılan kemikleri ve tırnaklarımın altındaki kanları hatırlayarak hıçkırıp ağladım. “Hayır! Lütfen. Artık yapmayacağım. Sinekkuşlarına zarar vermeyeceğim. Vermeyeceğim. Öldürün beni. Ölmek istiyorum.” Defalarca öksürdüm, ciğerlerimdeki yoğun sıvı yüzünden nefes alamadım. Parmaklarım kıvrıldı ve beynimin içindeki böceklerden kurtulmaya çalışarak yüzümü tırmaladım.

Birisi beni yumuşak bir şeyin üzerine bastırırken, göğsümün üzerine bir ağırlık bindi. “Kahretsin, çok üzgünüm, Tess. Affet beni.” Q’nun azap dolu sesi kulağıma fısıldadı. Sonra birisi kolumu yakaladı ve tenimi delen iğneyi hissettim.

O.

Q da diğerleriyle aynıydı. Beni uyuşturmaya devam ediyordu. Beni kendisine bağımlı hale getiriyordu.

Cehennemin dibine gitmesi için Q’ya küfrederken, rüyalar âlemine sürüklendim.

On Beş Quincy

*Karanlığın içine daldın, canavarımı serbest bıraktın.
Bu yüzden çılglık at, kan ağla, seslen bana ama asla dur deme,
asla uçup gitme...*

Doktor anestezi uygularken Suzette ellerini ovuşturuyordu. Franco, benim dağılışımı seyrederek kapıda bekledi. Düzgün düşünemiyordum. Kalbim göğsümün içinde kahrolası bir tavşan gibiydi ve bedenim hiçbir zaman yatışmayacakmış gibi hissettiriyordu.

Tess uykuya dalarken onun elini tuttum ve elebaşından söktüğüm kalbi ateşlerin içine atıp yanmasını izlemek istedim.

“Hastamdan uzaklaşın. Çalışırken odada yalnız olmak istiyorum,” dedi doktor beni bir kenara iterek.

“Hayatta olmaz. Burada kalıyorum.” Doktora benimle tartışması için meydan okuyarak, kollarımı göğsümde kavuşturdum. Eğer beni Tess’in yanından bir daha ayırmaya çalışırsa, içimdeki öfke onu parçalamaya hazırdı. Birbirimize kaşlarımızı çattık ve sonra doktorun bakışları, kanlı kıyafetlerime kaydı.

“Ben onu ameliyat ederken burada olmanız hiç hijyenik

değil. Gidip bir duş alın ve sonra geri gelin. Hizmetçiniz burada kalabilir.”

Tess’in durumu yüzünden şoka girmiş olan Suzette, gözlerini kırıştırdı. Bir hayalet gibi görüldüğü için onu suçlamadım. Tess tanınacak durumda değildi. Altın rengi saçları, küflü yığınlar halinde yastığa seriliydi. Köprücük kemikleri dışarıya fırlamıştı ve elmacık kemikleri güzel yüzünde fazlasıyla belirgindi. Kırık parmağının etrafına sarılmış olan çarşaf parçası kan yüzünden kabuk bağlamıştı ve tüm bunlar, ona verilen hasarın sadece görünen kısmıydı.

Başımı ellerimin arasına alarak yataktan uzaklaştım. “Düzelt onu, kahrolası. Sadece düzelt.”

Doktor, Tess’i soyarken ve yaralarını incelerken orada kalamazdım. Başka bir adamın ona dokunduğunu düşünmek bile kanımı kaynatıyordu. Mantıklı olan şeyi yaptım. Yapabileceğim tek şeyi yaptım.

Franco’ya işaret ederek, “İzle onu,” diye emrettim.

Franco, odanın içine girerek başını salladı. Arkama bakmadan banyoya girdim ve kapıyı çarparak kapattım. Tess’i göremediğim an, endişe yüzünden midem düğümlendi. Oraya geri dönmek ve onun tam da bıraktığım yerde durduğundan, yatağımın üzerinde kahrolası bir ceset gibi yattığından emin olmak için can atıyordum.

Tess ile birlikte kırbaçlar ve kan oyunlarından keyif aldığımız kule odam şimdi bir şaka gibi görünüyordu. Artık bana zevk ya da haz vermiyordu, gördüğüm tek şey Tess’in kan içindeki baygın ve küçük bedeniydi.

Bir daha güçlü *esclave*’ime sahip olamayabilirdim.

Onu bulmuştum ama bu hiçbir anlama gelmiyordu.

“Lanet olsun!” diye kükredim, seramik kaplı duvarı yumruklayarak. Parmaklarım anında acıyla feryat etti ve acıyı serbest bırakmak için elimi salladım. Doktor haklıydı. Baştan ayağa başka bir adamın kanıyla kaplıyken Tess’in etrafında olmamalıydım. Bağışıklık sistemi zaten fazlasıyla savaşıyordu.

Kıyafetlerimi daha sonra yakmak için bir kenara fırlatarak düşün altına girdim ve son on yedi günün varlığını silebilmişim gibi her bir santimimi yıkadım. Hepsinin yok olmasını sağlayabilmişim ve tüm bu süre boyunca Tess sürekli benim yanımdaymış gibi...

Temizlendikten sonra cildim yanmaya başlayınca kadar aynı işlemi tekrarladım. Kurşun yarası yüzünden koluma atılmış olan dikişler açıldı, fakat şaşırtıcı bir şekilde canımı acıtmadılar. Bu yara izi, Tess’i geri alabilmek için neler yaptığımı sürekli hatırlatacak olan bir semboldü. Ve onu gururla taşıyacaktım.

Kot pantolonla siyah tişört giymiş bir halde yatak odasına tekrar girdiğim zaman, doktor da Suzette’in yardımıyla Tess’i temizlemişti ve göğsünü bandajlamıştı.

Doktor, baktığımı gördü. “Öksürükler yüzünden iki kaburga kemiği kırılmış. Ciddi anlamda susuz kalmış ve zatürreyi durdurmak için de antibiyotik kullanmaya başlaması gerek.”

Zatürre.

Kahrolası tecavüzcü piçler.

Sabit duramıyordum. Dişlerimi gıcırdattım ve odayı adımlarken, ellerimi saçlarımın arasından geçirdim.

“Hastanede yatması gerekiyor, ama siz buna izin vermeyeceğiniz için birkaç hemşirenin burada kalmasını ve gece gündüz onunla ilgilenmelerini sağlayacağım.”

Hastaneye gitmesine izin vermeyeceğim çok doğrudu.

Burada iyileşmesi gerekiyordu. Üst düzey bir güvenlik sitemine ve öldürmeye hazır bir sürü adama sahip olduğum yerde. Tess'i bir daha gözümün önünden ayırmayacaktım.

“İyileşmesi ne kadar sürer?”

Doktor, sanki yemeğinin etrafında dolanan kuduz bir köpekmişim gibi beni sıkıntıyla süzdü. “Zaman her şeyi iyileştirir. Sabırlı olmanız gerek.”

Öfkeyle bakarak durdum. “Bana saçma cevaplar verme. Ne kadar?”

Doktor, tekrar Tess'e baktı. “İyileşmesi için ne kadar gerekiyorsa o kadar. O zamana kadar ona karşı nazik olmalısınız. Onu acele ettirmeyin. Uyuşturucular bedeninden ayrılırken, kırılğan olacaktır. Güçlü ve akıllı başında birine ihtiyacı var...” Adam sustu ve elindeki antiseptik tüpünü sallayarak bana baktı. “Boğazını kesmek istiyormuş gibi görünen vahşi bir hayvana değil.”

Bedeninden şiddetli bir öfke yayılan Suzette öne çıktı. “Onu bulan ve geri getiren kişi efendimdi. Onun bir...”

Elimi havaya kaldırdım. Suzette çok tatlıydı ama onun müdahale etmesine ihtiyacım yoktu. “Ona asla zarar vermem, doktor. Sadece yapmanız gerekeni yapın.”

Gözleri yaşlarla parlayan Suzette, bana bakarken gözlerimi kaçırdım. Şu anda onunla yüzleşemezdim. Akıl sağlığım böylesine hassas bir haldeyken bunu yapamazdım. Eğer herhangi biri bana acıma ya da şefkat gösterecek olursa, muhtemelen şu iki şeyden birini yapardım: Onları dövmek ya da gözyaşlarına boğulmak.

Ve ben gözyaşı akıtmazdım.

Asla.

Doktor bir serum hazırlarken ve Tess'in antibiyotiklerini başlatırken, kimse konuşmadı. "Kan tahlillerinin sonuçlarını almadan önce ona ne tür ilaçlar verdiklerini bilemeyeceğiz. Ama yoksunluk krizlerini atlatabilmesi için seruma birkaç şey ekledim. Pek bir yardımcı olmayacaktır ama durumunu katlanılabilir hale getirecektir."

Katlanılabilir mi? Tess'in bir şeylere katlanmasını istemiyordum. Onun iyileşmesini ve bir bütün haline gelmesini istiyordum. Acı içinde değil, huzur içinde yatmasını istiyordum.

"Ona daha güçlü bir şey ver."

Doktor başını salladı. "Kendine geldiği zaman durumuna tekrar bakacağım. Bana işimi nasıl yapmam gerektiğini söylemeyin ve ben de size bir başkasının kanına nasıl bulaştığınızı sormayayım." Adamın gözleri sertleşti; irade savaşı yapıyorduk.

Suzette sessizliği bozarak boğazını temizledi.

Pencere kenarına ilerleyerek camdan dışarıya baktım. Bir şey yapmam gerekiyordu, çıldırmama engel olacak *herhangi* bir şey.

Doktor, muayenesini yaparken uzun bir süre harcadı, ardından ilgisini Tess'in kırık parmağına yönlendirdi. Parmağın etrafındaki bezi çözdüğü zaman irkildi.

"Kimdi bu lanet insanlar?" diye fısıldadı.

Göğsüm gururla kabardı. Doktor *geçmiş zaman* kullanmıştı. Bu parlak doktor ve iyi ahlakı bile o piçlerin hayatta olmadığını biliyordu.

Doğru. Kibriti ben çaktım. Onları benzinle yıkadım. Hayatlarını ellerinden aldım ve Rio'daki eski bir balık fabrikasında hepsini yaktım.

Kükreyen alevlerin anısı, zihnimin yaptığım şeylerin anısından arınmasına yardımcı oldu. Sanki karanlık ve rahatsız

edici bir cümleinin sonuna nokta koymak gibiydi. Orada olanlar ömür boyu benimle yaşayacaktı, ama alevler hepsinin kaybolmasını sağlamıştı.

Doktor, turuncu bir sıvıyla Tess'in elini temizlerken Suzette, bu korkunç görüntü karşısında ağzına bastırıldığı mendile doğru öğürdü. "Ben, ee... Hemen geleceğim."

Franco, Suzette'in dışarı çıkması için kenara çekildi. Ona da gitmesi için işaret ettim. Franco başını sallayarak gözden kayboldu.

Doktor, Tess'in kemiğini yerine oturtup parmağına birkaç dikiş atarken, olduğum yerde kaldım. İş biter bitmez, doktor, parmağın etrafına o turuncu sıvıdan biraz daha sürüp kırığın çevresini atel ve sargı beziyle sardı.

"Parmağını kullanabilecek mi?" Sakin bir şekilde konuşma-
ma rağmen yumruğumu duvara geçirmek istiyordum.

Suçluluğun ezici ağırlığı, ciğerlerimdeki tüm havanın boşal-
masına neden oldu. Bunu Tess'e ben yapmıştım. Kaçırılmasına
izin vermiştim. Boynundaki lanet olası bir takip cihazıyla orta-
lıkta dolaşmasına izin vermiştim.

Bu kahredici suçluluk duygusuyla nasıl yaşayacaktım?

Tess, yanlış adama âşık olmuştu, kendisini *asla* affedemeye-
cek olan işe yaramaz bir adama.

Doktor başını salladı. "Zamanla, evet. Bir gecede mucize
gerçekleşmesini beklemeyin, ancak insan vücudunun onarıla-
mazmış gibi görünen yaralanmaların bile üstesinden gelebilme
gibi harika bir yeteneği vardır."

Patladım. "Zamanla. *Zamanla!* Söylediğin tek şey bu..."
Tess'i kırbaçladığım St. Andrews haçını saklayan perdeye öf-
keyle bakarak ellerimi havaya kaldırdım.

Normalde penisimin sertleşmesi gerekirdi. Tess'in canını yakma düşüncesi karşısında şişip, seğirmeliydi. Ama hiçbir şey olmadı. Çünkü sadece bana karşı verdiği cevaplarla bile beni tahrik eden güçlü kadın gitmişti. Daha fazla şiddete katlanabilmesi mümkün olmayacak biriyle yer değiştirmişti.

Savaşçıyı kaybetmiştim ve elimde kanadı kırılmış bir kuş kalmıştı. Dahası bunun benim için ne anlama geldiğini bilmiyordum.

İçimdeki canavar şiddetle yas tuttu, içine girip saklanacağı bir çukur kazdı çünkü bir daha asla özgür kalamayacaktı.

Evet, yüzlerce kadını iyileştirmiş ve hepsini hayata döndürmüştüm. Ancak hiçbirinin yatağının kenarında durup da onlarla ilgilenmemiştim. Güçsüz bir şeyle ilgilenmek benim doğamda yoktu. Hastalık ve kırılğanlık, etrafında olamayacağım şeylerdi fakat Tess'i iyileşmesi için kendi başına bırakamazdım. Bu yolculuğun her bir adımında onun yanında olacaktım.

Öte yandan onu böyle zayıf gördükçe arzularım sönecek ve onun canını yakma ihtiyacım azalacaktı. Onu korumak için ondan uzaklaşacaktım çünkü artık benim ihtiyaç duyduğum şeylerle başa çıkamazdı.

Tess'i geri aldım, ama bu yeterli değil.

Doktor ayağa kalktı ve ellerindeki kanlı eldivenleri çıkarırken hüznle gülümsedi. "Kurtulacak. Artık daha sıcak ve sağlıklı bir ortamda olduğu için bedeni de iyileşmeye başlayacak."

Adam eşyalarını toplayıp kapıya yöneldi. "Birkaç saatte bir gelip onu kontrol edeceğim."

Gözlerimi Tess'in üzerinden hiç ayırmadım. "Bir şey unuttun."

Doktor, baygın yatan hastasına bakarak, kaşlarını kaldırdı. "Ne?"

Tess'in boynunu işaret ettim. "Çıkar şunu."

Adamın gözleri iri iri açıldı. "Anlamadım?"

Muhtemelen delirdiğini düşünüyordu. Eminim öyle görünüyordum.

"Boynunda bir takip cihazı var. Onu bu şekilde buldular. Cihazın çıkmasını istiyorum. Hemen."

"Bunu yapabilmek için boynuna kesik atmam gerek. Vücudunun durumu göz önüne alındığında, bunu yapmamız gerektiğinden emin değilim."

Başımı salladım. "Beni dinlemiyorsun. Şimdi, doktor. Bir daha söylemeyeceğim." Öfkemin bir kısmının görünmesine izin verdim. Eğer gerekirse onu silah zoruyla çalıştırmaya hazırdım. Aptallık yüzünden Tess'i zaten bir defa kaybetmiştim. Bunu bir daha yapmayacaktım.

Doktor yutkundu. "Tamam. Ama buradan çıkmanızı istiyorum."

"Bu asla olmayacak." Adama bir teselli ödülü vererek, odanın en uzak noktasına gittim ve bir koltuğa oturdum. "Tam burada oturacağım ve tek bir kelime etmeyeceğim, ama onu bırakmıyorum."

Adam içini çekerek yatağın yanına geri döndü. "Gerçekten de huzurlu bir çalışma ortamı sağlamıyorsunuz." Doktor çantasına uzandı ve sterilize edilmiş bir poşetteki neşteri çıkarmadan önce yeşil bir ameliyat örtüsünü Tess'in üzerine serdi.

Yeni bir çift eldiven giyerek neşterin paketini açtı ve Tess'in saçlarını kenara çekerek operasyona başlamaya hazırlandı.

Derin bir uykuda olan Tess, hiç hareket etmedi ve doktorun, Tess'in boynuna bir kesik atması neredeyse sonsuzluk gibi sürdü.

Koltuğun kolçaklarını sertçe sıktım, ta ki derinin üzerindeki dikişler patlayıncaya kadar.

Kan.

Tess'in kanı.

İlk başta onun tadını alabilmek için ağzım sulandı, ardından midem bulandı. *Sen hasta herifin tekisin. Onun kanını bir daha tatmayacaksın, çünkü onu her türlü acıdan korumak için hayatını adayacaksın.*

Tess'i kendimden koruyacaktım. Ona değer verecektim, onunla ilgilenecektim ama onu ihtiyaç duyduğum şekilde sevmeyecektim. Onu bir daha asla incitmeyecektim.

Doktor, ince bir şerit gibi akan kanın içine cımbızı soktuğunda, Rio'daki depoya geri döndüm.

"Dur!"

"Asla," diye hırladım, bıçağı biraz daha derinlere sokarken. Bıçak adamın kaburgalarına saplandı ve kırkırdakları kesebilmek için büyük bir çaba harcadım. Adamı santim santim açtım; her kesişle birlikte adamın çığlıkları biraz daha yükseldi.

Göğsünün ortasında kocaman bir delik açtım ve öldüğü anda dudaklarımı yaladım.

Kalbini dışarı çıkarırken adamın içinde hissettiğim sıcak boşluk, beni korkunç bir şeye çevirdi. Adamın kalbi, avucumda dururken buz gibi oldu.

İlk ve tek düşüncem şu oldu: Bunu Tess'e vermek zorundayım.

"Bununla ne yapmamı istersiniz?" diye sordu doktor, ameliyat tepsisine bıraktığı cihazın çıkardığı sesle hayalimi bölerek.

Ayağa fırlayıp hızla doktorun yanına gittim ve tepsiyi elime aldım. Ardından onu ters çevirerek hayatımızı mahveden ufak cihazın avucumun içine düşmesini sağladım. Aletten sızan kanlar, temiz ellerimi lekeledi.

Doktor tiksintiyle dudaklarını büzdüyse de bir şey söylemedi.

Bir dakika daha bekleyemezdim. Kapıya doğru ilerledim ve Franco'yu koridorda buldum. Zavallı adam son derece bitkin görünüyordu. Gözleri çukurlaşmış ve yüzü zayıflamıştı. Yine de dün geceki tecavüzcüye neler yaptığını öğrenecek olan herhangi birini serseme çevirecek kadar dayanıklıydı.

Kalıntıları görmüştüm. Ellerimde kanlı bir kalp tutarken, parçalara ayrılmış bir penisin ve parmakların üzerinden geçmiştım. Pek de hoş bir ikili değıldık, ama o sapıkların hapse gönderilmesine izin vermektense, onları öldürerek çok daha büyük bir huzur elde ediyorduk. Onlara adil davranmıştık. Buna bir son vermiştik.

“O iyi mi?” diye sordu Franco sıktığım elime bakarak.

“Evet, doktor şimdi dikiş atıyor. Ben geri dönene kadar onunla birlikte kalmanı istiyorum. *Vous, ça va?*” Sen iyi misin? Herhangi birimizin en son ne zaman uyuduğunu hatırlayamıyordum.

“Evet. Ben hallederim.” Omzuma vurarak yanımdan geçti. “Seninle çalışmak bir zevk, Mercer.”

“Aynı şekilde.” Franco'ya gergin bir ifadeyle gülümsedim ve merdivenlerden aşağıya indim.

Evin içinde ilerlerken sakinliğimi korumayı başardım. Rio'da kurtardığımız birkaç kızın yanından geçerken, onlara gülümsemeyi başardım.

Ön kapıdan çıkıp evden uzaklaşırken normal bir hızda yürümeye devam ettim ama görüş alanından çıkar çıkmaz koştım.

Arazinin en uzağında bulunan ek binalardan birine doğru yönelerek ileriye fırladım. Kuşlar kızgınlıkla uçuştular ve taze biçilmiş ot kokusu burnuma doldu.

Babamın paha biçilemez arabalarının bulunduğu ahırdan bozma binanın önünde durarak tuş takımına şifreyi girdim ve mekaniklerin sessiz dünyasına adım attım.

Bu arabalardan nefret ediyordum ve hiçbirini kullanmıyordum. Ama onları satmak da istemiyordum, sanki onları bir garajda kilitli tutmak, babama bir kez daha gününü göstermenin bir yoluydu. Ayrıca kızdığım zamanlarda öfkemi onlardan çıkarmak çok hoşuma gidiyordu.

Garajın arka tarafına doğru ilerleyerek inşaat aletlerinin bulunduğu odaya yöneldim.

Kanla kaplı takip cihazını yere bıraktım ve çekiçlerin asılı durduğu rafa doğru hızla ilerledim. Raftaki en ağır balyozu seçtim ve elektronik kâbusumuzla yüzleşmek için arkamı döndüm.

Uluvarak içimde sıkışıp kalmış olan tüm öfkeyle balyozu savurdum ve çekicin gazabını aletin üstüne indirdim.

Cihaz milyonlarca parçaya ayrıldı. Ama kötülüğünün sona ermiş olduğuna güvenmedim.

Defalarca vurdum. Tişörtüm terden sıırıslıklam olana ve sırtım ağrıyana kadar balyozu savurmaya devam ettim.

Tek gördüğüm, Tess'in Rio'daki yatağa bağlanmış haliydi. Terli, hastalıklı teni... Dışarıya fırlamış olan kemikleri ve irileşmiş gözbebekleri... Her şey bu kahrolası teknoloji parçası yüzündendi.

Vous avez tout pris de moi! Her şeyimi elimden aldın!

Vurdum ve vurdum. Hırlayarak, gerinerek, küfrederek...

Yerde bir kâse büyüklüğünde çukur oluşturuncaya kadar vurmaya devam ettim.

Balyozu nefes nefese yere fırlattım ve olduğu yerde bıraktım. Yorgunluktan başım dönüyordu; kemiklerim bir yatağa uzanmak için feryat ediyordu.

Dinlenebilirsin. Tess güvende.

Geçen sefer de güvende olduğunu sanıyordum ve o güvende değildi.

Onu hallettin. Artık dinlenmek zorundasın.

Bedenimin yere devrilmesine izin verdim ve dizlerime sarıldım.

Hayatımda ilk defa, zayıflığın beni tüketmesine izin verdim ve yas tuttum. Tess benden alındığı zaman kaybettiğim şey için yas tuttum. Çalınmış olan şey için kendi adıma yas tuttum.

Çünkü tek bir şey kesindi.

Tess değişmişti.

Ve onu bir daha geri alamamaktan çok korkuyordum.

On Altı Tess

Askıya bağlanmış ya da dizlerimin üzerine çökmüş bir halde memnun etmek istediğim tek kişi sizsiniz efendim. Bana sahip olun, her şeyimi alın ama beni asla kıramayacaksınız...

Yaptığım ilk şey çığlık atmak oldu.

Uyku beni terk etmiş, şiddetli acılardan ibaret bir dünyaya bırakmıştı. Parmağım, kaburgalarım... Boynum. Hepsi çok fazlaydı. Çok fazla!

Sonra böcekler saklandıkları yerden çıktılar ve beni içten içe kemirmeye başladılar. Saçlarımın arasında kurtçuklar kıpraşıyor, karıncalar bacaklarıma tırmanıyordu.

Ruhum kaçıp kurtulmak istiyormuş gibi çığlık attım. Yaşamış olduğum korkunç şeylerin hepsi bir kamyon gücüyle beni ezip geçerken çığlık attım.

Peşimi bırakmayan bir suçluluk duygusuyla tılandım. O kızlar... Yaptığım şeyler... Bununla yaşayamazdım.

"Vur ona sürtük."

"Daha sert vur. Daha sert!"

"Sırada sen varsın, sürtük. Ah evet, seni ikiye ayıracağım."

“Bak, Tess. Artık kimse seni istemiyor. Sadece öl.”

“Hep senin yanındayım, Tessie. Pes etme.”

“Herkesin hayatını mahvettin, Tess. Suçların yüzünden ölme-yi hak ediyorsun.”

“Sen güçlüsün, kıymetlim, ama tırnaklarının altındaki o kızın kanı.”

Nefes alamıyordum. *Nefes alamıyorum!*

“Defol. Defol. Defol!” Birden ayağa fırladım, sonra hemen geriye düştüm. Kaburgalarım battı ve yıldızları görerek kendim-den geçtim. Suçluluk hissi beni deliliğe biraz daha yaklaştı-
rırken, sulu öksürükler ciğerlerimi ele geçirerek beni boğuyordu.

Uyuşturucu. Uyuşturuculara ihtiyacım vardı. Bu duygusal acılardan kurtulmak için güçlü bir şeye ihtiyacım vardı. Sisin beni uzaklaştırmasına ihtiyacım vardı.

“Ölmek istiyorum. Ölmeyi hak ediyorum. Onlara zarar verdim. Tüm o kuşlara. Ben yaptım. Benden istedikleri şeyi yaptım. Bana bir şey verin. *Ne olursa!*”

Sert bir el omuzlarıma bastırınca gözlerim hızla açıldı.

“Kahretsin, Tess. Sakinleş.” Q’nun ıstıraplı bakışları benim-kilerle buluştu. Onu görmek, sadece deliliğe doğru daha büyük bir hızla ilerlememe neden oldu.

Beni bulmuştu. Bunu biliyordum. Ama artık ona layık biri olamazdım. Öldürmüştüm. Kadınları kurtarmak yerine öldür-müştüm. Ben, Q’nun tam tersiydim ve eğer bunu öğrenirse beni öldürürdü.

Nefesim kesildi. “Yapma. Lütfen. Ben istemedim. Beni affe-demeyeceğini biliyorum. Ama beni öldürme. Yapma.”

Böcekler etimi kemirmeye hızla devam ediyordu. Ciğerle-rimden bir haykırış daha koptu. “*Bunlara bir son vermek isti-*

yorsan yalvarman gerekiyor, küçük kız.” Beyaz Adam karşımda belirdi ve o anda ne yapmak zorunda olduğumu biliyordum.

Beceriksiz ellerle Q’yu yakaladım, sakın sise ulaşmak için her şeyi yapardım. Herkes olabilirdim. Yalvarırdım. Çalardım. Yalan söylerdim. Öldürürdüm.

Ah, Tanrım. Eğer bu çılgınlıktan kaçabileceksem, tekrar öldürürdüm.

“Bana ihtiyaç duyduğum şeyi ver. *Lütfen!*”

Q küfretti ve güçlü kollarıyla beni oturur bir hale getirdi. Ciğerlerimdeki sıvı, yatay pozisyonndan dikey pozisyona geçti ve şiddetle öksürmeme neden oldu.

Q, omuzlarımı kavradı. “Panik yapma, Tess. Dur, güvendesin. Benimle güvendesin, *mon amour*.” Aşkımdı.

Yalan söylüyordu. Hiçbir zaman güvende olmayacaktım. Yaptığım kötülükler hiçbir zaman peşimi bırakmayacaktı. *Bana bakma. İşlediğim suçları görmüyor musun?*

“Tess. Lanet olsun, *esclave*.” Q, beni sarsarken parmakları omuzlarıma batıyordu. Dokunuşu böcekleri harekete geçiriyor, beni canlı canlı yemelerine neden oluyordu.

Eğer suçluluk yüzünden ölmezsem böcekler yüzünden öleceğim.

“Kes şunu. Rahatla. Kendine zarar vereceksin.” Q, çenemi yakalayıp beni olduğum yere çivileyince yapmış olduğum tüm iğrenç şeyler de tek tek zihnime hücum etti.

Tetiği çektim.

Beyzbol sopasını savurdum.

Tırmaladım.

İşkence yaptım.

O kızlara sonsuz bir acı yaşattım.

Her anıyla birlikte kalbim kendisini öldürüyordu. Bu acıya dayanabilmesi mümkün değildi. Beyaz Adam düşüncelerime girdi. *“Sana acıyla ilgili ne söylemiştim? Küçük ve iyi bir köle gibi kaç ondan. Acıdan sakınmak için elinden gelen her şeyi yap. İtaatkâr ol. Aksi takdirde her şeyi senin için daha da kötüleştireceğim.”* Elindeki penseyi fırlattı ve yanan bir meşaleyi vücuduma yaklaştırdı.

Bir top gibi kıvrılmak ve ölmek istiyordum. Yanmayı, cildimin erimesini bekledim. Bir cadı gibi yakılmayı hak ediyordum. Ben bir cadıydım. Lanetlenmişim.

“Yap hadi. Öldür beni! Yaşamayı hak etmiyorum.”

“Tess, kahretsin, asıl sen beni öldürüyorsun. Bana geri dön. Kes şunu!” Q’nun yalvaran sesi kükremeye dönüştü.

Titriyordum. Daha önce ölüme hiç bu kadar yaklaşmamıştım. Mezarımdan sadece tek bir adım uzaktaymışım gibi hissediyordum. Yapmam gereken tek şey, suçluluğun beni tüketmesine izin vermektir ve sonra özgür olacaktım.

Tarantulalar tüylü bacaklarıyla üzerimde yürümeye başlayınca pes ettim. Aklımı serbest bıraktım.

Q beni bulmuş olabilirdi, ama ben aklımı çoktan kaybetmiştim. Hiçbir şey beni kurtaramazdı.

Hayata sıkıca sarılan ellerimi bıraktım ve düştüm. Ölüme boyun eğerek düştüm.

Ama bir şey oldu.

Birdenbire bir duvar ortaya çıktı. Hızlı bir şekilde gitgide yükselerek, korkunç anılarla benim aramda bir bariyer oluşturdu. Benimle şimdi olduğum kişi arasında. Benimle Q arasında.

Bu yeni yükselen kulenin derinliklerine düştüm. Boştu. Karanlıktı. Zincir sesleriyle yankılanıyordu, etrafı elektrikli tellerle çevriliydi ve tamamen geçilmezdi.

Sesler kesilir kesilmez, hissettiğim tek şey ilahi bir rahatlamaydı. Hiçbir şey bana dokunamazdı. Suçluluk yoktu. Acı yoktu. Yaptığım şeylerin korkunç anıları yoktu.

Sonunda özgürdüm.

Gözlerimi açarak Q'nun gözlerinin içine baktım ve biraz önce neler olduğunu anlamaya çalıştım. Q'nun yüzü sert ve yorgundu, öyle yakışıklıydı ki.

“İyi misin?” diye fısıldadı.

Yüzümü tutan eli tanıdıkta ama dokunuşu hiçbir zaman böyle hassas olmamıştı. Bana acı ve ıstırap vermişti. Ve benim kulede böyle şeylere izin yoktu.

Ruhumun geri kalanı da derinlerde hissettiği her şeyi içine çekerek kuleye saklandı.

Bir boşluk gitgide büyüyerek, dış dünya ile zırh kuşanmış zihnim arasında bir hendek oluşturdu. Suçluluk gitmişti. Acı ve anılar saklanmıştı. Ama diğer her şey de öyle.

Evde olma hissiyle dolmayı bekledim. Bir zamanlar Q'ya karşı hissettiğim aşkın, hatta korkunun gelmesini bekledim. Ancak kocaman bir boşluk dışında hiçbir şey yoktu. Beni *ben* yapan her şey, bombalara dayanıklı bu sığınağın derinliklerinde kaybolmuştu.

Bir şeye ihtiyaç duyduğumu gösteren kaşmtı geri dönerken, hendeğin içi ürkütücü sürüngenlerle doldu. Zihnim güvende olabilirdi, ama bedenim böcekler tarafından canlı canlı yeniyordu.

Q, yanağımı okşayarak içini çekti. Yeşil gözleri hiç durmuyordu; bir sürü duyguyla dönüp duruyordu. “Güvendesin. Sana bir şey olmasına asla izin vermeyeceğim.”

Verdiği söz suçluluk kokuyordu. Bu çok daha önceden vermiş olduğu ve tutamadığı bir sözdü. Duygularım artık erişile-

bilir bir yerde değildi, kalın bir bariyerin ardına gizlenmişlerdi. Hiçbir şey hissetmeden öylece oturmaya devam ettim.

Hiçbir şey.

Ona olan güvenim sarsılmıştı. Her zaman yanımda olacağına, benim karanlıktaki canavarıma dair inancım gitmişti.

Bunun kalbimi parçalayacak olduğunu bilmeme rağmen sadece üşümüş, unutulmuş ve bomboş hissediyordum.

Q'ya karşı hissettiğim soğukluğu görmezden gelmek istedim. Boşluğun ve duvarın kaybolmasını istedim. Hatırlamak istedim. Ama eğer hatırlarsam, suçluluğun ağırlığı altında ezilirdim. Mahvolurdum.

İçime yoğunlaşarak bir çıkış yolu bulabilmek için bu yeni oluşan kulenin kapısını sarstım. Ama çıkış yoktu. Özgür kalmamı sağlayacak bir anahtar yoktu. Zihnim beni korumak için her ne yapmışsa, diğer her şeyi de kapamıştı.

Kalbim kapılarına tahtalar çakmıştı. Q'ya duyduğum ihtiyaçla gümbürdeyen o kalbim... Bana vuran, beni beceren ve beni isteyen bu adam için delirerek kabaran yüreğim...

Şimdi pörsümüştü ve göğsümün içinde yararsız bir şekilde asılı duruyordu.

Q, ellerini yanaklarımda gezdirdi. Boynumdaki bandajı görmezden gelerek koluma doğru kaydı. Elimi tutmadan önce parmak uçları bir fısıltı gibi kolumdan aşağıya kaydı. Dokunuşundan kaçınarak parmaklarımı kıvırdığımda irkildi.

Dokunulmak istemiyordum. Temasın hiçbir türünü istemiyordum. Buna ihtiyacım yoktu. Sadece yalnız kalmaya ihtiyacım vardı. Duygusuz kulemde sonsuza kadar yalnız kalmaya...

Güçlkle yutkunurken, Q'nun gözleri acıyla doldu. Sakalı normalden daha uzundu, uzamış saçları darmadağınktı. Öne

doğru eğilmeden önce gözlerini elime dikti. Kolunu kürek kemiklerimin altına sardı ve beni sertçe kucakladı.

İçim panikle dolarken kıvrandım ama sonra onu rahatlatmak için kendimi zorlayarak kaskatı kesildim. Bunu istemiyor olabilirdim, fakat o istiyordu. Ve onu reddedecek kadar sığ bir fahişe değildim.

Her nasılsa, önemseyen Tess'in boş bir kopyasına dönüşmüş-tüm ve geri dönmek gibi bir arzum yoktu. Geçmişî hatırlamaya dayanamazdım.

Q, sarılışını, kaburgalarımı acıtacak kadar sertleştirdi. Ne geri çekildim ne de onu teselli etmek için harekete geçtim. Geniş bedenini benimkine sertçe bastırıyordu ve benim odaklanabileğim tek şey, ruhumun içinde bulunduğuş boşluktu.

Acı çekmeyi hak ediyorsun. Yaptığım şeyleri unutmaya hakkım yoktu. Acıyı hayat boyu çekecektim.

Acı.

"Acı kötüdür, küçük kız. Acıdan kaç." Zihnimi ele geçiren Beyaz Adam, beni Q'nun kollarından ve evinin güvenliğinden çalarak o pis zindana geri fırlattı.

Boşluk aniden değışti ve içimi acıyla doldurdu. Her şey geri geldi.

"Hayır. Buna katlanamam!"

Boğazım tıkanı, ciğerlerim sıvıyla doldu ve çıldırdım. Oraya geri dönemezdim. Bunları tekrar yaşayamazdım. Kulemi geri istiyordum. Boşluğuş geri dönmek ve böylesine bir acıyı bir daha hissetmemek istiyordum.

Böcekler kükrediler ve minik pençeleriyle beni tekrar o cehenneme doğru sürüklemeye başladılar. Kaçmaya çalıştıysam da bir şey beni sıkıca tutuyordu.

“Hayatımı aldın. Sen de onlar gibisin.” Sarışın Sinekkuşu, alındaki kanlı delikle gözlerimin önünde süzülüyordu. *“Onların istediği şeyi yaptın. Neden? Ben neden ölmek zorundaydım?”*

“Acı senin mazeretin olacak, değil mi?” Beyaz Adam, Q’nun omzunun üzerinden parmağını salladı. *“Sana ne öğretmiştim? Acı kötüdür. Beni penseyi almak zorunda bırakma.”*

Bedenimi saran kollar sıkılaştı ve aklımı kaçırdım. “Hayır. Hayır. Yapma. Bunu yapmana gerek yok. Uslu olacağım. Söz veriyorum.”

“Kahretsin, *esclave*. Kes şunu!” Q beni öyle şiddetli sarstı ki dişlerim titredi. “Benimle kal. O hayallerin söylediği hiçbir şeyi dinleme. Lütfen, sana yalvarıyorum! Savaşman için sana yalvarıyorum.”

Q’nun ses tonundaki acı karşısında gözlerimi açtım. Gözleri kıpkırmızıydı; bitkin yüzü gölgelerle kaplıydı. Çenesi sıkıca kapanmıştı ve alnı endişeyle kırışmıştı.

“Savaş. Pes etme. Tamam mı?” Başını eğerek dudaklarıma doğru fısıldadı. Gözleri beni esir aldı. Soluklarımı kontrol altına almaya çalışarak donup kaldım. “Her şeyi yaparım. Söyle bana, daha iyi olman için ne yapmam gerek,” diye yalvardı.

Cevaplar için beynimi araştırdım. Karmakarışık olmuş zihnimden kurtulmama yardımcı olabilecek herhangi bir şey için. Ama hiçbir şeyin anlamı yoktu. İçinde tuzağa düştüğüm bu labirentten kurtulabilmemin bir yolu yoktu.

“Bırak onu. Kaburgalarına zarar veriyorsun.”

Q, sıradan bir takım elbisenin üzerine beyaz bir önlük giymiş olan adama öfkeyle baktı. Görünmez olmaya çalışarak kıvrıldım. Yabancılardan nefret ediyordum. Ne bekleyeceğimi bilmemekten nefret ediyordum, iyiymiş gibi davranıyor

olabilirlerdi ama sonra sadece bana tecavüz etmek ve beni öldürmek istiyorlardı.

Kuleme dönmeme izin verin!

Acı ve korku yükseldi. Suçluluk da beni parçalara ayıracak olan bir Azrail olarak karşıma çıktı.

Q, adamın söylediklerini dinlemeyerek beni kendine çekti. “Korkudan ödü kopuyor. Halüsinasyonlar için ona bir şey vermek zorundasın.”

Adam yaklaşınca inledim.

“İşini bitirmek için geldi. İtaatsizlik ettin. Sana zarar vermeye geldi.” Beyaz Adam kahkaha attı.

Bir daha asla savaşmadan teslim olmayacaktım. Korku beni delirtti ve Q’nun omzunu ısırdım.

“Bırak beni. Sadece kuleye geri dönmek istiyorum!”

Q derin bir nefes aldı ama beni ne itti ne de bana vurdu. Sadece yorgun gözlerle doktora baktı. “Sadece en kötüsünü atlatabilmesi için bir şey ver. Onu bu halde görmeye dayanamıyorum.”

Adam başını sallarken ben de Q’nun kollarından kaçmaya çalıştım. Kaburgalarımdeki, boynumdaki ya da parmağımdaki ağrı bile savaşmama engel olamazdı. Daha fazlasına katlanamazdım. Yapamazdım. Zihnim çoktan ölmüştü, geri dönüş yolunu asla bulamayacaktım.

Tenimde biriken ter beni üşütürken inledim. Arzu gitgide şiddetlenirken, gözlerimin ardında beyaz ışıklar çaktı.

“Lütfen. Ne istersen yaparım. Ver onu bana.”

“Ona neler oluyor?” diye sordu Q, ama sesi çok uzaklardan geliyordu.

“Yoksunluk krizinin ikinci aşamasına girdi. Bu kadar hızla kötüleştiğine göre ona yüksek doz vermiş olmalılar.”

Beynimin içinde cırıldayan böcekler beni tüketiyordu. “Ver onu bana. Seni beceririm. Yaparım. Her şeyi yaparım!”

Kollar beni serbest bıraktı ve yatağa devrildim. Acı karşısında çığlık attım ama arzumla rekabet edebilecek seviyede değildi. “Ona bir şey vermek zorundasın. Bunları dinlerken aklımı kaçıracağım.”

“Pekâlâ. Sanırım en kötüsünü uykusunda atlatması daha iyi olacak.”

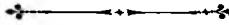
Uyku. Evet. Uyku ile idare edebilirdim. Boş, hiç uyanmayacağı bir uyku.

Buz gibi bir şey damarlarıma sızdı ve vücudumda sinsice ilerledi. Korkunç sisin aksine bu çok daha temiz ve ferahtı. Korkunç anıları geride bırakabilmem için bana kanat vermişti.

Kuleyi buldum ve kendimi içeriye kilitledim.

İçeride güvendeydim. Korunuyordum.

Sığınağımı bir daha asla terk etmeyecektim.

O ilk sabahın ardından hayatım küçük parçaların birleşiminden ibaret olmuştu.

Beni tüketen bir ihtiyaçla uyanıyordum.

Uyumaya geri dönüyordum.

Şiddetle öksürerek uyanıyordum.

Uyumaya geri dönüyordum.

Gecenin bir yarısında yanımda bitkin bir şekilde uzanmış olan Q’yu bularak uyanıyordum.

Uyumaya geri dönüyordum.

Her uyanışında, böceklerin sayısı biraz daha azalıyordu ve artık ihtiyaç duyduğum şeyi elde etmek için birine saldırmak istemiyordum.

Bir öğleden sonra evin içinde çalan duygusal ve keder dolu bir müzikle uyandım.

Yeterince güçlü olduğunu söylemiştin. Cesur olduğunu söylemiştin.

Oysa şimdi yanımda yatıyorsun ve elimden gelen tek şey kurtarmak.

Senin için buradayım. Yanındayım. Her mücadelede sana yardım edeceğim.

Ama senin için ne yaparsam yapayım, bir anlamı olmayacağını biliyorum.

Şarkının sözleri kalbimin uyuşmuş bir kısmını çekiştirse de hiçbir duygu kulemden içeri giremezdi. Zihinsel saldırı yüzünden neredeyse ölecek olduğum o ilk günden beri kulemden çıkmamıştım. Beni hayatta tutan tek şey bu kuleydi.

Derinlere çekilmeme neden olan şey şaşkınlık mı, yoksa zayıflık mıydı? Bilmiyordum. Bilmek istemiyordum çünkü bu duvarları asla terk etmeyecektim.

Eğer buradan çıkarsam beni neyin beklediğini biliyordum ve ondan sağ çıkamazdım.

Gece nöbetlerine devam eden Q hep yanımdaydı. Ne zaman uyansam, bana bir bardak su vermek için ya da ilaçlar yüzünden yaşadığım baş ağrılarını hafifletmek için her zaman oradaydı.

Bana büyük bir nezaketle yaklaşıyordu.

Ben de gülümsüyor ve ona teşekkür ediyordum. Bu hassas yaklaşımını takdir ettiğimi bilmesini sağlıyordum. Öte yandan yanımdan gitmesini diliyordum. Q, bir şifacı ya da bir bakıcı değildi. Eski benliğime göre o bir canavardı, onu

bu şekilde mahvetmeme asla izin vermeyecek olan güçlü bir adamdı.

Onu her görüşümde biraz daha değişiyordu. Gözleri vahşi parıltısını kaybetmişti; yumuşamış, solmuş, içe dönmüş ve okunaksız olmuştu. Bana dokunmak için can atan bedeni, içine kapanmıştı.

Eğer ben kendimi bir kuleye kapatmışsam, o da canavarını kilit altına almış ve kim olduğunu unutmuştu. İkimiz de farklı bir boyutta yaşıyorduk, asla mutlu sonların olmadığı ve bir an önce terk etmek istediğimiz bir boyut.

Q'nun benden uzaklaştığını bilsem de umursamıyordum. Umursamalıydım aslında. Ama bu duygusuz kulemde biraz daha kalmak istiyordum. Ve ona sessiz bir şekilde veda ederken, benimle ilgilenmesine, bedenimi iyileştirmesine izin veriyordum.

Onun benden uzaklaşmasına izin veriyordum.

Saatler, günlere dönüştü ve ciğerlerimdeki ödem gitgide azaldı. Q, yanımdan hemen hemen hiç ayrılmadı ama hiç konuşmadık. Onu terk ediyor olduğumu hissediyordu. Bana baktığı zamanlarda, gözlerini araştırmaya ve kendime gelmemi söylemeye bir son vermişti.

İşlerinden ya da beni bulmak için neler yaptığından bahsetmiyordu. Yabancı gibi yaşıyorduk, iki sevgiliden hasta ve bakıcısı haline gelmiştik.

Neyse ki tehlikeli böcekler can sıkıcı kelebeklere dönüşmüştü. Bir şeye duyduğum arzu hâlâ oradaydı ama artık onu görmezden gelebiliyordum.

Rüyalarım bile duygu ve düşüncelerden yoksundu. Aslında geri dönmemiş olan tek şey uykuydu. Kestirmeyi ya da orada

burada dinlenmeyi başarıyordum, fakat akşamları Q yanımda kâbuslarla mücadele ederken, ben tavana bakıyordum.

Bunun normal olmadığını biliyorsun. Yas tutman gerek. Suçluluğunla başa çıkarken bazı aşamalardan geçecek ve sonunda günahlarından arınacaksın.

İçimdeki sesi duymazdan geldim. Bu şekilde daha güçlüydim. Bu şekilde hayatta kalıyordum.

Yanımda yatan Q, uykusunda mırıldanarak kıpırdanmaya başladı. “Seni öldüreceğim. Seni öldüreceğim piç herif.” Çarşaf-ları kavradı ve hırladı. “Seviyorum...” Bacağı ayağıma çarptı. Ca-nımı acıtmadı ama temas ettiği anda cehenneme geri döndüm. Güvenli kulem, içimdeki tüm suçluluk, korku ve nefret duygu-larının beni tüketmesine izin vererek çatırdadı.

“Bizden kurtulduğunu sanıyorsun. Ama kurtulamadın. Geli-yoruz.”

“O seni sevmiyor. Kimse sevemez.”

“Öl fabiçe. Seni parça parça doğrayacağız.”

Başım zonkladı ve midem bulandı; kuru kuru öğürdüm. Kule, beni olabilecek en kötü yerde korunmasız bir şekilde bır-akmıştı.

“Hayır. Geri dönmek istiyorum. Lütfen hatırlamama izin verme,” diye inledim başka bir bulantı dalgasıyla sarsılırken.

“Tess?” diye mırıldandı Q, yarı uykulu bir halde. “Kahretsin.” Dizlerinin üzerine kalkarak oturmama yardım etti. Komodinin üzerinde duran kâseyi aldı ve ben öğürmeye devam ederken saç-larımı tuttu. İçimde dışarı çıkacak bir şeyler olmasını diledim. En azından o zaman durmam mümkün olabilirdi.

“Beni öldürdün. Nasıl yapabildin! Ailemin, bedenimi asla bu-lamayacağımı bilmiyor musun?” diyerek ağladı Sarışın Sinekuşu.

Zihnimde içeri geri dönme ihtiyacıyla kuleyi yumrukluyordum.

Suçluluk hissi gitgide büyüyor, zihnimi parçalıyor ve kalbimi hızlandırıyordu.

Korkumun kokusunu alan Q, “Sorun yok, Tess. Karşı koyma. Sorun yok,” diyerek beni yatıştırmaya çalıştı.

Duygusuz geçen günlerin ardından, sonunda benden bir çeşit tepki alabildiği için rahatlamış olduğundan emindim. Uzun zamandır ilk defa gözleri capcanlıydı, bedeni gergin ve umut doluydu.

Sonra kulemin kapısı sonuna kadar açıldı ve beni suçluluk duygusundan kurtararak güvenli kollarına geri döndürdü. Öğürtüler durdu ve Q’nun elini saçlarımdan çekerek kâseyi ittim. “Teşekkür ederim.”

Q yavaşça başını sallayarak bana baktı. “Bunu nasıl yapıyorsun? Bir şeyler hissediyordun. Kokusunu alabiliyordum. Ama şimdi bir kabuk gibisin. Gülüyorsun, konuşuyorsun, mucizevi bir hızda iyileşiyorsun ama gerçekten burada değilsin.” Elindeki kâseyi öfkeyle fırlattı. “Konuş benimle, Tess. Neler olduğunu anlat.”

Gözlerimi kaçırdım. “Hayır. Bu konuda bana bir şey sorma.”

Q sinirden köpürürken odadaki karanlık gitgide büyümüş gibi görünüyordu. Bakıcı artık yoktu, Rio’da kanlar içinde kalan canavarın belirtilerini görüyordum.

Bana bir kalp verdi. Beyaz Adam’ın kalbini ayaklarımın altına serdi. Bu anı midemi bulandırdı ve kalemi biraz daha güçlendirdim. Şimdiye kadar bu güvenli yeri sadece iki kere terk etmiştim ve sonucu hep acı olmuştu. Güvenli yerimi bir daha asla isteyerek terk etmeyecektim.

Ne Q için.

Ne kendim için.

Ne de başka bir şey için.

“Benimle konuşacaksın, *esclave*.”

Q’nun gözlerine baktım. “Artık senin *esclave*’in değilim. Üzgünüm Q, ama önceden sahip olduğumuz şey artık yok.”

“Bunun tek sebebi, senin savaşmayı reddetmen. Bu yaşadığın şoktan kurtulan bir sürü kadın gördüm. Biraz zaman alacak, ama senin yanında olacağım. Tekrar gitmene izin vermeyeceğim.”

Bunu yapmak zorunda olmamayı dileyerek içimi çektim. Onun kalbini kırmak istemiyordum, fakat anlamak zorundaydı. Eski hayatım artık sona ermişti. Bir hafta, bir yıl ya da bir asır geçmesi önemli değildi. Kulemden bir daha asla çıkmayacaktım. Yoksa üzüntüden ölürdüm ve böylesi bir acıyla başa çıkabilecek kadar güçlü değildim.

“Ben güçsüzüm, Q. Ve seni incitmek istemiyorum. Ama şokta değilim. Artık ben buyum.”

“Saçmalık. Sen bir savaşçısın. O yüzden savaş, Tess. Beni dışarıda bırakmandan yoruldum. Ne kadar zaman geçtiğini biliyor musun? Dokuz gün! Kahrolası dokuz gün boyunca bedeninin iyileşmesini ve zihninin giderek daha da uzaklaşmasını seyrettim.”

Elimi sıkıca tuttu. “Bunu yapmana izin vermeyeceğim. Yaşadığım onca şeyden sonra bunu yapamam.”

“Beni kurtardığın için sana ne kadar teşekkür etsem az, ama anlamak zorundasın...”

“Hiçbir haltı anlamak zorunda değilim. Senin bilmen gereken tek şey şu, bana geri dönmeni sağlayacağım. İçimdeki canavarı sırf sen yarım yamalak iyileşesin diye öldürmedim.” Ellerini

saçlarının arasından geçirdi. “Her şeyi sırf sen yarım bir hayat yaşayasın diye feda etmedim!”

Söyleyecek hiçbir şeyim yoktu. Bu yüzden sustum. Gergin ve acı verici sessizliği doldurmak gibi bir arzum yoktu. Q’yu öpmek ve acısını uzaklaştırmak gibi bir isteğim de yoktu.

“Yalnız kalmaya ihtiyacım var,” diye fısıldadım.

Q öfkeyle homurdandı. “Yalnız. Demek yalnız kalmaya ihtiyacın var. Peki ya benim ihtiyaçlarım? Neler yaşadığını neden anlatmıyorsun? Anlamama yardım et ki sana yardımcı olabileyim. Konuş benimle!”

Derin bir nefes aldım ve son sözümü söyledim. “Bu konuda asla konuşmayacağım. Ne seninle, ne bir deli doktoruyla, ne Suzette ile, ne de bir başkasıyla. Bunlar hiç yaşanmadı. Ve eğer beni zorlamaya devam edersen, sonunda sadece beni öldürürsün.”

Q’nun göğsü gerildi; dövmesindeki kanat çırpın serçeler, tıpkı üzerinde bulundukları adam kadar üzgün görünüyordular.

Güçlkle yutkundum. “Beni öldürmek istiyor musun? Çünkü istiyorsan, bana baskı yapmaya devam et. Beni, suçluluk duygusuyla yaşamaya zorlamaya devam et. Sana hiçbir şey anlatmayacağım. Eğer anlatırsam, beni zaten öldürürsün. Bu yüzden beni yalnız bırak. Git. Huzur içinde sürüklenmeme izin ver.”

Q omuzlarını devirdi ve elini havaya kaldırdı. *Bana vuracak mı?* Darbesini karşılamaya hazır bir halde, her ihtimale karşı vücudumu dikleştirdim.

Ama Q’nun içindeki tüm mücadele sona erdi ve Q yataktan çıktı.

Tek bir kelime etmeden yatak odasından dışarı çıktı. Kapı arkasından kapanırken, hareket etmedim. Rahatlama ya da pişmanlık hissetmedim.

Zihnim çok uzun zamandan beri ilk defa netti. Ne bir uyuşturucu kalıntısı ne de keder vardı. Bedenim iyileşiyordu ve artık kanımda yabancı bir maddenin dolaşmasını istemiyordum.

Elimde takılı olan serum iğnesini çıkardım ve yataktan dışarı fırlattım. Serumun kablosu sallandı ve halının üzerine tek bir damla düştü.

Karanlığa bakarken saatler geçti.

Duygusuz.

Umursamaz.

Yapayalnız.

“Efendim, iki hafta oldu. Kendinizi hırpalamaya bir son vermeniz gerek. Bu sizin suçunuz değil.”

Bir şey duvara çarptı ve parçalara ayrıldı.

Q, öfkeyle bağırdı. “Hepsi benim *suçum*. Beni cezalandırmak için peşine düşülecek en mükemmel kişi Tess’ti. Ve işe yaradı çünkü ona olanlar yüzünden kendimi öldürmek istiyorum. Ona bir bak, Suzette. Ölmüş olabilirdi.”

“Düzelecek,” diye mırıldandı Suzette. “Onu geri getireceksiniz, görürsünüz.”

“Bana patronluk taslama. Denedim. Nazik ve sabırlı davrandım. Onun yanında uyudum. Dinlemeyi ve yardım etmeyi teklif ettim. Ama hiçbir işe yaramadı çünkü beni engelliyor ve içeri girmenin bir yolunu bulamıyorum.”

Bir şey tekrar gümlledi ve gözlerimi sıkıca kapattım.

“Yorulдум. Kızlar eve gidebilecek hale geldikleri anda gidecekler. Bu yaşananlarla ilgili hiçbir şey hatırlamak istemiyorum. Her şeyin bitmesini istiyorum.”

Gözlerimi aralamaya cesaret ettim. Q, ellerini uzun saçlarının arasından geçirerek volta atıyordu. Saçları normalde olduğu gibi düzgün değildi, uzundu ve her yöne dağılmıştı.

Suzette, ellerinde duran bir tepsiyle kapıda dikiliyordu. “En azından onu beslememe izin verir misiniz?”

“Uyanık değil. İnan bana, bütün gece onu izledim. Onu benimle konuşmaya zorlayabilmek için, o boş bakan gözlerini açması için bütün gece bekledim.”

Gerçeği söylüyordu. Tüm gece bana bakmıştı ve ben de bütün gece uyuyormuş gibi yapmıştım. Her akşam ona yalnız kalmak istediğimi söylememe rağmen hiçbir zaman dinlemedi.

Eğer benden bir tepki almak için uğraşıyorsa bu, hiçbir işe yaramayacaktı. Onunla tartışmayacaktım. Tartışacak gücüm yoktu.

Suzette, bana gülümseyerek öne doğru ilerledi. “O uyanık, efendim. Numara yaptığını hissetmemiş olmanıza çok şaşırdım.”

Eğer içimde herhangi bir duygu kalmış olsaydı, Suzette’e sinirle bakardım.

Q, bana bakmak için hızla arkasına döndü ve yatağın kenarına geldi. Elimi tuttu. Bana dokunmaya bir son vermesini istedim. Parmaklarımı sıktı. “Bunu düzeltmek için ne yapabileceğimi söyle bana. Hemen söyle kahrolası. Bu durumdan kendi başına çıkmanı beklemekten yoruldum.”

Q’nun elini sıkmak ya da uzaklaştırmak gibi bir dürtünün gelmesini bekledim. Ama kule beni her şeyden uzak tutuyordu. Hiçlikten oluşan bir sonsuzlukta asılı duruyordum.

“Sadece git. İşe dön.”

Q’nun gözleri, benimkileri araştırdı. İfadesi yumuşak ya da şefkatli değildi aksine acı verecek kadar sertti. “İşim mahvoldu.

Bilmiyor muydun? Seni kurtarmak adına şirketimin itibarını yerle bir ettim.”

“Üzgünüm. O halde beni tanımadan önceki hayatını yaşamaya devam et. Ben her şeyi mahvetmeden önce...”

Q, kükreteye başlamadan önce gözlerini kaçırdı. “Senden önce bir hayatım *yoktu*. *Sen*, benim hayatımsın. Eğer sen yoksan, kafama bir silah dayayıp sana katılsam çok daha iyi olabilir, çünkü Tess, eğer beni terk edersen, eğer bununla savaşmayacak kadar zayıfsan, o zaman bana olacak olan da bu. Beni öldüreceksin.”

Limon ve çaresizliğinin kokusunu da yanında getirerek üzerine eğildi. “O halde durma, *esclave*. Madem artık hiçbir şey için uygun değilim, canımı al.”

Elimi savurarak Suzette’in yanından geçti ve kapıyı arkasından çarparak odadan çıktı.

Önceden sahip olduğumuz şey her neyse, artık tamamen parçalanmıştı. *Ben* parçalanmıştım. Ruhum, Q’nun arkasından koşmak isteyerek kulenin duvarlarına dokundu. Ama o parçamı öldürdüm. Eğer kalemin sınırlarını terk edersem, suçluluk beni bulurdu. Hayaletler bana musallat olurdu. Duygulardan oluşan büyük bir çığın altında kalırdım.

Gözlerimi, Suzette’e doğru çevirdim.

Tepsiyle birlikte yatağın kenarına geldi. Yakından, şehriyeli tavuk çorbasının ve taze ekmeğin kokusunu aldım. Bakışları anlayış doluydu. “Neler olduğu hakkında konuşmak ister misin?”

Başımı salladım. Hikâyedeki şeytan benken bu konuda nasıl konuşabilirdim? Kızları öldüren ve sakatlayan benken? Yaşadıklarımı hiç kimse duymamalıydı. Bunu hak etmiyordum.

“Onu incittiğim için benden nefret ettiğini biliyorum, ama

bu konu hakkında konuşmayacağım. Hiç kimseyle.” Bakışlarımda güçlü bir uyarı vardı.

Suzette, tepsiyi kucağıma bırakırken hiçbir şey söylemedi. İkimiz de bir harekette bulunmayınca, “Sana neler yaptıklarını tahmin bile edemem, Tess,” diye fısıldadı. “Ama eğer bir gün konuşmaya ihtiyaç duyarsan, ben buradayım. Sana hikâyemi anlatmadım ve anlatmalı mıyım bilmiyorum, ama kırık parmağın Q’ya satıldığı zaman nasılsa öyle görünüyor.”

Gözlerim korku içinde Suzette’in gözlerine kaydı.

Ben kulemin yardımıyla pensenin acısını engellemiştim, peki ya Suzette ne yapmıştı?

“Seni her kim kaçırdıysa, bunu bir daha yapamayacak. Q, bunun olmamasını garantiledi.” Suzette, “Bana inanmıyor musun?” diye ekledi.

“Daha önce de beni alamayacaklarını söylemişti ama aldılar. Q yalan söyledi, Suzette. Gerçi bunların bir önemi yok çünkü beni buldu. Olanlar onun suçu değildi. Takip cihazını çıkarttırmayı unutan bendim. Q’nun işini mahvettim. Bunlara ben sebep oldum.” Ses tonum tekdüzeydi, hiçbir duygu belirtisi yoktu. “Aptalca davrandığımı düşündüğünü biliyorum ama gerçekten bu konu hakkında konuşamam. Derdini söylemeyen derman bulamaz ya da artık o aptal atasözü her nasıl diyorsa işte. Geçmişin geçmişte kaldığını söylediğimde son derece ciddiydim ve neler yaşadığımı düşünmeyi, hissetmeyi ve hatta hatırlamayı bile reddediyorum.”

Suzette, alnına düşen kahverengi saçlarını bir kenara çekti. “Seni tahmin ettiğinden çok daha iyi anlıyorum. Ve seni, yaratmış olduğun o güvenlik ağından dışarıya çıkmaya zorlayamam. Yine de feda ediyor olduğun şeyleri bir düşün.”

“Ben...”

Suzette elini havaya kaldırdı. “Şimdi bunları düşünmeyelim. Duş alacak kadar güçlüsün. Bu seni çok daha iyi hissettirecek.” Nazikçe gülümsedi. “Ne de olsa, bir hayvan leşi gibi kokuyorsun.”

Dudaklarım hafifçe kıvrıldı ve titrek bacaklarımın üzerinde ayağa kalkabilmek için Suzette’in kucağımdaki tepsiyi almasına izin verdim.

Suzette, ayağa kalkmama yardım etti ve ciğerlerimdeki sıvının son tortuları çalkalanırken öksürüğümün kesilmesini bekledi.

“Her adımla tekrar iyi olmaya biraz daha yaklaşıyorsun, Tess. Ve bana ihtiyaç duyduğun sürece senin yanında olacağım.”

Gülümsedim ve beni ileriye doğru götürmesine izin verdim.

On Yedi Quincy

*Ben tahtımda otururken, sızlan ve inle; ikimiz birlikte
canavar olabiliriz.
Böylece asla yalnız kalmayız...*

Artık anlamsız nesnelere onları kahrolası parçalara ayırmak
istemedenden bakamıyordum.

Her şey beni kızdırıyordu. Sürekli öfkeliydim ve Tess konusunda hissettiğim çaresizlik, beni yıpratıyordu.

Tess beni dışarıda bırakıyordu. Benimle konuşmayı, neler olduğunu anlatmayı düpedüz reddediyordu. Bana sanki kahrolası bir yabancıymışım gibi bakıyordu.

Söylediklerimde ciddiye alırdım. Eğer pes ederse, kendisinden ve bizden vazgeçerse, geriye hiçbir şeyim kalmazdı. Kahrolası Rio'da ölmüş olsa çok daha iyi olabilirdi. En azından böylece birisi sefaletime son verinceye kadar karşıma çıkan her piçi bertirdim.

Ama en kötüsü bu değildi. En kötü kısmı, kâbuslar ve ara vermeyi reddeden migren ağrılarıydı. Tess'in yanında olabilmek için ilaçlarla yaşıyordum.

Tess ağrıyan kalbimi söküp atarken, tek bedensel zaafım da beni öldürmeye kararlıydı.

Ne yaparsam yapayım, işe yaramıyordu. Yanında yatıyordum, onunla ilgileniyordum. İçten içe ölüyordum. Benliğim şefkate dair yeni bir şeyler öğrenirken, içimdeki canavar onu böyle sakın ve parçalanmış görmekten nefret ediyordu. Ama her geçen gün, her geçen saat, ona karşı hissettiğim tutku ve ihtiyaç, kardeşçe bir sevgiye dönüşüyordu.

Artık ona zarar veremeyeceğimi biliyordum ve akıllı başında olan parçam da bunu istemiyordu. Yine de Tess'in bir daha geri dönmeyecek olduğunu bilen parçam ise onu öldürmek istiyordu.

Böylece acısı sona erebilirdi.

Bana öyle duygusuz bakıyordu ki cehenneme hızla yaklaşma neden oluyordu. Ona dokunabilmem bir daha asla mümkün olmayacaktı. Bir daha ne kanını akıtabilecek ne de kırıbacımı kullanarak ona ne kadar değer verdiğimi gösterebilecektim. Artık hepsi bitmişti ve bunun için yas tutuyordum. Tamamen benim insafıma kalmış olan Tess, bir daha asla zevk ve acı içinde soluk soluğa kalmayacağı için canavar ağıt yakıyordu. Ama şimdi ben çok daha derin bir his için yas tutuyordum.

Onu pamuklara sarmıştım, iki hafta boyunca onun üzerine titremiştim. Bedeninin iyileşmesini, çürüklerin solmasını ve ciğerlerindeki hırıltıların azalmasını izlemiştim. Her an yanında olabilmek için işe gitmeyi bırakmıştım. Onun yanında olabilmek için tüm hayatımdan vazgeçmiştim, ama o beni istemiyordu.

Ona çılgılık attırmak isteyen bir canavarla yaşayan adamı istemiyordu.

Onunla nazikçe ilgilenen ve ona asla zarar vermeyecek olan adamı istemiyordu.

Beni istemiyor.

Hiçbir parçamı.

Frederick, şirketi devralmıştı ve benim de bir sürü yaralı ve incinmiş kadınla karşılaşmak zorunda kaldığım evimde saklanmak dışında yapacak hiçbir şeyim yoktu. İçimdeki canavar titredi ve bir top gibi kıvrıldı. Her şeyden nefret ediyordu. Gitmem için bana yalvarıyordu. Kaçmam için...

Franco, beni dışarıya çıkarken buldu. “Efendim, doktor ve ekibi günlük muayenelerini tamamladılar. Gitmelerinden önce onlardan istediğiniz başka bir şey var mı?” Beni dikkatle izleyerek yanıma yaklaştı.

Franco, lanet olası Frederick ona migrenlerime dikkat etmesini söylediğinden beri yanımdan ayrılmamıştı. Frederick, bana göz kulak olmaları için beni kendi çalışanlarıma şikâyet etmişti. Çizgiyi aştığı için ona kızmalıyım ama benimle kafayı bozmuştu. Lanet olası herif!

Franco, bana her zaman saygıyla bakıyordu; şimdi o bakışlara dostluk ve acıma da eklenmişti. Depoda yaptığımız onca şeyden sonra bile benim zayıf olduğumu düşünüyordu.

Bundan nefret ediyordum. *Her şeyden nefret ediyorum. Herkesten nefret ediyorum. Bunu Tess yaptı. Tess, ruhumu söküp çıkardı ve beni bomboş bıraktı.*

“Gitmesini söyle. Ona ihtiyacım yok.” Eğer migren yüzünden öleceksem de öyle olsun. En azından sonunda huzur bulabilirdim.

“Emin misin?”

Öfkeyle baktım. “Sakın, Franco. Sakın yerini unutma.”

Franco, gözlerini aşağıya indirerek geriye çekildi. “Sizi kızdırmak istemedim.” Başka tek bir kelime etmeden gitti ve ben de, Rio’dan gelen yirmiden fazla kadının iyileştiği bir bakımevine dönüşen ve artık özel bir tapınak olmayan evimden dışarıya fırladım.

Beş tanesi bugün gidecekti. Zaten iki tanesi geldikleri an gitmişti. Birkaçı hastaydı ve dört tanesi de Tess gibi uyuşturucu yüzünden yoksunluk yaşıyordu, fakat hiçbiri onun kadar zarar görmemişti. Satılacak nesneleri katletmek hiç mantıklı değildi. Paralı askerler tarafından sadece tek bir ölü bulunmuştu: Kafasından vurularak öldürülmüş olan sarışın bir kız.

Büyük malikânenin çevresini hızla adımlarken hiçbir amacım yoktu. Artık herhangi bir pusulaya ya da yöne sahip değildim. Koşuya çıkmaya ya da birkaç spor aletinin canını çıkarmaya ihtiyacım vardı. Ama tek düşünebildiğim Tess’ti.

Onu görmek için geri dönmeye cesaretim yoktu. Ruhsuz gözlerine bakmaya dayanamıyordum. Gitmemin söylenmesini tekrar duyamazdım. Ona vurabilirdim. Ona vurabilirdim ve onu kaçıran piçlerden hiçbir farkım kalmazdı.

Vur ona. Kırbaçla. Engellediği şey her neyse onunla yüzleşmesini sağla.

Ancak canavar bana pençe atmak yerine, Tess’i bağlamam için beni cesaretlendirmek yerine, başını eğerek bir köşeye kıvrıldı. Kaçmak istiyordu. Gitmek ve bir daha geri dönmemek...

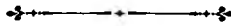
Bacaklarım hızla koşma arzusuyla doldu ve ileri fırladım. Koşu yapmak için giyinmemiştim, üzerimde kot pantolonla siyah bir tişört vardı, ama daha fazla dayanamazdım.

Tess ile ilgili düşüncelerimden kaçarak bakımlı tarlalara doğru koştum.

Şeytanlarımı geride bırakırken, ciğerlerimi temiz havayla doldurarak ağaçların altında koştum. Tess'in halüsinasyonlarını ve aksi mırıldanmalarını geride bıraktım. Uykusunda Brax ile, hatta ailesiyle konuştuğunu unutmaya çalıştım.

Ellerim kıvrıldı ve yanından geçtiğim bir ağaca yumruğumu indirdim. Parmaklarıma büyük bir acı saplanmasına rağmen umurumda değildi.

Koşmak dışında hiçbir şey umurumda değildi.

İki saat sonra zar zor hareket edebiliyordum. Kütüphanenin kapısını ardımdan çarparak kendimi bir koltuğa attım ve tişörtümün kenarıyla terli yüzümü silerek soluklarımı yatıştırmaya çalıştım.

Bir duşa ihtiyacım vardı, ama henüz üst kattaki odama geri dönemezdim. Tess'i görme düşüncesi canımı çok fena acıtıyordu.

Kütüphanede kaşlarımı çatarken, buraya gelmekten neden kaçındığımı hatırladım. Çok fazla anı vardı: Tess, beni tutuklamaya geldiklerini düşündüğü için polislere karşı çıkıyor; Tess, aşkını sunmak için geri geliyor.

Ve şimdi o kahrolası aşk soluyordu. Tabii, çoktan yok olmamışsa.

Sehpanın üzerinde duran ağır bir mumluğu aldım ve şömineye fırlattım. Şiddet, içimdeki ihtiyacı uyandırdı ve benden böylesine değerli bir şeyi çaldığı için birisinin boynunu koparmak istedim.

Dişlerim neredeyse toza dönüşünceye kadar çenemi sıktım. Bir kavgaya ihtiyacım vardı. Bu... bu yabancı duygudan, bu kafa karışıklığından kurtulmam için öldürmem gerekiyordu.

Artık içimdeki hiçbir şeyin bir anlamı yoktu. Tess, öksürerek ve kâbuslarıyla mücadele ederek uyandığında, ona aşkım dedim. Hayatımda ilk defa, en tatlı sevgi sözcüğünü fısıldadım ve o hiçbir tepki göstermedi.

Kalbimi isteyerek ona açtım ve sonunda artık sadece ona değer vermekle kalmadığımı itiraf ettim. Dibe vurmuştum ve onu tüm ruhumla seviyordum.

Ve ortada *hiçbir şey* yoktu...

Kırılğanlığı ve hastalığı, içimdeki başka bir kısmı harekete geçiriyordu. O kısım, bir koruyucu olmak için ayağa kalkıyordu. Tess iyileşmeye devam ederken ona sarılma ve alnını silme ihtiyacı, uzun süredir hareketsiz olan parçamı ilerlemeye teşvik ediyordu.

Zarar vermek isteyen sert sevgiliden uzaklaşarak, daha yumuşak bir şeye dönüştüğümü hissediyordum. Eğer Tess'in iyileşeceği anlamına geliyorsa, kendi derisini canlı canlı yüzecek bir adama. Ama bu tür ihtiyaçlar canavara zarar veriyordu ve Tess'i artık bir savaşçı olarak görmüyordum.

Tess'in de söylediği gibi, ondan uzaklaşıyordum.

Bana duygusuz gözlerle bakıyordu, kanını akıtmış ve derinlerine girmiş olan bir sevgiliye bakarmış gibi değildi. Çoktan veda etmiş gibi bakıyordu.

Daha fazla oturamayarak ayağa kalktım. Bir çift kitap tutacağını alıp masanın üzerine fırlattım. Ahşaba çarparken çıkartıkları gürültü, beni daha fazla kargaşa çıkarmaya teşvik etti.

Kendimi canavarın ellerine bırakarak odaya kıyameti getirdim.

Rafları söktüm.

Bitti.

Özel basım kitaplarımı parçaladım.

Bu kadar çabuk bitmesi için mi âşık oldum?

Minik heykelleri savurdum ve paha biçilemez eserleri tekmeledim.

Bir daha asla benim güçlü esclave'im olmayacak.

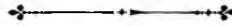
Oda tamamen dağıldığında kendimi koltuğa attım.

Öne doğru eğildim ve migrenimi hafifletmeye çalışarak şakaklarıma masaj yaptım.

Aklıma Tess geldi. Vajinasını yaladığım zaman başını nasıl geriye attığı... Onu becerdiğim zaman nasıl inlediği... Onu kırbaçladığım zaman teninin nasıl kızardığı...

Canavarın hırlamasını ve çok daha kötü şeyler yapmamı talep etmesini bekledim. Yukarıya çıkmamı ve Tess'in canını yakarken, onun tüm dünyası haline gelmemi emretmesini...

Ama penisim büzüştü ve bu düşüncelerden uzaklaştım. Tek görebildiğim, onun için canımı vereceğim, günahlarımın bedelini acısıyla ödeyen bir kadındı. Yapmak istediğim tek şey ise onu ipeklere sarmak ve bir daha yanına yaklaşmamaktı.

“Şey, vay. Sanırım yarın burayı temizlerken biraz yardım almam gerekecek.”

Gözlerimi açtım. Dahası mutsuzluk ve korkudan ibaret olan bir dünyayı keskin bir baş ağrısıyla karşıladım.

Suzette, parçalanmış lambaların ve yerdeki döküntülerin üzerinden atlayarak yanıma geldi.

“İyi misiniz, efendim? Size bir şey getireyim mi?” Etrafındaki dağınıklığa bakmayı reddederek önlüğünü düzeltti. Muhtemelen tamamen delirdiğimi düşünüyordu.

Elimle yüzümü kapayıp doğruldum. Kıyafetlerim ter yüzünden kırıışmıştı. Kendimi çok yaşlı hissediyordum. “O iyi mi?” Sesim bir hırıltı gibiydi. Boğazımı temizledim.

Suzette, cevap vermeden önce dudağını ısırdı. “İyi olacak. Sadece zamana ihtiyacı var.”

Ses tonu karşısında gerildim. Yalan söylüyordu. “*Qu’est ce qu’il y a*, Suzette?” Ne oldu?

Suzette gözlerini kaçırdı. “Bilgisayar ve internet kullanmasına izin verip vermeyeceğinizi sordu.”

Ayağa fırladım. “Dış dünya ile görüşmesine hâlâ izin veremeyeceğimi mi sanıyor?! O benim tutsağım değil. Elbette, bilgisayar kullanabilir.” Masama doğru ilerledim ve yedek bilgisayarı aldım.

Eğer Tess herhangi bir şeye ilgi gösteriyorsa, belki geri dönüş yolunu da bulabilirdi. İçimde yükselen umudu yok edemezdim, muhtemelen sonunda bana daha çok zarar verecek olmasına rağmen.

“İşte.” Bilgisayarı Suzette’e doğru ittim.

Aldı, ama yerinden kıınıldamadı. Sonunda gözlerini kaldırdı ve kalbim yerinden oynadı. “Başka?”

“Bunu söylemek bana düşmez, fakat dizüstü bilgisayarınızı kullanmasına izin vermemeniz gerektiğini düşünüyorum.” Bilgisayarı bana geri vermeye çalıştıysa da ondan uzaklaştım. “İyileşmesine bir yardımcı olacağını sanmıyorum.”

“Yardıımı olmayacak da ne demek? Eğer yine kendisi olacağı anlamına geliyorsa, onun için her şeyi yaparım.” Tess’in gözlerindeki boşluğu hatırlayarak ürperdim. “Eğer istediği buysa, ona bilgisayarı ver, Suzette.”

Suzette dudağını ısırdı. “Size umut vermek istiyorum. Aynı

şeyleri yaşadığımı ve zamanla iyileşeceğini söylemek istiyorum ama... Bu durumda, pek de emin değilim. Siz onu kaybetmeden önce etkili bir şeyler yapılması gerektiğini düşünüyorum.”

Suzette ile aramızda her zaman yakın bir bağ vardı. Bana söylenmemesi gereken şeyler söylediğinde bu yanına kâr kalıyordu. Her ne kadar Tess sorununu çözüp ona neler yaşadığımı anlatmak istesem de yapamazdım. Tess’e karşı hissettiklerimi ya da hissettiğim çaresizliği bir başkasıyla paylaşamazdım.

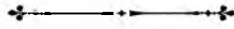
Sonunda Suzette bilgisayarı alarak hafif bir iç çekişle odadan çıktı. O gittiği an panikledim. Ya haklıysa? Ya Tess’in dış dünyayla iletişime geçmesine izin vererek yanlış bir şey yaptıysam?

Başka bir seçeneğin yok, Tess senin kölen değil.

Ama öyle olmasını diliyordum ve bu ilk değildi. O zaman evimden hiç çıkamayacağı için bunların hiçbirini yaşanmazdı. Benden uzaklaştığı için onu dövebilirdim. Bana, sahibine geri gelmesini ona öğretebilirdim. Bir seçim şansı olmazdı.

Ama Tess, benim kölem değildi.

Kalbimi çalan kişiydi ve onu geri alabileceğimden şüpheliydim.

Migrenim beni öldürmemeye karar verdi. Çalışmaya gayret ettim. Yaklaşan birleşmelerle ilgili olarak Frederick’e telefon yoluyla bilgi vermeye çalıştım ama tek düşünebildiğim, üst kattaki yatağında yatan ve internette kim bilir kimlerle konuşan Tess’ti.

Kıskanç bir pislik değildim, öte yandan beni kendinden biraz daha uzaklaştırmış olması karşısında serseme dönmüştüm. Onun üzerinde hiçbir gücüm yoktu ve böyle bir zayıflığa alışık değildim.

Merdivenleri çıkmaya başladığımda tüm evi sessizlik kaplamıştı. Saatin kaç olduğunu bilmiyordum herkes yatağa gitmişti.

Odamın kapısına geldiğimde kaybın korkunç sancısını hissettirdim. Tess'i geri getirmiş olabilirdim ama kalbi gitmişti. Hayatımın geri kalanı boyunca savaşmak, kırbaçlamak ve sevmek istediğim kadını kaybetmiştim ve şu an yatağımda yatan yabancıların yanında nasıl davranacağımı bilmiyordum.

Bir süre önce ona bağırmıştım. Umurunda mıydı? Bana bağırmamasını, ölmüş ruhunu hayata döndürecek herhangi bir şey yapmasını istiyordum.

Elimi kapının koluna koydum ve kolu çevirip içeriye girmem çok uzun bir zaman aldı.

Korkaklığı bırak.

Canının yanmasına bir son ver.

Git bir şeyler öldür, o zaman daha iyi hissedeceksin.

Halının üzerinde parmak uçlarıma basarak ilerlerken, odayı gölgeler kapladı. Kahrolası bir korkak gibi odaya geri dönmeden önce Tess'in uykuya dalmasını beklemiştim.

Işıkları açmadan karanlıkta pusuya yattım. Tess, ağzı hafifçe aralanmış ve saçları karışmış bir halde uyuyordu. Keçeleşmiş bukleleri şimdi güzel ve temizdi. Bedeninde, banyodaki turuncu sabunumun hafif kokusu vardı.

Artık yaşadıklarıyla başa çıkabilmesi için ciddi ilaçlara gereksin duyan bir akıl hastası gibi görünmüyordu. Çok masum görünüyordu. Yine de o porselen teninin ve altın sarısı saçlarının altında, tekrar görmek istediğim bir iblis, bir baştan çıkarıcı gizleniyordu.

Gerçek Tess'i özgür bırakabilir miydim? Beni uzaklaştırarak nelerden vazgeçtiğini ona gösterebilir miydim?

En azından onu uyurken izlerken hâlâ bana aitmiş gibi davranabilirdim.

Bir zamanlar sahip olduğu ateşli tutku sönmüştü. Bu, karanlık ruhumu paramparça ediyordu.

Elebaşının çirkin kalbini dışarıdaki çalılıklardan birinin altına gömmemiş olmayı dileyerek ellerimi sıktım. Kalbini bir defa daha sökmek istedim. Sakladığım tek parçası oydu. Eğer Tess bir gün soracak olursa, ona vermeye hazır olacaktım.

Belki de böylece görmeye ihtiyaç duyduğum mücadele, tutku geri gelecekti.

Geç olmuştu. Son birkaç hafta berbat geçmişti ve tek yapmak istediğim Tess'in yanına devrilmekti. Ancak baş ağrısıyla birleşen zihinsel gerginlik, gözüme uyku girmeyeceğini garanti ediyordu.

Yatağa yatmak için soyunmak üzere ellerim otomatikman kemerime gitti. Ellerimin içindeki deri sıcacıktı ve onu eski bir arkadaşı okşar gibi okşadım. Bu, Tess'i dünyama kabul ederken kullandığım kemerdi. Belki bunu tekrar yapabiliirdi.

Donup kaldım. İçimdeki hayvan, bu ani gelişmeyi düşünürken başını kaldırdı.

Eğer Tess'i acının ısırtığıyla uyandırırsam, *esclave*'imin beni sıcak karşılayacağından şüpheliydim. Beni tanımayan bu parçalanmış kız, daha kötü bir hale gelebilirdi.

Şu an içinde yaşıyor olduğu boşluktan daha kötüsü yok.

Belki de artık başka bir yerde uyumamın, ondan uzaklaşmamın zamanı gelmişti. Ama bunu yaparsam, onu bir daha asla geri alamazdım. Yenilgiyi kabul etmek istemiyordum.

Daha önce hiç böylesine şaşkına dönmemiştim.

Ağır ağır iç çekerek elimdeki kemeri bıraktım. Tess'in oyun odasındaki görüntüleri zihnime doldu. Kemerle vurduğum

teninin sesi kulaklarımda yankılandı. Daimi bir acı içinde yaşamama neden olan kadının silüetini seyrederken, güçlükle yutkundum.

Sonra tüm o sapkın düşünceler uçup gitti ve beni, böylesine berbat bir pislik olduğum için kendimden nefret eder bir halde bıraktı.

Tess artık bu tür saçmalıklar için yeterince güçlü değildi.

Ona bakmak, gerçekten bakmak için kendimi zorladım ve gördüğüm şey hiç hoşuma gitmedi. Kilo kaybı ve hüznün duygusu, onu uykusunda bile bir gölge gibi takip ediyordu. Her bir hücrem onun yanına yatmak ve ona sarılmak istiyordu. Çevresine kıvrılıp, ona bedenimin korumasını sunmak istiyordu ama bunları yapmak yerine kaskatı kesilmiş bir halde ayakta durdum.

Mantıksız dürtülerimle savaşıırken, ellerim çözülmedi. Daha önce hiç bu kadar savunmasız olmamıştım. Bu kadar uysal... Son birkaç haftadır kontrolümü kaybetmiş olmaktan nefret ediyordum. Bu hassas kadının üzerimde böylesine bir gücü olmasından nefret ediyordum. Eğer onu hayatta tutmayı başaramazsam, beni ikiye ayırabilirdi. Böyle uzak durarak beni çoktan parçalara ayırmıştı.

Tess'in kanını ve çığlıklarını isteyen içimdeki canavar tereddütle ağır bir nefes aldı. Hâlâ Tess'i parçalamak, sahiplenmek ve ağlatmak isterken, diğer taraftan uzaklara kaçmak ve onun var olduğunu unutmak istiyordu.

Canını yakmak istiyorum Tess, ama şimdi çığlıklarını işitmenin düşüncesi bile beni hasta ediyor.

Q, değişiyorsun. Daha önce sonuçları hiç önemsememiştin. Önemsemediğin tek şey takip, av ve zevkti.

Bu aşk mıydı? Bu duygusal zayıflık? Düşüncelerimin değiş-

mesine neden olarak beni şaşkına dönmüş ve kaybolmuş bir halde bırakan bu gerçeklik?

Eğer öyleyse ondan nefret ediyordum.

Basit hayatımı özlüyordum. Aşılmaz bir kale gibi inşa etmiş olduğum merhametsizliği özlüyordum. Sadeliği özlüyordum.

Gördüğü kâbus yüzünden vahşice kıvranan Tess, uykusunda inledi.

Gözleri hemen kapanmadan önce sadece bir anlığına açıldığında kalbim hızlandı. “Hayır, lütfen, Q. Benden nefret etme. Etme.”

Dizlerim titredi. Ondan nefret ettiğimi mi sanıyordu? Gerçeklerden ancak bu kadar uzak olabilirdi. Vücudu titredi, sonra yan tarafına dönerek bir top gibi kıvrıldı.

Bacaklarının üzerindeki bilgisayar kaydı ve onu yere düşmeden önce yakaladım.

Tess’in boynundaki beyaz bandaj, yatışmama yardımcı oldu. En azından tüm bu karmaşaya neden olan takip cihazı yok edilmişti. O piçler bir daha asla kimseyi incitemeyecekti, ama diğerleri deneyecekti.

Franco, Kızıl Sansar’ı katlettiğimi duymuş olan kaçakçıları göz hapsinde tutuyordu. Ölüm tehditleri gitgide artıyordu ve yakında ellerime daha çok kan bulaşmış olacaktı.

Tess’i karanlıkta izlerken, kendimi ürkütücü bir adam gibi hissederek bilgisayarı aldım ve pencerenin kenarındaki koltuğa oturdum. Odayı süsleyen bir ay ışığı yoktu ki bu bana göre iyiydi. Yapmak üzere olduğum şey yüzünden ay ışığını hak etmiyordum.

Tess’e dikkatli bir bakış atarak bilgisayarın kapağını açtım ve sistemin açılmasını bekledim. Hemen geçmiş kısmına tıkladım ve Tess’in e-posta hesabı açıldığında yüreğim sıkıştı.

Bunu yapmak istediğinden emin misin?

Elbette, değildim. Meraklı biri değildim. Tess'in ne hakkın-
da konuştuğunu öğrenmek zorunda kalmaktan nefret ediyor-
dum. Öte yandan öğrenmeden de yaşayamazdım. Ruhu zarar
görmüştü ve bana açılmıyordu. Konuşmayı reddediyordu.
Bunu anlayabilmemin tek yolu olabilirdi. Sonunda zihninin
ne kadar zarar görmüş olduğunu görebilir ve bana geri dönmesi
için yardımcı olabilirdim. Onu iyileştirmek istiyordum, sadece
onun akıl sağlığı için değil, aynı zamanda benimki için de.

Onsuz hayatta kalamazdım.

Kimden: Tess Snow

Saat: 20.22

Kime: Brax Clifflingstone

Anında ter içinde kaldım. Uyuyan Tess'e bir bakış attım. Eski
sevgilisine ne diye e-posta göndermişti?

Ağrıyan bir kalple okudum.

Selam Brax,

*Görüşmeyeli uzun zaman oldu, ha? Bu çok garip çünkü
son zamanlarda seninle çok fazla konuşuyormuş gibi
hissediyorum. Sana neden mesaj attığımı bile bilmiyorum.
Ben sadece... Kahretsin, bilmiyorum.*

*Baştan başlamama izin ver. Nasılsın? Bianca nasıl? Onu
dışarıya davet ettin mi? Ah, peki ya Blizzard nasıl? Orada
bıraktığım ayakkabıları kemirmeye devam ediyor mu?*

*Her neyse... Sadece merhaba demek istedim. Yani
merhaba.*

Hiçbir amacı olmayan saçma sapan bir mesajdı. Benim yanımda zırvalayamayacağını mı düşünüyordu? Söyleyeceği her kahrolası şeyi seve seve dinlerdim. İzin verse hayatımın geri kalanının onun ayakkabılardan ya da diğer önemsiz şeylerden bahsetmesini dinleyerek geçirebilirdim.

Sayfayı aşağıya doğru kaydırıp gelen cevabı gördüğümde midem düğümlendi.

Kimden: Brax Cliffingstone

Saat: 20.38

Kime: Tess Snow

Hey!

Vay canına, arkadaş kalmak istediğini söylediğini biliyorum ama bunu yapacağını sanmıyordum. Senden haber almak harika Tessie. Kabul etmek zorundayım, seni çok özledim. Hâlâ soğuk terler içinde uyanıyorum, biliyor musun? Hâlâ kaybolduğunu ve seni bulamadığımı düşünüyorum. Ama sonra o olmadan yaşayamayacağın bir adamla birlikte olmak için koşup gittiğini ve ona delicesine âşık ve çok mutlu olduğunu hatırlıyorum ki bunun için memnunum. Senin mutlu olmanı istiyorum. Ve soruna yanıt olarak bir hafta önce Bianca'yı ilk randevumuza çıkardım. İstedığimin bu olduğundan emin olmam için bana zaman vermek istedi. O müthiş biri ve ona gerçekten değer vermeye başlıyorum, yine de sana karşı her zaman bir zaafım olacak.

Görüşürüz!

Başka bir kızla hayatına devam ediyor olması karşısında teselli bulmadım, çünkü hâlâ Tess'i özlüyordu ve benim yatağında uyuyan kadına karşı hâlâ zaafı vardı. *O benim kahrolası!* Bilgisayarı duvara fırlatmak istedim. Tess'i sarsarak uyandırmak ve bir açıklama talep etmek istedim.

Ama bunları yapmak yerine okumaya devam ettim.

Kimden: Tess Snow

Saat: 20.45

Kime: Brax Clifflingstone

Ah, çevrimiçisin. Bianca ile güzel vakit geçiriyor olmanız harika. Birimizin mutlu olmasına sevindim.

O son cümle kalbimi parçalamıştı. Küçümseyerek gülmeme engel olamadım. Tess küçük bir drama kraliçesi gibi davranıyordu. Bu şekilde hissetmeye hakkı olduğunu biliyordum, ancak onun için yapmış olduğum her şeyden sonra bu cümleyi görmek yutması zor bir hap gibi boğazıma oturmıştı.

E-postalar çevrimiçi sohbete dönüşüyordu. Göğsümü dolduran ezici kederi kontrol edemedim.

Brax: İyi misin? O son cümle biraz garipti.

Tess: Evet, iyiyim. Sadece zor birkaç hafta geçirdim.

Brax: Konuşmak ister misin?

Brax: Tess, orada mısın?

Brax: Eğer konuşmak istemiyorsan, bunu yapmak zorunda değilsin.

Tess: Konuşmak istemiyorum. Yapamam. Üzgünüm.

Brax: Yapabileceğim bir şey var mı?

Tess: Pek sayılmaz. Sadece normal biriyle konuşmak bile yardımcı oluyor.

Brax: HAHA. Yeni adamının normal olmadığını mı söylüyorsun?

Brax: Aloooo... Eğer burnumu sokuyorsam, cevap vermek zorunda değilsin. Beni ilgilendirmez.

Tess: Q, hayal ettiğim her şey ve çok daha fazlası. O mükemmel biri.

Brax: O cümlelerin sonunda neden bir ama duyuyorum?

Tess: Duymuyorsun. Kulaklarını temizle.

Brax: Haha. Gerçekten neler oluyor Tessie? Beni endişelendiriyorsun.

Tess: Ben...

Brax: Evet...

Tess: Ben bomboşum.

Brax: Tamam, vay, ee, sanki birisiyle konuşman gerekiyormuş gibi konuşuyorsun. Böyle şifreli yanıtlarla başa çıkabilecek eğitime sahip değilim.

Tess: Üzgünüm. Başka şeylerden bahsedelim.

Brax: Bekle. Konuyu değiştirme. Seni incitti mi? İyi misin? Eğer seni incittiyse, Tanrı yardımcım olsun, onu mahvederim.

Tess: Sorun o değil. O inanılmaz. Var olduğunu bile bilmediğim bir tarafını gösteriyor.

Brax: Beyaz yalanlar Tessie. Gerçeklerden kaçma.

Brax: Bak, sana baskı yapmayacağım, ama gelip seni almamı ister misin?

Tess: Bu çok hoş, ama hayır. Ben iyiyim.

Brax: Kabretsin, gitmem gerek, ancak şu anda iyi olmamandan korkuyorum. Yakında tekrar mesaj atacağına söz ver. Tamam mı? Sadece Blizzard'ın ne kadar şapşal olduğu hakkında olsa bile.

Tess: Atacağım. Teşekkürler...

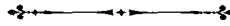
Brax: Her zaman. Hoşça kal.

Bilgisayarın ekranındaki saat orada ne kadar zamandır oturuyor olduğumu gösteriyordu. Hareket edemeyecek kadar donmuş, tükenmiş bir halde...

Tess hiçbir şey hissetmiyordu.

Tess benim için hiçbir şey hissetmiyordu.

Benimse acı içinde yanıp kül olacak kadar çok şey hissetmem çok kötüydü.

Tess şafak vakti bir çığlık attı ve benim rüyasız bir komadan tam öldürme moduna geçmeme sebep oldu.

Koltukta uyuyakalmış olduğum için sırtım ağrıyordu ve öyle hızlı ayağa kalktım ki kucığımdaki bilgisayar yere düştü.

Tess'in gözleri bana kaydı, rüyasından kalan duygular boşlukla yer değiştirdi.

Bilgisayarın üzerinden atlayarak onun yanına koştum. Saçları alnına yapışmıştı ve tek istediğim, onları okşayarak uzaklaştırmaktı. Ona usulca dokunmak, onu öpmek ve okşamak... Zihinsel olarak uzaklaşmış olmasına rağmen hâlâ benim yatağımda olduğunu kendime hatırlatmak.

Hayatımdaki hiçbir şeyle bu kadar çok ilgilenmemiştim. Evet, evimde kuşlara bakıyor ve bölgedeki vahşi hayvanları

besliyordum. Fakat hasta bir insana hiç bakmamıştım. Bunu yapmayı hiç istememiştim. Zarar görmüş bir halde bana gelen kölelerle evdeki hemşire ilgileniyordu. Zayıf şeylerin çevresinde olmak istemiyordum, çünkü acılarına bir son vermek için işlerini bitirmeyeceğim konusunda kendime güvenmiyordum.

Ama Tess. Kahretsin, o farklıydı.

“İyisin. *Je suis là*.” Ben buradayım.

Tess duygusuz gözlerle bana baktı. “İşe gittiğini sanıyordum. Sana söyledim, artık benimle ilgilenmene gerek yok. Kendimi çok daha iyi hissediyorum.”

“İyi falan hissetmiyorsun, aksi takdirde benimle konuşuyor olurdun.”

Tess başını eğdi. “Tekrar başlama. Sana söyledim. Bu konuda *asla* konuşmayacağım. Yani beni zorlamayı bırak.”

Aşağıya eğildim, neredeyse burun buruna geldik. “Eğer sonunda saklandığın şeylerle yüzleşeceğin anlamına gelecekse, seni her lanet gün zorlayacağım.”

Bana tokat atmasını istiyordum. Beni itmesini, göğsüme vurmasını, çılgılık atmasını, ağlamasını... *Herhangi bir şey* yapmasını istiyordum.

Ama yavaşça gözlerini kırptırdı ve hiçbir şey söylemedi. Gözlerini kaçırarak pencereye doğru baktı. “Dün akşam bilgisayar mı kullandın?”

Halının üzerinde duran bilgisayara suçlu suçlu baktım. Yalan söylemek istememekle birlikte beni ne kadar çaresiz bıraktığını da bilmesine gerek yoktu. Güçlülükle yutkunarak, “Borsayı kontrol ettim,” dedim. “Kızıl Sansar ile yaşanan şey yüzünden diğer yatırımlarımın etkilenip etkilenmediğini görmek için dikkatle takip ediyorum.”

Tess'in gözleri irileşirken ağzı kocaman açıldı. "Sansar. Kaçırılmamı emreden adam... Senden intikam almak için?"

Lanet olsun. Biliyordu.

Elimi saçlarımın arasından geçirdim ve yataktan uzaklaştım. Tess tüm hikâyeyi bilmeyi hak ediyordu. Neler olduğunu duymayı. Ona söylemek zorunda olduğum bir sürü şey vardı.

"Konuşmamız gerek Tess. Birçok şey hakkında..." Elini tutmak için tekrar yatağa yaklaştım. "Neler yaşadığını bana anlatabilir misin?"

Daha ben ona dokunmadan kaskatı kesildi. Ben de dokunmaktan vazgeçerek elimi indirdim. "Senin için o adamın kalbini söktüm. Tıpkı istediğin gibi... Seni ararken tüm dünyayı dolaştım. Rüşvet verdim, bir sürü insana işkence yaptım ve sonsuza kadar cehennemde çürümeme yetecek kadar çok insan öldürdüm. Ama umurumda değildi, çünkü düşündüğüm tek şey seni tekrar kollarıma alacak olmamdı."

Sonsuza kadar boş kalacaklarını nihayet fark ederek kollarıma baktım. "Doğru söylüyorsun. Değil mi?"

Tess çenesini havaya kaldırdı, tavrı buz gibiydi. "Evet. Bir daha geri dönmeyeceğim. Yapamam. Üzgünüm."

Sevdiğim kadın gitmişti. Tüm benliğim şiddetli bir pişmanlıkla sarsıldı. Ona vurabilirdim. Onu tatlı sözlerle kandırabilirdim. Rüşvet verebilir ya da yalvarabilirdim ve bu hiçbir şeyi değiştirmezdi.

Boğazımdaki düğümü yutkunarak başımı salladım.

Orada daha fazla kalamazdım. Beni ağır ağır öldürmesine izin veremezdim.

Kapıyı çarptım ve gittim.

On Sekiz Tess

Beni seç, beni kullan, beni asla kaybetmeyeceksin...

Bir hafta daha geçti. Belirsizlik içinde yaşadığım yedi uzun gün. Dizüstü bilgisayar her zaman yanımdaydı ve mesaj geldiğini belirten yumuşak bip sesi, bana yapacak bir şey veriyordu. İnternet dünyasında yaşıyordum. Fıkralara, komik videolara, aşk filmlerine ve dizilere bakıyordum. Boşluktan başka bir şey hissedebilmek için bulabildiğim her şeyi izliyordum.

Ama hiçbir şey etki etmiyordu.

Bu odadan bıkmıştım. Hiçbir şey hissedememekten bıkmıştım. Bedenim artık daha güçlüydü. Öksürükler dinmişti ve buradan gitmek istiyordum.

Taşınmam gerekiyordu. Q'nun ne kadar incindiğine tanık olmak istemiyordum. Burası onun yatak odasıydı ve benim yaptığım tek şey, burayı hastalıkla ve kötü anılarla kirletmekti. Artık

onun hayatından çıkmamın zamanı gelmişti, böylece beni unutmaya yolculuğuna başlayabilirdi.

Bilgisayarı açarak Brax'ın mesajını okudum.

Kimden: Brax Clifflingstone

Saat: 14.25

Kime: Tess Snow

Selam! Her şeyin yolunda olduğundan emin olmak istedim. Senden bir ses çıkmadı, hâlâ hayatta olduğunu umuyorum. (Kötü bir şaka) Neyse... Bianca ve ben resmi olarak flört etmeye başladık ve ben, senin de benim kadar mutlu olmanı istiyorum, o yüzden hadi işe koyulalım. Neye ihtiyacın var? Ne olursa? Avustralya'dan bir şeyler göndermemi ister misin? Bizim ödüllü turtalarımızdan sonra Fransız yemeklerinin berbat geldiğinden eminim.

Bana cevap at.

Brax.

İçimi çektim. Gülmeyi ne kadar da çok istiyordum. Tekrar bir insan olmayı... Ama mutluluğu paylaşmak için suçluluğun beni parçalamasına izin vermek zorundaydım. Bunu yapamazdım.

Sağlam bir kayıtsızlık içinde yaşıyordum ve şimdilik, böyle olmak zorundaydı. Belki de sonsuza kadar.

Ben: Güveci özledim, kabul ediyorum.

Brax: İyy, iğrenç. O şey iğrenç. Vegemite ezmesi en iyisidir.

Ben: İğrenç.

Hiçbir şey hissetmiyorken nasıl şaka yapabiliyor ve normalmiş gibi davranabiliyordum?

Brax: Eee... Nasıl hissediyorsun?

Ben: İyi.

Brax: Sadece iyi mi?

Ben: Hâlâ bomboş.

Brax: Seni tekrar bir bütün haline getirmek için ne yapmak gerekiyor?

Ben: Sorun da bu. Bunun düzeltilebileceğini sanmıyorum.

Brax: Bu, tanıdığım Tessie'nin söyleyeceği bir şey değil.

Ben: Sen beni hiçbir zaman gerçekten tanımadın, Brax.

Ben: Özür dilerim. Bu sert oldu.

Brax: Hayır, anlıyorum. Tanımıyordum. Gerçek anlamda. Ama bunun tek sebebi benimle hiç konuşmamandı. Bir anda ortaya serdin ve ben de bir pislik gibi davrandım.

Ben: Bu benim hatamdı. Ne istediğimi bilmiyordum.

Brax: Ve şimdi biliyorsun. Görmek için dünyanın diğer ucuna koştuğun o adamı istiyorsun.

Ben: İstiyordum.

Brax: Tekrar isteyeceksin.

Brax'ın haklı olduğuna dair umut etmeyi bekleyerek yazmaya ara verdim. Bu soğuk boşluğun yakında tekrar ışıkla ve sevgiyle dolacağına dair... Ama hiçbir şey olmadı. Q'nun yatak odasına baktım ve bir anda buradan gitme ihtiyacı şiddetlendi.

Burada kalamazdım. Artık bu hasta insan olamazdım.

Ben: Eğer Avustralya'ya geri döneceğimi söyleseydim. Ne derdin?

Brax: Her zaman için uyuyacak bir yere sahip olduğumu ve neye ihtiyacın olursa olsun, Bianca ile birlikte sana yardım edeceğimizi söyledim.

Gülümsedim. Onların yeni romantizmini baltalamaya niyetim yoktu. Hiç kimse eski bir sevgilinin kanepede uyumasını istemezdi. Başka bir yere gidecektim. Neresi olduğu önemli değildi. Umurumda değildi.

Suzette odaya girdi ve yatağın yanına yaklaştı. Buzlu çayla füme somonlu sandviç getirmişti. “Öğle yemeği. Umarım açsındır.” Gözleri Brax’ten gelen mesaja kaydı. Yazılanları okuyunca donup kaldı.

İhanete uğramış gibi bakarak başını salladı. “Vazgeçmek bu kadar kolay mı?”

“Düşündüğün gibi değil, Suzette.”

Suzette elimdeki tabağı yatağın üzerine çarptı. “Düşündüğün gibi değil de ne demek? Her şey gün gibi ortada...” Öfkeli parmağıyla ekrana vurdu. “Gitmeyi düşünüyorsun! Her şeyin ardından... Her şeyin ardından, Tess. Öylece çekip gideceksin!” Öfkesini kontrol altına almaya çalışarak şiddetle soludu. “Anlıyorum. Gerçekten. Yaşananların üstesinden gelebilmem yıllarımı aldı ve senin de daha fazla zamana ihtiyaç duyduğunu biliyorum. Ama seni seven insanların yanında kalman gerek.”

Başımı eğdim. “Zamanın yardımı olmayacaktır. Bana bir şey oldu. Yaptıklarım yüzünden acı çekmeme izin vermediğim sürece asla özgür olamayacağım. Ve eğer acı çekmek için kendime izin verirsem, anılardan sağ kurtulamam. Eğer ne yaptığımı

bilseydin, Suzette...” Sesim kısıldı ve günlerdir ilk defa suçluluk hissi kulemi ezip geçmeye çalıştı.

Panikledim. Kulenin çatlayan duvarlarını zincirlerle kalınlaştırdım.

Suzette’in öfkesi dindi. “Sana ne yaptılar? Bu kadar korkmana neden olan şey ne?”

“Katlanamayacağım şey, benim diğerlerine yaptıklarım.” Neyse ki tekrar hissiz olmaya geri dönmüştüm.

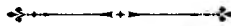
“Gitme, Tess. Kal. Q acı çekiyor. Seni çok seviyor ve buna rağmen sen, artık ona dokunmak için kendini ikna bile edemiyorsun.” Suzette, gözünden akan bir damla yaşı silerek sustu. “Onun için kal.”

“Onun için gidiyorum. Ona bu şekilde işkence etmek hiç doğru değil.”

Suzette içini çekti. “Bu kararı vermeden önce biraz daha düşünmeni tavsiye ediyorum çünkü bu kapıdan çıkıp da efendimin kalbini söktüğün an, artık senin arkadaşın olmayacağım. Eğer gidersen, onu hak etmiyorsun demektir.” Kapıya doğru ilerlerken, bana son bir kez bakmak için arkasına döndü. “Yeniden hayat bulacak güce sahip olduğunu biliyorum. Sadece senin de buna inanman gerekiyor.” Suzette odadan çıktıktan sonra kapıyı arkasından sessizce kapattı.

Hayır, güçlü değilim.

Tek yolu buydu.

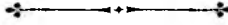
O gece Q yatağa gelmedi.

Uykuya daldıktan sonra gecenin bir yarısında uyanıp da onu yanımda tamamen giyinik bir şekilde yatarken görmeye

alışmaya başlamıştım. Sanki her zaman beni korumaya hazır olmak istiyormuş gibiydi. Uykusunda bile baş ağrıları çektiğini biliyordum. Gözlerinin etrafındaki gerginlik hiç geçmiyordu. Bu da ona yaşattığım acılardan bir tanesiydi.

Ama bu gece tuvalete gitmek için uyandığım zaman yatak boştu.

Ve tıpkı yatak gibi ben de boştum.

Ertesi gün gitmeye karar verdim.

Parmağım artık acımıyordu ve doktor, boynumdaki dikişleri çıkarmıştı. Q'nun, ben uyurken boynumdaki takip cihazının çıkarılmasını emrettiğini söylemişti. Bunun için doktora bol bol teşekkür ettim. O şeytani şeyin bedenimden çıkmış olması, bana küçücük bir rahatlık hissi yaşatan ilk şeydi.

Kaburgalarım sızlıyordu ama başa çıkamayacağım bir şey değildi. Ne zaman bir anı ya da bir hayal beni kulemden çıkarmaya çalışsa, onu hemen kapatıyordum. Zihnimi zincirlerle kilit altına almakta ustalaşmıştım, onları açabilmenin bir yolunu bulabileceğimden de şüpheliydim.

Duş aldıktan ve Q'nun bir koşu şortunu ve tişörtünü giydikten sonra odadan dışarıya çıktım.

Koridorda ilerlerken, nefes almakta zorluk çektim. Merdiven sanki sonsuza kadar uzanıyordu. Alt kata ulaşınca kadar ara sıra durarak ilerlemeye devam ettim. Tek seferde bir adım. Sakin ve yavaş.

Belki de gidebilecek kadar güçlü degildim. Gücüm ciddi anlamda tükenmişti.

Gece mavisi halıyla döşeli merdivenleri ve büyük antresiyle giriş salonu tam da hatırladığım gibiydi.

Salona girdiğimde dört kadını kanepede otururken görünce gözlerim iri iri açıldı. İkisi kitap okurken, diğer ikisi sohbet ediyordu.

Ben odaya girdiğim anda hepsi durdu ve bana baktı.

İçeceklerle dolu bir tepsiyle mutfaktan gelen Suzette, beni görünce duraksadı. “Tess.” Ses tonu, ilgisizlik ve endişe arasında bir yerdeydi. Ona kısaca gülümsedim.

“Odadan çıkmak zorundaydım.” Diğer kadınlara başımla selam vererek, “Merhaba,” dedim.

Kızlar, ben orada yokmuşum gibi davranarak gözlerini kaçırdılar.

Neyse ki hiçbirisi sarışın değildi. Eğer deri ceketlinin tecavüz ettiği kızla yüz yüze gelirsem, özenle inşa ettiğim güvenlik ağuma ne olurdu bilmiyordum.

Suzette, içecekleri masanın üzerine bıraktıktan sonra bir süre daha oyalandı. Normalde huzursuzlanır ve sessizliği doldurmak için hemen bir şey söylemeye kalkardım, ama aramızdaki yanlışlığı düzeltmek gibi bir arzum yoktu. Tek istediğim yalnız kalmaktı.

Ona kısa bir selam verip geldiğim yoldan geri döndüm.

Bir şey çıtırdadı ve etrafa müzik sesi yayıldı; şarkı bir yağmur gibi üzerime akarken donup kaldım.

Ben bir katilim, katil, katil. Ellerim kanla kaplı
Eskiden şiddet, şiddet, şiddet için yaşardım, ama şimdi
yalnız başına dolaşıyorum
Vahşi doğamı uysallıkla değiştirerek kendimi normal,
normal, normal olmaya zorluyorum
Anılar, kalıntılar ve kemikler dışında hiçbir şeyim
olmadan, şimdi acı, acı, acı içinde yaşıyorum

Q.

Daha önce bana ulaşmak için müziği kullanmıştı; şimdi de bu yola başvurmuştu. Önceden çalmış olduğu şarkılar sayesinde ona âşık olmuştum. Şarkı sözleri aracılığıyla yıllardır işkence çeken ruhunu görmüştüm.

Bir keder dalgası beni dümdüz ederken, ellerimi yumruk yaptım. Onu özliyordum. Hem de çok. Ona sarılmak istiyordum. Onu öpmek. Beni günahlarımdan arındırmasına izin vermek...

“Beni sen öldürdün. Hiç âşık olamayacağım. Hayatımı mahvettin!” Sarışın Sinekkuşu’nun sesi zihnimde yankılandı.

“Özür dilerim! Bir katil olmayı hiç istemedim.”

Deri ceketli adam alayla güldü. *“Putu, içeri girmemize izin verdin. Seni yakaladık. Kırılmanı sağlayacağız.”*

Kuleme bir an önce geri dönmeye çalışarak güçlüklerle ilerledim. *Yapamam.* Bunu yapamazdım.

Duvarlara bir kat daha zincir sardım, hepsine yeni kilitler ekledim.

Q’ya olan aşkı, barikatların ağırlığı altında kayboldu ve sonunda bitkin düşerek öne doğru tökezledim.

Kötülükleri kilit altında tutabileceğim ve Q’yu özgürce sevebileceğim bir yol olmasını diledim. Ama iyiyle kötüyü ayıramıyordum ve en kötüsüyle yüzleşecek kadar cesur değildim.

Evin içinde ilerlerken, nereye gittiğimi düşünmedim. Sadece hareket etmeye ihtiyacım vardı.

Q’nun imparatorluğunun fotoğraflarının yanından geçerken, hayran hayran bakmak için durmadım. Bu kâbus başlamadan önce onunla birlikte çalışırken nasıl bir geleceğe sahip olabileceğimizi düşünmedim. Binalar artık ilgimi çekmiyordu. Taslak çizmek ya da Q’ya yeni projelerinde yardım etmek istemiyordum,

Sera, beni sıcak kollarıyla karşıladı ve derin bir oh çektim. En azından burada beni kimse bulamazdı. Bitkilerin arasında gizlenebilir ve bir serçe gibi kanatlanıp uçabilirdim.

Ön taraftan yükselen bir ses beni korkuttu. Sessizce ilerledim. Soluklarım sık ve hırıltılıydı ama bedenim, küçük palmye ağaçları ve eğrelti otlarının ardına gizlenebileceğim kadar esnek durumdaydı.

Anlaşılan o ki yabani bitkilerle kaplı bu alanın içinde kendine sığınak arayan tek kişi ben değildim.

Q, dev kuş kafesinin önünde duruyordu. Parmaklarını kafesin teline geçirmişti. Başını öne eğmişti ve tüm bedeni, bozguna uğramış gibi görünüyordu. Siyah kot pantolonu ve gri tişörtü buruş buruştu; artık daha uzun olan saçlarının bir fırçaya ihtiyacı vardı.

Kafesin içinde uçuşan kuşlara boş gözlerle bakarak orada öylece dikilirken, beni fark etmedi.

Derinlerdeki güzel anıları ortaya çıkarabilmek için kendimi zorladım. *Lütfen yeterince güçlü olmama izin ver.* Onun acısına son vermek istiyordum. Duygularımın tamamen yok olmasına engel olmak istiyordum.

Ama hiçbir şey olmadı. Eğer hatırlamama izin verirsem beni öldürecek olan tüm o suçluluk ve korku, ulaşamayacağım kadar uzak bir yerde kilitliydi. Bu yüzden paramparça ettiğim adamı izleyerek, hiçbir şey yapmadan öylece durdum.

Yirmi dakika hızlı bir şekilde geçti. Bedenim yorgun düştü. Uzun süre ayakta kalmaya hazır değildim. Şarkı sözleri arka planda çalmaya devam etse de dikkat etmedim.

“O artık özgürce uçuyor,” diye fısıldadı Q. Elinin üst tarafına konan bir serçeye bakmak için başını kaldırdı. “Yakında gidiyor ve bununla başa çıkabileceğimi sanmıyorum.”

Kuş tekrar kanatlanmadan önce neşeyle cıvıladı ve gagasıyla tüylerini düzeltti.

Orada olduğumu belli etmeyi isteyerek donmuş bir halde bekledim. Ama bir meraklı gibi hareket etmedim.

“Kahretsin,” diye bağırdı Q, telleri sarsarak. Kuşlar da ciyaklayarak kafesin diğer ucuna uçtular.

Git, Tess. O seni görmeden önce. Onu utandırmak istemiyordum.

Q, bir anda tellerden uzaklaştı ve kafesin girişine doğru yöneldi. Kapının sürgüsünü açtı ve içeriye girdi. Q dünyalarının ortasında dikilirken, kuşlar yüksek sesle cıvıladılar. Kendi kanatlarını koparmış bir adam gibi duruyordu. Yeryüzünde hiçbir yeri olmayan ve dünyaya uyum sağlayabilmek için her gün mücadele eden düşmüş bir meleğe benziyordu.

Öne çıktım. Bir şey söylemeli miydim? Onu rahatlatmalı mıyım? Onun yanında olmaya ihtiyaç duyan yüreğim sıkıştı, ama artık bu mümkün değildi. Ne söylersem söyleyeyim, Q içimin ölmüş olduğunu anlayacaktı.

Zincirlerle ve kilitlerle takırdayan ruhum, beni kurtarıırken aynı zamanda beni mahvediyordu. Kulemde ne kadar çok vakit geçirirsem, Q ile aramızdaki tutku ve bağ da o kadar çabuk soluyordu.

Ağır ağır yayılarak, Tess’in eskiden olduğu kişiyle ilgili anıları silen ve hissizleşmeme neden olan virüsten nefret ediyordum. Eskiden olduğum kişinin rüzgârda savrulan ve inançlarıyla düşüncelerinden sıyrılmış olan bir kopyasına dönüşmüştüm. Ve bunun tek nedeni, yaptıklarımla yüzleşemeyecek kadar güçsüz olmamdı.

Q sessizce küfretti. “Burada olmak istemiyorsanız sizi neden burada tutayım? Burada olmanızın nedeni ben değilim.”

Buradasınız çünkü sizi buraya kilitledim. Sizler benim mahkûmlarımsınız, esirlerimsiniz, ganimetlerimsiniz.”

Kollarını sallamadan önce başını öne eğdi. *“Allez vous-en. Je ne veux plus de vous. Elle ne veut plus de plus alors ça sert à quoi, putain?”* Uçun. Artık sizi istemiyorum. O artık beni istemiyor, öyleyse ne anlamı var ki?

Kuşlar çığına döndü; sağdan sola fırlıyor, açık kapının ardındaki özgürlüğü gözlüyorlardı. Kafesin içinden fırlayarak seradaki bitkilerin ve çeşmelerin arasında uçuştular.

Kızılgerdan kuşlarından oluşan küçük bir sürünün altında başımı eğerken kanatlar hışırdadı.

“Dışarı çıkın!” diye bağırdı Q. Kuşlar telaş içinde hızlandılar. “Benden uzaklaşın.”

Q’nun parçalanmasını görmek istemeyerek geriye çekildim. Canımı yaksın istiyordum, onun kalbini söküp atmış olduğum gerçeğinin beni öldürmesini istiyordum. Fakat hissettiğim tek şey boşluktu.

Q başını kaldırdı ve donup kaldı.

Öfke ve karanlıkla parlayan gözleri, benimkilere kilitlendi. Uyanabilmek için dua ettim, böylece ikimizin de sefaletine bir son verebilirdim. Ona olan aşkımı göstermek, ama aynı zamanda suçluluk hissinden saklanmaya devam etmek istedim. Gözlerindeki karanlığı, kaybolmuşluğu ve nefreti silmek istedim. Ancak işe yaramazın biriydim.

Başımı eğip bakışlarımı yere çevirdim.

Öfke ve hiddetle uğuldayan Q, kafesin içinden çıkarken küfretti. Bana doğru yürüdü, o kadar yakınımda durdu ki bedeninden yayılan ısı tenimi yaktı.

Üzerime saldırmasını, saçımı kavramasını, tokat atmasını,

beni uyandıracak herhangi bir şey yapmasını bekleyerek geri çekildim.

Bana dokunmayınca başımı kaldırdım. Q, “Benim aşağılık biri olduğumu düşünüyor olmalısın,” diye mırıldandı. Bir tutam buklemi yakaladı ve parmaklarının arasından nazikçe kaydırıldı. “Uzaklara uç, *esclave*, eğer istediğin buysa. Seni durdurmayacağım.” Ses tonu kasvetli ve ilgisizdi.

Arkasını dönerek seranın sonundaki büyük kapılara doğru ilerledi. Kollarının güçlü bir hareketiyle kapıları dış dünyaya doğru açtı. Kuşlar bir anda sınırsız gökyüzüne yükselerek kaçışmaya başladılar.

Q yorgun bir şekilde içini çekti. Çok sevdiği kanatlı yaratıkları arkalarına bile bakmadan uçup giderken omuzları çöktü.

Son mavi alakarga da uçup gidince bana döndü ve gözlerime baktı. Gözlerinin etrafındaki çizgiler, yorgunluğunu ve kederini vurguluyordu.

Yutkundum. “Q... çok üzgünüm.”

Bunun bir son olduğuna inanamıyormuş gibi başını salladı. “Denedim, Tess. Gerçekten denedim. Benden istediğin her şeyi yaptım. Âşık olan bir adamın, kadını için yapacağı her şeyi yaptım. Ama sen beni istemiyorsun ve benim canavarım da artık sana zarar vermek istemiyor. Eskiden sahip olduğumuz şey... kayboldu.”

Q yanıma yaklaşırken derin bir nefes aldım.

“Bunu inkâr eder misin? Bana büyük bir hata yapıyor olduğumu kanıtlar mısın? Sadece biraz daha zamana ihtiyaç duyduğunu?” Bir palmiye ağacına vurarak yaprakların titremesine neden oldu. “Bana neye ihtiyacın olduğunu söyle! Benimle konuşman için yalvardım. Benden ne saklıyorsun?”

Öfkeyle burnundan soludu. “Neyi sakladığını ben söyleyeyim. Bana güvenmek yerine eski sevgiline mesajlar gönderiyor olduğun gerçeğini!” Öfkeyle sarsılarak tavana baktı. “Neden, *esclave*? Neden ağlayarak her şeyi dışarı akıtamıyorsun? Neden seni iyileştirmeme izin vermiyorsun? Neden beni uzaklaştırmak ve kaçmak zorundasın? *Kahretsin neden?*”

Bir sürü soru vardı ama benim hiç cevabım yoktu. Verebileceğim en basit yanıtı verdim. Hiçbir anlamı yoktu, öte yandan ona sunabileceğim tek şey buydu. “Zihnimi ele geçirdiler. Söyleyecek başka bir şey yok.”

Suçlarımın ağırlığı altında ölmeyi hak ediyordum. Öldürmüştüm. İşkence etmiştim. Her şeyi derinlerdeki bir yere kitleyerek, bir kanser gibi yayılmalarına ve beni yavaş yavaş öldürmelerine neden olacağımı biliyordum. Ama onları serbest bırakamazdım. Bu mümkün değildi.

“Eğer sana söyleseydim beni öldürürdün,” diye fısıldadım.

Q gerildi; gözleri, sırlarımı okumaya çalışıyordu. “Seni asla öldürmezdim. Yaşananların hiçbiri senin suçun değildi.”

Benim suçum değil! Tabii ki benim suçumdur. Onun değerli kuşlarını öldürmüştüm. Bir insan hayatını yok etmiştim.

Tenim karıncalandı; kulemin beni sadece bir yere kadar koryabileceğini hatırlatıyordu. Q barikatlarımı ezip geçmeden önce buradan gitmem gerekiyordu.

“Gitmeme izin vermelisin, Q. Seni incitmek istemiyorum.”

Q karanlık bir kahkaha attı. “*Sen mi beni incitmek istemiyorsun?*” Elini kaldırarak yanıma yaklaştı.

Gözlerimiz birbirinden hiç ayrılmadı ve bana vurmasını bekleyerek kıpırdamadan durdum.

Q titredi. Eli, öfkeyle bir açılıyor bir kapanıyordu. “*Seni*

incitmeyi o kadar çok istiyorum ki, Tess. Eğer seni geri getireceğini bilsem, seni bağlar ve paramparça olana kadar vurmaya devam ederdim. Böylece seni tekrar bir bütün haline getirebilirdim.”

Seranın içindeki hava şiddetle yoğunlaştı ve boşluğuma tutunmakta zorlandım. Deri ceketli adam, kulemden içeriye girmenin bir yolunu bulmaya çalışarak zihnimi araştırdı. Tüm bedenim ter içinde kaldı.

Q elini indirerek aniden içini çekti. Yüzünü başka bir tarafa çevirdiğinde öfkesi giderek söndü. “*Je ne vais pas te faire de mal parce je ne veux pas te détruire.*” Seni incitmeyeceğim çünkü seni mahvetmek istemiyorum. Yanağımı avuçlayarak başparmağını alt dudağımda gezdirdi. “Gitmene engel olamam, ama gidişini izlemek için de burada kalmayacağım.” Geriye çekilirken doku-nuşu kayboldu. “Seni bir daha görmek istemiyorum. Hoşça kal, *esclave.*”

Başka bir şey söylemeden yanımdan geçip gitti.

On Dokuz Quincy

*Sen, benim esclave'imsin, ruh eşimsin; biz birbirimize aitiz,
sonsuz kadar benimsin...*

Bir adamın kalbini sökmüştüm ve şimdi de kendiminkini sökmek istiyordum. Parmaklarım göğüs kafesimi açmak ve kalbimi söküp almak için sızlıyordu. Tess'i her düşündüğümde bu kahrolası acıyla yaşamak istemiyordum.

Beni, bu dünyadaki herkesten çok daha fazla incitmeyi başarmıştı. Bana boyun eğdirmişti ve onu bir daha görmek istemediğimi söylerken doğruyu söylüyordum.

Yapamazdım.

Onun gözlerine bir daha bakamazdım. Suzette, dün neler olduğunu anlatmıştı. Tess'in buradan ayrılacağını ilk önce bana söyleme nezaketini bile göstermeden eski sevgilisine söylediğini...

Suzette, Tess'in gideceğini söylediği an kendimi kaybetmiştim. Bir insan olduğumu unutmuş ve mutfakı yerle bir etmiştim. Fazlasıyla pahalı olan kahve makinesini kilerin kapısına

fırlatmış, paketlerce yiyeceği parçalamış ve tezgâhın üzerindeki musluğu koparmıştım.

Sonunda tükendiğimde, Suzette yanıma yaklaşmış ve daha önce hiç izin vermediğim bir şey yapmıştı.

Bana sarılmıştı.

Minik kollarını belime dolamış ve neticede bir canavar değil de insan olduğumu hatırlatarak bana sıkıca sarılmıştı.

Yaptığım onca şeyden sonra... yeterli değildi. Hem canavar hem de insan kaybetmişti.

Benim Tess'im gitmişti. *Ona ne halt ettiler?* Tutkusu ve gücü kaybolmuştu. Artık Tess'in gözlerine bakmak, beni titretiyor ve yalnız hissettiriyordu. Tek gördüğüm, bir hiçti. Kahrolası bir hiç...

O kendini kapatmıştı ama ben aynı lükse sahip değildim. Kendimi bu acıdan kurtarma düşüncesi çekici olsa da öylece çekip gidemezdim.

İnsanlar bana güveniyordu. Köleler. Çalışanlar.

Sevdiğim kadını kaybetme düşüncesi karşısında aklımı kaçırarak evden içeri daldım. İçimde bir şeyler gürüldedi; Tess'in ihanetinden kaynaklanan taze yaralardan sızıyordu. Tess'in peşine düştüğümde beni tüketmesine izin verdiğim karanlık, intikam için geri döndü. Tess'e bakma, onu iyileştirme arzusu tamamen kayboldu.

Tek istediğim, çok ama çok uzaklara gitmekti, böylece beni ne kadar kırdığını göremeyecekti. Beni? Duygusuz canavar bile, kollarını Tess'in dizlerine sarmanın ve hatırlaması için ona yalvarmanın eşiğindeydi. Bu çılgınlığa bir son vermesi ve kendine gelmesi içindi hepsi. Tess, yaşadığı şokun hayatını mahvetmesine izin veriyordu. Hastalıkların en kötüsüne teslim olmuştu.

Bunun gerçekleştiğini üç defa görmüştüm. Üç defa eski köleleri kocalarına geri göndermiştim ve üç defa o kadınlar gülümseyerek kocalarına sarılmıştı ama bir şeyler eksikti. Gerçek ve benzersiz bir şey... Kocalar hemen anlamıştı. Hayran oldukları kişinin ruhunun kapandığını, sıkıca kilitlendiğini ve eşlerinin benliklerinin derinlerine gömüldüğünü fark etmişlerdi.

Onların karşısında dururken, eşlerini yeniden kaybeden zavallı aptallar için üzülüyordum. Bir zihin kırılma aşamasına geldiğinde kırılmıyordu. Tüm hislerden arınıncaya kadar bir akordeon gibi kendi içine katlanıyordu. Korkunç geçmişleri ya da yaşadıkları şeyler tamamen silininceye kadar.

Tess her zaman çok güçlü olmuştu. Ve şimdi çok daha güçlüydü. Kendi kayıtsızlığı içinde çok daha güçlüydü ve dış dünyayı nasıl engelleyeceğini öğrenmişti. Bir daha asla hissetmeyecekti; ne umut ne mutluluk ne de korku. Bunu kasıtlı olarak yapmasa da ben hiçbir umut olmadığını biliyordum.

Ne de olsa kanıtlarını görmüştüm. Kocalarına geri dönen üç kadın onları boşayarak adamları mahvetmişti.

Giriş salonundaki merdivenlerin altında bulunan kapıyı açıp basamaklardan hızla indim ve rafta duran bir bilardo istekasını aldım. “Kahretsiiiiin!” diye bağırdım, istekayı duvara fırlatarak. Bir mızrak gibi uçup gürültüyle ahşap lambrilere çarptı. Oyun odası şu anda olmak istediğim tek yerdi.

Evin içine dönmek istemiyordum. Hiç sevmemiş ve kaybetmemiş gibi davranabileceğim bir sığınak oluşturmak için yanıp tutuşuyordum. Dün akşamı serada geçirmiştım, Tess’in gideceğini duyduktan sonra onun yanında yatamazdım. Bu yüzden tünekleyen kuşların seslerini dinleyerek uykuya dalmıştım. Fakat uyandıgımda, bana verdikleri huzurun sahte olduğunu fark ettim.

Ben onları tel örgülerle ve kilitlerle çevrelediğim için oradaldı. Benim için orada değillerdi. Onlar benim tutsağımdı.

Artık baktığım her serçede kurtardığım bir kadını görmüyordum. O küçük yaratıkların yaptığım iyi şeyleri temsil ettiğini düşünerek tatmin olmuyordum. Hepsi benimle alay ediyordu, hepsi Tess'e dönüşmüştü. Bir çıkış yolu arayarak kafeslerinde dolanıyorlardı.

Tıpkı kahrolası Tess gibi.

"Je ne peux pas plus faire ça putain!" Artık bunu yapamam! Daha önce hiç bu kadar tükenmemiştim. İçimdeki bu çılgınlıktan kurtulmak istiyordum.

Alkol.

Düşüncelerimi tamamen silemeyecek olsa da hissizleşmemi sağlayacaktı. Bayılıncaya kadar içmeyi düşündüğüm an hızla harekete geçtim.

Yerdeki bilaro istekasının üzerinden atladım ve bara doğru resmen koştum. Geniş içki dolabının kapısını çekip açarak saçma derecede pahalı içki şişelerinin durduğu karanlık mağaraya girdim.

Işığa geri dönerek viski şişesinin üzerindeki tozu sildim. Eğer bu şişeyi satsaydım, muhtemelen aptal viski uzmanlarından on bin avro kazanırdım. Ne yazık ki sırf tedavi amaçlı her bir damlasını içmeyi planlıyordum.

Kadehle falan uğraşmadım. Yudumlamaya ve tadını almaya zahmet etmedim. Kapağı çıkarıp attım ve şişeyi kafama diktim.

Boğazım yandı, alevler boş mideme inerek büyük bir yangın başlattı.

Başka bir yudum midemdeki yangını körüklerken inledim.

Nefes almak için durmak zorunda kalmadan önce dört

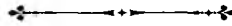
yudum daha aldım. Sanki yeni bir içiciymişim gibi lanet olası gözlerim sulandı ve odada kahverengimsi bir sis oluştu.

Uyumak için tek umudum bu şişeyi bitirmektir. Belki o zaman uyumaya gidebilirdim ve uyandığımda da Tess çoktan gitmiş olurdu.

Tess gidiyor. Bir şey yap! Acı içinde debelenmeye bir son ver.

Kararını çoktan verdi. Ayaklarına kapanırsam lanet olsun bana. Elimden gelen her şeyi yapmış olmama rağmen beni istemiyordu. Onu iyileştirmek isteyen şefkatli âşıktan canımı yaktığı için onu öldüresiye dövmek isteyen bir adama dönüşmem çok da uzun sürmemişti.

Kendimi odanın bir köşesine atıp yere oturarak bacaklarımı kıvırdım ve kollarımı dizlerime doladım. Ağır şişe, parmaklarımın arasında sallanırken sadece midemdeki şiddetli yangına daha fazla yakıt ilave etmek için hareket ettim.

“Q? Mercer? Hangi cehennemdesin?”

Bir ses, alkolün neden olduğu pusu delip geçti. Öylece donup kaldım. Beni bulmalarını istemiyordum. *Defol. Beni rahat bırak.*

“Alkolün kokusunu alabiliyorum, yani aşağıda olduğunu biliyorum,” diye mırıldandı Frederick, bılardo masasının çevresinden dolanırken.

Bir kenarına kıvrılmış olduğum duvar, olabileceğim en rahat yerdi. Daha önce hiç bu kadar sıcak, yumuşak ve hissiz olmamıştım.

Viski, tek arkadaşımdı. Frederick’in alnı kırışırken, şişeye sıkıca sarıldım. Frederick yüzünü buruşturdu ve sanki ben temizlemek zorunda olduğum bir pislikmişim gibi içini çekti.

Şükretsin ki, ben kendi pisiğimi seviyordum, yani defolup gidebilirdi.

Öfkemi tamamen serbest bıraktım. “*Fous moi la paix.*” Beni yalnız bırak.

Frederick, dik dik bakarak kollarını göğsünde kavuşturdu. “Ne kadar içtin?”

Şimdiye kadar duymuş olduğum en saçma soruymuş gibi neredeyse boşalmış olan viski şişesini sallayarak alayla gülümsedim.

Frederick, gözlerini devirip yavaşça nefes verdi. Önümde çömelmek için bol pantolonunu yukarıya doğru çekti. Sırf kışının üzerine devrildiğini görmek için onu yumruklama arzusuyla doldum.

Geriye doğru taradığı siyah saçları kusursuzdu, gece mavisi takım elbisesi tertemizdi. Safir mavi gözlerinde ne bir gerginlik ne de endişe vardı. Mutlu ve başarılı bir evliliğin reklamlarında oynayan kahrolası bir poster çocuğuna benziyordu.

Benim hiçbir zaman olamayacağım bir şey.

Ah kahretsin, acı verici düşünceler geri dönmüştü. Bir süre önce sarhoş olarak kendimi uyuşturmayı başarmıştım ve beynimdeki her şey silinmişti. Ama şimdi zihnimdeki pus, acı verici bir yorgunluğa dönüşmüştü. İçimi çektim. “Sadece git, Roux. Burada sana ihtiyacım yok.”

Frederick başını salladı. “Onu neyin yiyip bitirdiğini öğrenmeden, bir arkadaşımı leş gibi viski kokar bir halde kıvrıldığı duvar köşesinde bırakacak değilim.” Tek kaşını kaldırdı. “Eee... Seni yiyip bitiren nedir?”

Haftalardır göğsümde taşıyor olduğum korkunç ağırlık sonunda patladı. “Benden nefret ediyor! İşte bu!” Ellerimi havaya savurdum ve şişe uçup gitti.

Frederick yere düşmeden önce şişeyi yakaladı. “Senden nefret etmiyor, Mercer.” Viskiden bir yudum almadan önce şişeye baktı ve yakıcı sıvı boğazından geçerken irkildi. “Onun için tüm dünyayı dolaştın. Onu bulmak için bir sürü adam öldürdün ve sırf o istedi diye onu kaçırın adamın kalbini söktün. Hiç şikâyet etmeden alnını silip gördüğü halüsinasyonlara katlanarak her günü onun yanında geçirdin. Onun yanında oldun ve o da bunu biliyor. Seni hâlâ seviyor.”

Güldüm. “Ah, şikâyet ediyordum. Bir sürü şeyi kırdım çünkü onun kâbuslarını duymaya katlanamıyorum ve ruhundaki boşluğu hazmedemiyorum.”

Frederick gülümsedi. “Birkaç yıl önce Angelique nezle olduğunda, ben de aynı şeyi yaptım. Kendimi çok çaresiz hissettim. Bir şeyleri kırmak iyi geldi. Benim olacak o kadın, beni tamamen köşeye sıkıştırmıştı, tıpkı Tess’in sana yaptığı gibi.”

Kaşlarımı çattım. Frederick, kadının karşısında yumuşayan bir adam resmi çiziyordu. Ona sahip olamadığında çılgına dönen, kadının sağlığına kavuşturmaktan başka hiçbir amacı olmayan bir adam. Ama ben öyle bir adam değildim.

Değil mi?

Bu, kendimden başka birini daha çok önemsedğim anlamına geliyordu. Onun ihtiyaçlarını benimkilerin önüne koyduğum anlamına geliyordu.

Başımı sallayarak karşı çıktım. “Sen beni bir korkakla karıştırıyorsun. Ben, uluslararası bir şirketi yöneten ve berbat pisliklerden köleleri kurtaran korkunç bir herifim.” Frederick’in elindeki şişeyi kaptım ve büyük bir yudum aldım.

Frederick burnundan soluyarak şişeyi geri aldı. “Birisine değer vermek seni korkak biri yapmaz, seni aptal. Evet, büyük bir

şirket yönetiyorsun ama bunu ben de yapıyorum ve eve, hayran olduğum kadının yanına dönmenin bir yolunu buluyorum. Aynı zamanda hem güçlü hem de yumuşak olabilirsin.”

Dünyam, sıvıdan ve viskinin buğusundan oluşuyordu, Frederick’in şişeyi geri aldığını bile fark etmemiştim. Ayrıca onun saçmalıklarını dinleyecek zamanım olmamıştı. Görebildiğim tek şey, eski hayatımdı. Verdiğim her şeyi alan bir şirket için kıcımlı yırtıyordum. Yalnız ve sürekli mücadele içinde olduğum bir hayat yaşıyordum. Öte yandan bu, incinemeyecek kadar yorgun ve yoğun olduğum anlamına geliyordu. Tess hayatıma girinceye kadar yalnız olduğumu bile fark etmemiştim.

Eğer onu aptal erkek arkadaşına hemen geri göndermiş olsaydım, bunların hiçbirisi olmazdı. Ben kimdim de onu yanımda tutuyordum? Dâhiyane planım yüzünden hayatlarımız ne hale gelmişti.

Başımı eğdim. “Kendimi kandırıyorum, Roux. Ben normal olabilecek kadar merhametli bir adam değilim.”

Frederick başını salladı. “Haklısın. Olamazsın. O yüzden öyle biri olmaya çalışma. Son birkaç haftadır onunla ilgilendiğin için Tess’in gerçekten minnettar olduğunu biliyorum, ama artık iyileşiyor. Artık âşık olduğu adamı ona gösterme zamanın geldi. Yani efendi. Sadistçe eğilimleri olan hükmedici piçi...”

Frederick gülerek konuşmasına devam etti. “Son kez sarhoş olduğunda, Tess’i evine geri göndermiştin ve bana, fazlasıyla detaylı olduğunu eklemem gerek, o gece yatak odasında onun, senin neler yapmana izin verdiğini söylemiştin.”

Aklım bir anda o geceye kaydı. Alkolün etkisiyle ilk defa çok küçük bir parçamı serbest bırakmıştım ve Tess’i bağlayıp kırbaçlamıştım.

Tüm kontrolümü kaybettim. Dişlerimi açığa çıkararak Tess'in içine defalarca çarparken, şeytanlarımı serbest bıraktım. Hafif vuruşlar ya da nazik bir sevişme yoktu. Çılgın bir arzuyla inleyerek, terleyerek, penisimi onun içine pompaladım. Onu hırpalamam, damgalamam ve sahiplenmem gerekiyordu.

Penisim onun içine gömülüyken, kalçasını tırmaladım, kanını akıttım. Arzuyla kesilen nefesi ve inlemeleri karşısında titredim.

Ağız tıkaçı çğliklerini bastırıyordu. Kollarımın arasında zıp-lıyor, her bir darbeyle göğüsleri sallanıyordu. Odada, hızlı soluk-ların ve birbirine çarpan terli bedenlerin sesleri yankılanıyordu. Hava çok sıcaktı. Tess, çok fazlaydı.

Geliyorum. Kahretsin, geliyorum.

Frederick kolumu sıkınca havaya sıçradım. Buğulu gözlerim, erotik hayalden uzaklaşmak ve odaklanmak için mücadele etti. Şu anda hayalarım kadar Tess'in içine gömülmüş olmayı nasıl da isterdim. Aramızdaki mesafeyi kaldırmayı nasıl da isterdim.

"O senin diğer yarın, Q. O, acının keskin zevki için yaşıyor ve sen de bunu ona vermek için yaşıyorsun. Eğer bu dünyada birbirine ait olan iki kişi varsa, onlar sizsiniz." Frederick, beni de yanında çekerek ayağa kalktı. "Bu yüzden bu konuda bir şeyler yapacaksın."

Ah, Tanrım, oda nasıl sabit duracağını bilmiyordu. *Kahrolası bacaklarım nereye kayboldu?* Midemdeki viski dışarı çıkmanın bir yolunu arayarak kıyameti koparıyordu ama ayakta kalmayı başarak güçlkle yutkundum.

Frederick, beni basamaklara doğru çekti ve yukarıya çıkmam için ileriye doğru itti.

Beni gitmek istemediğim bir yere doğru itmesini engellemek için tırabzanlara tutundum. "Sen ne halt ediyorsun?"

“Ben bir şey yapmıyorum. Sen yapıyorsun.” Frederick, ben kapıdan tökezleyerek hole adım atıncaya kadar omzuyla beni yukarıya doğru itti. Evin geri kalanı uykudaydı, sonuçta saat gecenin ikisiydi.

Harika bir iş çıkardığı için kendini tebrik ediyormuş gibi elerini ovuşturdu. “Devam et.” Merdivenlere doğru elini salladı. “Git ve bunu düzelt.”

Aptalca taleplerini görmezden gelerek başımı salladım. “Sen gecenin bu vaktinde burada ne halt ediyorsun ki zaten? Küçük, mükemmel, tatlı karının yanına git.” Kıskanç biri gibi görünmek istememiştim. Angelique gerçekten de küçük, mükemmel ve tatlı bir ești, fakat ben bunu kötü bir şeymiş gibi söylemiştim.

Frederick bana öfkeyle baktı. “Sarhoş olduğun için seni yumruklamayacağım. Eğer gerçekten bilmek istiyorsan, tüm kuşlarını serbest bıraktığını söylemek için Suzette aradı. Sonunda kendini kaybetmiş olabileceğinden endişelenmiş.” Yüzüme doğru parmağını sallayarak içini çekti. “Suzette endişeleniyor ve bence de doğru olanı yaptı, bu yüzden sakın onu azarlama.”

“Kahrolası meraklı hizmetçi,” diye mırıldandım sessizce.

“Tess ile aranızda yaşanan sorunları düzeltebilecek cesareti toplayabilirsen eğer, o kahrolası hizmetçi senin kurtarıcına dönüşebilir.”

Frederick’i yere devirmek için hızla arkama döndüm. Eğer artık Tess’e vuramıyorsam, onun yerine başkasına vurabilirdim. “Bu düzeltilebilir bir şey değil. Denedim.”

Frederick eğildi ve beni hissizleştiren tüm o tatlı alkolün çalkalandığı mideme sert bir yumruk attı. “Sen sormadan önce söyleyeyim, bu, bir dangalak olduğun içindi. İkinci

nedeni ise aklını başına getirmektir. Sen denemiyordun. Tess'e küçük bir çocukmuş gibi davranıyordun. Sana bu yüzden mi âşık olmuştun?"

Midemi ovuşturarak sallandım. Şirketimi bu adamın yürütmesine izin vermeyi bir daha düşünmeliydim. Aptalca sorular sorup duruyordu. "Ha?"

"Sen tatlı, nazık ve iyi huylu birisi olduğun için mi Tess sana âşık oldu?" diye sordu Frederick sırtarak.

"*Bien sûr que non.*" Tabii ki hayır... Bu saçma fikir karşısında ben bile güldüm. O üç kelime beni tanımlamak için hiçbir zaman kullanılmamıştı, en iyi günlerimde bile.

"Bir bağ kurabilmek için ona vurmak ve kanını akıtmak zorunda olan karanlık bir orospu çocuğu olduğun için mi âşık oldu?"

"*Merde*, bu şekilde söyleyince, vampir kompleksleri olan kahrolası bir sapığa benziyorum." Alkol, tatlı olmaktan çıkıp ekşi bir şeye dönüştü ve artık sarhoş olma fikri hiç de hoş gelmemeye başladı.

"Öylesin. Tamamen katılıyorum. Dahası o yönünü isteyen bir kadına sırlıslıkla âşık olan bir adamsın. Tess'in, senin kölen olmak istediğini söylemiştin. Senin için geri döndü, Mercer. Hiçbir kadın, senin içindeki iyiliği görmediği sürece kendini böyle bir duruma sokmaz."

Bu yorumu da onu ilk başta almalarına izin vermiş olduğumu hatırlattı. *Hepsi benim ha...*

Frederick bana tokat attı. Tam kızlara özgü bir hareketti, kakhaha attım. "Avuç hareketlerine mi başvuruyorsun, Roux?"

Frederick güldü. "Sadece düşüncelerinin gittiği o yöne bir dur diyorum. Son birkaç hafta içinde bunu gözlerinde birçok

defa gördüm. Olanlar senin hatan değildi. Evet, hayatın tehlikeli adamlarla dolu. Ama sen de Tess'i güvende tutabilecek kadar tehlikelisin. Yaşananlar sadece kötü şanstı. Hepsu bu."

"Kötü şans falan değildi. Takip cihazı konusunda ikimiz de aptalca davrandık. O cihazı çıkarttırdığını sanıyordum!"

Frederick başını salladı. "Katılıyorum. İkınız de suçlusunuz. Peki, bu sana ne anlatıyor?"

Öfke.

Su katılmamış bir öfke alkolün etkisini yok ederek damarlarımda dolaştı ve haftalardır ilk defa her şeyi açıkça görmemi sağladı. "Tess de suçlu."

Frederick gülümseyerek geriye doğru bir adım attı. "Devam et..."

Gözlerim, tepemizdeki merdivenlere kayd. Güvende olduğunu düşünen Tess'in yatağın içine kıvrılmış olduğunu şimdiden görebiliyordum. Ama güvende değildi. Bana karşı değildi.

"O da her şeyi benim kadar berbat etti. Özür dilemesi gerekiyor. Ellerime bulaşan kan için bana teşekkür etmesi gerekiyor. Benim olanı bana geri vermesi gerekiyor."

Frederick, "Peki nedir o?" diye sorarak beni teşvik etti.

"Onun lanet olası kalbi."

Bacaklarım kendi başlarına harekete geçti. Tırabzanlara tutunarak merdivenleri ikişer ikişer tırmandım.

Yeterince hızlı hareket edemiyordum.

Frederick de peşimden geldi. Ona ortadan kaybolmasını söylemek istiyordum, fakat zamanım yoktu. Zaten yeterince zaman kaybetmişim. Bir seyircimiz olacaksa da umursamıyordum.

Bu konuşma günler önce gerçekleşmeliydi. Tess, bana

borçluydu. Kahretsin, bana fazlasıyla borçluydu ve beni sadece kestirip atmıştı. Artık buna izin vermeyecektim.

Omzumla üzerine çullandığımda kapı çarparak açıldı. Yatağın içindeki Tess bir anda doğruldu. Yan tarafını tutarak irkildi, sargılı parmağı örtünün üzerinde duruyordu.

Görmek istediğim tek şeyi arayarak gözlerine bakarken, dudaklarımı yaladım. Korku. Bu şekilde içeriye girmem karşısında korkması gerekirdi, ancak karanlıktaki gözleri donuktu. Hiçbir şey parlamıyordu, ne korku ne de panik. Kahrolası bir kilise ayininde uyuyakalmış gibi görünüyordu.

“Tess,” diye hırladım yatağın yanına koşarak.

Yaklaşmama izin verdi. Uzaklaşmaya ya da örtülerin altına saklanmaya çalışmadı. Başını kaldırdı. “Benimle birlikte uyuyacağınızı düşünmüyordum. Söylediklerimden sonra...”

Her zamankiyle aynı beyaz tişörtümü giyiyordu ve düşünemediğim tek şey, onu haça bağlamamdan önceki soyunuşuydu, sanki üzerinden bir asır geçmiş gibiydi. O zamanlar mutluyduk. Acı ve korku içindeydim, ama Tess asla gitmeyeceğine söz verdiği için mutluydum.

Düşüncelerimi kontrol altına almaya çalışarak alnıma dokundum. “Yatağa gelmiyorum, *esclave*. Konuşmamız gerekiyor.”

Dikkatle beni izledi ve başını salladı. “Tamam.”

Kahretsin, ateş neredeydi? Onu gecenin köründe uyandırdığım için konuşmak istemediğini söyleyeceği tartışma neredeydi? İnadını ve cesaretini görmem gerekiyordu. Yüzünde hiçbir şey görünmüyordu, hiçbir duygu belirtisi yoktu.

Burada ne halt ettiğimi anlamaya çalışarak gözlerimi sıkıca kapattım.

“Q...”

Yumuşak sesi kalbimi sarmalayınca ona vurdum.

Bunu yapmak istememiştim. Ona tokat atması için elime izin vermemiştim. Sadece olmuştu. Üzerimdeki gücü, canavarı deliye çeviriyordu. Bu kadar uzun bir süre reddedildikten sonra en başından beri gerçekleşmesinden korktuğum şeyi yapmıştı. Kontrolümü elimden almış, Tess'e vurmama neden olmuştu.

Avucumun içindeki hafif sızı ve Tess'in yanağıyla buluşan tokadın çınlayan sesi, saf bir cennetti. Bunu çok özlemiştim. Gözlerimi açtım ve Tess'in yanağındaki kırmızı el izine baktım. Penisim anında sertleşti.

Tess'i bu kadar güçsüz ve mahvolmuş bir halde bulduğumdan beri yaşadığım ilk ereksiyondu.

Parmak uçlarıyla yanağına dokunurken, gözleri iri iri açıldı.

Dudaklarımı yalayarak bekledim, lezzetli gözyaşlarının akmasını bekledim ama gözleri kupkuruydu. Ne şaşkınlık ne de suçlama vardı.

"Benden bir tepki almaya çalıştığını biliyorum, Q. Ama... işe yaramayacak." Göz temasını kesti. "Denedim. Sana yaşattığım şeyden nefret ediyorum. Seni sevdim ve acının sebebi olmaya katlanamıyorum ama bana yaptırdıkları..." Yutkundu. "Düşüncelerim artık güvenli değil. Kendim olamam çünkü artık her şey kötülükle kaplı." Yukarıya baktı. "Gerçekten çok üzgünüm ama gitmeme izin vermek zorundasın."

Midemdeki alkol ağır ağır dönmeye başladı ve kendimi tamamen kaybettim. Dönüştüğüm şeyden gurur duymadım. Böylesine kontrolden çıkmayı hiç istememiştim. Yine de içimdeki insanın tüm özelliklerini kaybettim ve canavarın onu ne kadar istediğini gösterdim.

Örtüleri bir kenara fırlatıp Tess'i yatağın ortasına çektim.

Tişörtü yukarıya sıyrılarak düz karnını açığa çıkardı, onu ısır-
mak zorundaydım. Hafifçe berelenmiş tenini mahvetmek zo-
rundaydım.

Hırlayarak dişlerimi karnına gömdüm. Ben sertçe ısırırken
irildi. Tenini delmedim, ama bu sadece bir mucizeydi.

Tüm ağırlığımla Tess'in üzerine yatıp onu yatağa hapsettim.
Göz göze, dudak dudağa, kalça kalçaya...

Kalçamı sertçe bastırdım ve sertleşmiş penisimin hissettiği
harika şeyler karşısında inledim. Çok uzun zaman olmuştu. Bu
kadına sahip oluşumun... bu kadını *isteyişimin* üzerinden çok
zaman geçmişti. "Hisset bunu, Tess. Bu senin için. Seni istiyor-
um. Hem. De. Çok. Lütfen bana geri dön. Bana geri *dönecek-
sin*." Ağzımı onunkine yapıştırdım. Tadı, beni herhangi bir al-
kolden çok daha fazla sarhoş etti.

Dudaklarını açmaya zorlayarak dilime karşılık vermesini ta-
lep ettim. Dudaklarını açtı, onu öpmeme izin verdi ama öpüşü-
me karşılık vermedi. Sanki bir cesedi öpmek gibiydi.

Lütfen. Kahretsin lütfen, bana geri dön.

Yavaşlayarak onu içimdeki tüm mutsuzluk ve yenilgiyle öp-
tüm. Benim saçmalıklarına boyun eğmeyen ama her şeye rağ-
men canını yakmama izin veren o güçlü ve ateşli kadına ne kadar
ihtiyaç duyduğumu gösterdim.

Ona çok ihtiyacım vardı.

Ona kalbimi akıttım...

Hiçbir şey.

Midem düğümlendi ve Tess'in gözlerinin içine bakarak geri
çekildim. Bakışlarıma karşılık veren ifadesiz kadını anlatacak
kelimeler yoktu. O gözlerde ne şehvet, ne korku, ne de karmaşa
vardı.

Sıfır. Hiç. Boş.

Omuzlarını tutarak onu sarstım. “Uyan, *esclave*. Kahrolası sığınağından çık ve benimle yüzleş. Artık kendini kapatmana gerek yok.”

Hiçbir şey söylemeyince yüzüne doğru bağırdım. “Bu sadece benim hatam değildi, biliyorsun. Takip cihazını unutan sendin. Onu çıkarmayı unuttun. Bana söylemeliydin! Sadece benim sana ulaşabileceğimden emin olmalıydın.”

Söylediğim her kelimeyle birlikte Tess'i sarsmaya devam ederek ayağa kalktım. “Beni hayal kırıklığına uğrattın. Her şeyi mahvettin. Kahretsin, Tess. Bir şey yap!”

Kısacık bir süreliğine gözlerinde bir şey parladıysa da hemen yok oldu.

“Seni becereceğim. Bana geri gelmeni sağlayacağım. Bunu mu istiyorsun?” Zarar görmemiş olan elini tuttum ve penisimin üzerine yerleştirdim.

Penisim, onun elinde seğirdi. Sıcak ve öfkeliydi; onun içinde olmak istiyordu. “Sadece bana karşı koyarsan sertleşirim, Tess. O yüzden savaş benimle, çünkü sana çok fena ihtiyacım var.” Alnımı onunkine yaslayarak fısıldadım. “İçten içe bana yalvarıyor olmana rağmen sana dokunmama izin vermeyeceğini söyle. Benim için ıslanırken, seni asla kıramayacağımı söyle. Lütfen bir şey söyle, *esclave*.”

Beni avuçlaması ve okşaması için dua ederek elimi onun elinin üzerinden çektim. Tutuşu gevşeyince kalbim kırıldı.

Deliye döndüm.

Boğazına sarılarak sertçe sıktım. Gözlerinin içine bakarken, ruhunu gördüğüme yemin edebilirdim. Ve orada görececek bir ruh olmadığını fark ettiğimde, ödüm patladı. Benimkine bağlanan hiçbir şey yoktu, paylaştığımız bağ kaybolmuştu.

“Tess, lütfen, sana yalvarıyorum.” Dudaklarımı tekrar onun-
kilere bastırdım ve bana karşılık vermesini umarak hareket et-
meden bekledim.

Bir nefes.

İki.

Yumuşamasını ve ona sunduğum korumayı kabul etmesini
büyük bir ıstırapla bekledim, fakat kollarımın arasında kaskatı
kesildi. Sıcak teni buz gibi oldu; biraz daha uzaklaştı. Aramız-
daki şeyi derinlere gömerek paylaştığımız bağı kopardı ve beni
karanlıkta yapayalnız bıraktı, bir kez daha.

“Serçe,” diye fısıldadı.

Dünyam yerle bir olurken kalbim durdu.

Hiçbir şeyin bu kadar acıtabileceğini sanmıyordum. Bey-
nimi söküp çıkarmak ve yeryüzünden yok olmak istedim. O
tek kelime. Beni mahvetti. Beni parçalara ayırarak toza çe-
virdi.

Yatağın üzerinde sürünerek geri çekildim. Bacaklarımı ko-
parmayı, kalbimi sökmeyi ve beni ölüme terk etmeyi başarmıştı.

“Serçe?” diye tekrarlarlarken sesim çatladı.

Tess, gözlerimin içine baktı. “Serçe, Q. Çok üzgünüm.” Ba-
kışlarını, gömleğimin açılmış kısmına, tam da dövmemin gö-
ründüğü yere kaydırıldı. Ona yaklaşmamı işaret ederek dizlerinin
üzerinde ilerledi.

Hareket edemiyordum, yerimde kök salmışım. Daha şimdi
güvenli kelimeyi kullanmıştı ve ona geri dönmemi mi bekliyordu?

İçimdeki canavar, artık mantıklı bir gerçeklikte yaşamıyordu.
Derisini parçalıyor, kafasını çekiştiriyordu. Bu kâbustan kurtul-
manın bir yolunu bulabilmeyi diliyordu.

Ben hareket etmeyince, Tess dağılmış örtülerin üzerine

tırmandı ve bana doğru yürüdü. Minik elini öne uzatarak göğüs ucumun üzerinde duran en tepedeki serçeyi okşadı.

“Beni başkalarına zarar vermeye zorladılar. Onları kırmaya zorladılar. Ben artık iyi bir kuş değilim. Bununla nasıl yaşayacağımı bilmiyorum. Bomboşum. Kayboldum. Ve bunlar zamanla iyileşmeyecek. Artık sana ihtiyaç duyduğun şeyi veremem ama keşke verebilseydim.” Sesi bir soluk gibiydi, acı doluydu. Onu dinlememeye ve söylediklerine inanmamaya çalıştım. Buraya kadardı. Sona gelmiştik.

“Söylediklerinde ciddi değilsin. Geri geleceksin. Sana yardım etmeme izin ver.” Zihnim, kim olduğunu hatırlayınca kadar onu bağladığım ve kırbaçladığım görüntülerle doldu. Eğer tekrar benim olacağı anlamına geliyorsa, denerken onu öldürürdüm. “Benden istediğin her şeyi yaparım. Sadece bana biraz daha zaman ver.”

“Sabah gidiyorum, Q. Üzgünüm.”

“*Tu ne vas aller nulle part putain!*” Hiçbir yere gitmiyorsun! Onu geriye ittim ve yatağın üzerine yayılmasını ilgisizce seyrettim. Bedenindeki yaralar yüzünden neden irkilmiyor ya da acı çekmiyordu? Vücudunu bile hissedemeyecek kadar mı gitmişti?

İçimdeki canavar kükrediydi; öğrenmeye kararlıydı. Bacağına vurarak tırnaklarımı etine geçirdim.

Dört adet kan izi oluştu, *yine de* hiçbir şey yoktu. Tess, normal bir şekilde nefes almaya devam ederek orada öylece yatıyordu.

“Tess, bunu bana yapma!” Ona tekrar uzandım, ne yapmak için, bilmiyordum. Vurmak, sarılmak, tokatlamak, okşamak... Herhangi bir şey hiçbir şeyden çok daha iyiydi.

Bedenime sarılan kollar beni geri çekti.

Frederick, kulağıma mırıldandı. “Hayır dedi, Mercer. Yapabileceğin bir şey yok.”

Serbest kalmak için mücadele ettim ama Frederick çok güçlüydü. Kollarını sıkarak beni Tess’ten biraz daha uzaklaştırdı.

Gördüğüm son görüntü, sarı saçları etrafına dağılmış olan Tess’in bağdaş kurarak yatakta oturuşu ve cansız gri-mavi gözlerinin gidişimi izleyişiydi.

Söyleyecek başka bir şey yoktu.

Bitmişti.

Sona ermişti.

Zihnimdeki her bir kapı, yaratmış olduğum her bir duvar ve bariyer benliğime geri çarptı. İnsanlığımın ihtiyaçlarımı birbirlerinden ayırdım, kendimi bu denklemin içinden çıkardım. Kendimi o kadar sakın ve etkili bir şekilde kapattım ki bir ruh hastası olup olmadığımı merak ettim.

Tess gitmişti.

Frederick kollarını gevşetti. “Üzgünüm adamım.”

Oradan uzaklaşırken tek kelime etmedim.

Âşık olduğum köleden uzaklaşırken...

Kendi benliğimden uzaklaşırken...

Yirmi Tess

*Bağla beni, benimle alay et, bırak hazzın bana zevk versin.
Canımı yak, sev beni ama lütfen hiç bırakma beni...*

Kapı Q'nun ardından kapanır kapanmaz titremeye başladım.

Güvenli kelimeyi kullanmıştım.

Q'yu paramparça eden ve aramızdaki son bağları da koparan kelimeyi. Kullanmak zorunda kalacağımı hiç düşünmemiştim ama Q, bana karşı hissettiği tüm aşkı ve ihtiyacı akıtarak beni öptüğünde donup kaldım. Böylesi bir acının sebebi olamazdım.

Midem bulanmaya başladı. Keşke geri alabilseydim. Q'nun peşinden koşmak ve geri gelmenin bir yolunu bulacağıma dair söz vermek istiyordum. Ona tamamen boyun eğeceğime, beni kendime getirmesi için ona bir şans vereceğime dair söz vermek istiyordum. Fakat orada oturmaya devam ettikçe kurşun gibi ağırlaşтым.

Suçluluk, hayaletler ve acı, fırtınalı denizler gibi çalkalanıyordu. Kulemin duvarlarına çarparak beni boğmaya ve cehennem dibine yollamaya çalışıyordu.

"Beni düşün. Öldüğümü ve toprağın altında çürüdüğümü düşün." Sarışın Sinekkuşu, kalbimi parçalara ayırarak kulemin duvarlarını yıktı. *"Beynime bir kurşun sapladın. Bu kadar çok kemiğimin kırılmasının nedeni sensin."*

Suçluluk, hevesli çenesini kocaman açıyor, beni gittikçe derinlere çekiyordu.

Dişlerimi sıkarak onunla mücadele ettim. Kuleme yeni tuğlalar eklerken titredim. *"Üzgünüm. Yapamam!"*

Bir anı beni yenmeyi başardı. Görmek istemediğim, derinlere bastırmış olduğum bir şey.

"Devam et. Yap hadi."

Zihinsel olarak bile itaatsizlik etmeye gücüm yoktu. Ayaklarımı sürüyerek ilerledim ve bıçağı sarışın kızın kolundan aşağıya indirdim.

"Kes şu kolu. Bunu bir envanter sayımı olarak düşün, o mala artık ihtiyacımız yok."

Kız, başını sallayarak titriyordu, kalın bir bezin ardındaki ağzı durmadan çalışıyordu. Ben, kızın kolunu yakalayıp, bıçağın ucunu barkod dövmesinin etrafında gezdirirken, kızın vücudunu saran kayışlar onu sabit tutuyordu.

Uyuşturucular aklımı karıştırıyordu. Bu dövmeyi neden kesiyordum? Önemli olmalıydı, belki de kendi kolumdakini de kesmem gerekiyordu.

"Yap hadi, puta. Yoksa kızın kolunu koparırım."

Bıçağın ucunu dövmenin dış hatlarına bastırdım ve kırmızı kan bir yağmur gibi yağarken, keskin metalin deriyi kesmesine izin verdim.

Kız kıvrandı ve çığlık attı; ben ise uyuşturucunun etkisine bir girip bir çıktım.

“Güzel kesim. Şimdi sıyr.” Deri ceketli yanımda belirerek yaptığım işi inceledi.

Başımı salladım ve çekmek için eti yakaladım...

Ben yataktan düşerken, mide bulandırıcı görüntü paramparça oldu. Çığlık atarak öğürdüm ve aceleyle yerdeki kâseye uzandım. Midem boşaldı ve bedenim terden sıırıslıklam oldu.

Başka bir bulantı dalgası yükselirken, kapının açılma ve kapanma sesi ilgimi çekmedi.

Serçe odasında asılı olduğum gece odada bulunan 1920’li yıllardan fırlamış gibi görünen adam, nazıkçe saçımı topladı ve öğürmemin bitmesini bekledi. Midemde hiçbir şey kalmadığından emin olunca, kâseyi alıp banyoya götürdü ve sonra yatağa yatmama yardım etti.

Ben örtülerin altına girer girmez ayağa kalktı ve hüzünle gü-lümsedi. “Beni hatırlıyor musun?”

Başımı salladım. “Q bir akşam yemeği toplantısı için beni havaya astığında, kontrolsüzce dönmeme engel olmuştun.” İlk defa Rus pislüğün ve bıçağının sapını düşününce titremedim. O gece Q’nun neden böyle bir şey yaptığını asla öğrenemeyecektim.

“Evet. Ben aynı zamanda Q’nun iş ortağı ve en yakın arkadaşım.” Tek kaşını kaldırarak yatağın ucunu işaret etti. “Otura-bilir miyim?”

Omuzlarımı silktilim. “Tabii.” Tertemiz takım elbisesi içindeki bir beyefendinin gecenin üçünde yatağımın ucunda oturması sık sık başıma gelen bir şey değildi.

“Benim adım Frederick ve Quincy’i yatılı okuldan beri tanıyorum. Geçmiş hayatıyla ilgili gerçekleri hiçbir zaman açık açık anlatmadı, ama hayatının oldukça zor geçmiş olduğunu anlayacak kadar şeyi bir araya getirdim. Neden bu şekilde olduğunu

kendisi bile tam olarak anlamamasına rağmen sen onu tamamen kabul ettin. Hayatında ilk kez, onun sadece insanlığını değil, içindeki karanlığı da seven bir kadınla karşılaştı.”

Devam edemeyecek kadar duygusallaşmış gibi gözlerini kaçırdı. “İtiraf etmeliyim ki Q’nun ihtiyaç duyduğu şeyi bulacağını hiç düşünmemiştim. Çok çalışarak kendini erkenden mezara koyacağından emindim. Bir imparatorluk inşa etmek, inandığı bir amaç için hayatını adamak onun kefaretiydi.”

Konuşmadım; Frederick’in sahne almasına izin verdim.

“Sen kaçırıldığında, Q, kazanmak için mücadele ettiği her şeye sırtını döndü. Şirketinin itibarını mahvetti, kendisi için yarattmış olduğu görüntüden uzaklaştı. Korumak için her zaman mücadele etmiş olduğu insanlığını bile bıraktı.”

Frederick’in mavi gözleri karanlıkta parladı. “Her yerde seni aradı, Tess. Onlarca insanı öldürdü, çoğunu da barbarca, merhametsizce katletti, sırf senin için. Bir şeyler öğrenebilmek için binlerce kilometre yol aldı, yüzlerce adama para verdi. Seni geri getirmek için cehenneme gitti ve artık sen güvende olduğun için hiçbir şeyi kalmadı.”

Boğazıma sert bir şey takıldı.

“Eğer gerçekten hiçbir umut olmadığını düşünüyorsan, git. Q’dan mümkün olduğunca uzaklaş çünkü yanında kalacak olursan, onu sadece daha hızlı öldürürsün.” Gözlerinde öfkeli bir ışıltı ile bana baktı. “Ama küçücük de olsa bir şans olabileceğini düşünüyorsan, sana yapılanları atlatacağına dair ufak bir umudun varsa kal. Bunu ona borçlusun.”

Frederick kusursuz takımını düzelterek ayağa kalktı. “Şimdi, müsaadenle. Beni seven bir karım var ve gidip ona ne kadar değer verdiğimi söylemem gerekiyor. İki insan arasındaki böylesine

mükemmel bir şeyin mahvolduğunu görmek gerçekten çok acı-tıyor.”

Başka bir şey söylemeden kapıya doğru ilerledi ve dışarıya çıktı.

Gecenin geri kalanında uyumadım. Gerçek benliğimi bul-maya çalışarak, içimde büyük bir savaş vererek karanlığa baktım.

Frederick haklıydı. Q'ya çok şey borçluydum. Bencilce dav-ranmıştım. Suçlarımla yüzleşecek kadar güçlü olabilirdim. Eskiden sevdiğim, *hâlâ* seviyor olduğum adamı kurtarmaya odaklanmam gerekiyordu.

Her şeyi denedim. O korkunç anılarını geri çağırarak, hatta Meksika'daki kaçırılışımı ve Q beni bulmadan önceki tecavüzü bile yeniden yaşayarak yaptıklarımı hatırlamak için kendimi zorladım. Her kötü anıyı tekrar ziyaret ettim. Ailemin beni terk edişlerinin anılarıyla kalbimi kırdım.

“Bugün hayvanat bahçesine gidiyoruz. Uslu davran ve iyi bir kız ol.” Annem, gözlerimin içine sertçe bakmak için öne eğildi.

Altı yaşın getirdiği heyecanı kontrol edemiyordum. Daha önce güzel bir yere hiç götürülmemiştim. Görünüşe göre ödenen giriş üc-retine layık değildim, artık o da neyse. “İyi olacağım, söz veriyorum.”

Ancak hayvanat bahçesine gittiğimizde, annem benimle bir-likte içeri girmede. Kapılardan içeriye girmemi bekledi, sonra ara-bayla uzaklaştı.

Hayvanat bahçesinden nefret ediyordum. Vahşi hayvanların hepsi mutsuzluğumu hissediyormuş gibiydi. Maymunlar bana gülerken korkumun tadını alan aslanlar kükrüyordu. Geceyi, bir köşedeki çöp bidonlarının arasına kıvrılarak geçirdim. Ziyaret sa-atlerinin ardından, orada kalan altı yaşındaki kızı ve annesinin onu almaya gelmediğini hiç kimse fark etmedi.

Sonunda temizlikçiler beni buldu ve annemin korktuğu başına geldi, eve geri götürüldüm.

Abimin bana ne kadar kötü davrandığını düşünmeye çalıştım.

“Bu pis oyuncak senin mi?” Başsız oyuncak ayımı havaya kaldırdı. O ayrı bir gün Kurtuluş Ordusu’nun dışında bulmuştum.

“Geri ver onu.” Ayırımı almak için zıpladım ama abimin boyu her zaman çok uzun olmuştu. Kabkahalar attı ve oyuncacı bana geri vermeden önce ayının bacaklarını kopardı ve içindeki dolgunu çıkardı.

Bu insanlarda sevgiyi hiçbir zaman bulamayacağımı bilerek kalbimi sertleştirdim.

Ve her şeye rağmen Q ile aşkı buldum. Çocukluğumun saçma sapan görünmesine neden olan kapsamlı bir bağ buldum.

Q, *“Tu ne peux pas être à moi, mais je suis en train de devenir à toi,”* diye mırıldandı.

Kalbim duracak gibi oldu, midemde kelebekler uçmaya, şenlikler düzenlenmeye başladı. Göz göze geldik, bakışlarımız kaçırıyorlardım. Q dudaklarını yavaşça dudaklarıma bastırdı ve cümlesini İngilizce olarak tekrar söyledi. Kelimeleri teker teker yutabileyim, her soluğumda sözlerini soluyayım diye dudaklarımda dibinde gibiydi. “Sen benim olmayabilirsin ama ben giderek daha çok senin oluyorum.”

Zaman durdu.

İtirafı beni esir almış, zihnimi çalmıştı. Sarhoşluğuyla duygularının derinliklerini görmeme müsaade etmişti. Zaman artık daha farklı akacaktı, bizi bekleyen yeni ihtimaller, yeni hayaller vardı. Artık bedenim benim değildi, bedenim Q’ya aitti. Her şeyim Q’ya aitti.

Her zaman Q'ya ait olacağımı nasıl unutabilirdim?

Yüzümü buruşturarak ağır bir şekilde silahlandırılmış olan kuleme yumruk attım ve bağırdım. Suçluluğu istiyordum. Mide bulantısını istiyordum, gözyaşlarımın akmasını istiyordum çünkü bu, içerilerde bir yerde hâlâ hayatta olduğumu gösterecekti.

Artık bir boşlukta yaşamak istemiyordum.

Öte yandan eski yaralarımı ne kadar deşersem deşeyim, hiçbir işe yaramıyordu. Çok fazla tuğla eklemiş, çok fazla kilit takmıştım.

Her şeyi kaybetmiştim ve bunun yasını bile tutamıyordum.

Yeni bir günün doğumuyla birlikte güneş odayı ısıtmaya başladı, öncekinden bile daha kötü bir boşluğa düşmüştüm. Kalbime bir bıçak saplayabilirdim ve bunu hissedemezdim. Vücudumdaki her bir kemiği kırabilirdim ve bu umurumda bile olmazdı.

Ruhen gerçekten ölmüştüm.

Frederick haklıydı. Bunu Q'ya daha fazla yapamazdım.

Duştan sonra atlıkarınca odasından aldığım kot pantolonla pembe bluzu giydim ve arka cebimdeki pasaportumla birlikte alt kata doğru yol aldım. Avustralya'ya nasıl döneceğime dair hiçbir fikrim yoktu. Param yoktu. Hiçbir planım yoktu; otostop çekmeye kalksam ve daha önce yaşadıklarım tekrar başıma gelse, bu bile umurumda olmazdı. Belki birkaç tecavüzcü işi bitirebilirdi ve ben de sonunda huzura erebilirdim.

Ben merdivenlerden inerken, Suzette giriş salonunda duruyordu. Kollarını göğsünde kavuşturdu, yüzünde hüznü ve şaşkınlık bir ifade vardı. "Q, gideceğini söyledi. Franco ve benim seni durdurmamamızı söyledi. Lütfen bunu yapma, Tess. Biraz daha

zaman ver. Bekleyebiliriz. Geri dönüş yolunu bulmana yardım edebiliriz.”

Başımı salladım. “Bu, Q’ya haksızlık olur. Benim hiçbir şeyim kalmadı ve o her şeyi hak ediyor. Burada kalıp ona umut vermem adil olmaz.” Hüzünle gülümsedim. “Benimle ilgilediğin için teşekkür ederim.”

Başka bir kelime etmeden ön kapıyı açtım ve dışarı çıktım. Dünya son derece normal görünüyordu. Yaz, sonbahara dönmüştü ve Q’nun bahçesindeki güzel ağaçlar, yaprakları tamamen dökülmeden önce yeşilden kırmızıya ve oradan da altın rengine dönüşecekleri yolculuklarına başlamışlardı.

Tek amacı yere düşmek ve çürümek olan kurumuş bir yaprak gibi hissediyordum.

Kapının önünde durarak hayatta kalan bir kısmımı bulabilmeyi son bir kez daha denedim, fakat aldığım tek cevap hissizlikti.

Kendimi koruyarak yine kendimi ölüme mahkûm etmiştim. Suçluluktan ölmeyecek olabilirdim ama bir daha asla aşkı ve mutluluğu tadamayacaktım.

Q’nun verandasından aşağıya attığım ilk adımın, dizlerimi bükmesi ve kalbimi yerinden çıkarması gerekirdi ama yapmadı.

Bir daha asla hissedemeyecektim.

Çakılla kaplı yola iner inmez üç atlı çeşmeyi ardımda bırakıp uzun araba yolunda ilerlemeye başladım. Tepemdeki ağaçlar, sabah güneşini engelliyorlardı. Yola çıkıncaya kadar yürümeye devam ettim.

Sol.

Sağ.

Hangi tarafa gitmeliydim? Avustralya’ya mı dönmeliydim?

Neden? Orada benim için hiçbir şey yoktu. Hiçbir yere gitmek gibi bir arzum yoktu, sadece harika olabilecek bu hayatı terk etmek istiyordum.

Q'nun iyileşebilmesi için. Beni unutması ve hayatına devam etmesi için.

Ve Q'nun evine giden araba yolundan uzaklaştım.

Yirmi Bir Quincy

Sen benim saplantımsın, ben senin varlığımı...
En derin parçama sahiptin...

Tess'in yanından ayrıldıktan sonra nereye gittiğimi bilmiyordum. Gecenin geri kalanını, hiçbir şey hissetmeden iğrenç bir vazoya bakarak geçirdim.

Alkol saatler önce sistemimden çıkmıştı ve Frederick, hain serseri ben, Tess'in yanından ayrıldıktan kısa bir süre sonra evine gitmişti.

Tess ile konuşmuştu. Konuştuğunu biliyordum ve dürüst olmam gerekirse, bu beni çok kızdırmıştı ve onu öldürmek istememe neden olmuştu. Fakat Tess seçimini yapmıştı. Güvenli kelimeyi kullanmıştı, Tanrı aşkına!

Beni daha fazla incitemezdi.

Bitmiştim.

Güneş, yeni bir güne doğdu, hiçbir şey olmamış gibi davranmak zorunda kalacağım bir güne. İşe geri dönecek ve kendimi evrak işlerine verecektim. Birisi, hakkımda çıkan söylentilerle

uğraşmak zorundaydı. Polis şefi Dubois sözüne sadık kalmış ve *Moineau* Holding ile ilgili kötü haberler yapılmasını engellemişti, ama bu sonsuza dek sürmeyecekti.

Franco, evime yapılan bir saldırıyı çoktan önlemişti. Garip olan şey, diğer şirketlerdeki hisselerimin, köle ya da günahkâr yeraltı yatırımlarıyla lekelenmemiş olanlarının değeri yükselmişti. Görünüşe göre insanlar, ahlak kurallarına ve kurtarıcı saplantısına sahip olan bir CEO'su bulunan bir şirkete yatırım yapmayı seviyorlardı.

Tess, bana bir iyilik yapmış, bana yeterince iyi olmadığını hatırlatmıştı. Başkalarının çantada keklik sandığı şeylere sahip olmayı beklemezdim. Bir kadının aşkını kazanamaz ya da insan ırkının geri kalanı gibi aptalca mutlu olamazdım. Ama yaşamak için başka sebeplerim vardı. Öncekinden daha fazla köle kurtaracaktım; diğerlerinin mutlu bir sona sahip olabilmelerini sağlayacaktım.

Bu benim mirasım olacaktı.

Merde, belki de şirketi kapatmalı ve hiç bitmeyen bir av çılgınlığına başlamalıydim. Ondan sonra, belki mutlu olabilirdim.

Suzette, son birkaç saattir saklanıyor olduğum salonun okuma köşesinde ortaya çıktı. “Şimdi gitti, efendim.” Pencereden dışarıya baktı, araba yolunda ilerleyen Tess'i gördüğüne hiç şüphe yoktu. “Söylediğiniz şeyi yaptım ve onun gitmesine izin verdim ama Franco hiç mutlu değil. Tess'in peşinden gitmek isterseniz diye arabayı hazır tutuyor.”

Keskin bir hançer kalbimi deldiyse de oturmaya devam etmek için kendimi zorlayarak dişlerimi sıktım.

Onun peşinden koşmayacaktım. Yapamazdım. Güvenlik ke-
limesini kullandıktan sonra olmazdı.

Ben hareket etmeyince, Suzette beni yasımla baş başa bıraktı ve bir saat daha geçti. Tess'in nerede olduğunu merak etmeye başladığım her an düşünceyi yok sayıyordum. Onu düşünmeyi reddediyordum. Penisimdeki zonklamayı, zayıf düşen canavarı görmezden geliyordum.

Ona ihtiyacım yok.

Bir araba aniden fren yaparak durdu ve pencereye çakıltaşlarının sıçramasına neden oldu. Koltuğumda doğrularak dışarıya baktım ve Lexus'undan inen Frederick'in ön kapıdan hızla içeri girdiğini gördüm. Giriş salonundan geçti ve salona girdi. Gözleri üzerime dikildi. Mobilyaları ittirerek ileri doğru koştu ve kahrolası yumruğunu çeneme indirdi.

"Sen aptal bir orospu çocuğusun. Aslında, ikiniz de birbirinizden aptalsınız." Frederick bir kez daha vurdu ama bu sefer onun için hazırdım. Eğildim ve savurduğum yumruğum göğüs kafesiyle buluştu.

Derin bir nefes alarak, "Eğer onu yanında tutmak istiyorsan, sert bir şey yapman gerektiğini söylemiştim," diye bağırdı. Ve bir kez daha vurdu, bu sefer yumruğu sağ omzuma indi.

Damarlarımda bir ateş parladı ve öfkeyle bağırdım. "Sert bir şey yaptım. Ona vurdum ve bana geri gelmesini emrettim, tüm bu süre boyunca sen de izledin. Sonra o, güvenli kelimeyi kullandı!" Bütün gece bakmış olduğum iğrenç vazoyu alarak odanın karşı tarafına fırlattım. Çiçeklerle dolu başka bir vazoya isabet etti ve birlikte yere devrildiler. "Başka ne yapabilirim? Eğer o kelimeyi kullanırsa hemen duracağıma dair yemin etmiştim."

Frederick, tek parmağıyla göğsümü dürttü. "Bir kez olsun başını kışından çıkarabilirsin." Bir döner tekme savurdu ve ayağı kulağımla buluştu. Tek dizimin üzerinde haliya düştüm.

Çenesine sağlam bir yumruk seli savurmak için ayağa fırladım. Neden kavga ettiğimizi unuttum ve ona saldırdım. Birbirimizi ölesiye dövmemiz ilk değildi ve son da olmayacaktı.

Bedeninin üst kısmına birkaç yumruk indirdiğim sırada o da kafama vurmayı başardı ve yıldızları görmeme neden oldu. Testosteronla dolu iki aptal gibi birbirimizin etrafında daireler çizerek inledik ve ofladık.

Attığı her yumruk, bana özlediğim bir şeyi veriyordu. Ayağa kalkmam ve onu yere devirmem için bir sebep veriyordu. Ama yapmadım.

Şiddetli olmak için yaşıyor olmama rağmen kendimi tuttum. Değer verdiğim birini öldüremezdim. Ve Frederick beni deliye döndürüyor olsa da ona değer veriyordum.

Frederick şu sinir bozucu karate hareketlerinden birini yapıp beni yere yapıştırdığında, ikimiz de zar zor nefes alıyorduk. Elini uzatarak tepemde durdu.

Uzattığı barış çubuğu aradaki gerginliği kırdı ve onun elini tutarak beni ayağa kaldırmasına izin verdim.

Dudağımın iç kısmını yaladım; orada küçük bir kesik bulmak hoş bir sürpriz oldu. “Yaşlandıkça hırçınlaşıyorsun, Roux,” diye mırıldandım kesiğin üzerinde bir parmağımı gezdirerek.

Frederick ellerini dağınık saçlarının arasından geçirirken burnundan soludu. “Bunu hak ettin. Bu, Tess içindi. Onu tokatladığın ve bir pislik gibi davrandığın için. Onu kendi içine dönmeye zorlayarak geri alamazsın.”

“Ama her zaman tepki verdiği şey buydu! Acıyı arzuluyor. Benim arzuladığım şeyi arzuluyor. O, benimle aynı, Roux ve onu çok özlüyorum.” *Kahretsin, bu da nereden çıkmıştı?*

Çenemi kapalı tutmuş olmayı dileyerek öfkeyle baktım.

Frederick başını salladı, gözlerinde yavaş yavaş bir ışık yanmaya başladı. "Senin arzuladığın şeyi arzuladığını söyledin." Başını eğerek birkaç adım attı ve sonra tekrar bana döndü. "Hiç sana vurmasına izin verdin mi? Seni kırbaçlamasına?"

Büfenin içinden bir kadeh alıp Frederick'in kafasına fırlattım.

Bu ne saçma bir şeydi. Bana vurmasına izin vermek! Hayatta olmaz. Asla olmaz.

Frederick başını eğdi; kadeh duvara çarptı ve yerdeki kırık camların arasına katıldı.

Frederick teslim olurcasına bir elini kaldırdı. "Bekle! Beni bir dinle. Ona yaptığın şeyleri sana yapmasına izin verirsen ne olur?"

Panik hızla yayılırken, çenem kasıldı. Beni hiçbir şey bundan daha fazla korkutamazdı. Tess'in, canımı yakması, beni bağlaması ve küçük düşürmesi düşüncesi karşısında yutkundum. Üzerimde tam ve mutlak bir hâkimiyete sahip olması...

"*Il n'y a pas moyen putain. Je ne peux pas faire ça.*" Hayatta olmaz. Yapamam. Başımı şiddetle salladım. "Asla olmaz."

Frederick bu işin peşini bırakmadı. Hızla konuşarak ileriye doğru yürüdü. Onu dinlemek istemiyordum. Tess'i geri getirmek için her şeyi yapmaya istekliydim, ama beni ben yapan her şeyi elimden almasına izin vermek? Bunu düşünmek bile istemiyordum, çok acı veriyordu. Bu mümkün değildi. Zaten bu fikri benim bulamamış olma sebebim de buydu.

Beni öldürürdü.

"Dün akşam Tess, başkalarına zarar vermek zorunda bıraktığını söyledi. Kendin söylemiştin, ona yapılanlarla başa çıkabilecek kadar güçlü biri. Ama ya diğerlerine zarar vermekle başa çıkabilecek kadar güçlü değilse? Ya bu kapanışının sebebi,

başkalarına çığlık attırdığında ya da çok daha kötüsünü yaptığında hissettiği acıya bir son vermekse?”

Frederick’in mantığını görmezden gelmeye çabalayarak geriye çekildim.

Beni koltuğun yanında köşeye sıkıştırdı ve son darbesini indirdi. “Ben olsaydım ve onu senin sevdiğini söylediğin kadar seviyor olsaydım, her şeyi yapardım.”

“Ben de her şeyi *yaparım*, ama bunu değil.”

“Neyi yapamazsın? Bunu bir düşün, Q. İtiraf et.”

Kavgamız esnasında hissettiğim öfke tekrar alevlendi. “Tess’i, bana zarar vermeye zorlamam gerektiğini söylüyorsun. Onu o yere geri döndürmem ve inşa ettiği her duvarı yıkmam gerektiğini söylüyorsun. Onu geri getirmek için kendi bedenimi, kendi acımı feda etmem gerektiğini söylüyorsun.” Söylediklerimi geri almak isteyerek içimi çektim. “İmkânsız olanı yapmamı söylüyorsun, Roux.”

Birdenbire ortaya çıkan baş ağrısını hafifletmek için kafatasımı kavradım. İçimdeki canavar beynime saldırıyordu. *Hiç kimse benim üzerimde öyle bir güce sahip olamaz.*

Yeterince güçlü değildim. Bunu yapamazdım.

Ama biliyordum.

İtiraf edemeyecek olsam da.

Frederick haklıydı.

Tess’e vurduğum, onu tavana astığım ve sertçe becerdiğim görüntüler zihnime doldu. Bana güvenmişti, bütünüyle. O anda onun her parçasına sahip olmuştum. Bana düşünülebilecek en tatlı hediye vererek, onu sahiplenmeme izin vererek gözleri mutlak bir güvenle dolmuştu.

Geri dönüş yolunu bulabilmesi için bana sahip olması gerek.

Lanet olsun.

Frederick sırtıma vurdu. “Ben gidiyorum. Birkaç gün sonra sizi kontrol etmeye gelirim. Bu işi düzelt, Mercer. Tess, senin diğer yanın ve bu işi mahvedip de sonsuza kadar yalnız kalmadan önce bunu fark etmen gerek. Onun sayesinde ortaya çıkan bu yeni adamı seviyorum.”

Frederick bana son bir kez gülümseyip sözüne sadık kalarak ön kapıdan çıkıp giderken, gözlerimi kırıştırdım.

Düşünceler çalgınca koşturuyordu. Biraz önce neler olduğunu anlamaya çalışarak bir aptal gibi orada dikilmeye devam ettim. Frederick hangi cehennemden çıkıp gelmişti? Sihirli kelimelerini söyleyen lanet bir iyilik perisi gibi etrafta dolanıyordu. Beni, aklıma başıma getirecek kadar önemsemesi hoşuma gitse de ondan nefret ediyordum.

Giriş salonundaki sarkaçlı saat sessizce vuruyor, Tess bulamayacak kadar uzaklaşmadan önce ne kadar sürem kaldığını gösteriyordu. Sağ kurtulmamın mümkün olmayabileceği bir teklif yapmadan önce... Herhangi birisine verebileceğim en büyük hediyeği ona vermeden önce...

Frederick’in fikrini unutmak istedim. Tess’i geri getirmenin mutlaka başka bir yolu olmalıydı. Bir pislik olabilirdim ama yapmak zorunda olduğum şeyin düşüncesi bile beni *korkak* bir pislığe çeviriyordu.

Çekip gidemezdim. Tess’e her şeyi borçluyken bunu yapamazdım. Onsuz yaşayamayacakken bunu yapamazdım.

“Lanet olsun.”

İçimdeki canavar beni terk etti ve mahvolmam için beni yalnız bıraktı.

Kendimden nefret ederek evden dışarıya fırladım.

Yirmi İki
Tess

*Kurtar beni, esir al; bana asla boyun eğdiremeyeceksin.
Benimle alay et, benimle övün; yakamı bırakmayan
ne varsa öldür...*

İlk başta Q'dan kaçmış olduğum köye doğru yöneldim. Oraya ulaşmam biraz zaman alacaktı ama umurumda değildi.

Yürümek, içimdeki soğuk boşluğu biraz olsun kırıyordu. Bana, sıkıca kilitlenmiş olan anılarım dışında düşünecek başka bir şey veriyordu.

Yaz melteminde hızla yanımdan geçen bir serçeye bakmak için durduğumda, ayaklarım bir anda yerden kesildi ve ciğerlerimdeki nefes boşaldı. Güçlü ve geniş bir omuza inerken çığlık attım.

Q beni eve doğru geri taşıırken, gözlerim onun kaslı poposuyla buluştu. Serbest kalmak için çırpındım. Kaburgalarımın acımasına rağmen zihnimdeki koruyucu kabuk irkilmeme izin vermedi.

Yol, dallar ve kurumuş yapraklarla kaplıydı ama Q tek bir ses bile çıkarmamıştı. Bir şekilde beni takip etmiş ve sessizce üzerime saldırmıştı. Şimdi de beni esir tutuyordu.

Kalbimin pırpır etmesini bekledim; dün akşam onu fazlasıyla incitmiş olmama rağmen gitmeme tahammül edemiyordu.

Ama hiçbir şey olmadı.

Sadece düşüncelerimi bulandıran ve tırnaklarımın içinde başka kadınların kanının bulunduğunu hatırlamama neden olan karanlık bir leke belirdi. Eğer tek bir şey hissetmeye kalkarsam, her şeyi hissetmek zorunda kalırdım.

“Beni yere bırak,” dedim.

Q, kararlı adımlarla eve doğru ilerlerken tek bir kelime etmedi.

Onun poposunu çimdikledim ama tek bir kasını bile oynatmadı. “Bırak beni, Q.”

“Asla. Hayatımdan bu şekilde çıkıp gitmeyeceksin. Henüz değil.” Ses tonu sert, öfkeli ve neredeyse korku doluydu.

“Ne yapıyorsun?” Etrafına yaydığı enerji... Huzursuzdu ve gerginliği hiç hoşuma gitmedi.

Fransızca bir küfür mırıldanarak göğsünün derinliklerinden bir hırıltı çıkardı. Sonra sesini yükseltti. “Gitmeden önce benim için bir şey yapacaksın.”

Kaşlarımı çattım. “Ne yapmamı istiyorsun?”

“Eve döndüğümüz zaman söyleyeceğim. Ve sen de reddetmeyeceksin, Tess. Çünkü eğer reddedersen, ikimizin de acısına bir son vermek için seni öldürürüm.”

Sözleri ve artan şehveti karşısında dehşet içinde titremeyi ne kadar da isterdim. Bu tür duyguların açığa çıkmasını bekleyerek Q’nun omzunun üzerinde sarsıldım. Fakat hissedebildiğim tek şey hafif bir korku oldu. Korku, çünkü Q’nun aklında ne olduğunu bilmiyordum ve yeniliklerden nefret ediyordum. Yenilikler her zaman korkunç şeylerle eşdeğerdi. Yenilikler kadınları dövmek ve uyuşturucuya bağımlı hale gelmek anlamına geliyordu.

Q, beni yeni vurmuş olduğu bir avmışım gibi eve taşırken, ikimiz de konuşmadık. Bedenlerimiz arasında sıkışan ciğerlerim ağrıdığına sızlanmadım ya da baş aşağı durmaktan dolayı midem bulandığında şikâyet etmedim.

Eve girerken ne sesimi çıkardım ne de beni Q'nun omzunda görünce donup kalan Franco'ya baktım.

Q basamakları ikişer ikişer çıkarken ağırlığım altında nefesi bile kesilmedi. Koridorda ilerlerken, yavaşlamadı. Alkol ve gerginlik kokuyordu, hatta hafif bir kan kokusu da vardı.

Bir kapıyı tekmeleyerek açtı ve beni içeriye taşıdı.

Kapıyı ayağıyla kapatır kapatmaz beni yere bıraktı. Dudağı yarılmıştı, sol gözünün altında hafif bir morluk vardı ve çok yorgun görünüyordu. Ona ne olmuştu böyle?

Yatağın etrafında dolanırken okunaksız gözleriyle bana sertçe baktı.

Etrafımı inceledim. Daha önce bu odaya hiç girmemiştim. Altın ve kırmızı renklerine boyanmış olan oda, garip bir his yayıyordu. Gösterişli bir havası vardı. Q, dört direkli yatağa yaklaştı ve tüm örtüleri çekip alarak üzerinde sadece boş bir yatak bıraktı. Tüm yatağın üzerini kapladığı dört havluyla birlikte geri dönmeden önce banyoya yöneldi.

Onun odayı dolaşmasını seyrederek kıpırdamadan durdum. Havluları beşinci kez çekiştirip düzelttikten sonra güçlükle soluyarak önümde durdu.

Oda sanki üzerine geliyormuş gibi görünmesine rağmen havadaki tüm enerjiyi toplayarak omuzlarını dikleştirdi. Gözleri benimkilere kilitlendi ve soluk yeşil derinliklerde gördüğüm ısıtırap, soluğumu kesti.

“Unutma. Eğer reddedersen, seni öldürürüm.”

Yirmi Üç
Quincy

*Karanlığın içine daldın, canavarımı serbest bıraktın, bu
yüzden çığlık at, kan ağla, seslen bana, ama asla dur deme,
asla uçup gitme...*

Hayatımda daha önce hiç yapmamış olduğum bir şeyi yapmaya hazır bir halde Tess'in karşısına dikildim. Tahammül edip edemeyeceğimi bilmediğim bir şeyi... Rahatlıkla atlatıp atlatamayacağımı bilmediğim bir şeyi...

"Merde." Lanet olsun. Ellerimi çürükler içindeki yüzümde gezdirerek başımı eğdim. Tess'i buraya taşıırken, başka bir yol düşünmeye çalıştım. Mahvolmuş akıl sağlığımı koruyabileceğim, yine de onu geri getirebileceğim bir yol.

Ama başka bir fikir bulamıyordum.

Başka yolu yoktu.

Tess'in, bana ve lanet hayatıma sahip olmasına izin vermek zorundaydım.

Tess, kollarını iki yanına sarkıtmış bir halde karşımda dikiliyordu; sarı bukleleri, kayıtsız tavrına kıyasla son derece vahşi ve tasasız görünüyordu.

O anda ondan nefret ettim, soğukluğundan, ilgisizliğinden nefret ettim. Beni kırık bir kalple ölüme terk etmesinden nefret ettim. Onu yatağa fırlatmak ve ona çılgınlık attırmak istedim. Bir tepki alabilmek için ona birçok şey yapmak istedim. Tekrar güvenli kelimeyi kullanmasına neden olacak kadar canını yakmak ama bu sefer kelimeyi görmezden gelmek istedim. Duvarlarını yıkmak ve gerçekleri görmesini sağlamak istedim.

Yapamam. Onun aklını kaybetmesinden sorumlu olamazdım.

Dişlerimi gıcırdatarak elimi saçlarımın arasından geçirdim. Kımıldamadan duramıyordum. Sanki bekâretini kaybetmek üzere olan bir ergen gibiydim.

Ve bir bakıma da öyleydim.

“Tu ne sauras jamais ce que ça me coûte.” Bunun nelere mal olacağını bilmiyorsun diye mırıldandım ilk defa gözlerine bakarak.

Tess’in bakışları yumuşadı. “Bu her neyse, yapmak zorunda değilsin. Yeterince zarar verdim.”

Kendimden bu kadar ödün verirken beni reddetme yüzüzlüğü göstermesinden nefret ederek öfkeyle homurdandım. “Bu tartışmaya açık bir konu değil, Tess. Bunu yapıyorsun. Sadece bunun bana ne kadar zarar vereceğini bilmeni istedim. Hayatımı tehlikeye atmaya ne kadar istekli olduğumu... Senin için.”

Tess donup kaldı.

Hata kelimesi ağızımın içinde dans etti ve onu geri yuttum. Bu bir hata değildi. Onu çok seviyordum ve bunu ona söyleme zamanı gelmişti.

“Seni seviyorum,” diye hırladım, sanki bu çok korkunç bir şeymiş gibi.

Tess'in gözleri iri iri açıldı. "Bunu yapma, Q."

Yanına yaklaştım ve onu gözlerime bakmaya zorlayarak çenesini kavradım. Aramızdaki tüm bariyerleri kaldırdım. Beni tamamen görmesine izin verdim. Hissettiğim tüm korkuları, içimde yanan aşkı görmesini sağladım. "Sen başka bir yere gidebilirsin, ama benim canım yanmaya devam edecek, *esclave*."

Ona ne kadar ihtiyaç duyduğumu gösterdikten sonra bile gözleri buz gibi kaldı. Elimden kurtulmaya çalışarak başını salladı. "İhtiyaç duyduğun şeyi artık sana veremem. Denedim. Kapanı kısıldığım yerden kurtulmak için çok çabaladım ama bir işe yaramadı."

Burnumu çenesinde gezdirerek onu içime çektim ve buzla orkide kokusunu ruhuma mühürledim. Tess, ondan istediğim şeyi yaptığı zaman ona bu kadar yakın olmak isteyeceğimi sanmıyordum.

"Bu, benim ihtiyaçlarımla ilgili değil. *Senin* ihtiyaçlarınla ilgili..." Cesaretimi toplayarak durakladım. "İhtiyaç duyduğun şeyi sana vereceğim."

Tess derin bir nefes aldı.

Söylediğim şeye bir tepki verip vermediğini, herhangi bir şey hissedip hissetmediğini görmek için korkuyla gözlerini araştırdım.

Ama o gözlerde hiçbir şey parlamıyordu.

O anda odayı yerle bir etmek istedim. Onu kaçırın pislikleri tekrar öldürmek istedim. Canları cehenneme. Kahrolası piçler!

Tess, yanağıma dokundu. "İyi misin?" Bunu endişelendiği için soruyor olmasını dilerdim, fakat gerçeği biliyordum.

"Bunu nasıl sorarsın? İyi olduğumu nasıl düşünebilirsin? Hayal ettiğim her şeye sahiptim, sonra hepsi elimden alındı. Seni

deli gibi özledim, ama bu senin umurunda bile değil. Artık beni sevmiyorsun. Her şeyimi elimden aldıktan sonra gelip bir de iyi olup olmadığımı sormaya cüret ediyorsun.” Durumun kara mizahı karşısında kahrkaha attım. “Seni ya mahvedeceğim ya da iyileştireceğim. İkisinden biri olacak, Tess. Bu, ya ikimizi de iyileştirecek ya da ikimizi birden paramparça edecek.”

“Ne?”

“Beni almanı istiyorum.” Sesim titredi. Ah, tam bir ahmağım. Tekrar denedim. “Yapmak istediğin her şeyi bana yapacaksın. Sana vereceğim her şeyi ne pahasına olursa olsun kabul edeceksin.” Ağzımı, Tess’in kulağına bastırdım. “Canımı yakacaksın, Tess. Hem de çok.”

Tess’in ağzı açık kaldı. Hiçbir şey görmeden, hiçbir şey söylemeden, öylece bakakaldı.

“Seni becerdim. Sana vurdum. Kendi tarzımla seni sevdim ama seni düzeltmeye yetmedi. Seni kırbaçlayarak yaşananları unutturamam. Bunu kendi başına yapman gerek ve sana, tüm acını benden çıkarmanı teklif ediyorum.”

Etrafımızdaki hava yoğunlaşmıştı, nefes alamıyordum. Tess biliyordu. Ne teklif ettiğimi anlayabilecek kadar zekiydi.

“Sen ne söylediğini bilmiyorsun.”

Elbette, ne söylediğimi biliyordum. Bedenimdeki her bir hücreye karşı çıkıyordum. Kendi doğama karşı çıkıyordum. İçimdeki canavarı bir tüfekle vuruyor ve iplerimi Tess’in eline veriyordum. İçgüdülerimi ve sahip olduğum tüm arzuları inkâr ediyordum.

“Ben ne teklif ettiğimi çok iyi biliyorum, *esclave*. Kabul et. Ben fikrimi değiştirmeden önce.” *Ben, küçük bir kız çocuğu gibi çılgınlık atarak kaçmadan önce.*

Ben, seni kaybetmeden önce...

Kendimi kaybetmeden önce...

“Bu o kadar basit değil. Sana zarar versem bile bir şey değişmeyecek, Q. Kendini nefret edeceğin bir duruma sokmanın hiçbir anlamı yok.”

“Eğer seni geri getirecekse, çok büyük bir anlamı var. Bu iş bitene kadar hiçbir yere gitmiyorum. Bu teklifi yapmak benim için kolay değil. Beni geri çevirmemeni bekliyorum. Bana borçlusun.”

Tess öksürdü. “Sana borçlu muyum?”

“Evet.” Sertçe başımı salladım. “Ve sana nedenini söyleyeyim. Her ne yaşadıysan, berbattı ve korkunçtu, bunu biliyorum. Bu konu hakkında konuşmak istemediğini de biliyorum, bu yüzden seni zorlamıyorum. Ama tüm bunların benim için de nasıl olduğunu bir düşün. Benim ofisimden kaçırıldın! Benim korumam altından. On yedi gün boyunca benden ayrı tutuldu. Kovaladığım her ipucu bir çıkmaz yoldu; tüm umutlarım sadece bir şakaydı.” Tess’i bulamadığım günler boyunca hissettiğim korku ve paniği tekrar yaşayarak karnıma sertçe vurdum. “Tüm bunların benim için de ne kadar zor olduğunu görmüyor musun? Bana borçlusun, bu yüzden dediğimi yapacaksın. Seni kurtarmadığım için beni cezalandır.”

Yüreğim kabardı ve tüm gerçekler ortaya döküldü. “Hepsi benim suçum. Hepsi. Bina sözleşmeleri. Köleleri kurtarmak. Yenilmez olduğumu düşünmem. Düşmanlarımı ve senin başına bir şey gelebileceğini düşünmek aklıma bile gelmedi. Ben kahrolası bencil bir aptalım.”

Durmak ve boğazımdaki düğümü yutkunmak zorunda kaldım. “Bu halde olman benim suçum. Bu yüzden eğer beni ceza-

landırmanı söylüyorsam, en azından bunu yapabilirsin. *Libère moi de ma douleur*, Tess.” Acılarıma bir son ver.

Tess’in gözlerinde boğularak yanağını okşadım. “Bir keresinde kendi zevkim için senden acını istemiştin. Bu kez sen kendi zevkin için benim acımı al.”

Bu akşam ilklerden oluşuyordu. Dizlerimin üzerine çöktüm ve bacaklarına sarılarak başımı eğdim. “Lütfen, *esclave*. Bana daha fazla tekrar ettirme. Buna gücüm yok.” İtaatkâr konumunda olmak son derece garip ve korkunç hissettiriyordu. Fakat son derece doğru ve mükemmeldi. İki duygu birbirine karışarak endişe içinde titrememe neden oldu.

Kıpırdamadım. Artık gerisi Tess’e kalmıştı.

Tess hareket etmeden önce sanki koca bir yıl geçmiş gibiydi. Nazik elini başımın üzerine koydu. Parmaklarını saçlarımın arasından geçirerek hiç dinmeyen baş ağrımı hafifletti.

Onu zorlayarak durumu daha da mı kötüleştiriyordum? Yorgun zihnine daha fazla mı zarar veriyordum?

“Yapamam, Q.”

Başımı kaldırıp gözlerimi onunkilere kilitledim. “Yapabilirsin ve yapacaksın.”

Kollarımın arasından çıkmaya çalıştıysa da gitmesine izin vermedim. “O piçlerin kazanmasına izin veriyorsun, *esclave*. Bunu mu istiyorsun? Hayatına hükmetmelerini mi istiyorsun?” Onu bırakmadan ayağa kalktım. “Alışık olduğum o mücadele nerede? Tanıdığım Tess, âşık olduğum *esclave*, hiçbir savaş vermeden öylece uzanıp ölmeyi beklemezdi.”

Saniyeler hızla geçti ve Tess’in yüzü kuşkuyla gölgelendi. Benim dışımda her yere bakarak dudağını ısırdı. Bana tekrar karşı

çıkacağından emindim ve onu, bana zarar vermesi için nasıl zorlayabileceğimi düşünmeye başladım.

Sonunda bakışları bana yönelen Tess, “Emin misin?” diye fısıldadı. Yüzünde öyle bir şefkat, öyle bir nezaket vardı ki başka hiçbir şey, ne ruh ne de derin duygular olmamasına rağmen umutla doldum.

Bu işe yarayacaktı. Yaramak zorundaydı.

Dudaklarına yumuşak bir öpücük kondurmak için öne eğildim. “Eminim. *Je suis à toi, tout à toi.*” Ben seninim. Tamamen senin.

Tess’in göğsü yükseldi ve başını salladı. “Tamam.”

Bir dakika daha harcamadım. Elini tutarak onu odanın karşı tarafına götürdüm.

Dolabın yanına doğru ilerlerken Tess de tam onu bıraktığım yerde yatağın yanında beni bekledi. Bu odanın bir geçmişi vardı. Düşünmemeyi tercih ettiğim bir geçmişi, ama aynı zamanda içinde bize gerekecek bazı malzemeleri de barındırıyordu.

Dolapların kapaklarını açarak kısa bir süre durdum, içimi bir telaş kapladı.

Beni mahvedecek bir şey yapmak üzereydim. Ve bu iş bittiğinde bugünü aklımdan tamamen silmek istiyordum. Bir daha hatırlamak zorunda kalmamak için bu odayı ve içindeki her şeyi yok edecektim.

Boğazımdaki düğümle birlikte dolabın içindeki kelepçeleri, ipleri ve her türlü esaret malzemesini çıkardım.

Kollarımı çeşitli şeylerle doldururken, Tess uzaktan beni izledi. Yatağın yanına döndükten sonra elimdekileri yatağın ucundaki havlunun üzerine bıraktım ve Tess’e baktım. “Beni bağla.”

Bir gün bu kelimeleri söyleyeceğimi hiç düşünmemiştim.

Ama Tess'in, beni bağlamasına ihtiyacım vardı. Eğer bağlamazsa, bu işi sonuna kadar götürebilmem mümkün olmazdı. Ya bir korkak gibi kaçıp gider ya da onun üzerine saldıırırdım.

Tess, deri kelepçeleri eline aldı. "Nereye?"

Korkumu, öfkemi ve daha birçok şeyi frenlemeye çalışarak yatağa uzanmak için kendimi zorladım.

Kalbim, saatte bir milyar kilometre hızla giden çılgınca bir şeye dönüştü; Tess'e bakamıyordum. Başımın üzerindeki geniş gölgelikten başka bir yere bakamıyordum. Direkler sağlamdı, yarım bir ağaç kadar sağlam ve Tess beni bağladıktan sonra serbest kalabilmem mümkün değildi.

Midem bulandı ve kusmak üzere olduğumdan emindim. Kahretsin. Ah, kahretsin. *Ben ne halt ediyorum böyle?*

Bir hayalet gibi görünen Tess, yatağa doğru süzüldü. Kelepçeyi, sonra da kollarımı ve bacaklarımı inceledi. Yumruklarımı bacaklarıma bastırımıştım, bedenimdeki tüm kaslar gerilmişti.

Soyunmamıştım. Kot pantolonum ve tişörtüm sahip olduğum tek silahtı, bu şekilde kalmaya da kararlıydım.

Bacaklarımı açarken dişlerimi sıktım.

Tess yutkundü ve yumuşak deriyi itaatkâr bir şekilde ayak bileğime geçirdi. Kelepçeyi sıkılaştırıp karyolanın direğine bağlar-ken, gözlerimin önünde siyah noktalar belirdi. Ayağımı hafifçe oynattım.

"Daha sıkı bağlayan gerek. Bundan kurtulabilirim." Söylediklerimin her kelimesinden nefret ettim. Bana ihanet ettiği için dilimi koparmak istedim ama bunu kendim için yapmıyordum. Tess için yapıyordum. Örmüş olduğu duvarları bir şekilde yıkabilmek için. Ve bu uğurda benim parçalanmam gerekiyorsa öyle olacaktı.

Tess başını sallayarak kelepçeyi sıkılaştırdı. Bacağımdan

yukarıya doğru yükselen sıcaklık, çaresizlikle titrememe neden oldu.

Hafif dokunuşları ve yavaşlığıyla bana işkence eden Tess, derin bir nefes alarak diğer ayağımı da bağladı. Gözlerindeki binbir istek ve umutsuzlukla bana baktı. Yatağın baş tarafına gelerek uzun bir ipek halat seçti.

Öne eğilip ellerimi yakalarken, gözlerimiz birbirinden hiç ayrılmadı. Narin parmakları titreyen elime değdiği anda canlandım. Penisim kükreyerek hayata döndü ve o anda yapmak istediğim tek şey, Tess'i öpmek, becermek ve bir daha asla gitmemesini sağlamaktı.

Hafifçe gözleri kararan Tess, dudağını ısırdı.

"Embrasse moi!" Öp beni dedim elini sıkıca tutarak.

Birbirimize o kadar uzun bir süre baktık ki onun itaat etmesini beklerken ölüp ölmeyeceğimden emin değildim. Sonunda hafifçe üzerime doğru eğildi. Bacaklarım bağlanmış olabilirdi ama kollarımla gövdem serbestti. Dokunma mesafesine girdiği anda kollarımı bedenine dolayarak Tess'i kendime çektim.

Dudaklarım onunkilere çarpmadan önce küçük bir çığlık attı. Dilimi, ağzının içine soktum. Kısacık bir an için donup kaldı, sonra ben onu sıkıca sararken çırpındı. Alt dudağını ısırdığım zaman inledi.

Tadı ağzımın içine dolarken inledim. Bana mutlu olduğumuz zamanları, şaşkına döndüğümüz anları ve en önemlisi de kaybetmiş olduğum aşkı hatırlattı. Geri almak istediğim aşkı...

Tess, ellerini göğsüme bastırarak beni geriye doğru itti.

İstemeyerek de olsa gitmesine izin verdim. Soluğu kesilmiş bir halde ayağa fırladı. Gözlerindeki panik karşısında yüreğim ağzıma geldi.

Ördüğü duvarlar, içine kilitlemiş olduğu tüm o duyguların ufacık bir kısmını göstererek sarsılmıştı.

Tess başını salladı ve bir bileğimi yakalayıp başımın üzerinde bağlamaya başladı. İçimdeki canavar onu parçalara ayırmak istemesine rağmen karşı koymadım.

Parmakları, bileğimin etrafında beceriksizce hareket ediyor, halata attığı her düğümle elimi yukarıya doğru çekiyordu. Bağları acı verecek kadar sıkılaştırırken, yüzünü buruşturdu.

Diğer elimi bağlamak için yatağın çevresinden dolanıp, tekrar yatağın üzerine tırmandığı tüm o süre boyunca gözlerimi ondan ayırmadım. Artan korkusunu içime çekerek elimi onun için başımın üzerine koydum.

Haftalar süren soğukluğun ardından duygularının saldırısı beni herhangi bir viskiden çok daha fazla sarhoş etti. Geçen her saniyeyle birlikte Tess'in gözlerindeki donuk bakış, heyecan ve korku içinde kayboldu.

İşe yarıyor. Kalbini saran kahrolası lanet sonunda kırılıyordu.

Tess, bileğimdeki düğümü son bir kez kontrol ettikten sonra yataktan indi ve ruhumu paramparça eden bakışlarla bana bakarak beni tamamen mahvetti.

Bu kadını çok seviyordum. Sadece şimdi değil. Sadece yarın da değil. Her zaman. Şimdi ve daima, ben, ona aittim.

Dişlerimi sıkarak başımı salladım. “Yap, *esclave*. Bana ne istersen yapabilirsin. Vereceğin her şeyi kabul edeceğim. Sahip olmama izin vereceğin ufacık kırıntılar bile mutlu olmama yeter.” Kederli sesim sertti ama konuşmaya devam ettim. “Sana kendimi veriyorum, Tess. Eğer bu da bana geri dönmeni sağlayamazsa, buraya kadar demektir. Sana son kez bu kadar yakın olacağım ve son defa gözlerindeki tutkuyu görmek istiyorum.”

Bir gözyaşı, bir seğirme, sunduğum şeyin önemini anladığına dair ufacak bir işaret bekledim, ama beni karşılayan sadece dehşet oldu. Bir tahta gibi kaskatı duruyordu, artık bana bakmıyordu çünkü o yere geri dönmüştü, kâbuslarının başladığı yere.

“Tess...” korkmamasını, zihnini ele geçirmeleri için onlara izin vermesini söylemek istedim. Her adımda yanında olacağımı söylemek istedim. Yine de Tess, çaresiz parmaklarla saçlarını çektiştirken başını salladı.

Kapakları açık dolaba doğru hızla harekete geçmeden önce sessizce bir şeyler mırıldandı.

Neler aldığını görmek için doğruldum ve topladığı kamçılar, kırbaçlar, makaslar ve küçük şişelerle geri döndüğünde yüreğim hopladı.

Elindeki her şeyi açık bacaklarımın arasına bıraktı.

Güvercin grisi gözleri nefretle parlayarak buz gibi bir fırtınaya dönüştü. Artık bana benim *esclave*'imin, benim Tess'imın gözlerinden bakmıyordu. Tam bir yabancıya dönüşmüştü. Ölümlü ve yıkımı arzulayan, intikamcı bir kadına...

Aldığı sık nefesler karşısında başımı salladım. “Nerede olursan ol, Tess, sakın kendini tutma. Yaşadıklarını hatırla, şeytanlarınla yüzleş, ne gerekiyorsa onu yap.” Sesim güçlü çıkıyor olabilirdi ama içimde, annesini gömen ve babasını vuran o küçük çocuk olmaya geri dönmüştüm. Çok yalnız hissediyordum. Her zaman yalnız...

Tess'in gözleri kapandı ve üzeri, korkudan bir pelerinle kaplandı. Etrafına yaydığı güçsüz ve kayıtsız enerji, vahşi ve öfkeli bir şeye dönüştü. “Bana bir sürü şey yaptırdınız. Ve yine gelip bana emir verebileceğinizi mi sanıyorsunuz?”

Ah, kahretsin. Tess gitmişti. Zihni geri çekilmişti, tam olarak ona söylediğim şeyi yapmıştı.

Tess, kalın bir tokacı eline aldı ve küçümseyici bir gülümsemeyle bacağımanın iç kısmında gezdirdi.

Hareket etmek istememiştim. Kıpırdamadan durmak ve istediği her şeyi yeniden canlandırmasına izin vermek istiyordum, fakat içimdeki canavar bunu yapamadı. Çırpınarak ellerimi çektişirdim ve halat tenime batınca irkildim.

“Kurtulabileceğini mi sanıyorsun? Kurtulamazsın. Bana yaptırdığın şeylerden sonra olmaz. Tüm yaşananlardan sonra olmaz.” Diğer eline de bir kırbaç aldı ve ikisini birden sallamaya başladı. “Keskin bir acıyı mı, yoksa dalga dalga yayılan bir acıyı mı tercih edersin?”

Onu haça bağladığım zaman tam olarak aynı şeyi sormuş olduğumu hatırlayınca, gözlerimdeki ifade sertleşti. Ürkütücü biri gibi görünmek istemediğini biliyordum, ama hangi cinayet silahını tercih edeceğimi soran öfkeli küçük bir oyuncak bebeğe benziyordu.

Bu işkenceye daha ne kadar katlanmam gerekiyordu?

Onun sana geri dönmesi ne kadar süreceyse o kadar.

Öfkeyle hırladım. “Fark etmez. Hangi kahrolası şeyi kullanacaksan kullan.”

Hiddetim karşısında ürkmeydi. Öfkeyle yanakları kızarıırken başını eğdi. “Her zaman bir pisliktin. Bana vurmamı, yaralamamı ve öldürmemi söyledin. Ama daha önce kullanacağım silahı seçmeme hiç izin vermedin.” Gözleri benimkilere kaydı. “Copu kullan, küçük kız. Tetiği çek, sürtüğ.” Tokacı tutan kolu havaya fırlarken başını kaldırdı. “Bakalım tüm bunlar senin ne kadar hoşuna gidecek.”

Ve vurdu.

Tokaç, kotla kaplı bacağıma çarpınca endişeyle dalgalanarak

gerildim. Darbenin arkasındaki güç küçücük bir böcek ısırığından başka bir şey değildi, ama kendi isteğimle bana vurmasına izin vermek beni içten içe öldürüyordu.

Tess öne uzanıp vurduğu yeri hafifçe okşadı. Gülüşü saf kötülükle doluydu. “Doğru yaptım mı? Bana her zaman yeterince sert olmadığımı söylüyordun. Daha sert ısır, küçük kız. Tırnaklarını daha derine geçir, sürtük. Hiçbir zaman tatmin olmuyordun.”

Bunu yapamazdım. *Yapabilirsin*. Yukarıdaki koyu kırmızı gölgeliğe bakarak, “Hayır, doğru falan yapmadın,” diye bağırdım. Bu yanlıştı. Ona bir yardımı olmayacaktı. Belli ki kendini fazlasıyla kaybetmişti. Önümdeki bu kadını kurtaramazdım, bu şekilde olmazdı. “Tess, bu bir hat...”

Bir anda bacağıma keskin bir darbe inince gözlerim iri iri açıldı. Tess, elindeki tokacı bir silah gibi doğrultarak derin bir nefes aldı. “*Bu* hoşuna gitti mi?” Tekrar vurdu. Bakışlarında bir yangın yükseliyor, haftalardır birlikte yaşamış olduğu korkuyu ve nefreti körüklüyordu.

Nefes almayı kestim. Görmek istediğim şeyi mi görüyordum, yoksa bu gerçekten oluyor muydu?

O kıvılcım. O ateş. Buz mavisi için için yanarak, duygulu bir griye dönüşüyordu.

“Evet,” diye mırıldandım, aslında cevabım kesinlikle hayırken. Bundan nefret ediyordum. Bağlı olmaktan nefret ediyordum. Vücudumdaki her bir hücre bundan nefret ediyordu, ama karşımdaki sevdiğim kadındı. Hayatımın sonuna kadar birlikte olmak istediğim kadındı.

“Tekrar vur, *esclave*.” Ellerim yumruk oldu; Tess başka bir darbe daha indirirken, soluğum kesildi. Karnıma sertçe vurdu ve acı karşısında dişlerimi sıkarak gerildim.

“Her zaman emir veriyorsun. Seni kaç kere öldürmek istediğimi biliyor musun? Uyuşturucunun etkisi altında yaşadığım her günün her saniyesi, seni yok etmenin yollarını düşündüm.”

Kalbim hızlandı. Tess, artık beni görmüyordu. Nerede olduğunu ne biliyor ne de umursuyordu. Zihni çatlamıştı. Ben ise hem sevinmiş hem de sersemlemiştim.

“Senin için can yakmam hoşuna gidiyor mu? Senden emir almam hoşuna gidiyor mu?” Sesi bir oktav daha yükseldi. “Senin için öldürmem hoşuna gidiyor mu?”

Ne? Onlar için öldürmüş müydü? Onu cinayet işlemeye zorlayarak mı zihnini kırmışlardı? Son birkaç hafta içinde meydana gelen her şey, aniden anlam kazanmıştı. İnsanlarla temas etmekten kaçınması... Hissetmeyi bırakması... Tepki vermemesi...

Bir insanın canını almıştı. Bu, insan ruhuna bir şeyler yapardı. Bir insanı sonsuza dek değiştirirdi.

Lanet olsun, onu asla geri alamayacaktım. Bir can almanın karanlığını çok iyi biliyordum. Ben bununla yaşayabilirdim, karanlık benim benliğimin bir parçasıydı, ama Tess... Onun asla böyle bir canavar olmaması gerekiyordu.

Tüm bedeninin ağırlığını vuruşuna aktararak kolunu savurdu. Elindeki kemeri kasıklarına indirirken yüzünü buruşturdu.

Tanrım, lanet olsun.

Penisim acı içinde haykırdı; hayalarım resmen bedenimin içinde kayboldu. Midemde yankılanan acı kusmak istememe neden oldu.

“Acıtıyor, değil mi?” diye fısıldadı karanlık ve şeytani bir sesle.

Tek bir kelime bile söyleyemedim, sadece ölmekte olan bir

balık gibi soluk aldım. Acı. Yasak bölgeye daha önce hiç bu kadar sert bir darbe almamıştım.

Tess'in beden dili, öfkeli bir halden çıkıp vahşi bir nefrete dönüştü. "Onlara zarar vermeme neden oldun. Onları yakmam, kırmam için beni zorladın." Kolu havaya kalktı ve göğsüme vurdu. "İçlerinden birini öldürmeye zorladın! Ama artık bitti. Seni öldüreceğim. Aylar önce yapmam gereken şeyi yapacağım."

Onun dağılmasını izlemeye, haftalardır içinde biriktirdiği acıyı dışarıya kusmasını seyretmeye daha fazla katlanamayarak gözlerimi kapattım.

"Senden nefret ediyorum." Dizime vurdu.

"Senden nefret ediyorum." Yan tarafıma vurdu.

"Senden *nefret* ediyorum." Göğsümü yumrukladı.

Tekrar penisime vurunca gözlerim iri iri açıldı. Acıyla inledim.

Bana her vuruşuyla birlikte sesi biraz daha yükseldi ve sonunda haftalardır beklediğim şeyler akmaya başladı.

Gözyaşları.

Kirpiklerinde titreşiyor, gözlerinde parlıyorlardı. "Beni sizden birine dönüştürdün!" Elindeki tokacı fırlattı ve kalın bir kamçı aldı. Darbe, tam yüzümün ortasına inerek tenimde derin kesikler oluşturdu.

Acı içinde homurdandım. Tess'in üzerine saldırmak dışında istediğim hiçbir şey yoktu. Onu yere yapıştırmak ve durumu tersine çevirmekten başka... Ona vurmak istiyordum. Aynı acıyı yaşatmak istiyordum. Onun boyun eğmesini istiyordum. Tahrik olmak ve onu becermek istiyordum.

Bunda seksi olan hiçbir şey yoktu. Penisim bu durumun içinde yer almak istemiyordu. Bu yaşananlar benim dünyamda doğru

değildi ve her bir parçam buna bir son vermem için haykırıyordu, ancak Tess'in kâbuslarını öldürmeye ihtiyacı vardı.

Ona bedenimi vermek zorundaydım çünkü kalbime zaten sahipti.

İçinde yaşadığı karanlığı biliyordum. Bir katil olmanın dehşetini biliyordum ve onun, kendini tamamen bıraktığı anı da biliyordum; muhtemelen ben ölene kadar durmayacaktı. Ama bu, kendini arındırabileceği ve cehennemden çıkabileceği anlamına geliyorsa, bunu yapacaktım.

Onun için kendimi feda edecektim.

Derin bir nefes alarak, "*Je t'aime, Tess.*" Seni seviyorum diye fısıldadım. "*Nous sommes les uns des autres.*" Biz, birbirimize aitiz.

Tess, durmaksızın akmaya devam eden gözyaşlarının arasını da derin bir nefes alarak başını kaldırdı. Söylediğim şeyi anlamadı ve bir bakıma buna memnun oldum. Çünkü karşımdaki kırılmış kadınla değil, parçalanmış olan ruhla konuşuyordum.

Geri kalan onurumu ve gururumu yutkunarak, "Sen kahrolası bir hayal kırıklığısın. Sana hiçbir şey öğretemedik mi? Öldürdün, ne olmuş yani? İşe yaramazsın. Acınacak haldesin," diye hırladım.

Tess, boğuluyormuş gibi bir ses çıkardı.

"Sen beş para etmezsin. Emirleri bile doğru düzgün yerine getiremiyorsun."

Tess dudaklarını büktü. "Senden nefret ediyorum. Yaptıklarından nefret ediyorum. Kokundan nefret ediyorum. Kıyafetlerinden nefret ediyorum. Sesinden. İnsanlıktan yoksun olmandan." Kâbusunun gitgide daha da derinlerine çekilen Tess'in gözleri donuklaştı.

Onu tamamen kaybetmiş olduğum gerçeği karşısında boğazım yanmaya başladı.

Tess, kamçıyı bir kenara bıraktı ve dokuz kamçılı kırbacı aldı. Tecavüz anılarını silmeye çalıştığım zamankiyle aynı parçayı...

Hiçbir uyarı yoktu; vurdu.

Kırbacın ucundaki kamçılar havada bir ıslık sesi çıkarak kıyafetlerimi delip geçti. Kamçılardaki minik boncuklar tişörtümü parçaladı.

Bir sonraki darbe bacağıma indiğinde kot pantolonumun üzerinden beni yakmaya başladı. Tess, kendini kaybetti. Kırbacı eline dolayarak defalarca vurdu. Şiddetli bir darbe boğazıma indi ve tüm bedenime şok dalgaları yayıldı. Tess, sonunda her şeyden bıkmış olan bir ruhtan taşan saf bir öfkeden ibaretti.

Zaman durdu.

Tess vurdu, vurdu, vurdu.

Tenimi yardı ve altımdaki havluların kanla sırlıklam olmalarına neden oldu.

Her darbeye kıyafetlerim parçalandı, ta ki lime lime olunca kadar. Hissettiğim acı arttı ve vücudumun her yerini titreten bir seviyeye yükseldi. Çığlık atmak, öfkeden kudurmak ve küfretmek istiyordum. Bir çıkışa ihtiyacım vardı. Kaçmam gerekiyordu. Fakat Tess, kırbaç darbeleriyle beni ölüme doğru sürüklerken, sesimi bile çıkarmadım.

Şişmiş gözlerimin ardında duran kadını artık tanıyamıyordum. Ter yüzünden saçları keçeleşmişti ve yanakları gözyaşlarıyla sırlıklamdı.

Bu harika kadına yaptığım şey yüzünden kalbim milyonlarca parçaya ayrıldı. Bir daha başına bir şey gelmemesi için onu sarıp

sarmalamak istiyordum. Ona elimi sürmek ve daha fazla acı yaşatmak istemiyordum. Sadece mutlu olmasını istiyordum.

Bir sonraki darbesi çıplak göğsümü buldu ve tenimde derin bir yara açtı.

Kendime engel olamayarak çığlık attım. Bu gösterdiğim ilk zayıflık belirtisiydi ve Tess hemen üzerine atladı. "Bu hoşuna gitti mi, lanet herif?"

Bana defalarca vurdu. "Öl, seni katil. Sadece öl."

Gözlerim yanmaya başladı.

Hiç ağlamamıştım.

Bir kere bile.

Öyle bir yetenekten yoksun olduğumu düşünmüştüm. Ama şimdi, Tess'in tüm yükünü kendi üzerime alır halde öylece yatarken, dağılmaya başladığımı hissettim. Bir başkasını kurtarmak için kendi hayatımdan vazgeçmek gibi bir arzum hiç olmamıştı. Kendimden önce bir başkasını düşünecek kadar güçsüz olmamıştım. Ancak Tess'e âşık olmak, kalbimi olduğu kadar kontrolümü de ele geçirmişti ve şimdi bunun bedelini ödeyecektim.

Tek bir damla gözyaşı, hâkimiyetim altından kaçtı. Yanaklarımdaki kesikleri yaktı. Başka bir damla daha sessizce yuvarlandı.

Bir gözyaşı kaybettığım şey içindi.

Bir gözyaşı kazandığım şey içindi.

Bir gözyaşı çaresiz olduğum içindi.

Bir gözyaşı âşık olduğum içindi.

Bedenim tükenene ve kanım donana kadar altı gözyaşı damlası düştü ve Tess, art arda vurduğu darbelerle beni bilinçsizliğe sürükledi.

Yüzüme soğuk su çarptı.

Alev alev yanan gözlerim, tepemde duran öfkeli bir Tess'e açılırken irkildim. Elinde boş bir bardak vardı.

Aşağıya baktığımda çıplak olduğumu fark ettim. Her yerimden kan akıyordu ve bedenim yaralarla kaplıydı. Tess, kanla kaplı tişörtümü kesip çıkarmış ve yanıma koymuştu.

"Beni her sabah böyle uyandırırdın. Bir başkasına zarar verme zamanı derdin. Ama artık sona erdi. Seni incitmekle uğraşmayacağım. Seni öldüreceğim."

Hızla geri çekilerek yatağın yan tarafında durdu. Artık gözleri nefretle yanmıyordu; şimdi o gözlerde kararlılık ve memnuniyet vardı.

Kalbim sevinçle doldu. Nihayet ona yardımcı olabilmiştim. Onun hayatına karşılık benim hayatım... *Mutluyum*.

"Bu, beni mahvetmeye zorladığın kadınlar için. Almaya zorladığın hayat için. Senden nefret ediyorum, umarım cehennemde çürürsün." Ellerini başının tepesine kaldırdı ve parmakları arasındaki keskin gümüş makası, bir hançer gibi kalbimin üzerinde tuttu.

"*Esclave...*" Bileklerimdeki halatı çekiştirdim, ölmeye hazır değildim. Ölmeye hazır falan değilim.

Hayatım gözlerimin önünden geçti; ne kadar çok şey kaçırmıştım. Hiçbir şey için zaman ayırmamıştım.

Bunu yapamazdım. Beni göndermesine izin veremezdim. Şimdi değil. Tüm yaşadıklarımızdan sonra olmaz.

Asla yapmayacağıma yemin ettiğim bir şey yaptım.

Çılgılık attım.

Yirmi Dört Tess

*Bana sahip ol, beni al, beni asla kıramayacaksın. Seç beni,
kullan beni, beni asla kaybetmeyeceksin...*

Kötülük içinde varlığımı sürdürüyordum. Kanın metalik pas rengi ve çılgınlığın anlık parıltıları dışında hiçbir şey içeri giremiyordu.

Q, beni tekrar terk etmişti.

Bir şekilde Sarışın Sinekkuşu'nu vurduğum odaya geri dönmüştüm ama bu kez yatağa bağlanmış olan kişi Beyaz Adam'dı. Pis pis gülümsüyor ve küfrediyordu, bana yeterince iyi olmadığını söylüyordu. Kendimi öldürmem gerektiğini çünkü hak ettiğim tek şeyin bu olduğunu söylüyordu.

İçimdeki boşluk bir kasırğa gibi dönüyor, kulemin duvarlarını sarsıyor, zincirlerimi koparıp götürüyor ve tuğlaları toza dönüştürüyordu.

Uzun zamandır kaçıyor olduğum suçluluk beni içine çekiyordu ve kalbimin duracağından emindim. Ben, bir katildim, bir işkenceciydim; ölmeyi hak ediyordum.

Ancak kader, yaptığım yanlışları düzeltmem için bana bir şans vermişti. Kuklacı tam önümde duruyordu. Nefret ve öfke, sürüngenler gibi kanımda kayarak ilerliyorlardı ve tek istediğim intikamdı. Karşımdaki adama gününü göstermekti.

Saklandığım duygular bir yağmur gibi üzerime aktı. Beni, hüznün ve delilikten oluşan bir çukurun içine fırlattı.

Beyaz Adam, dünyadaki tüm kötülüklerin simgesiydi ve o yok oluncaya kadar hayatını oluşturan her bir zinciri teker teker sökmek istiyordum.

Onu öldürerek kefaretimi ödemiş olacaktım. Sonunda suçluluk duygusuyla yaşamam mümkün olabilirdi.

Ona vurduğumda hiç kıpırdamadı. Sadece alayla gülümse-di. Şiddet uygulamaktan kaslarım ağrıyordu. Her bir darbeyle birlikte kuledeki başka bir tuğla toza dönüşüyordu. Her bir kamçı darbesi, suçluluk duygumu kırarak biraz olsun nefes alabilmemi sağlıyordu.

Ona defalarca vurmaya devam ederken, geçmişten gelen benzer görüntüler bana eşlik ediyordu. Kendimi görüyordum; zayıflamış, uyuşturulmuş, tırmalarken ve kırarken... Onların gazabını masum kadınların üzerine salarken...

Paralel evrendeki görüntüm Sarışın Sinekkuşu'nu vururken, hıçkırdım ve daha sert vurdum. Silahı ağzıma sokarak, hayatıma bir son vermek için tetiği çekişimi izlerken acıyla iki büküm oldum.

Bir daha asla... *Ben hayatta kalacak kadar güçlüyüm. Gerçeklerden kaçmak için bir kuleye ihtiyacım yok. Ben yanlış bir şey yapmadım!*

Bu düşünce, gerçekle yanan bir kuyruklu yıldız gibiydi.

Ben yanlış bir şey yapmadım.

Hepsi onların suçuydu. Ben sadece hayatta kalabilmek için elimden geleni yaptım.

Beni şüpheye düşürdüklerini, bir sürü günah işlememe neden olduklarını düşünmek, bana yeni bir enerji verdi. Beyaz Adam bedenindeki kesikler ve kanlar yüzünden tanınmayacak hale gelene kadar sertçe vurmaya devam ettim.

Adamdan ne zaman kan aksa, bu adamın bana yaptıklarını bir başkasına yapamayacak olduğunu bilmek bana huzur veriyordu.

Beyaz Adam bayıldığında, onu öldürdüğümü sandım. Onun ölmesini istiyordum ama emin olmak zorundaydım. Bir yaşam belirtisi olup olmadığını kontrol ederken, parmaklarımın altında atan nabzını fark edince küfrettim. Ne yapmam gerektiğini biliyordum.

Onu uyandırıp gözlerinin içine bakacaktım, sonra onu kalbinden bıçaklayacaktım.

Bu benim görevim, şerefim ve kaderimdi.

Onun bana öğrettiği dersleri ona öğrettim. Acı eşittir güç. Acı eşittir zevk.

Ellerimin arasındaki keskin makasla adamın tepesine dikildiğimde, bana öyle bir korku ve aşkla baktı ki uzun bir süre durakladım.

Adam çığlık attı.

Bu ses, kötülük mağarasının duvarlarında yankılandı ve benimle gerçek dünya arasındaki örtüleri parçalara ayırdı.

Gördüğüm hayal dağılarak beni karanlıktan aydınlığa fırlattı. İçinde bulunduğum zindan, altın ve kırmızı renklerden oluşan bir odaya dönüştü. Tanıdık geliyordu ama nedenini anımsamıyordum.

Gözlerimi kırptırdım. *Hangi cehennemdeyim?*

Bedenim sızlıyor, omuzlarım titriyordu. Ellerim kasılmış ve kan yüzünden kayganlaşmıştı.

Sonra kalbim durdu.

Q, önümdeki yatakta yatıyordu. Çıplak bedeni kanlar içindeydi, tamamen tanınamayacak haldeydi. Zar zor nefes alıyordu, yüzü şişmiş, gözleri kısılmıştı.

Elimdeki makası bıraktım. Aşağıya doğru düşerken çıplak ayağıma battı ve ardından halının üzerine sıçradı. Nefes alamıyordum.

Bacaklarım titremeye başladı ve dökmüş olduğum nefret gözyaşları, korkuyla yer değiştirdi. “Q... Ah, Tanrım.” Titreyen ellerimle uzanarak soğumuş göğsüne dokundum. Güzel serçe dövmesi, kan ve kesikler yüzünden parça parça olmuştu. Güzel penisi, cansız bir şekilde yana doğru sarkmıştı ve bacaklarının arasında kanlar içindeydi.

“Ben ne yaptım?!”

Sonra uçuyordum.

Geriye çekilip halının üzerine yatırılmadan önce göğsüm yatağa çarptı. Birisi kollarımı geriye doğru çekerek yanağıma halıya bastırdı. “Kıpırdama,” diye emretti öfkeli bir adam sesi.

Adam beni olduğum yerde tutmak için sırtıma bastırdı. Yatağa doğru bakmak için duruşunu değiştirdi. Titrek bir nefes aldı. “Kahretsin, Q. Ne halt ettin?”

Bir kadının tiz çılgılığı, bedenimdeki titremeyi daha da kötüleştirdi. Ağlamaktan vazgeçerek hıçkırmaya döndüm. Bunu ben yapmıştım. Q’yu o kadar çok incitmişti ki ölmeye hazır görünüyordu. Bu nasıl olmuştu? Neden bu kadar ileriye gitmeme izin vermişti?

“Merde, Q. Ah, aman Tanrım. Aman Tanrım!” diye bağırdı Suzette.

Adam üzerimden kalktı ve sanki hiçbir şeymişim gibi beni bir köşeye fırlattı. Ayağa fırlayarak yatağa doğru koştu.

Oturmaya çalıştım. Q’nun hâlâ hayatta olduğunu bilmem gerekiyordu. Bunu düzeltmenin bir yolu olduğunu bilmem gerekiyordu.

Franco’nun öfkeyle parlayan zümrüt yeşili gözleri bana geri döndü. “Bunu *sen* mi yaptın?” Q’nun kanayan ayak bileklerindeki ipleri çözerken başını salladı. “Nasıl yapabildin?”

Boğazım düğümlendi, konuşamıyordum. Yaptığım şeyi savunamıyordum, hatta nasıl olduğunu bile hatırlayamıyordum. Tek bildiğim, artık cansız bir boşlukta olmadığım. Şimdi pişmanlık ve acıyla dolu bir sonsuzlukta yaşıyordum. Rio’da yaşananlar için Beyaz Adam’dan intikamımı almıştım ama benim ellerim tarafından hırpalanmış olan Q’nun cansız bir halde yatmayacağı anlamına gelecekse, o acıları tekrar tekrar yaşırdım.

“Q! Lütfen, Q...” Franco, Q’nun bileklerini çözüp ellerini nazikçe yan tarafına koyarken, yumruklarımı sıkarak ayağa kalktım. Suzette, yerden aldığı örtülerden biriyle Q’nun üzerini örterken, Q irkildi ve inledi.

Suzette, inanmazlık ve kederle dolu gözlerini üzerimden hiç ayırmadı. “Neden, Tess? Neden? Senin için yaptığı onca şeyden sonra.”

İleri atıldım. Q’ya sarılmak zorundaydım. Ne kadar üzgün olduğumu söylemek zorundaydım. Ama Franco beni **geri** itti. “Yapacağını yaptın zaten, değil mi?”

“Ama... Bunu dü... düzeltmek zorundayım. **Bunu yapmak istemedim. Bana inanmak zorundasın!**” Hıçkırıklarla **bedenim**

sarsılıyordu, hiç bu kadar şiddetli ağlamamıştım. Ne tecavüze uğradığımda, ne kaçırıldığımda, ne de korkunç şeyler yapmaya zorlandığımda. Sanki ruhum her an bedenimden çıkacakmış ve beni halının üzerinde ölmeye terk edecekmiş gibi ağlıyordum.

Görünüşe göre suçluluk duygusundan değil, kırık bir kalp yüzünden ölecektim.

Q, yarılmış dudaklarını yalayarak inledi. “Onu rahat bı... bırak.”

Suzette ağlamaya devam ederken, Franco, Q’yu duyabilmek için aşağıya eğildi. “Doktoru arayacağım. Yardım getireceğiz.” Suzette’ten yana dönerek, “Git ve Dr. Peterson’ı buraya getir. Hemen,” diye emretti.

Suzette’in yüzü bembeyaz oldu ama kendine söyleneni yaparak odadan dışarıya fırladı.

Yatağa ulaşmak için Franco’nun yanından hızla geçerken kalbim ağrıyor ve bacaklarım titriyordu. Gözlerim, Q’nun gözlerine kilitlendi ve acı acı bağırdım.

İçimdeki son engel de yıkıldı ve kulem yıkılarak bir moloz yığınının döndü. Yaptığım her şey bir anda zihnime saldırdı.

“Q!” Kendimi yatağın üzerine fırlattım. Q’nun buz gibi teni ve yapışkan kanı yüzünden irkildim. Franco beni geri çekti. “Defol.” Kollarını bedenime dolayarak beni kapıya doğru çekmeye başladı.

“Hayır! Kalmam gerek. Bunu düzeltmem gerek.” Ancak Franco’nun kolları gevşemedi. Kapıya varınca çırpınmaya başladım.

“Bekle,” diye emretti incecik bir ses.

Franco dondu, onun kolları arasında titremeye başladım. “Q... Çok üzgünüm. Bilmiyorum. Ben...”

Q, yattığı yerden doğrularak dirseklerine yaslanırken, derin bir nefes aldı. Kan içindeki yüzünde gözyaşı izleri vardı. Öyle tatlı, öyle aşk dolu gülümsedi ki Franco'nun kollarında biraz daha ufaldım.

“Onu buraya getir,” diye emretti Q.

Kısacık bir duraklamanın ardından, Franco beni kucağına aldı ve Q'nun yanına götürdü. Beni yatağın üzerine bıraktı. Gözyaşlarım arasından zar zor görebiliyordum. Hıçkırıklarım yüzünden doğru düzgün nefes alamıyordum ama Q kolunu dik-katle bana sardı ve beni hırpalanmış bedenine hafifçe bastırdı. “Seni affediyorum. Bunu senin için yaptım. Ağlama.”

Bu açık kabulleniş, mideme bir bomba yerleştirdi. O bomba beynimde patlayıncaya kadar dumanı göğsümü ve boğazımı doldurdu. Hıçkırıklarım daha da şiddetlenerek bana mükemmel bir kurtuluş sağladı.

Q, dudaklarını alnıma bastırarak, “*Je t'aime, Tess. Je t'aime,*” dedi. Seni seviyorum diye mırıldandı.

Acı kalbimi sıkıştırdı. Derin bir nefes almama rağmen arınma ihtiyacıyla boğuluyordum.

Daha önce hiç ağlamamış gibi ağladım.

Q'nun yanına sokularak her şeyi serbest bıraktım.

Gözyaşlarım yatağı ıslatırken ruhumu serbest bıraktım.

Kâbuslara dalana kadar ağlamaya devam ettim.

“Sonuç olarak ömür boyu hapse mahkûm ediliyorsun. Bir adamı neredeyse öldürene kadar dövdün. Sevgilini. Koruman ve tapman gereken kişiyi... Suçlarını haklı çıkarmak için söyleyeceğin bir şey var mı?”

Büyük beyaz peruğuyla sulh yargıcı bana bakıyordu. Ayak bileklerimi yalayan lav ve magma dalgalarıyla küçük bir sahnenin üstünde dikiliyordum. Canım yanıyordu ve sonsuza kadar ateşler içinde yanacağımı biliyordum.

“Söyleyecek hiçbir şeyim yok. Söylediğiniz şeyi yaptım. Sonsuza kadar cezalandırılmayı hak ediyorum.”

Sulh yargıcı, burnunun üzerinden bakarak başını salladı. “Ve sonsuza dek acı çekeceksin. Asla sevmeyecek, asla mutlu olmayacaksın. Gülümsemelerin her zaman hüznle süslenecek, kalbin her zaman acıyla kat kat olacak.”

Kendimi lavların içine atmak isteyerek başımı öne eğdim. Acıma bir son vermek için, herkese zarar verdiğim lanet hayatıma bir son vermek için. “Evet. Beni cezalandırın. Acı çekmemi sağlayın.”

“Cehennemde bin yıl. Ateşler içinde çürüyeceksin.” Tokmak aşağıya indi.

Bir tayfunun içinde dönen siyah bir gölge, alev dalgalarını söndürdü ve cehennemın ısını çaldı. “Hayatını verdiği kişi bendim. O benim ve onun cezalandırılmayı hak etmediğini söylüyorum.”

Gözlerimi kaldırmaya cesaret edemedim. Bunun yerine, bir top gibi kıvrılarak alnımı dizlerime bastırdım.

“Tu es à moi.” Sen benimdin. Sağlam bir el omzuma dokundu. “Senin hayatın bana ait ve senden vazgeçmeye hazır değilim.”

Kurtarıcımınla yüzleşmek için gözlerimi kaldırdım ve ağlamaya başladım. Onu neredeyse öldürecek olmama rağmen Q dudaklarındaki yumuşak bir gülümsemeyle, tertemiz bir siyah takım elbisenin içinde karşımda duruyordu. Açık yaralar ya da fışkıran kanlar yoktu. Tamamen mükemmeldi.

Yanıma çömeldi ve yanağımı okşadı. “Bitti, Tess. Hepsi geçmişte kaldı. Geleceğimiz, şu anda olduğumuz yer.” Dudaklarımdan

öperek, “Uyan, esclave. Uyan. Beni bırakma. Yaşadığımız onca şeyden sonra beni bırakamazsın,” diye fısıldadı.

“Uyan.”

“Uyan...”

Gözlerim titreyerek açıldı. Soluk yeşil gözlere bağlanmadan önce hafif bir şaşkınlık yaşadım.

Q’nun harika karanlık ve aydınlık ruhuna baktığım anda, tekrar kırıldım. Yaptığım şey yüzünden dudaklarım büzüldü, gözlerim yararsız şelalelere döndü.

Ağlamak, titremek ve parçalanmış ruhumu tamir etmek dışında bir şey yapamıyordum.

Atlıkarınca odasındaki yataktaydık. Şimdi hatırlıyordum. Doktor, Q’nun üzerinde çalışıyordu. Kendiliğinden iyileşemeyecek olan derin kesiklere dikiş atıyor, diğerlerini bandajlıyordu. Tüm bunlar dün mü olmuştu?

“Kendimi asla af... affetmeyeceğim,” diye kekeledim gözyaşlarımın arasında.

Q usulca başını salladı; yüzü, henüz iyileşmemiş yaralar ve kabuk bağlamış kesiklerle parlıyordu. Bunu ona ben yapmıştım. Karanlık güzelliğini gölgelemiş ve onu şiddetle lekelemiştim. Ona ne zaman baksam, bunu hatırlayacaktım.

Kendimden bile daha çok sevdiğim adama zarar verdiğim gerçeğini asla unutmuyacaktım.

Bu acıya daha fazla katlanamayarak gözlerimi kapattım.

Fakat Q’nun nazik parmak uçları gözkapaklarıma dokunarak onları açmam için beni kandırdı. “Gözlerini kaçırma. Beni kabul etmeni istiyorum. Beni olduğum gibi sev.”

Bu adamı hak etmiyordum. Kontrolsüzce titredim.

“Tess. Bana itaat et.” Q’nun sesi sertleşti ve yukarıya bakarak

öfkeli gözleri karşısında büyüledim. “Sakin çalışmalarımı mahvetmeye cüret etme. Tekrar hissediyorsun ve bunu atlatacaksın.”

Haklıydı. İçinde yaşadığım duygusuz boşluk gitmişti. Şimdi hançerlerle dolu bir sonsuzlukta yaşıyordum. Suçluluk ciğerlerimde yaşıyor, her nefesimi lekeliyordu.

Dişlerimi sıkarak elmacık kemiğinin üzerindeki kamçı izine dokundum, dokunuşum titrek ve yumuşaktı. “Yaptığım şeyden sonra beni nasıl affedebiliyorsun?”

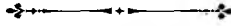
Q, elimi tutarak yanağına bastırdı. “Yaptığım şeyden sonra sen beni nasıl affedebiliyorsun?” Başını eğerek boynumu öptü. “Seni hayal kırıklığına uğrattım. O adamların seni benden alabilmeleri mümkün olmamalıydı. Daha erken gelmeyecek, seni hayal kırıklığına uğrattım. Seni yanımda tutarak, seni hayal kırıklığına uğrattım. Seni bağladığım ve küçük düşürdüğüm her an, seni hayal kırıklığına uğrattım. Af dilemesi gereken kişi benim.”

Birbirimizin gözlerinin içine baktık, ta ki gözlerim yanmaya başlayıncaya kadar.

“Senin kurtardığın kuşları incittim, Q. Onlara işkence ettim. Kemiklerini kırdım ve kalçasında sinekkuşu dövmesi olan bir kızı öldürdüm.” İtirafım, suçluluğun bir kısmını hafifletti ve suçlarımı kusmaya devam ettim. “Beni her gün uyuşturdular, bu yüzden senin beni terk ettiğini düşündüm. Beni bir çalışana çevirdiler ve serbest kalmaya çalıştım. İtaatsizlik ettim ama bu sadece diğer kızların daha kötü cezalandırılmasına neden oldu. Kendimi tekrar hissedebilir miyim bilmiyorum, ama yaptıklarımla yaşayabilecek kadar güçlü olduğumu bana sen öğrettin.”

Q’nun yanına sokuldum. “Seni seviyorum, Q. Tüm benliğimle.”

Q, yumuşak dudaklarını benimkilere bastırarak derin bir iç çekti. “Biliyorum, Tess. Biliyorum.”

Kimden: Tess Snow

Saat: 19.35

Kime: Brax Clifflingstone

Selam,

Bunları yazmak çok zor. Çünkü ne kadar zayıf olduğumu gösteriyor. Seninle iletişime geçmedim ve seni endişelendirdim. Her şey yoluna girdi. Q beni kurtardı, Brax. Asla yapmayacağını düşündüğüm bir şey yaptı. Beni ne kadar çok sevdiğini gösterdi.

Kaybolduğum zaman yanımda olduğun için teşekkür ederim.

Eğer bana ihtiyaç duyarsan her zaman buralarda olacağım, ama şimdilik, beni hayata geri döndüren adamla birlikte iyileşmeye gidiyorum.

En iyi dileklerle,

Tess.

Kimden: Brax Clifflingstone

Saat: 21.35

Kime: Tess Snow

Tessie,

Çok daha iyi olmana sevindim. Ve sana tapan bir adamla birlikte olduğunu bilmek bana huzur veriyor ki sana tapmalı da.

İyileş ve mutlu ol ☺

Sonra görüşürüz,

Brax.

Tekrar bir bütün olmanın yollarını ararken üç hafta geçti.

Q, Frederick'i kalıcı olarak *Moineau Holding*'in başına geçirdi ve benimle birlikte evde kaldı. Yerel polisle gerçekleştirilen birkaç görüşmenin ardından kaçırılmam ya da Q'nun beni bulmak için neler yaptığı konusunda bizi bir daha rahatsız etmediler.

Q, işinden ya da *Moineau Holding*'in perde arkasında neler olduğundan hiç bahsetmedi ve ben de bu konuyu açmaya henüz hazır değildim. Eğer itibarının zedelenmesine ben sebep oluyusam, bilmek de istemiyordum.

Birbirimizin yanından hiç ayrılmadık. Yakınlığımız birbirimizi iyileştirdi.

Hastalıklarımı tedavi ettik, birbirimizin şifası olduk. Hatta birbirimizi daha iyi tanımaya başladık. Sohbetler ettik ve en sevdiğimiz dondurma ya da mevsim gibi basit şeyler hakkında sorular sorduk.

Suzette ve Franco, Q'ya yapmış olduğum her şey için beni affettiler. Franco, ne zaman yanına yaklaşısam korkuyla kaçacaktım gibi davrandı, ta ki Q ona defolup gitmesini söyleyene kadar.

Suzette, ne zaman konuşmaya ihtiyaç duyarsam dinlemeye hazır olduğunu söyledi ve hikâyemi bir gün onunla paylaşabilirdim, ama şimdi değil.

Suçluluk duygusu hâlâ çok keskindi, kâbuslar çok gerçekti. Öte yandan onun beni anladığını bile bilmek, onu bir kız kardeş gibi sevmeme neden oluyordu.

Q ve ben kâğıt oynadık, müzik dinledik. Aşk dolu sessizlik içinde kitaplar okuduk ve yumuşak okşayışlarla birbirimize dokunduk. Aramızdaki her şey tatlı ve iyileştiriciydi, sadece bedenlerimizi değil, zihinlerimizi de birleştiriyordu. Daha önce hiç olmadığımız kadar birbirimize bağlıydık.

Ancak ilk iki hafta boyunca Q içine çekildi. Onu neyin rahatsız ettiğini söylemeyerek kara kara düşündü. Onu fırtınalı gözlerle beni izlerken yakalıyordum, ama ne zaman baktığımı görse o bakışlar hemen kayboluyordu.

İçinde tehlikeli bir şey gizleniyor olmasına rağmen bana kırılacak bir cammışım gibi davranıyordu. Yaptığım şey yüzünden acı çektiğini biliyordum. Bu her hareketinde, yüzünü gölgeleyen her anıda kendini gösteriyordu. Onun elinden çok önemli bir şeyi almıştım ve bir daha eskisi gibi olmamasından korkuyordum.

Kalbim bir an iyileşiyorken, bir sonrakinde onu mahvetmiş olabileceğim düşüncesiyle kırılıyordu.

Her gün birbirimizin yanındaydık, ama birbirimize ne nazik bir öpücük ne de basit bir dokunuş verdik.

Seks yapmaya hiç yeltenmedik.

Sanırım ikimiz de çok kırılıgandık, hâlâ kendimizi tamir ediyorduk. Tekrar hissetmek için kendime izin vermemin ardından hiçbir şeyi hafife almadım. Penseyle kırılan parmağımdaki hafif ağrının bile bir anlamı vardı, hayatta kalacak kadar güçlü olduğumu gösteriyordu.

Q, fiziksel olarak hızla iyileşti. Sanki mümkünmüş gibi çok daha seksi, canlı ve gerçek bir hale geldi. Göğsündeki derin yaraların dikişleri alındıktan sonra dövmesi daha koyu görünüyordu; acı, talihsizlik, ama aynı zamanda özgürlükle doluydu. Yara izleri, dövmeye sadece detaylar ekliyordu.

Kolundaki kurşun yarası, beni yaşananlara korkunç bir şekilde bağlıyordu. Q o yara izini, benim peşime düşerek, benim için öldürerek kazanmıştı. O ize geçmişî hatırlamadan bakabilmem asla mümkün olmayacaktı.

Ama Q'ya her baktığımda kalbimin sıkışmasına neden olan şey yüzüydü.

Mükemmel ve kusursuz teni şimdi küçük yara izleriyle parlıyordu. Her geçen gün, o izler pembeden gümüş rengine döndüler ve bu, sadece Q'nun mükemmelliğini artırdı. Benim ne yaptığımın ve karşılığında onun ne verdiğinin daimi bir hatırlatıcısıydı.

Q, sırtarak başını kaldırdı. "Beni gözlerinle soyduğunu hissedebiliyorum, *esclave*."

Midem taklalar attı ve usulca güldüm. "İtiraf etmeliyim ki düşüncelerim müstehcen şeylere doğru kayıyordu."

Q'nun burun delikleri titreşti ve aramızdaki nazik yoldaşlık, şehvetle doldu. Üç haftadır ilk defa aramızdaki çekim alev aldı.

Salonun dışındaki verandanın şezlongunda oturan Q, öne doğru eğilerek, "Seni özledim," diye mırıldandı.

Akşamüzeri güneşi ısıtıyordu. Ama havadaki soğuk, bacaklarımızın üzerine ekoseli battaniye örtmemize sebep olmuştu. Hayatımın bundan elli yıl sonrasını hayal edebiliyordum. Gitmeyi bir daha asla düşünmeyecektim. İşler ne kadar kötüleşirse kötüleşsin, bir daha asla duygularımı kapatmayacak ya da Q'nun yaşama sebebim olduğunu unutmayacaktım.

Gözlerim, salona bakmak için Q'nun arkasına çevrildi. Kimse yoktu. Rio'dan gelen tüm kadınlar, Sephena da dahil sevdiklerinin yanına dönmüşlerdi ve aylardan sonra ilk defa Q ile gerçekten yalnızdık. Hatta Bayan Sucre, Franco ve Suzette bile bizi kendi halimize bırakarak köye gitmişlerdi.

Ev boştu, ama uzun bir süre o şekilde kalmayacağını biliyordum. Q daha fazla köle bulacaktı; onları eve getirecek ve iyileştirecekti. Her şeye rağmen beni iyileştirmiş olduğu gibi.

Yüreğim sıkıştı ve Q beni geri getirdiği için her varlığa teşekkür ettim. Bir daha asla öyle bir boşlukta yaşamak istemiyordum.

Q'nun yüzü karardı ve bakışlarını kaçırdı. "Senin için bir şeyim var, ama nasıl bir tepki vereceğinden emin değilim." Okuduğu emlak dosyasının sayfasını kıvrarak doğruldu. "Biraz daha beklemek istiyordum, fakat bunu yapabileceğimi sanmıyorum."

Merak ve lezzetli bir tahrik hissi, beni alarma geçirdi. Eskiz defterimi dizlerimin üzerine koyarken çizimlerimin berbatlığı karşısında kaşlarımı çattım. Parmağım iyileşmiş olsa da tamamen bükülmüyordu ve çizim yaparken sürekli sorun çıkarıyordu.

Q defteri aldı ve emlak dosyasıyla birlikte verandaya fırlattı. Ayaga kalkıp etrafını saran hükmedici bir havayla elini uzattı.

"Ne oldu?" diye sorarak gülümsedim. "Bu kadar acil olan nedir?"

Kucağımdaki battaniyeyi çekip yerdekinin yanına bırakırken başını salladı. "Cesaretimi kaybetmeden önce sana göstermek istiyorum."

Elimi tutarak beni ayağa kaldırdı. Öksürünce Q'nun gözle-ri kısıldı. Haftalar geçmesine rağmen ciğerlerim sanki hayatım boyunca sigara içmişim gibi davranıyordu. Ama Q, beni acele ettirmedi. Benimle nazikçe ilgilendi. Bir kez olsun vermeye hazır olmadığım bir şeyi istemedi.

Daha fazlasını umarak onu öpmeye çalıştığım ilk ve tek sefer, zamana ihtiyacı olduğunu söyleyerek beni itmişti. Beni sevdiğini söylüyordu, ama içindeki sapkın parçası, beni yatağına geri almadan önce tamamen iyileşmeme ve istediği şeylere karşı koyabilmeme ihtiyaç duyuyordu.

Anlıyordum. Bunu da onun bir parçası olarak kabul ettim ve zorlamadım. Öte yandan onu istemekten de hiç vazgeçmedim.

Ama şimdi, güçlü parmakları benimkileri sarmışken, sonunda geçmişi geride bırakabilmemizin ve yeni anılar yaratabilmemizin mümkün olmasını umuyordum.

Q, beni salondan geçirip gece mavisi halıyla kaplı merdivenlerden yukarı çıkarırken, tek kelime etmedi. Üst kata çıktığımızda beni kendine çekti. Dudakları benimkilerin üzerine sertçe inince, nefesim kesildi. Elleri kalçalarımı kavrayarak beni olduğum yere sabitledi. “Sana bir şey yapmak istiyorum, *esclave*.” Karanlık sesi beni sardı ve ıslanmama neden oldu.

Öpüşüne karşılık verdim ve ağzımı açarak biraz daha sertleşmesi için onu teşvik ettim. Öpüşmeyi keserek beni koridorda sürükledi.

Q’yu neredeyse öldürüyor olduğum odanın kapısının önünden geçerken kalbim sıkıştı. Bildiğim kadarıyla, o oda artık yoktu. Bir yıkım ekibi içeri girmişti ve Q, o odaya girmemi yasaklamıştı.

Batı kanadına varıncaya kadar ilerlemeye devam ettik.

Q, sonunda durdu ve kapı kolunu tuttu.

Güçlkle soluyordu, sanki bunu bir süredir planlıyormuş da gerçekleştirmeye ancak şimdi cesaret edebiliyormuş gibiydi. Q’nun korkuyor olması, sert bir şey yapmak istediği anlamına geliyordu.

Korkmayı bekleyerek gerildim. Beyaz Adam’ın öğretmiş olduğu ders hâlâ aklımdaydı. Geçmişin hayaletleriyle birlikte yaşıyordum. Korku ve pişmanlık yüzünden zaman zaman hissettiğim acıları görmezden gelebilmem mümkün değildi.

“Seni zorlamayacağım. Hayır diyebilirsin,” dedi Q kapıyı açıp beni içeriye iterken.

O, kapıyı arkamızdan kilitlerken ağzım kocaman açıldı.

“Bunu sen mi yaptın?” diye sordum fısıldayarak.

Oda devasa bir kuş kafesiydi. Duvarlar gümüş rengi parmaklıklar şeklinde boyanmıştı. Tavandan avize olarak kocaman bir çan sarkıyordu. Sprey boyalı dallar tavanda belli belirsiz görünürken, duvarlarda aynalar asılıydı. Halılara monte edilmiş gerçek metal parmaklıklar bile vardı.

Tıpkı Q’nun sevgili kuşları gibi etkileyici bir şekilde hapsedilmiştik.

Q, boğazını temizlerken, bakışlarının yoğunluğuyla kalbimde bir delik açtı. “Bizi simgeleyen bir oda olmasını istedim. Kafes bir sözdür.” Q’nun vücudu gerildi. Ona duyduğum ihtiyaçla kalbim hızlanmaya başladı. “Bir keresinde bunu yapmama izin vereceğini söylemiştin. Reddetmeyeceğini umuyorum.”

Son birkaç haftadır kibar ve nazik davranmış olmasına rağmen aslında o adam olmadığını hatırlatarak, acımasız parmaklarla yanaklarımı kavradı. “Yaşananları tamamen ardımızda bırakıncaya kadar seni yatağıma alamayacağımı söylemiştim. Güçlü, sağlam ve cesur birine ihtiyacım olduğunu biliyorsun.”

Başımı salladım, nabzım gitgide hızlanıyordu.

“Eski Tess’i görüyorum. Haftalardır ilk defa, bana baktığında onu gördüm. Ve onu istiyorum. Hem de çok.” Dudaklarını benimkilere sertçe bastırınca ona olan arzumun kontrolden çıkmasına neden oldu.

Hırslayarak öpücüğü kırdı. “İçinde olmaya ihtiyacım var, ama ilk önce başka bir şey yapmam gerekiyor.”

Ne istediğini anlamaya çalışarak derin bir nefes aldım. “Sana istediğin her şeyi veririm.”

Donuk gözleri karanlıkla parlarken, dudakları büküldü. “Bu doğru mu, *esclave*? Benim için kendi hayatından vazgeçer misin?

Seni kırbaçlamama izin verir misin? Seni tavandan aşağıya sarkıtmama ve tamamen dünyamın içine almama izin verir misin?”

İçimdeki duygu karmaşasına engel olamadım. Eski Tess, acıyla tahrik olan Tess, Q’nun vereceği her şeyi istiyordu. Ama daha hassas olan şimdiki Tess, insanları öldürmüş ve incitmiş olan Tess hayatının geri kalanında kan ve çılgınlıkla bir işi olsun istemiyordu.

Ama önemli değildi. Cevabımı biliyordum. “Evet. Veririm.”

Q, beni şiddetle öptü, dilini ağzımdan içeriye sokarak, ihtiyaçlarını ve tutkularını içmemi sağladı. Soracağı şey her neyse onun için çok önemliydi. Tadını alabiliyordum.

“Sen benimsin, Tess, ama hiçbir zaman gerçek bir itaatkâr olmadın. Her nasılsa, her şeyi ulaşamayacağım bir yerde tutuyor olmana rağmen mümkün olan her şeyi bana veriyorsun. Beni deli ediyorsun ve işte bu yüzden bunu yapmaya ihtiyacım var.”

“Benim iznime ihtiyacın yok.” Sesim boğuk bir fısıltıya dö-nüştü. Q’nun beni bağlayıp becermesi düşüncesi karşısında vaji-nam kasıldı. Bağlanmaya ihtiyacım vardı. İçimde olmasına ihtiyacım vardı. “Ona zaten sahipsin.”

Q, kollarını açınca onun kucığına kıvrıldım. Daha önce hiç sarılmamış olan bir adama göre bana sık sık sarılıyordu. Gerçi bunu sadece aşkla yapmıyordu. Saldırganlık, sahiplenme ve takıntıyla da yapıyordu.

Q geri çekildi. “Bu canını yakacak. Ama bana söz verdin.”

Q şöminenin yanına gitmeden önce bana son bir bakış attığında, kalbimdeki sevgi korkuyla yer değiştirdi. Q, şömineyi yaktı ve hevesli alevler ortaya çıktı. Şöminenin üst kısmında iki tane ocak demiri duruyordu.

Q birini aldı ve yanıma gelerek demiri bana uzattı. “Al.”

Titrememe lanet etsem de demiri aldım ve alt kısmındaki sembolü görmek için çevirdim. Sembolü gördüğüm anda vermiş olduğum sözü hatırladım. Q'ya, her zaman ona ait olduğumu bilmesi için beni damgalayabileceğine dair söz vermiştim.

Parmaklarımı desenin üzerinde gezdirdim. "Ah."

Kapkara bir enerjiyle dolan Q, hiç bilmediğim arzularını frenleyerek donup kaldı. Altın ve kırmızı renkli odada olanlardan sonra, öfkesini ve gerginliğini bir pelerin gibi giyiyordu. Ona verdiğim hasarın ne kadar kötü olduğunu bilmiyordum. Fakat nazik ve düşünceli davrandığı zamanlarda bile gölgelerin içinde gizleniyor, bulabileceğimi hiç sanmadığım bir yerde yaşıyordu.

Desende, büyük bir Q harfi vardı ve yere doğru inen bir serçe Q harfinin kuyruğunu oluşturuyordu.

Gözlerim, Q'nun gözlerine kaydı. Boynumdaki saçları bir kenara çekip takip cihazının bıraktığı izi okşarken, omuzları çöktü.

"Seni damgalamak istiyorum. Bana ait olan bir şeyin teninde kalıcı olarak durmasına ihtiyacım var." Yaranın üzerine bir öpücük kondurmak için başını eğdi. "Benim olduğunu bilmeye ihtiyacım var."

"Ben, seninim. Bunu biliyorsun."

Q başını salladı, gözlerinde mutsuzluk yankılanıyordu. "Beni terk edecektin. Yanımda kalman için sana hayatımı vermek zorunda kaldım. Sana her baktığımda bana ait olduğunu görmem gerekiyor. Başkalarının sana her baktığında, senin sahiplenilmiş olduğunu bilmelerine ihtiyacım var. Buna ister barbarca de, istersen bencil bir pislik olduğumu söyle, ama Tess, buna *ihtiyacım* var. Aksi takdirde sana geri gelemem."

Bir saniye bile beklemedim. Eğer bu basit şeye ihtiyacı varsa, öyle olsun. Bunu ben de istiyordum.

Demiri onun ellerine iterek, “Yap. Senin sembolünü taşımak benim için büyük bir onurdur,” dedim.

Üzerinden büyük bir yük kalkarken, Q’nun çenesi gevşedi. Donuk gözleri parıldadı. “*Je te remercie du fond de mon coeur.*” Tüm kalbimle teşekkür ederim.

Birlikte şöminenin yanına gittik. Q demiri alevlerin içine yerleştirirken, kalbim hızlandı.

Başka bir demiri aldı ve onu bana uzatırken elimi sıktı. Gözlerim yaşarmış olsa da demiri onun elinden aldım.

Bunda ise üzerinde kuş kafesi asılı olan büyük bir T harfi vardı. Onu tamamen esir almış olduğumun sade bir göstergesiydi.

Q’nun gözlerinin içine baktım. “Emin misin?”

Demiri elimden alıp alevlerin içindeki diğerinin yanına yerleştirirken nazikçe başını salladı. “Bana bunu sormak zorunda değilsin, *esclave.*”

Boğazım tıkanmış ve demirler mat bir siyahtan parlak kırmızıya dönünceye kadar tek bir kelime etmedik.

Q, banyoya gitmek için elimi bıraktı. İşlemden sonra sürmemiz için gereken merhem ve bandajla birlikte geri geldi.

Canımın ne kadar yanacağını düşünürken yüzüm kızardı ama buna hemen son verdim. Yaşadığım onca şeyden sonra bir yanık beni korkutamazdı.

Her şey hazırlandıktan sonra Q bana döndü ve yeri işaret etti. “Diz çök.”

Kalbime ve ruhuma sahip olan adamın önünde diz çökerek dediğini yaptım. Dikkatle bakan gözleri ve sıkıca kapattığı

dudaklarıyla, Q sıcak demiri kaldırıp hiç tereddüt etmeden hızla boynuma bastırdı.

Kavurucu sıcaklık, bir an için gözlerimin kararmasına ve derimden çıkan mide bulandırıcı tıslama sesi, neredeyse kusmama neden oldu. Sonra hepsi geçti ve Q, demiri ateşlerin içine geri attı.

Hemen tıbbi malzemeleri aldı ve antiseptik kremi sürüp üzerini bandajladı.

Yaramla ilgilenirken, onun gözlerine bakmaya cesaret edemedim. Yapmış olduğu şeyden ne kadar zevk aldığını tadabiliyordum.

Görmek istiyordum. Bir aynaya bakmak ve beni kalıcı bir şekilde onun yapan sembolü incelemek istiyordum. Fakat Q ayağa kalktı ve diğer demiri aldı. Önümde diz çöküp demirin tutacağını bana uzattı. Yavaşça ayağa kalktım.

Dudağımı ısırırken ona daha fazla acı çektirme düşüncesi karşısında titredim. *Bunu gerçekten yapabilir miyim?* Kendi boynum acı içinde zonkluyordu.

Q, güçlü ve emin parmaklarla gömleğinin düğmelerini açtı. Gömleği, serçeleri ve tel örgüleri gözler önüne sererek açıldığında, parmaklarını kalbinin üzerinde gezdirdi.

“Bu sana ait, Tess. İşaretini buraya yerleştir, böylece bunu sen de bileceksin.”

Onu yakma düşüncesi karşısında midem bulansa da kaslarımla gerdim ve parlayan sembolü göğsünün üzerine yerleştirdim.

Q, yumruk yaptığı ellerini bacaklarının üzerine koyarak göğsünü ileri doğru itti. “Hızlı ve sert *esclave*.”

Başımı salladım ve harekete geçtim. Sembol bir saniye içinde derisinde eridi. Yanan kılların kokusu odayı doldurdu. Bir

saniye sonra geri çekildim ve korkunç demiri ateşlerin içine fırlattım.

Q ayağa kalkarken, gömleği öne doğru kayd ve yanmış derisine yapıştı. Q'nun yarasıyla ilgilenmek için hemen merhemi ve bandajı aldım. Gömleğini omuzlarından nazıkçe sıyrırken irkildim.

Yarasıyla ilgilenirken, Q gözlerini benden hiç ayırmadı. Tasarım kusursuzdu, kafesin her bir parmaklığı derisine işlemişti; T harfi kadınsı bir elyazısına sahipti.

Yaranın üzerini bandajlarken, gözyaşlarım akmaya başladı.

Bana kendisini vermişti. Sonsuza kadar.

Q beni kollarına çekti. "Karanlığın geri geldiğini şimdiden hissedebiliyorum. Senin bana ait olduğunu bilmek... Bir kez daha benim için isteyerek acı çekmen..." Burnunu saçlarımın arasına sokarak derin bir soluk aldı. "O dürtüyü kaybettiğimi sanmıştım. O parçamı kaybettiğimi düşünmüştüm."

Hangi parçası olduğunu sormama gerek yoktu. Ruhundaki iblislerle birlikte yaşadığını her zaman biliyordum.

Q, beni yatağa doğru geriletti. Yatak artık yerde durmuyordu, minyatür bir kafes gibi tasarlanmıştı. Parmaklıklar ve zincirlerle tavandan sarkıyordu. Birbirine karışan malzemeler, ikimizi birden güvende tutacak bir tuzak gibi sarıyordu.

"Seni istiyorum," diye mırıldandı Q, parmakları çoktan gömleğimin düğmelerini açmaya başlamıştı. Her şey canlandı. Öne doğru eğilerek göğüs uçlarımı parmaklarına sürttüm.

Q derin bir nefes alarak, sutyenle kaplı göğsümü avuçlamak için gömleği bir kenara çekti.

Ellerim Q'nun çıplak göğsüne kondu ve kemerine doğru yavaş

yavaş kaydı. Ben kemerini pantolonunun belinden çıkarırken, Q bekledi. Deri kemeri elimde tutarken, göğsü hızla inip kalktı.

Gerginliği had safhaya tırmandı. İşte o an kırbaçladığım zaman öldürmüş olduğumu düşündüğüm adamı gördüm.

Q, benim efendim, kemerini kullanmak istiyordu. Ve ben de kullanmasını istiyordum.

Gözlerimdeki arzulu yalvarış ve kalbimde patlayan sevgimle kemeri ona uzattım.

Yirmi Beş Quincy

*Bembeyaz teninin kızardığını görmek için can atıyorum,
kamçı izlerin ve yaraların bana heyecan veriyor, artık onu
zapt edemem çünkü beni serbest bıraktın...*

Tess'e ne kadar süre baktığımı bilmiyordum.

Elinde tuttuğu kemerimi, yaşadığım korkunç şaşkınlığın son kıvrıntılarını da yok edecek kadar büyük bir güvenle bana uzatarak karşımda duruyordu.

Eski ben. Tanıdığım ve sonsuza kadar kaybetmiş olduğumu sandığım ben kükreyerek hayata döndü. Haftalarca beni mahveden bir akıl karışıklığıyla yaşadıktan sonra sonsuza kadar canavarsız ve yalnız bir yaşama mahkûm olduğumu düşünmüştüm.

İçimdeki karanlık arzular gitmiş, bildiğim her şeyi de yanlarında götürmüşlerdi. Sanki içimdeki canavar acınası bir yalnızlığın içinde yaşamam için beni terk etmişti.

Kemerini Tess'in elinden kaptım. Titreyerek deriyi parmaklarımın arasından geçirdim. Karanlık, hayvani dürtüleri ve hırıltılarını da yanında getirerek geri döndü. Beni terk etmiş olduğu için memnun olmam gerekirdi. Ama onu özlediğimi fark ettim.

Kim olduğumu bilmeyi özlemiştim. Ben normal olacak biri değildim. Ben... insan olacak biri değildim.

Tess kıpırdadı ve göğüsleri havaya kalktı. Yoğun arzu karşısında güçlükle yutkundum.

Üç hafta boyunca seksle ilgili tüm düşüncelerden kaçınmıştım. Artık kendimi tanı mıyorken Tess'e yakın olma düşüncesine katlanamıyordum. Tess benim onurumu, kontrolümü ve hâkimiyetimi elimden aldığı nda önemli bir şeyi kaybetmiştim.

Tess bana hasar vermişti ve üç haftayı kendimi düzeltmeye çalışarak geçirdim.

Ancak canavarın arzularıyla uğraşmıyor olmak, beni Tess'e mümkün olduğunu sandığımdan bile daha fazla yaklaştırdı. Sertçe sıkmak zorunda kalmadan onu rahatlatmayı ya da onu yere fırlatıp becermeden güldürmeyi başatabiliyordum.

O ihtiyaçların yokluğuyla kendimi farklı bir ışık altında görmeye başladım. Nazik biri olabileceğimi ve bunu da erkekliğime bir zarar gelmeden yapabileceğimi fark ettim.

Tess'e iyileşmesi için zaman verdim ve Tess, narin bir hastadan güçlü bir savaşçıya dönüştü. Gün geçtikçe tutkusu ve ruhu geri geldi. Onun güçlendiği her an, canavarım, biraz ürkek, biraz hevesli bir şekilde bana geri dönerek mağarasından yavaş yavaş çıkmaya başladı.

Gözlerim, ona verdiğim damgayı gizleyen bandaja kaydı ve büyük bir zevk aldım. Sonunda hem adamı hem de canavarı nasıl mutlu edeceğimi öğrenmiştim ve bu, işe yarıyor gibi görünüyordu. Tess'in, bana ait olduğunu gösteren basit bir işarete sahip olduğunu bilmek, onu kesme ve kanını akıtma dürtülerimi yatıştırmaya yardımcı oluyordu. Şiddetli ihtiyacı uzaklaştırıyor ve daha rahat nefes almamı sağlıyordu.

Şu andan itibaren yeni ve mutlu anılar oluşturmayı, geçmişini derinlere gömmeyi hayatımın tek amacı haline getirecektim ve Tess ile birlikte bulabileceğimiz tüm mutluluğu biriktirecektim.

Elimdeki kemeri ikiye katlayıp derisini şaklatırken, Tess'in nefesi kesildi. Ona baktım ve kot pantolonumun altında penisim hızla sertleşmeye başladı. "Emin misin?"

Bir zamanlar ona seçme şansı vermezdim. Cevabının ne olacağını umursamazdım; istediğim şeyi her şekilde yapardım. Ama şimdi, benim için onun onayını almak çok daha önemliydi. İtaat etmesi, canavarı karşı koymasından daha çok besliyordu.

Birbirimizi kırmıştık ve bütün kalabilmemizin tek yolu, ruhlarımızın da bir olmasından geçiyordu.

Tess başını salladı.

Bana tek gereken buydu. Ensesinden kavrayarak onu yakınıma çektim ve öptüm. Onu hissettiğim her lanet şeyle birlikte öptüm. Onu damgalamama izin verdiği için minnetle ve nihayet tekrar kendim gibi hissedebildiğim için rahatlamayla...

Göğsüme yapışarak beni biraz daha yakına çekti. Bedenimi ona bastırdım ve ona ne kadar ihtiyaç duyduğumu hissetmesini sağladım.

İnleyerek bacağına yukarıya kaldırdı ve tehlikeli bir şekilde kalçama sardı. Dizlerinden tutarak onu biraz daha yukarıya kaldırdım ve bacaklarını belime dolaması için onu teşvik ettim.

Beni bacakları arasına sıkıştırdığı an, lezzetli ve baştan çıkarıcı sıcaklığını penisime bastırıp hareket etmeye başladı.

Öpüşmeyi kestim ve başımı eğip boynunun damgalamadığım kısmını ısırdım.

"Q. Lütfen. Sana ihtiyacım var."

Bunun yavaş ve yoğun olması için planlarım vardı ama

bağlanma isteği beni gafil avlamıştı. *Onun içinde olmaya ihtiyacım var. Şimdi.*

Belime sarılı bacaklarını çözerek Tess'i yatağa attım ve pantolonunun düğmesini çekiştirdim. Ben pantolonunu bacaklarından aşağıya çekerken, Tess çılgınca kıvranmaya başladı. Gömleğini çıkardı ve yere fırlattı.

Ona bakakaldım.

Basit, beyaz bir iç çamaşırı giyiyordu. Daha önceki kıvrımlarına kıyasla bedeni incelmışti, ama hayatta kalma becerisi beni dizlerimin üzerine çöktetti.

Yatağa tırmanırken, minderi tutan zincirler sallandı ve ikimizi birden sallamaya başladı. Tess, yukarıdaki gölgeliğe baktı. Onun dikkatinin dağıldığı andan faydalananarak başımı eğdim ve ağzımı vajinasına yapıştırdım.

Sıcak nefesim teniyle buluştuğu anda kalçaları sarsıldı. Çığlık atarak parmaklarını saçlarımın arasından geçirdi ve beni esir alarak talepkâr bir şekilde ağzımı bedenine bastırdı.

Bu hareketi bana iki şey yaptı. Önceleri, ne yapacağımın söylenmesi beni sadece kızdıırırdı. Şimdi ona itaat etmek, onu tatmin etmek ve ne isterse yapmak istiyordum. İçimdeki canavar, bana patronluk tasladığı için Tess'in özür dilemesini isteyerek hâlâ hırslıyor ve homurdanıyordu ama onu görmezden gelmeyi başardım. Hayatımda ilk defa bir dengeye sahiptim.

Oturarak Tess'in iç çamaşırını çıkardım ve tekrar alt tarafına yerleştim. Yavaş yavaş onu tadarken lanet olası ruhumun derinlikleri doluyordu.

"Q. Kahretsin, daha fazla. Daha!"

Tess küfür edip inerken, güldüm. Ona zevk vermenin keyfini çıkararak dilimle onu becerdim.

Penisim sızlıyordu. Son kez Tess'in içinde olduğum günden beri kendime dokunmamıştım. Bunu yapmak istememiştim.

Ama şimdi istiyordum. Kahretsin, hem de nasıl istiyordum.

Son bir darbenin ardından ayağa kalktım ve tek bir hareketle kot pantolonumla iç çamaşırimdan kurtuldum. Tess'i bağlamak ve her türlü oyuncacı onun üzerinde kullanmak istiyordum. Onu defalarca zirveye ulaştırmak niyetindeydim ama şu anda tek düşünebildiğim bir an önce onun derinlerine dalmaktı.

"Kalk," diye emrettim dizlerimin üzerinde yükselerek. Kemer hâlâ elimdeydi.

Tess anında itaat ederek zevkle inledi. Ayağa kalktığı an penisimi işaret ettim. "Üzerine otur."

Tess'in dudakları aralandı ve bir an için tereddüt etti. Kemer tutan elim seğirdi, sadece bir saniye için canavarın kontrolü ele almasına izin verdim. Kemerle Tess'in kalçasına vurdum. Tess anlık ürpertiden sonra zevkle inlerken ona tekrar âşık oldum.

"Üzerime otur Tess, şimdi. Yoksa sen dediğimi yapana kadar vurmaya devam ederim."

Tess, buklelerinin yüzüne düşmesine izin vererek başını eğdi. "Seni tatmak istiyorum. Senin benim için yaptığın gibi."

Dudaklarının penisimin etrafında olması düşüncesi çok fazlaydı. Daha önce şiddetle boşalmama neden olduğu için onu hâlâ affetmemiştim. Başımı sallayarak Tess'i havaya kaldırdım ve bacaklarımın üzerine oturttum.

"Bugün değil."

Ben onu aşağıya bastırırken, Tess'in gözleri kapandı. Islak kıvrımları sıcak penisimle temas etti ve biraz daha derinlere batarak o lezzetli karanlığıyla beni tamamen kucakladı.

Tess aşağıya kayarken inledim. Penisim, daha şimdiden içine boşalma arzusuyla kabarmıştı.

Kendini tamamen bıraktığında, bileğimi hafifçe çevirip sırtının alt kısmına kemerle vurdum.

İç kasları beni sıkı bir şekilde kavrarken soluğu kesildi.

“Kahretsin, yeniden yap,” diye hırladım, ona kemerle tekrar vurarak.

Yine aynı tepki, kemer teniyle buluştuğu an etrafımda kasılıyor ve güçlü kaslarıyla beni sıkıyordu.

Yukarıya doğru sadece bir kez ittirdim ve Tess patladı. Kucağında hoplayarak hareket ederken, saçlarımı sertçe kavradı ve üstümde titreyip hafifçe dalgalanırken beni becerdi.

Hazzi, neredeyse kendimi kaybetmeme neden olacaktı. Dişlerimi sıkarak dürtüyle mücadele ettim.

Kendine geldiği an boynundaki bandajı söktüm. İrkildiğini fark ederek “Seninle sevişirken sadece bakmak istiyorum,” diye mırıldandım. “Benim olduğunu görmek istiyorum.”

Penisimin etrafında artçı şoklarla sarsılırken başını salladı.

“Sana sertçe sahip olacağım. Seni çok özledim.” Gözlerinin içine baktım. “Benim de rahatlamamı beklemen gerekirdi. Şimdi seni tekrar rahatlatmak zorunda kalacağım.”

Tess’in dudakları aralandı ve yukarıya doğru hamle yaptığında titredi.

“Lanet olsun, harika hissettiriyorsun.” Gözlerim boynuna kilitlendi ve bir kedi gibi mırladım. Tenine dağlanmış işaretimi görünce, zevk içinde kahrolası bir kedi gibi mırladım.

Tess’in parmakları kalbimin üzerindeki bandajla uğraştı ve tenimin üzerindeki damgayı gördüğünde gözlerine yerleşen sahiplenme ateşi beni benden aldı.

“Sen benimsin,” diye fısıldadı. Vajinası etrafımda kasıldı ve nefes alabilmek için mücadele etmek zorunda kaldım.

“*Les uns des autres.*” Birbirimize aitz. Tek elimle kalçasını tutarak penisimi yukarıya ittirirken kemerle tekrar vurdum. Ne çok sert ne de yumuşak bir darbeydi.

“Acı ve zevk, Tess. Unutma.”

Bir ritim tutturduğumda gözleri titreyerek kapandı. O her darbeyle birlikte inlerken, orgazmım gitgide yükseldi, ta ki her yerime yayılana kadar.

Kalbim hızlandı ve bir an önce rahatlama ihtiyacıyla hissettiğim hafif sızı çok hoşuma gitti. Artık bu ritme devam edemeyecek bir hale gelince, elimdeki kemeri fırlattım ve Tess’e sıkıca sarıldım. Bedenime bastıran göğüsleri, kalbimin üzerindeki taze yanıgın acımasına neden oldu. Zevk ve acının birleşimi sonunda çözülmemi sağladı.

Tess kollarımın arasında zıplar bir hale gelene kadar hızımı artırdım. Gözlerim, boynuna kilitlendi. Kırmızı, öfkeli “Q” harfinin sonsuza kadar o tende kalacak olması, aradığım rahatlamayı sonunda bulmamı sağladı.

Bu mükemmel kadın tamamen bana aitti. Ve şimdi herkes bunu öğrenecekti.

Orgazmım patladı ve her bir darbeyle Tess’in içini doldurdu. Ben sadece onun derinlerine rahatlamak için var olurken gözlerim geriye doğru kaydı. “Lanet olsun, *esclave*. Al. Hepsini al.”

Klitorisini okşamaya başladığım zaman Tess çığlık attı. İkinci orgazmı patladı ve güçlü kaslarıyla içimde kalan her bir damlayı sonuna kadar içine çekerek kolları arasına yığılmama neden oldu.

Kalçamı yukarıya itmekten bacaklarım ağrıyordu ve baldırlarıma iğneler batıyordu. Ancak penisim, sevdiğim

kadının derinlerine gömülmüşken ve spermilerim onun her yerine yayılmışken, bu umurumda bile olmadı.

Tess, beni tatlı bir şekilde öperek öne eğildi. “Seni seviyorum, Quincy.”

Sırtım gerildi. Normalde, tam ismimden nefret ediyordum. Çünkü o isim aynı zamanda babamın ismiydi. Sonsuza kadar unutmak istediğim bir isimdi, ama o anda, o ismi sevdim. Tess’in beni seviyor olmasını sevdim. Tess’in beni kabul etmiş olmasını sevdim.

Onu tüm benliğimle seviyordum.

“*Je t’aime,*” diye fısıldadım onu tekrar öperken.

Saatler sonra kollarımın arasındaki Tess’in titremelerine uyan-
dım. Kâbusları hiç azalmamıştı ve her akşam kalbime bir
hançer saplayarak beni çılgınlıklarıyla uyandırıyordu. Onun rü-
yalarına girmek ve ona işkence eden her bir pislği öldürmek
istiyordum.

Tess’in alnını öperek, “*Tu es en sécurité. Avec moi.*”
Güvendesin. Benimlesin diye mırıldandım.

Sakinleştiği zaman onu yakınıma çektim. Elimi yastığının
altına sokarak birkaç gün önce oraya saklamış olduğum şeyi al-
maya çalıştım. Ocak demirlerini tasarladığımda, eğer Tess onu
damgalamama izin verirse, onu bana mühürlemek için bir adım
daha ileri gideceğimi biliyordum.

Kararımı verdiğimden beri baş ağrılarım mucizevi bir şekilde
yok olmuştu. Gerginliğim eriyip giderken, sanki bana doğru se-
çimi yapmış olduğumu anlatıyor gibiydi.

Hayatımı onunla birleştirmek için daha fazla beklemeyecektim.

Onun gitmesine hiçbir şekilde izin vermeyecektim ve bunu tüm dünyanın öğrenmesinin zamanı gelmişti.

Tess uykulu gözlerini açarak, “Ne yapıyorsun?” diye mırıldandı.

Alacakaranlık gri-mavi gözlerini aydınlatıyor, sarı saçlarına altın rengi ışıltılar katıyordu. Keşke onun bu uykulu ve tembel güzelliğini yakalamak için bir fotoğraf makinem olsaydı. Çok kırılgan görünüyordu. O an iki dürtüye kapıldım: Bir tanesi bir kırbacın altında ne kadar kırılgan olduğunu görmek istiyordu, diğeri ise onu pamukların içine sarıp öpücüklere boğmak istiyordu.

Yastığın altında gizli olan ufak şeyi yakaladım ve Tess’i de benimle birlikte çekerek oturdum.

Örtüler üzerinden kayarak mükemmel göğüslerini ve pembe meme uçlarını açığa çıkardı. Penisim aniden sertleşti. Yapmam gereken şeyi unutmadan önce gözlerimi kaçırmak zorundaydım.

Tess saçlarını karıştırarak esnedi.

Sinirlerim gerildi ve kendimden şüphe etmeme neden oldu. *Doğru şeyi yapıyorsun. Biraz erkek ol.*

“Senin için başka bir hediyem daha var.”

Tess’in gözleri çarşafın altındaki çıkıntıya kaydı. Dudaklarını yalayarak, “İkinci bir hediye güzel olurdu,” diye mırıldandı.

Başımı sallayarak güldüm. “Hayır, seni küçük seks delisi, penisim teklife açık değil.”

Penisimi yakalamak için uzanırken yüzünü astı.

İçimi hafif bir öfke doldurdu ve elini vurarak uzaklaştırdım. Kahretsin, bunu hiç de kolaylaştırmıyordu.

Hediyeyi, onun görüş açısının dışında tutarak parmakları-mın arasında gezdirdim. “Seni damgalamaya ne kadar ihtiyacım

vardıysa, bunu takmana da o kadar ihtiyacım var. *Compris?*" Anlıyor musun?

Tess kaşlarını çatmasına rağmen yavaşça başını salladı.

Ya şimdi ya da asla...

Yumruğumu açtım ve elimi ona doğru uzattım. Avcumun içinde, özenle tasarladığım ve yerel bir kuyumcuya sipariş ettiğim bir yüzük duruyordu.

Bu yüzük olduğum her şeyi simgeliyordu. Bizim olduğumuz her şeyi. İleride olmamızı umduğum her şeyi...

Yüzüğü almaya gittiğim gün, bir çift muhabbet kuşu da almıştım. Tüm kafes o şanslı şeylere kalmıştı, ama işe döndüğümde daha fazlasını eklemeyi umuyordum.

Tess, sanki onu ısıracak bir şeymiş gibi yüzükten uzaklaştı. Avcumda duran yüzüğü hırsla parmaklarımın arasına aldım ve kaşlarımı çatarak kuyumcunun işini inceledim. Harika bir iş çıkarmıştı. Genişçe açılmış iki kanat, uçlarından birleşerek bir daire oluşturuyordu. Kanatların üzerindeki her bir tüy, zarif detaylarla işlenmişti ve elmaslarla süslenmişti. Altın halka özellikle normalden daha kalındı, böylece bu halka izin ver...

"Bu benim için mi?"

Tess'in gözleri yaşlarla doldu ve o odadan kaçıp gitmeden önce hemen elini tuttum. Bunu istemiyor muydu? Boynunu damgalamama izin vermişken, bir yüzüğü nasıl kabul etmezdi?

İçim öfkeyle doldu.

Ben sol elini tutup yüzüğü dördüncü parmağına, bağlılığı ve beraberliği simgeleyen parmağına geçirirken Tess hiçbir şey söylemedi.

Beni daha iyi bir insan yapıyordu. Onun gitmesine asla izin veremezdim.

Elini yukarıya kaldırıp yüzüğü daha yakından incelerken, gözünden tek bir damla yaş düştü.

Bir araya gelebilmek için bir sürü kâbus yaşamak zorunda kalmıştık. İlişkimiz normal değildi, ihtiyaçlarımız ve yaşam tarzımız benzersizdi. Fakat yaşadığımız onca şeyden sonra daha fazlasını istiyordum. Tess yanımda olmadan uyanmak istemiyordum. İnsan ticareti yapan tüm pislikleri yakalarken, Tess'in de benim yanımda olmasını istiyordum. Sonunda tamamen mutlu olabilmek için neye ihtiyaç duyduğumu ona gösterecek cesarete sahip olmak istiyordum.

Kalbim çılginca çarparken, "*Veux-tu m'épouser?*" Benimle evlenir misin diye sordum.

Tess'in nefesi kesildi, ardından kollarıma atıldı. Dudakları benimkilerin üzerine inerek ikimizi birden yatağa devirdi.

Gözyaşlarından mutluluğun, dilinden tutkunun tadını aldım.

Hayatımda ilk kez şaşırtıcı bir şekilde mutlu ve tamdım.

"Sormana gerek yok ki... Cevabımı zaten vermiştim."

Çenesini tutarak gülümsedim. "Şimdi yüzüğü parmağına taktığıma göre içinde bir takip cihazı olduğunu söylemem gerek. Bir daha benden uzaklaşmanı istemiyorum."

Tess kahkaha attı. "Kendimi uyarılmış olarak sayıyorum." Beni tekrar öptü, ama onu geri iterek yataktan çıktım.

Kot pantolonumu giyip tutması için elimi ona uzatırken beni izlemişti. "Eşyalarını topla. Gidiyoruz."

"Gitmek mi?"

Tess hareket etmeyince ayak bileğini tuttum ve onu yatağın ucuna doğru çekerek kollarımın arasına aldım. Karanlık, ışık ve her lanet olası duygu içimde kabardı, bir dakika daha bekleyemezdim. "Evlenmeye gidiyoruz."

Tess'in gözleri iri iri açıldı. "Şimdi mi?"

"Şimdi. Beklemenin bir anlamı yok."

Onu kucığıma aldım. "Hayatımızın başlamasını istiyorum, Tess."

Dudakları benimkileri buldu. "Çoktan başladı."

Öpücüğüne karşılık vererek sözcüklerimi yutmasına neden oldum. "Senin hayatın benim. Benim hayatım sensin. Bunu resmileştirmek istiyorum."

"Zaten öyle. Beni damgaladın." Yanağıma dokunarak gülümsedi.

"Sen beyaz bir elbisenin içinde tüm hayatın boyunca bana itaat etmeye ve bana hizmet etmeye yemin edinceye kadar resmi sayılmaz." Söylediklerimin sadece yarısı şakaydı. "Hayatımı sana adamaya ihtiyacım var. Karım olmana ihtiyacım var."

Tess başını salladı. "Kocam olmanı istiyorum, şimdi ve daima, ölüm bizi ayıracaya dek."

Yazardan Not

Haftalardır bu bölüme bakıp duruyordum, Q ve Tess'in hikâyesini tek bir bölümle sona erdiremem. Yaşadıkları onca şeyden sonra mutlu bir sonu hak ediyorlar. Q sonunda kendisini serbest bırakmalı ve ona ne kadar karanlık bir şekilde sahip olmayı istediğini Tess'e göstermeli. Tess, Q'nun tümüyle ona ait olan bir canavar olduğunun farkına varmalı ve birlikte teslim oldukları ilişkilerini keşfetmeliler. Muhteşem bir düğün ve eğlenceli bir balayı yaşamaları gerektiğinden bahsetmeye gerek bile yok.

Tess'in Gözyaşları'na başladığım zaman niyetim tek bir kitap yazmaktı. Ancak Q ve Tess aklımla kalbimi esir aldılar. Kulağıma fısıldamaya devam ettiler.

Bu yüzden *Karanlık Serisi* için üçüncü bir kitap yazmamı umarım hoş görürsünüz.

Üçüncü kitap, diğer yarısını bulmuş olan tüm farklı insanlar için mutlu bir son olacak. Diğer yarısını tüketmeden nefes almayanlar için... Gölgede yaşayanlar için...

ŞARKI LİSTESİ

Tess & Q Dönüşüm kitabına ilham veren şarkılar

Imagine Dragons – Demons ve Monster

Rihanna & Eminem – Monster

What Now – Move Like A Sinner

Third Eye Blind – Deep Inside

Foo Fighters – Everlong

Evanescence – My Immortal

Lady Gaga – Do What You Want

The Cure – Pictures Of You

Nine Inch Nails – Closer

Katy Perry – Dark Horse

Crossfade – Cold

Megan McCauley – Die For You

Evanescence – My Last Breath

Nine Inch Nails – Hurt

Fireflight – Forever

Jaymes – Moondust

Demi Lovato – Skyscraper

New York Times ve *USA Today* Uluslararası
Çoksatanlar yazarı
PEPPER WINTERS yazar,
okuyucu ve eş olarak
hayatta bir sürü rol
üstlenmektedir. Kafa
karıştırıcı, karanlık ve
kötülük dolu hikâyelerden
ve tabu olarak nitelenen
konuları irdelemekten
hoşlanır. Seyahat etmeye
bayılır. Ayrıca çok iyi
Fransızca konuşan
muhteşem bir eşe sahiptir.
Kitaplarındaki erkek
karakterleri ve aşkı
yazarken sıklıkla eşinden
ilham alır.

Sen, benim esclave'imsin, ruh eşimsin.

Biz birbirimize aitiz, sonsuza kadar benimsin...

Q tüm dengeleri kontrolü altında tutsa da söz geçirmekte zorlandığı tek bir şey vardı. İçindeki karanlık... Elli sekiz numaralı kölenin dünyasına girmesiyle durumu daha da zorlaştı. Ama kendisi gibi kavgacı olan bu ruh, ona iki yanlışın tek bir doğru edebileceğini gösterdi.

Q'yu tamamlayan Tess'ti. Tess'in vazgeçilmezi de Q... Şimdi onu bütün eden kadının intikamını almak için yemin eden Q'nun vermesi gereken bir sınavı daha vardı. Sınırlarını yok edip zırhını ortadan kaldırmak... Ve dönüşümü kucaklamak.

Q karanlığın timsali olabilirdi ama o karanlık tamamen Tess'e aitti.

İhtiyacım olanı bana ver, bırak nehirler aksın, içimizdeki karanlık kazansın...

Karanlık Serisi'nde Dönüşüm'e hazır mısınız?

₺20.00

